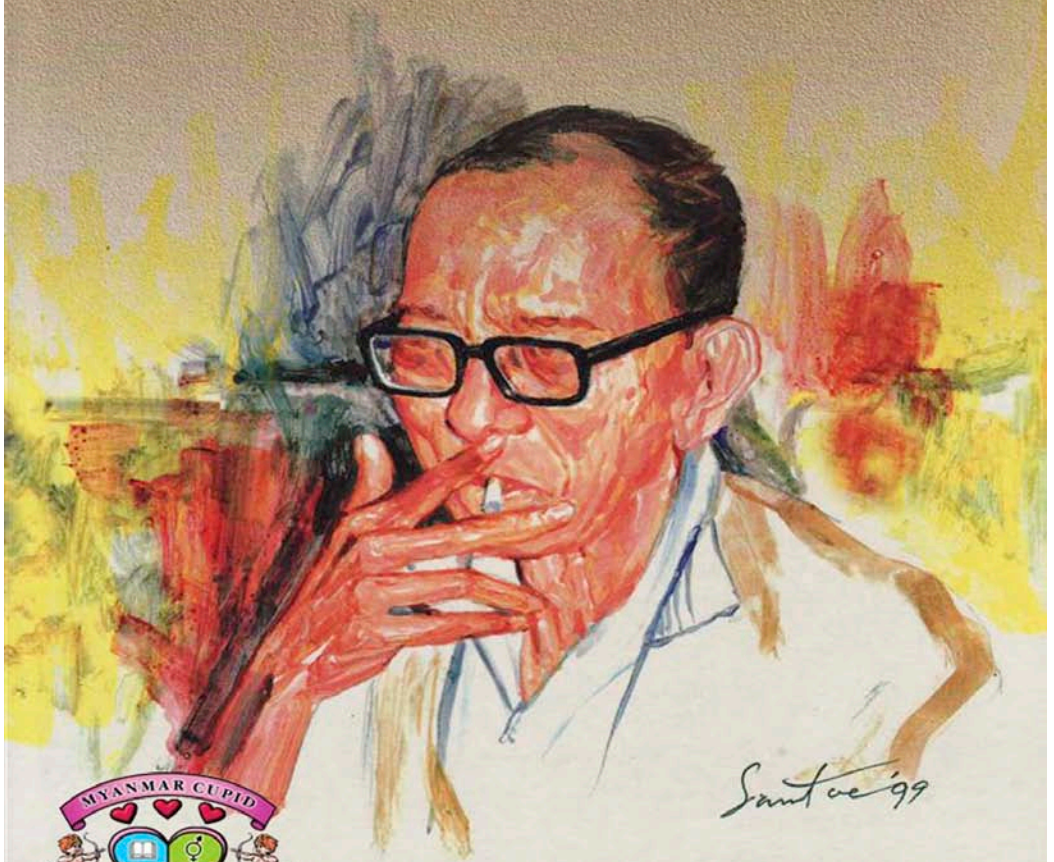

စာပေလောကကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းစာအုပ်

အမှတ် လူဝါးဝတ်ဟန်

စာပေလောကစာအုပ် အမှတ် ၂၈၉

သာဓု

သာဓု လူဝါးဝတယ်

စာပေလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
[ဖုန်း-၂၈၅၁၆၆]

pdf မှတ်တမ်း

ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက် နှင့်
pdf တည်းဖြတ်သူ
sideeffect

MMCP pdf Creator Group

မှ တင်ဆက်သည်။

မြန်မာအီးဘွတ်အဖြစ်
ပထမအကြိမ်
ဇွန်လ ၂၀၁၂

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြုအမှတ်
[၂၀၈/၉၉ (၃)]

စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာဖုံး
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြုအမှတ်
[၄၂၉/၉၉ (၈)]

§

မျက်နှာဖုံး

စံတို

x x x

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(၁၀၀၀)

x x x

ထုတ်ဝေခြင်း

ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၉

x x x

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

§

မောင်စိုးမြင့် (၀၁၁၀၀) ခရမ်းရောင်စာစဉ်

အမှတ် ၂၇၊ စကားဝါလမ်း၊ သင်္ဃန်းကျွန်း

ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍

ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

စီစဉ်သူအမှာ	၇
ကြိုတင်၍ တောင်းပန်လိုသည်မှာ	၈
၁။ တစ်လအတွင်း ကောင်းစွာနေ	၉
၂။ ရွှေအိုး	၁၅
၃။ သခင်လွင်	၂၁
၄။ ဝက်အူလှည့် ရွေးကောက်ပွဲ	၃၅
၅။ ဂျာမနီ အင်ဂျင်နီယာ	၅၆
၆။ ခဏခဏ လာမှာလား	၇၀
၇။ ခင်းဗျား လူဝါးဝမှာစိုးလို့	၇၉
၈။ အလုပ်နှင့် လူဝါးဝလျှင်	၉၂
၉။ သာဓု ထွက်တယ်	၁၀၁
၁၀။ ဟံသာဝတီသတင်းစာ သာဓုတရားစွဲမည်	၁၁၀
၁၁။ ခေဘိုထိုင်	၁၁၆
၁၂။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အဖြူ	၁၂၃
၁၃။ သုမောင် မွေးစဉ်က	၁၃၁
၁၄။ ဆိုင်၏ မဆိုင်၏	၁၃၇
၁၅။ သတ်သတ်နှင့်တခြားစီ	၁၄၁

၁၆။ ဒေါက်တာ ကျော်ငြိမ်း	၁၅၅
၁၇။ အိုင်ကမ်း ယူဂိုး ရက်(စ်) နိုး	၁၅၉
၁၈။ ရွာအမှု ဘုန်းကြီး ပတ်သလို	၁၆၈
၁၉။ အရေးမကြီးရဘူးလား	၁၇၆
၂၀။ နင့်နှမ နင့်အစ်ကို	၁၇၉
၂၁။ ဓားမဦးထုပ်	၁၈၃
၂၂။ ရိုးကုမ္ပဏီ	၁၉၁
၂၃။ အရသာချင်း မတူဘူးလေ	၁၉၈
၂၄။ ဂဠုန်ဦးစော	၂၀၆
၂၅။ သနားလို့	၂၂၀
၂၆။ ကိုယ့်ကိုစွဲ သူ့အရေး	၂၂၃
၂၇။ လူသည်ကား လူ	၂၃၂
၂၈။ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာတည့်	၂၄၁
၂၉။ သူတို့သိပါတယ်	၂၄၇
၃၀။ ဝန်ကြီးတစ်မတ်	၂၄၉
၃၁။ စိန်တုံးလုံးမင်းသား	၂၆၈
၃၂။ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ	၂၈၁
၃၃။ သာဓုကို ပညာပေးသွားသော သူတောင်းစား	၂၈၈
၃၄။ ပြည်သူပိုင်အစ သခင်မြ	၂၉၉

၃၅။	ကြွက်	၃၀၉
၃၆။	လူတန်းစားဆိုတာ မရှိဘူး	၃၂၅
၃၇။	ဖော်တီဝမ်း	၃၃၄
၃၈။	ဝဲမောင်း ယာမောင်း	၃၄၀
၃၉။	လည်းဆိုသည့် ထိုစကား	၃၅၀
၄၀။	ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင်	၃၅၇
၄၁။	ဟိုက် ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မိလဲ	၃၆၂
၄၂။	နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ထစ်လိုက်ရမှ	၃၆၈
၄၃။	ဆရာ မကြည်ဘူး	၃၇၄
၄၄။	ပြောင်းကြ ရွှေ့ကြရင်လဲ	၃၈၁
၄၅။	အကြောင်းရှာသော်	၃၈၉
၄၆။	လူလည်း ကြည့်လုပ်ကြပါကွာ	၄၀၃
၄၇။	လူမှုရေး ဆေးတစ်ပုလင်း	၄၁၁
၄၈။	အုတ်ခဲ ပြုတ်သောက်ရမလို	၄၂၃
၄၉။	စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်	၄၃၁
၅၀။	စုတ်ပြတ်နေသော သူငယ်ချင်း	၄၄၄
၅၁။	ဥပဒေ စိုးမိုးရေး	၄၅၇
၅၂။	အေးချို	၄၆၂

စီစဉ်သူ အမှာစာ

ဤစာအုပ်တွင် အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ပါရှိပါသည်။ ပထမပိုင်းမှာ ၁၉၇၆ ဩဂုတ်လတွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၈၀ ဩဂုတ်လတွင် တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သော ‘သာဓု လူဝါးဝတယ်’ စာအုပ်ကို ပြန်လည်ပုံနှိပ် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသာဓုသည် ‘သာဓုလူဝါးဝတယ် အမှတ် ၂’ အတွက် ဆက်လက် ရေးသားနေစဉ် ၁၉၉၁၊ ဧပြီလ၊ ၇ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ရေးလက်စ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စာမူများသည် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အကျိုးရှိစေလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသဖြင့် နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

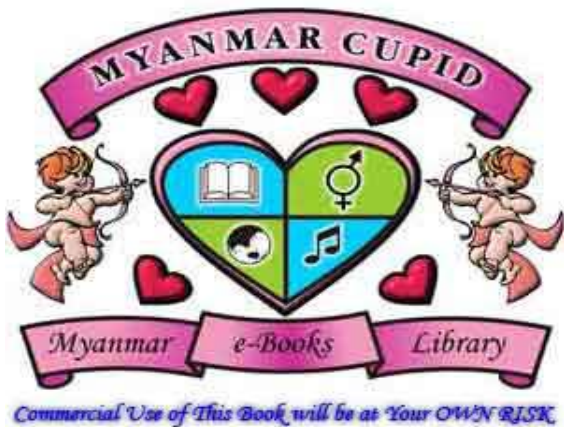
ယင်း စာမူများအနက် ‘အေးချို’ အမည်ရှိစာမူကို ‘ခန’ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ဖူးခြင်းမှလွဲ၍ ကျန်စာမူများမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ပုံနှိပ်ခြင်း မပြုရသေးသော စာမူများ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ဆရာသာဓု၏ နောက်ဆုံးလက်ရာများကို သူ၏ ချစ်လှစွာသော ပရိသတ်ထံသို့ ဂုဏ်ယူ တင်ဆက်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

စီစဉ်သူများ

ကြိုတင်၍ တောင်းပန်လိုသည်မှာ

ဤစာစုကို သာဓုရေးတော့မည်ဟု ထိုင်လိုက်စဉ်က ဘဝ အကွေ့ကွေ့တွင် တွေ့ရကြုံရ 'လူဝါးဝ' ခဲ့ရသည်တို့ကို သာဓု အသက်အရွယ်အလိုက် အဆင့်ဆင့် အစီစီ သီကုံးရေးသားရန် ရည်ရွယ်ရင်း ရှိခဲ့သည်။

သို့ အစဉ်အတိုင်းရေးလျှင် တွေးရမည်။ တွေး၍ရေးနေလျှင် ကြာမည်။ ကြာသည်လည်း မကောင်း။ အကြောင်းအရာချင်း ထပ်နေပြန်သော် ဖတ်ရသူ ငြီးငွေ့မည်။ ဤသည်လည်း မကောင်း။ ယင်းသို့သော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarmacupid.net>

တစ်လအတွင်း ကောင်းစွာနေ

သာဓုတို့ ငယ်စဉ် သူ့ကျွန်ဘဝက စက်ဘီးစီးသည်ပင် မလွတ်လပ်၊ လမ်းလယ်မှစီးလျှင် ဖမ်းသည်။ နယ်ချဲ့သမား အုပ်ချုပ်သူတို့ အကြောင်းပြချက်မှာ စက်ဘီးမှာ အနှေးယာဉ် ဖြစ်၍ လမ်းလယ်မှစီးလျှင် နောက်မှလာသော မော်တော်ကား၊ ဓာတ်ရထားများအဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးကို ကပ်၍စီးရသည်။

နောက်ပိုင်း ကယ်ရီယာ ကုန်ပစ္စည်း အသေးအမွှား တင် သည့်ခုံတွင် လူတင်စီးကလည်း ဖမ်းသည်။ ရေနံဆီပုံးစသော ကြီးကြီးမားမား တင်လျှင်လည်း ဖမ်းသည်။ သူတို့က မတော် တဆ တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်လျှင် နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ ကုန် လေးလေးပင်ပင် နောက်ပိုင်းတွင် တင်က စက်ဘီး မထိန်းနိုင်ဖြစ်လျက် တိုက်ခိုက်လဲကျမှု ပို၍ဖြစ်နိုင် သည်ဟု လည်းကောင်း အကြောင်းပြသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဘဲလ်(ခေါင်းလောင်း၊ ဟွန်းအသေးစား) တစ်ခုခု မပါလျှင် လည်း ဖမ်းသည်။ အကြောင်းပြချက်ကား စက်ဘီးကို အရှိန် ပြင်းပြင်း နင်းလာခိုက် ကလေးများ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို တိုက်မိလျှင် သေစေနိုင်သည်။ သန်သန်မာမာလူပင် ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်ရာရစေ၊ ကျိုးစေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့မှလူကို အသိ ပေးရန် အသံပြုကိရိယာ ဘဲလ်၊ ခေါင်းလောင်း၊ ဟွန်း ပါရ မည်ဟု ဆိုသည်။

ညအခါ မှောင်စပြုသည်နှင့် မီးမပါပြန်လျှင်လည်း ဖမ်း သည်။ သူတို့က ဆိုသည်မှာ လက်တွန်းလှည်းကလေးပင်ဖြစ် စေ၊ ညအခါ မီးပါမှသာလျှင် အဝေးမှလာသော မော်တော် ကား၊ ယာဉ်ရထားများက မြင်ရမည်။ ရှောင်နိုင် တိမ်းနိုင် မည် (ဥပမာ စက်ဘီးက ဆေးရောင်အမည်း အသားညိုညို လူတစ် ယောက် အင်္ကျီအနက်၊ လုံချည်အမည်းကွက်ဝတ်၍ စက်ဘီးစီး လာသော် ညအခါ ပေငါးဆယ်အတွင်း လုံးဝမမြင်ရနိုင်၊ တိုက် မိ ခိုက်မိနိုင်သည်) ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုထိုအမှုများဖြင့် ဖမ်း၍ ရုံးတင်သော် ဒဏ်ငွေ တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ် စသည်ဖြင့် တပ်၏။

ထိုစဉ် သူ့ကျွန်ဘဝက အဘယ်မျှ မလွတ်မလပ် ရှိသည်ကို ရေးရသော် သာဓုတို့ ညအခါ မီးမပါဘဲ စက်ဘီးစီး၊ ပုလိပ်မြင် ၍ ဆင်းပြီး တွန်းသွားသည့်တိုင် အဖမ်းခံရသေးသည်။ ည သန်းခေါင်ကျော်သာမက မိုးလင်းသည်အထိ ပုလိပ်များကို ထို

သာဓု လူဝါးဝတယ်

နေရာ တစ်ယောက် ဤနေရာ နှစ်ယောက်ဆိုသလို တာဝန်ကျ နေသည်။ ဝီစီခေါ် အရေးပေါ်ပုလိပ်ခရာ မှုတ်လိုက်သည်နှင့် ဘယ်ကထွက်လာ သည်မသိ ပုလိပ် ရောက်နေတတ်သည်။

သာဓုသည် ငယ်စဉ်က အငြိမ့်အလွန်ကြိုက်သည်။ လူပြက် များကို အလွန် သဘောကျသည်။ ဒန်ပေါက်၊ ညှပ်ကြီး၊ ဓာတ်ဆီ၊ ဓာတ်စုံ၊ ကိုကြင်ခဲ၊ ကိုပဋိက္ခ ယား၊ ကိုဟော်တယ်၊ ကိုစပါယ်ရှယ် စသော လူရွှင်တော်များပါသည့် အငြိမ့်ဆို လျှင် ဆယ်မိုင်မျှ ဝေးသော်ဝေးစေ သွားကြည့်သည်သာ ဖြစ်၏။

တစ်ညတွင် ဒန်ပေါက်၊ ညှပ်ကြီးတို့ပါသော အငြိမ့် ကြည့် မြင်တိုင်တွင် ကမည်ကို သိသောကြောင့် သိမ်ကြီးဈေးနားတွင် နေသော သာဓုလည်း ညနေစောင်း လောက်ကပင် စက်ဘီးစီး ၍ ပွဲကြည့်ထွက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အငြိမ့်များမှာလည်း မလွတ် လပ်၊ ကျမ်းမာရေးအကြောင်းပြချက်ဖြင့် ညနေ ၆ နာရီခွဲမှ ည ၁၂ နာရီ အထိသာ အငြိမ့်ကခွင့်ရကြ၏။

ထို့ကြောင့် ပွဲစဉ် ကကချင်း ကြည့်နိုင်အောင် ၅ နာ ရီ လောက်ကတည်းက သာဓု ပွဲစင်ဘေးတွင် ရောက်နေခဲ့ကာ ည ၁၂ နာရီ ပွဲပြီးပြီးချင်း စက်ဘီးကို သုတ်သုတ်နင်း၍ ပြန်လာ သည်။ မျက်လုံးကလည်း ပုလိပ်ကို ကြည့်ရသေး၏။

လတ္တာလမ်း (ယခု လသာလမ်း) ထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာသော ပန်ချာပီပုလိပ်က ဆီးဖမ်းကာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ရဲဋ္ဌာနသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါက လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်ဖိုးမျှဖြစ်သော ပိုက်ဆံ ၆ ပြား သာဓုက ထုတ်ပေး သော်လည်း သူ လက်မခံ၊ နည်း၍လောမသိ။

ရဲဋ္ဌာနရောက်သော် အမည်၊ လိပ်စာ မေးသည်။ နောက် တစ်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီ သမာဓိလူကြီးရုံးသို့ သွားရန် ညွှန် ကြားပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ချိန်းသည့်နေ့ ရုံးသို့ရောက်သောအခါ တတိယမြောက် နာ မည်မှာ သာဓု ဖြစ်လျက် မျက်မှန်းတန်းမိနေသော သမာဓိ လူကြီးက

‘မင်းရောက်လာပြန်ပြီလား’

ဤသို့အမေးခံရသည်မှာ လေးကြိမ်ထက် မနည်းတော့ချေ။ သာဓုမှာ လမ်းလယ်တွင် ဘော်လုံးကန်မှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ စက်ဘီး နှစ်ယောက်စီးမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ မီးမပါမှုဖြင့် လည်းကောင်း သင်္ကြန်တွင်း မဏ္ဍပ်ထိုးရန် ကတ္တရာလမ်းကို ဖောက်၍ တွင်းတူးမှုနှင့် လည်းကောင်း (သူ့ကျွန်ဘဝ ချုပ် ချယ်မှုများဖြင့်) ရုံးရောက်သည်မှာ မကြာခဏ။

‘ဟုတ်ကဲ့’

သမာဓိလူကြီးမှာ ဦးဘိုင်မြားခေါ် ခြစ်တဂေါင်းကုလား လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်၏။ သူ့အမေးကို သာဓုက ဖြေလိုက် သည်နှင့်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အေး ဒဏ်ငွေနှစ်ကျပ်နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ၊ မပြီးသေးဘူး၊ မင်းခဏခဏ ပြစ်မှုကျူး
လွန်တယ်၊ စက်ဘီး မီးမပါဘဲစီးလို့ အဖမ်းခံရတာ သုံးခါရှိပြီ၊
ဘာပြုလို့ မီးမထွန်းသလဲ’

‘ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ’

‘မဝယ်နိုင်လို့ မီးမထွန်းနိုင်ရင် ညမစီးနဲ့ပေါ့’

‘ကိစ္စအရေးကြီးတဲ့အခါသာ စီးတာပါ’

‘ညကြီးမိုးချုပ် ဘာအရေးကြီးတာလဲ’

‘အငြိမ့်သွားကြည့်တာပါ’

‘အငြိမ့်က အရေးကြီးသလားကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့ လူပြက် ပြက်တာ သိပ်ရယ်ရပါတယ်၊ ရယ်တာ
ဟာ ကျမ်းမာ တယ်ဆိုလို့’

‘တော်ပြီ၊ ဒဏ်ငွေနှစ်ကျပ်ပေးခဲ့၊ နောက်ပြီး တစ်လအတွင်း
ဒီရုံးကို ပြန်ရောက်မလာစေနဲ့၊ နားလည်လား၊ ဒါ တစ်လ
အတွင်း ကောင်းစွာ နေရမယ်ဆိုတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခေါ်တယ်’

သာဓုက ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ ငွေနှစ်ကျပ် ဒဏ်ဆောင်
သည်။ ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု ရသည်။ နောက်ဆုံး အပြစ်ဒဏ်နှင့်
ပတ်သတ်၍ မကြားဖူး မခံရဖူး သောကြောင့် ရှင်းရှင်းသိလို၍
ဦးဘိုင်မြားဆီး လျှောက်သွားပြီး

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ကျွန်တော် မသိလို့မေးပါရစေ မာမူကြီး၊ တစ်လအတွင်း
ကောင်းစွာနေရ မယ်ဆိုတော့ ဒီတစ်လကကျော်ရင်ကော’

‘ဟာ၊ လူဝါးဝတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ သွားသွား’ ဟုပြောရင်း
ရယ်ရင်း သာဓု အား မောင်းထုတ်လိုက်သည် ဟူသတတ်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ရွှေအို:

ငယ်စဉ်က သာဓု အလွန်ဒုက္ခရောက်ရသည်။ မိဘများမှာ လည်း ရရစားစားဖြစ်၍ ရှုပ်အင်္ကျီပင် တစ်ထည်စို၍ တစ်ထည် အပိုလဲစရာမရှိ။ တစ်နေ့ ရှုပ်လက်တို၊ တစ်နေ့ စွပ်ကျယ်လက် ပြတ်ဖြင့် ပတ်ချာလည်ခဲ့ရသည်။

နေရသည်မှာ အရောင်းအဝယ် ကြွယ်ဝရာအရပ်။ ကုန်ဈေး တန်းလမ်း။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ဈေးဗန်းတစ်ခုဖြင့် အလှ အယက် ပြေးလွှား အရောင်းအဝယ် လုပ်နေရသည့် ဈေးသည် ဖြစ်၍ ‘ငွေရလမ်းဆိုသည်မှာ အရောင်းအဝယ် ကုန်သည် လုပ်ငန်းပါတကား’ ဟု နားလည်ခွင့်ရနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် သာဓု၏ ဆင်းရဲခြင်းဘဝကို ကုန်သည်အလုပ်ဖြင့် စခန်းသိမ်း ချင်နေ၏။

သို့သော် အရင်းရှင်အလုပ်၌ ငွေအရင်းအနှီး လိုသည်။ ထိုစဉ်က များများစားစား ငွေမလို။ ငွေ ၅၀၀ လောက်ရှိလျှင် သိမ်ကြီးဈေး၌ ဆိုင်တစ်ဆိုင် မြိုင်မြိုင် တည်နိုင်မည်။ ၁၀ ရက်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

၁၅ ရက်လောက်စုမှ အနိုင်နိုင်ရသော ငွေ ၂ ကျပ်ဖြင့် အောင်
ဘာလေ သိန်းဆုထိုးသည်။ ဂဏန်းသုံးလုံးပင် တဆက်တည်း
တူသည့် ဂဏန်း ၅၀၀ ဆုပင် မပါခဲ့။

တစ်ညသော် သိန်းထီစဖွင့်သော ညတစ်ည။ တောင့်တ
ခြင်းကြီးစွာဖြင့် သာဓု အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက် မက်၏။
ဖွင့်နေသော ထီနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်။ မစပ်ဆိုင်သည့် အိပ်
မက်။

လူတစ်ယောက်က သာဓုကို လှုပ်၍နှိုးသည်။ အိပ်မောကျ
နေစ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်စိဖွင့်၍မရ။ နောက် တုတ်လို
အရာတစ်ခုဖြင့် ဗိုက်ကိုထိုး၍ နှိုးသည်။ ပါးစပ်ကပါ ရွတ်ခေါ်
နေသည်။

‘ငါ့မြေး ထလော့ ထ၊ ထ’

တုတ်နှင့်ထိုး၍ နှိုးခြင်းနှင့် ခေါ်သံရွတ်သံ အဆက်မပြတ်
သောကြောင့် သာဓု ထထိုင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်
မိသည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲ လန့်သွားသည်။ မြင်ရသည်မှာ
သာမန် တစ်ဦးတစ်ယောက်မဟုတ်။ ဝတ်ဖြူစင် ကြယ်နှင့်
အသက် ၇၀၊ ၈၀ ခန့် အရွယ်။ ခံ့ထည်သော အင်္ကျီနှင့်
သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သာဓုလည်း
ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ ပြင်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။ နောက်
ဦးချလိုက်သည်။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အမိန့်ရှိပါ ဘိုးဘိုး’

‘အိမ် ငါ့မြေးက ငွေသိပ်လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လော၊ သဟာကြောင့် ဘိုးဘိုး လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ချေသည်’

သာဓု အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ သာဓုအား မစမည့်သူ ပေါ်လာလေပြီ။

‘မှန်ပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် အရင်းအနှီး ငွေလိုနေပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို ကူညီတော်မူပါ’

‘ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊ ငါ့မြေးတောင့်တနေတာ ငွေ ၅၀၀ လောက်သာ မဟုတ် တုံလော၊ ယခု ဘိုးဘိုးသည် ထို့ထက် မက များလှစွာကူညီမည် ငါ့မြေး၊ သို့ သော်လည်း’

ဘိုးဘိုးစကား ဤတွင်တန့်သွားသဖြင့် သာဓု နင့်ခနဲ ထိတ်သွား၏။

‘မစိုးရိမ်လင့်၊ သို့သော် ငွေဆိုသည်မှာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆိုသည်မှာ လွယ်လွယ်နှင့် မရစကေဘင်း စွန့်စားမှုတစ်ခု ပြုရမည်၊ သဘောတူပါ၏လော’

သာဓု ငွေလိုချင်နေသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင် တည်ချင်နေသည်။ အရင်းအနှီး သာ ရမည်ဆိုလျှင် . . .

‘အမိန့်ရှိပါ ဘိုးဘိုး’

‘ကောင်းပေစွ ကောင်းစွ၊ ကိုင်း ဘိုးဘိုး အမိန့်ပေးမည် သေချာစွာ နား ထောင်လော့’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သာဓုက ဂရုတစိုက် နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ဘိုးဘိုးသည် သာဓုအား အကဲခတ်နေပြီးမှ တောင်ဝေးဖြင့် တစ်နေရာသို့ ညွှန်၍ . . .

တာမွေသချိုင်းသို့ ငါ့မြေးသွားရမည်၊ အချိန်မှာ လာမည့် လကွယ်နေ့ည တစ်ချက်တီးအရောက် သချိုင်းမြေ အလယ် တည့်တည့်ဆီ ဦးတည် လျှောက်သွားလော့၊ ဂူပျက်တစ်ခုမှ ထမီရင်လျား ဆံပင်ဖားလျားချထားသော မိန်းမတစ်ဦးက ငါ့ မြေးအား ဆီးကြိုသမှု ပြုလိမ့်မည်၊ ငါ့မြေး မကြောက်လေနှင့်’

‘မကြောက်လေနှင့်’ ဟူသော စကားကြားမှ သာဓု ကြက် သီးထသွားတော့၏။

‘ယင်း လူသေ တစ္ဆေမက ငါ့မြေးအား ခေါ်သွားပြီး တူးရ မည့်မြေနေရာကို ပြုလိမ့်မည်၊ ငါ့မြေး တူးဆွလော့၊ အနက် တစ်ပေ အကျယ်သုံးပေ တူးမိလျှင် ငါးပိအိုးကဲ့သို့သော စဉ့်အိုး တစ်လုံး တွေ့လိမ့်မည်၊ ယင်းစဉ့်အိုးထဲတွင် ရွှေထည်ပစ္စည်း တစ်ပိဿာမက ရှိချိမ့်မည်၊ ငါ့မြေး သွားယူလေလော့’

ဘိုးဘိုးသည် စကားကိုဖြတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တွေးနေပြီးမှ . . .

‘တစ်ခုကား ငါ့မြေးသတိထားရမည် ရွှေအိုးကိုတွေ့၍ နုတ် ယူလိုက်သည်နှင့် လူသေတစ္ဆေမက လုလိမ့်မည်ဖြစ်၍ သူမလှ နိုင်မီ လွတ်အောင်သာ ယူပြေးလော့၊ မကြောက်လေနှင့်၊

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သင်္ချိုင်းမြေ လွတ်အောင်သာ ငါ့မြေး ပြေးပါလေ၊ သူလိုက် နိုင်မည် မဟုတ်ချေတကား’

ထိုစဉ်က ရှိရင်းစိတ်ရင်းအမှန်ကို ဝန်ခံရသော် သာဓု ကြောက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် ချွေးပြန်နေအောင်ကြောက် နေသည်။

‘ငါ့မြေး၊ တစ်ခုပြောရန် ဘိုးဘိုးကျန်ခဲ့သည်။ သွားသော အခါ အဖော်မခေါ်ရ မည်သူမှလည်း အသိမပေးရ၊ တစ် ယောက်တည်းသာ သွားမှ အောင်မြင်မည်တည်း’

‘ဘိုးဘိုး’

‘အိမ်၊ ပြောလော့ ငါ့မြေး’

‘ဘိုးဘိုး ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့လာတာ မဟုတ်လား ဘိုးဘိုး’

‘မှန်၏၊ မစချင်၍ ဘိုးဘိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်’

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော် သွားမယူဘဲ နေရင်ကော ဘိုးဘိုး’

‘ငါ့မြေး ခုအတိုင်းပင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေချေဦးမည်၊ ဘိုးဘိုး မကြည့် ရက် မမြင်ရက် မရှုရက်တကား’

‘ဒါဖြင့် ဘိုးဘိုးရယ်၊ အဲဒီရွှေအိုးကို ဘိုးဘိုးပဲ ယူပေးလို့ မရဘူးလား၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ဣဒ္ဓိပါဒ် တန်ခိုးနဲ့လေ၊ ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းကို မသွားရဲလို့ပါ ဘိုးဘိုး’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အိမ်း၊ အိမ်း၊ သင်သည် အလွန်အမင်း လူဝါးဝသော
ခွေးမသားလေး ဖြစ်ချေ၏တကား’

ထိုစကားအဆုံးတွင် ဘိုးဘိုးသည်လည်း ဝိုးတိုးဝါးတား
ပျောက်သွား၏။ သာဓုလည်း ငေါက်ခနဲ လန့်နိုး၏။ မျက်စိထဲ
တွင်လည်း သင်္ချိုင်းနှင့် လူသေ တစ္ဆေမကို မြင်ယောင်ပြီး
ချွေးပြန်နေ၏။ ဆက်၍ အိပ်မပျော်။ သက်သက်မဲ့ လာ၍
ဒုက္ခပေးသော ဘိုးဘိုးပါတကား။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

သခင်လွင်

ဂဠုန်ဦးစောက သာဓုကို ဗေဒင်ဟောခဲ့သည့် အတိုင်းသော် လည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ် တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့် နိုင်ငံရေးသမားအချို့၏ ဖောက်ပြန်မှုကို စိတ်မနှစ်မြို့၍ လည်းကောင်း သာဓု နိုင်ငံရေးမှထွက်ပြီး ပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းရာမှ ဂျပန်ပြေး၍ အင်္ဂလိပ်ပြန်ရောက်လာသော (စီ အေ အက်စ် ဘီ) စစ်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်တွင် ရှားရှားပါးပါး အသံချဲ့စက်တစ်ခု သာဓုတွင် ရှိနေ၏။

ပေါင်ဒါရောင်းရာတွင် အသံချဲ့စက်နှင့် ဓာတ်ပြားဖွင့် ရောင်းရသည်မှာ အလွန်တွက်ခြေကိုက်၏။ မျက်နှာပန်းလည်း လှ၏။ တရုတ်ဆေးတိုက်များ၊ ကုလား ဘီဒီဆေးလိပ် ကုမ္ပဏီ များ၊ ဆပ်ပြာလုပ်ငန်းများကလည်း သာဓု၏ အသံချဲ့စက်ကို အလှအယက် ငှားကြ၏။ ကားရော အသံချဲ့စက်ပါဆိုလျှင် တနေ့ ၁၅၀ ကျပ်မှ ၂၀၀ ကျပ်အထိ ရ၏။ ကွက်သစ် မင်္ဂလာ ဆောင်၊ ရှင်ပြု၊ အသုဘတို့ပါ အသံချဲ့စက် သုံးလာသည်မှာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သာဓု အသံချဲ့စက်က စခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မှတ်မှတ်ရရ ကျားကူး ကွက်သစ် မင်္ဂလာဆောင်မှ ပထမဖြစ်လျက် သာဓု၏ ပူတူတူး ပုံနှိပ်တိုက်တွင် မင်္ဂလာဖိတ်စာ လာအပ်၏။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့မှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဖြစ်လျက် ဖိတ်စာတွင် ဖော်ပြထားသော ဂုဏ်ထူး ဝိသေသများ သည်ကား ဆိုလျှင် . . .

ဆိုက်ကားပိုင်းရှင် ကိုသောင်းထိန်
ကို
မြ မုန့်ဟင်းခါး မမြခင်
နှင့်
မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း

ထိုမင်္ဂလာပွဲမှ အစပြုလျက် အသံချဲ့စက်၏ ဆူညံမှုများကို နားဝင်သွား၍ လောမသိ။ မင်းမနိုင်ကွက်သစ်၊ ကပ္ပလီကွက်သစ်၊ ဖ ဆ ပ လ ကွက်သစ်၊ ထောင်ခြံကွက်သစ် စသည်တို့မှ ငှားရမ်းကြခြင်းဖြင့် သာဓုပွဲဆက်နေရတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အသံချဲ့စက် မအားလပ်သောကြောင့် မင်္ဂလာပွဲရက် ရွှေ့ရသည် များလည်း ထူးခြားစွာ ကြုံတွေ့ရ၏။

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ထိုအထဲတွင် ဘုန်းကြီးတရားပွဲများကလည်း လာကြသေးသည်။ သာဓု မလိုက်။ ဓမ္မကထိကများ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လာလျှင် နားချိန်မရ ဆက်တိုက် ဖွင့်ရသောကြောင့် စက်ပူသည်။ မီးလုံးပျက်သည်။ ဘက်ထရီအားကုန် မြန်သည်။ တရားဟောကောင်းဆဲ စက်အသံလျော့သွားလျှင်၊ ပျက်သွားလျှင် ပြဿနာတက်ချေမည်။ ထို့အတူ နိုင်ငံရေး တရားပွဲများကိုလည်း သာဓုမငှား။

သို့တိုင်အောင် မငြင်းသာသော ကိစ္စတွေ ပေါ်လာသည်။ တစ်ကြိမ်သော် သခင်လွင်နှင့် သခင်လှကျွေ ပေါက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တရားပွဲအတွက် အသံချဲ့စက် ငှားရမ်းလာခြင်း။

အခြားသော နိုင်ငံရေးတရားပွဲများကို သာဓု ငြင်းဆန်ခဲ့သော်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နိုင်ငံရေး သခင်များကိုကား သာဓု ခေါင်းမခါရက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် တရားပွဲကျင့်ပရမည့် နေ့ရောက်သောအခါ သခင်အောင်ဆန်း (ဗိုလ်ချုပ်) နှင့် မတွေ့လိုသောကြောင့် သားတပည့်ဖြစ်သူ မောင်မောင်လှ (ယခု ရောင်စုံပုံနှိပ်ကာလာ မောင်မောင်လှ) ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သာဓုကမူ အသံချဲ့စက် ပျက်လျှင် လုပ်ပေးရန် တရားနာပရိသတ်ထဲတွင် ထိုင်စောင့်ခဲ့၏။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

(မှတ်ချက်။ ။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် မတွေ့လိုသည့် အကြောင်းမှာ အတင်းခေါ်၍ နိုင်ငံရေးထဲ ဆွဲသွင်းမည်စိုး၍ အတွေ့မခံလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ် ပါတီ သခင်သန်းထွန်းကလည်း ခေါ်သည်။ ဆိုရှယ်လစ် သခင်မြကလည်း ခေါ်သည်။ သခင်သန်းထွန်းနှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်နေသူ အလံနီဖြစ်အံ့ ဆဲဆဲ သခင်စိုးကလည်း ခေါ်သည်။ ကြားနေသခင်များကလည်း လာ၍ စည်းရုံးသည်။)

အချိန်မှာ ပြည်သူ့ရဲဘော်များပင် နှစ်စုသုံးစုကွဲမည့် အရိပ် အရောင် သမ်းနေသည်။ အချင်းချင်း တိုက်ကြမည့် အလား အလာကလည်း ရှိနေသည်။ သာဓု သည် နယ်ချဲ့သမားကိုသာ တိုက်လိုသည် အချင်းချင်း ရန်မီးမပွားလို၊ မပွားစေချင်၊ နယ် ချဲ့ကိုတိုက်၍ လွတ်လပ်ရေးရရန်အတွက်မူ သာဓု အတတ်နိုင် ဆုံး ကူညီနေခဲ့သည်။ (အသတ်ခံရတော့မည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။) သီးခြား ဖော်ပြပါ အံ့။

အမြွှာမြွှာကွဲနေသော မည်သည့် သခင်ကဖြစ်စေ၊ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးကိစ္စနှင့် လာလျှင် သာဓုမငြင်း။ သို့သော် ဒီပါတီ ဝင်ပြီး ဟိုပါတီကို မဆဲချင် မတိုက်လို။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို ရှောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသည်မှစ၍ မကြာခဏဆိုသလို သခင်လွင်၊ သခင် လှကျော်တို့ အသံချဲ့စက် လာလာဆွဲသည်။ ထိုအစည်းအဝေး၊

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ဤတရားပွဲ စသည်တို့ကို သာဓု လိုက်ကူညီရ၏။ တစ်ခါတရံ ၅၅ ကျပ်၊ ၁၀၀ ကျပ်မျှ ပေး၏။ အကြိမ်ကြိမ် လည်း တစ်နေ့ ၂၀၀ ကျပ်ရသည့် အလုပ်ကို ဖျက်၍ သူတို့နှင့် လိုက်သွားရသည်။ တစ်ပြားမှ မရသည့်ပြင် ဓာတ်ဆီဖိုးပါ သာဓုက စိုက်ရ၏။

တစ်နေ့သော် နံနက် ၆ နာရီလောက် သခင်လွင်ရောက်လာသည်။ မရမက နှိုးသည်။ ချင်း ဗမာ ညီလာခံရှိနေ၍ အသံချဲ့စက်ရော ကားပါ လိုက်ကူရန်ပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ သခင်ဝတင်ကြီးတို့လည်း ပါမည်ဟုပြောသည်။ ထီးလင်း၊ ဂန့်ဂေါ၊ ဆော၊ ယောတို့အထိ ရောက်ကြမည်။ ထိုမျှ ဝေးသောအရပ်သို့ သာဓုလိုက်၍ မဖြစ်နိုင်။ ရန်ကုန်တွင်လည်း အလုပ်တစ်ဖက် ရှိနေကြောင်း ပြောသော်လည်း မရ။ လူပုသလောက် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပြောနေသူ သခင်လွင်အား သာဓုမငြင်းသာ ဖြစ်သွားရပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက် ရန်ကုန်မှ ထွက်ကြသည်။

ည ၉ နာရီ သာသာ ပြည်မြို့သို့ ရောက်သော် တိုက်တစ်လုံးတွင် အိပ်ကြရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ သာဓုမှာ သူတစ်ထူးအိမ်တွင် အိပ်တတ်သူ မဟုတ်၍ ကားထဲတွင်ပင် အိပ်သည်။ မကြာမီ တပည့်ကျော် မောင်မောင်လှက လာနှိုးပြီး သခင်လွင် ခေါ်နေကြောင်း ပြောသဖြင့် ထသွားရာ . . .

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ကဲ၊ သခင်ဖေသန်း အစီအစဉ်ကတော့ ပြောင်းလိုက်ရပြီ ဗျာ၊ ခရီးဆက်ကြ စို့’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘ဒီည ရောက်သလောက် မောင်းပေါ့ဗျာ၊ အာလံအထိ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့’ ဟု သခင်လွင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပူပန်နေသော အမူ အရာဖြင့် ပြော၏။

‘ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော် ခု ကားမောင်းလာတာလည်း တွက် ကြည့်ဦး၊ မိုင် ၂၀၀ နီးပါးဗျာ၊ ပြီးတော့ လမ်းတွေ ပျက်နေလို့ ရှောင်ရတိမ်းရနဲ့ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းသလဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီည ခရီးမဆက်ရင် မဖြစ်တော့ လို့’

‘ဒီမှာ သခင်လွင်၊ ခင်ဗျားတို့က ကားထဲထိုင်လိုက်လာရ တာ၊ အိပ်ချင်လဲ အိပ်လို့ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ခြေရော လက်ရော မျက်စိရော နားရော တစ်လမ်းလုံး အလုပ်လုပ်လာရ တာဗျာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး နာနေပြီ’

‘အေးပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့်လဲ’

‘ဒါပေမယ့်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ညောင်းတယ်၊ အိပ်လည်း အိပ်ချင်တယ်’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သခင်လွင် တွေသွားသော်လည်း နောက်ထပ် သူပြောချင် နေသေးပုံ ရ၏။ ထိုစဉ်က သူသည် ဖ ဆ ပ လ အလုပ်သမား ဌာန ကိုင်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် . . . .

‘ခင်ဗျား သိသားမဟုတ်လား၊ အလုပ်သမားတွေ တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်ရမလဲ၊ ခု ကျွန်တော် မောင်းလာတာ မနက် ၅ နာရီက ည ၁၀ နာရီ ထိ’

တမင် ကပ်သတ်ပြောခြင်းကား မဟုတ်။ ရဲဘော်ရဲဘက် ချင်း၊ အနေဖြင့် သူ့ကို ကလိလိုက်သည်သာဖြစ်၏။ ဤတွင် သခင်လွင်မျက်နှာ ပို၍ အိုသွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။ တစ်စုံ တရာ ဘာမျှမပြောသေးဘဲ အတူပါသာ သခင်မောင်မောင် သခင်ဘသက် (ယခင်တလောက ရုပ်ရှင်ကောင်စီ) တို့ကိုသာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေ၏။

သာဓုလည်း ခပ်တည်တည်ထသွားကာ မောင်မောင်လှအား အိပ်ရာများ ပြန်လည်သိမ်းဆည်း၍ မော်တော်ကားမှ ရေနင့် စက်ဆီများ အသင့်လုပ်ထားရန် ပြောကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အပေါ့သွားနေစဉ် သခင်လွင် ရောက်လာ၏။

‘ကဲ သခင်ဖေသန်း၊ ခင်ဗျား စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြော တာ၊ ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့နောက်က ကားတစ်စီးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ နက်ဖြန် လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒါလှမ်းပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပြီ၊ နောက်နေ့မှာလာဖို့ အခြေအနေ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

မကောင်းဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို နယ်ချဲ့ကရော ဗမာအချင်းချင်းကရော နှောက်ယှက်နေကြတယ်၊ လာဗျာ’

သာဓုအား တိုက်ပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီးမှ . . .

‘ခုလည်း ဗိုလ်ချုပ်တို့ လာမယ်ဆိုတာကို လမ်းကနေ တစ်ခုခု နှောက်ယှက် လိမ့်မယ်လို့ သတင်းရထားတယ်’

‘ဘာလဲဗျာ၊ ဒီလိုတော့ ကျွန်တော့်ကို မလှန့်နဲ့ဗျာ၊ အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ပြင်ကြတော့၊ လာ မောင်းမယ်’

ပြည်မှ ည ၁၁ နာရီလောက် ထွက်ခဲ့ကြရာဝယ် လမ်း၌ သခင်လွင်က ဆက်၍ ပြောသေး၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကားလမ်းမှ မလာတော့ဘဲ မီးရထားဖြင့် သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြည်မြို့တွင် သတင်းလွှင့်ထားခဲ့သည်ဟူ၍။

ထို့နောက် ၁၅ မိုင်လောက် မောင်းမိသည်တွင် သခင်မောင်၊ သခင် ဘသက်ကြီးတို့အပြင် ရဲဘော်ဟောင်းအချို့ပါ ကားနောက်ပိုင်းတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဒီမှာသခင်ဖေသန်း၊ ကားကို ရပ်ခိုင်းရင် ရပ်မပေးနဲ့နော်၊ ယူနီဖောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောင့်သာ တိုက်ပစ်လိုက်ဗျာ’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘စိတ်ချ၊ ခုန ခင်ဗျားပြောကတည်းက ဒါ စဉ်းစားပြီးသားပဲ
လေ၊ နို့ ခင်ဗျားတို့ဆီလည်း ဟိုဟာတွေ ပါသားပဲ၊ အသင့်
လုပ်ထားပေါ့’

‘မှောင်ခိုလော လိုင်စင်နှင့်လောမသိ စတင်းရော ပစ္စတိုရော
လက်ပစ်ဗုံးပါ သူတို့ ယူလာကြသည်။ ဘသက်ကြီးကပင်
သာဓုအား ပစ္စတိုတစ်လက် ပေးသေးသည်။ လိုရမယ်ရဟု။

‘မကိုင်ချင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါတွေ ပစ်လည်းမပစ်တတ်ဘူး’ ဟု
ပေါင်းတည်မှ အထွက်တွင် သာဓု ပြောပြီး ငြင်းခဲ့ရသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့လည်း သာဓုမအိပ်ရသေး၊ လက်ပံချေပေါ်
အထိ ငိုက်ငိုက်နှင့် မောင်းခဲ့ရသည်။ ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ရ။
သို့သော် ချောက်မြို့နှင့် လက်ပံချေပေါ် ကြားလော၊ ပုဂံနှင့်
လက်ပံချေပေါ် ကြားလော မမှတ်မိတော့။ သဲလမ်း တစ်
လျှောက် ကွေ့ကောက်မောင်းရသည်မှာ ကားလည်းနာ၊ လူ
လည်း မသက်သာ တစ်ခါတစ်ခါ သဲနစ်ပြီဆိုလျှင် (တစ်ချိန်
တွင် ဝန်ကြီးဖြစ်လာမည့်) သခင်လွင်ပါ ဆင်းတွန်းရသည်။

နှစ်မိုင်လောက် မောင်းမိလျှင် တစ်ခါဆိုသလို တွန်းကြရ၍
သူတို့လည်း မသက်သာ၊ ကားလည်း စက်ပူသောကြောင့် . . .

‘ကဲ မတက်ကြနဲ့တော့ဗျာ၊ ကားလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
သွားရအောင်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း မတွန်းရအောင် လမ်းသာ
လျှောက်လိုက်ခဲ့ကြတော့’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

စကားအဆုံးတွင် သာဓုလည်း ဝုန်းခနဲ မောင်းထွက်သွားပြီး လမ်းကောင်းမည့် နေရာလောက်တွင် စောင့်ရ၏။ ကားလမ်းဟုပင် ဆိုရသော်လည်း အမှန်မှာ လှည်းများပင် ကြောက်သောလမ်းဖြစ်၏။ သဲအလွန်တူသည်။ လမ်းဝဲယာတို့တွင် ဆီးပင် (ဇီးပင်) များ ပြည့်နေသည်။ ဆီးသီးများလည်း ပြတ်နေသည်။ အသေးဆုံးပင် ငါးမူးစေ့လုံးခန့် ရှိသည်။ သာဓုလည်း အားရပါးရ ခူး၍စားသည်။ နွားကျောင်းသားနှင့် ဆွမ်းခံကျောင်းသား သုံးလေးယောက်ကလည်း ဆီးပင်ကို လှုပ်ခါချပေးသည်။

‘ဟေ့၊ ဒီဆီးသီးတွေ ဘယ်သူမှ မခူးဘူးလား၊ မင်းတို့ကော မစားဘူးလား’ ဟု သာဓုက ထိုင်ကောက်ရင်း စားရင်းက မေးသည်ကို . . .

‘ဒီမှာတော့ နွားတွေပဲ စားတယ်ဗျ’

သာဓု ပြုံးဖြူ အောင့်သွားရသည်။ မကြာမီ သခင်လွင်တို့ ရောက်လာသည်။ ဘသက်ကြီးက စတင်းသေနတ် တကားကားနှင့် ဆီးသီး ကောက်စားသည်။ နောက် အားလုံး ကုန်းကောက်ကြသည်။ စားကြသည်။

အတိုချုပ်ကြဆိုလျှင် ထီးလင်း၌ ညီလာခံ ကျင်းပသည်။ ဆားများ တောင်ပုံရာပုံ ရောင်းချပေးရာ ချင်းအမျိုးသားများ အလှအယက် ဝယ်ကြသည်။ သာဓုတို့ ငါးရက်မျှ နေခဲ့ရသည့်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ကာလအတွင်း စိတ်မချမ်းသာဖွယ် အဖြစ်နှစ်ရပ်နှင့် ကြုံလိုက် ရသည်။

သာဓုတို့နှင့် အတူပါသူ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် ညီလာခံ မတိုင်ခင် နှစ်ရက်အလို၌ ချင်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် ရည်းစားလုပ် သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် ချိန်းတွေ့ရန် အစီအစဉ်လုပ်ကြောင်း သတင်းရ၍ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ သခင်လွင်အား တိုင်ကြားရန် ဖြစ်သော်လည်း သူက အရေးပေါ်ကိစ္စဖြင့် ပခုက္ကူဆင်းသွား သောကြောင့် အခြားသူများနှင့် တိုင်ပင်သည်။ အားလုံးလိုလို က အဆိုပါရဲဘော်အား မပြောဝံ့၊ ရွံ့နေကြသဖြင့် သာဓုလည်း သခင်ဘသက်ကြီးထံမှ ပစ္စတိုဆွဲကာ ပစ်နည်းပါမေးပြီး ထို ရဲဘော်ထံ ထွက်သွားသည်။

အဆင်သင့်ပင် ချင်းပျိုဖြူအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေ ရာတွင် ထိုရဲဘော်ကို တွေ့၍ ဟုတ်မဟုတ်မေးရာ သူက ဝန်ခံ သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီကောင်မလေးကို တကယ်ချစ် သလား၊ လက်ထပ်ယူ မလား’

သူတွေ့ပြီး မျက်နှာကြီး ရဲလာသည်။ နောက် သူ့ကုတ် အင်္ကျီထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ သူ့တွင် သေနတ်ပါသည် ကို သာဓု သိပြီးဖြစ်၏။ သာဓုကမူ ပစ္စတိုကို ပြောင်ပြောင် ကိုင်ထားသည်။ သာဓုအမေးကို သူ ရုတ်တရက်မဖြေ။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ခု၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့လာကြတာ ချင်း ဗမာ ညီလာခံနော်၊ ချစ်ကြည်ရေးလည်း ပါတယ်၊ အမှန်ချစ်ကြဦး တော့ ခုနေခါမှာ ရှောင်ရမယ် မဟုတ်လား၊ မတော်တဆ သံသယဖြစ်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ညီလာခံရော ချစ် ကြည်ရေးပါ ထိခိုက်မယ်’

သူ အံ့ကြိတ်နေသည်။

‘နောက်ပြီး တကယ် လက်ထပ်ယူမယ် ဆိုရင်လည်း ညီလာခံပြီးမှ သူ့ထုံးစံ ဓလေ့အတိုင်း လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင် စေ့စပ်’

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

သူ့အသံ တုန်ခါနေပြီ ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အချစ်ကိစ္စ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင် ဘူး၊ လူမျိုးရေးနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ တိုင်းပြည်နဲ့ ဆိုင်တယ်၊ လွတ် လပ်ရေးအတွက် သွေးစည်းဖို့ လာကြတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား အချစ်က ပိုအရေးကြီးနေသလား’

သာဓုတွင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်လာသည်။ အသားတွေလည်း တုန်လာသည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်၊ ဤပြဿနာကို အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း . . .

‘ဒီမှာရဲဘော်၊ ခင်ဗျား ချစ်တာကြိုက်တာ နောက်မှ လုပ်ချင် သလိုလုပ်ပါ၊ ညီလာခံ မပြီးမချင်းတော့ သည်းခံဖို့ ကျွန်တော်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တောင်းပန်တယ်၊ ကောင်မလေး လာတွေ့ရင်လည်း ပြန်လွှတ်
လိုက်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပစ်သတ်’

သူ ဒေါသတကြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ သာဓုကလည်း
နောက်မဆုတ်၊ လူ ချင်းမှာ နှစ်ပေမျှသာ ကွာတော့သည်။

‘ဒါပဲ ခင်ဗျား ဇွတ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပစ်ရ
လိမ့်မယ်’

ရဲဘော် လက်နှိုက်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီအိတ်မှာ ခပ်ခါခါ
လှုပ်သွားသည်။ သာဓုကလည်း သူလက်ထုတ်သည်နှင့် မောင်း
ဖြုတ်မည်သာ ဖြစ်၏။

‘သခင်ဖေသန်း ခင်ဗျား ပြန်တော့ဗျာ’

‘ရဲဘော်ပါလိုက်ရင် ပြန်မယ်’

‘တောက်’ ခနဲ သူခေါက်လိုက်သည်။

‘ဒီကိစ္စကို ဗိုလ်ချုပ် သိသွားရင်၊ ဟင် သူမျက်နှာမှ
မထောက် ချင်တော့ဘူး’

ရဲဘော်သည် ထိုစကားကြားသည်နှင့် နှိုက်ထားသော လက်
ကို ထုတ်ပြီး သာဓုကို ဖက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့်
အားပါးတရ ဖက်သည်။ နောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်
သည်။ သာဓုက ပြန်ဖက်ရင်း ဆွဲခေါ်ရာ အသာတကြည်ပင်
လိုက်ပါလာသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယံ

စင်စစ် သူလည်း သတ္တိခေသူမဟုတ်။ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး နှဲ
လာသူ ရဲဘော်ဟောင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလို သူ လိုက်လျော
သည်မှာ သာဓုကို ကြောက်၍မဟုတ်။ တိုင်းရင်းသား ချစ်
ကြည်ရေး သွေးစည်းရေး ဆိုသည်ကို သဘောပေါက်သွား၍
လည်း မဟုတ်။ ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’ ဟူသော အမည်ကို
သာဓု အချိန်မီ သုံးလိုက်မိ၍သာ ဖြစ်သည်ထင်၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဝက်အူလှည့် ရွေးကောက်ပွဲ

ခေတ်မှာ ဖ ဆ ပ လ တို့ ဘုန်းတန်ခိုးထွားနေသည့် အခါ သမယ။ ပထမဆုံး မြူရွေးကောက်ပွဲ ပြုလုပ်တော့မည့်အချိန် ‘သာဓုက စာရေးဆရာပေါက်စ ဖြစ်နေဆဲကာလ။ တစ်နေ့တွင် ကျားကူးကွက်သစ် သာဓုတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင်နေသော ကိုလှပို မသန်း (ယခု မောင်မော် ဘရားသား၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး) တို့ နှင့်အတူ သခင်သိန်းမောင်ဆိုသူ (ယခင်က မသိဖူးသော) ရုပ်ကွက်မိတ်ဆွေ သာဓုထံ ရောက်လာကာ . . .

‘ဒီမှာဗျာ ဆရာ ဦးသာဓု၊ ခု မြူရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင် အရွေးခံပါလား’

ရုတ်တရက် သာဓု အံ့ဩသင့်သွားသည်။ ဂျပန်ခေတ် လွတ်လပ်သော ရုပ်သေးအစိုးရ ဖွဲ့ပြီးသည်မှစ၍ ပါတီနိုင်ငံ ရေးကို စိတ်ဒုံးဒုံးချ ကျောခိုင်းခဲ့သူ သာဓုအဖို့ အဆန်းလို ဖြစ် သွား၏။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

အလျဉ်းသင့်၍ အနည်းငယ် ရှင်းပြရန် လိုအပ်လာသည်မှာ အထက်၌ ‘ပါတီနိုင်ငံရေး’ ဟု ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အလွန်ကျဉ်း မြောင်းသော၊ အာဏာရရေးသာ အဓိကဖြစ်နေသော၊ ပါတီမို့လို ပွနေသော နိုင်ငံရေးကို သာဓု ကျောခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤတွင် ထပ်၍ရှင်းရန် လိုလာပြန်သည်မှာ ယခုစာအုပ် တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ဆက်ဆံရေး၊ ရဲဘော်စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာရေး စသည့် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် သို့မဟုတ် အားလုံးကြောင့် သာဓုသည် သခင် သန်းထွန်း၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်မြ၊ သခင် လေးမောင် စသူတို့နှင့် စိတ်သဘောထားချင်း မဟပ်မိကြစေ ကာမူ သူတို့တစ်တွေ ဘာကောင်မျှ မဟုတ်ကြသောအခါ (ဝါ) သူလိုငါလို သာမန် အရပ်သားများဘဝသို့ ပြန်ရောက် လာသော အခါတွင်ကား ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်မှု ရှိလာကြပြန် သည်။

တစ်ခါက သာဓု ‘ဘု’ မှုတ်ခဲ့သဖြင့် အလွန်ဒေါသဖြစ်သွား သော ဂျပန်ခေတ်ဝန်ကြီး သခင်သန်းထွန်းသည် အင်္ဂလိပ်များ ပြန်ဝင်လာသည့်နှင့် သူ ဆိုက်ကားကလေးစီးပြီး ခရီးနှင့်နေရ ရှာသည်။ တစ်ညနေ သာဓုက ဗဟန်းဈေးသို့ ပူတူတူး ပေါင်ဒါများ သွားပို့စဉ် သခင်သန်းထွန်းကို ဆိုက်ကားပေါ်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သာဓုကပင် လှမ်းခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်
သောက် ဖိတ်ရာ . . .

‘အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ’ ဟု
သူက အပြုံးနှင့် လက်ခံ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရောက်ကြလေပြီ။ သာဓုအား နိဒါန်း
ပျိုးစရာမလို၊ မကြိုက်ကြောင်း သူသိထားသည့်အတိုင်း . . .

‘ခု ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဖွဲ့စည်းပြီးပြီ၊
အတော်လည်း ခရီးရောက်နေပြီ၊ သခင်ဖေသန်း၊ ကျွန်တော်တို့
နဲ့ တွဲလုပ်ပါလား’

ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ရန် သာဓုကို သူက ကမ်းလှမ်းသည်။
သာမန်အခွင့် အရေး မဟုတ်သည်ကို သာဓုနားလည်၏။
သခင်သန်းထွန်းတို့ အုပ်စုသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ပေါ်ပင်
သခင် ပေါ်ပင် နိုင်ငံရေးသမားများကို လက်မခံ။

သို့တိုင်အောင် သာဓုမှာ ပါတီနိုင်ငံရေးကို လုပ်လိုစိတ် မရှိ
တော့သောကြောင့် သူ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို သာဓု ဂုဏ်ယူမိ
ကြောင်းနှင့် အခြေအနေက မပေးသေး၍ မပါဝင်လိုသေး
ကြောင်း ငြင်းဆန်လိုက်ရာ . . .

‘စဉ်းစားပါဦး သခင်ဖေသန်းရာ၊ ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်
ကျွန်တော်တို့ ရမယ်ဆိုရင်’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သို့လျှင် စကားအဆုံးမသတ်သေးဘဲ တွေ့နေပြီးမှ သာဓုကို ဆက်၍ အမွှန်း တင်နေတော့၏။

‘သိပ်လဲထင်မထားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သူလိုငါလို’

‘မဟုတ်ဘူး သခင်ဖေသန်း၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သေသေ ချာချာ နားလည်ထားတယ်။ စစ်မဖြစ်မီ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက (ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီ) ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်း တို့ဗမာ အစည်းအရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချလိုက်ရင် တစ်ပြည်လုံး ဂယက်ရိုက်ရုံမကဘူး၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာန ချုပ်ကိုပါ အဖျားခတ်ခတ်သွားတယ်။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားလက် ချက်ချည်ပဲ သိတာပေါ့’

(သခင်သန်းထွန်း ဆိုလိုသည့် အကြောင်းအရာ အစုံကို တနေရာတွင် ရှုပါ)

‘ထားပါတော့လေ၊ ခု ကျွန်တော်မှ ပါတီနိုင်ငံရေးကို စိတ် မဝင်စားတော့ဘဲ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ စိတ်မဝင်စားတာ ဝင်စားတာက ခင်ဗျားဆန္ဒ၊ စိတ်ပါလာ အောင်ဆွဲဆောင်ရမှာက ကျွန်တော့်တာဝန် မဟုတ် လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဇွတ်ပြောရမှာပဲ၊ ဒီမှာ သခင်ဖေသန်း၊ ခင်ဗျားလည်း မှတ်မိမှာပေါ့၊ တရားပွဲ ဟော ပြောပွဲ တစ်ခုခုမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံမိကြတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သခင် သိန်းမောင်ကြီးတို့၊ သခင်အောင်ဆန်းတို့က ဘိုးစိန်ကြီးလို

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

နောက်ဆုံးမှ ထွက်မယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ရှေ့တန်းတင်ပေးလိုက်ရော၊ ခင်ဗျားက ထိပ်ဆုံးကနေ ဒေါက်ဒေါက်ဒက်ဒက်နဲ့ ပြောချသွားရော၊ ကျွန်တော်တို့အလှည့်ရောက်တော့ ပြောစရာ အချက်အလက် မကျန်သလောက် ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးတာတွေလေ’

သာဓုက ခေါင်းညိတ်ရုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ‘အဲအဲ သခင်ဖေသန်း ပြောသွားသလိုပါပဲ’ နဲ့ ပြီး သွားရတယ်၊ အဲသလို ခင်ဗျား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောတတ်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဝန်ကြီးဘဝမှာတောင် ခင်ဗျား မှန်တယ်ထင်ရာကို ရဲရဲကြီး ပြောချလိုက်တာရယ်၊ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုး၊ အရည်အချင်းမျိုး ရှိတဲ့လူတွေ ကျွန်တော်တို့ အများကြီးလိုတယ်’

သာဓုကမူ တွင်တွင်သာ ခေါင်းခါခဲ့၏။ (အကယ်၍ ထိုစဉ်ကသာ သူ့ပါတီဝင်၊ သူနှင့်အတူ တောခိုခဲ့မိချေက ထိုမဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင် ဖြုတ် ထုတ် သတ်ထဲ ပါသွားမည်မှာ သာဓု အရိုးဆွေးလောက်ပေပြီ။)

သူက ဆက်လက်၍ ဇွတ်ပြောသေးသည်။ သာဓုကလည်း ဇွတ်ပင် ငြင်းဆန်ရာမှ နောက်ဆုံး ‘စဉ်းစားပါ့မယ်ဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်မှပင် မကျေမနပ် လေသံဖြင့် . . .

‘အေးလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို မကြိုက်လို့ ဆိုလည်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဗျာ၊ ခု သခင်မြတို့လည်း

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ထောင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဝင်လုပ်ချင် လုပ်ပါ။ ဒီအတိုင်းတော့ ဘေးဖယ်မနေစေချင်ဘူး။ သခင်ဖေသန်းလို လူတစ်ယောက် နိုင်ငံရေးက ကြည့်သွားတာ တိုင်းပြည်နာတယ်။ ဖဆပလထဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်လုပ်ပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံး တိုင်းပြည် အတွက် တစ်ခုခုတော့’

‘ဒီစကားကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး သခင် သန်းထွန်း၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးက ရှောင်ကြည့်သွားလို့ တိုင်း ပြည်နာတယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်ရေးဗိမာန်ကြီး တည်ထောင်ရာ မှာ အုတ်တစ်ချပ် လပ်သလောက် ရှိမှာပါ။ ဘယ်သူဝင်ဖြည့် ဖြည့်ရပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ပါ ဝင်ဆောက်လို့ တစ်ခုခုမှားသွားရင် ဒီဗိမာန်ကြီး တစ်စိတ်တစ်ဒေသသော် လည်းကောင်း၊ တစ်ခြမ်းသော် လည်းကောင်း ပျက်စီးသွားနိုင် စရာကော မရှိဘူးလား။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အရေးကြီးတဲ့ အဆင့်မှာထားပြီး ပြောနေတော့ မှားစရာရှိလည်း အရေးကြီး ကြီး မှားမယ်မဟုတ်လား’

ဤတွင် သူ့အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ . . .

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လိုချင်တယ် ပြောတာပေါ့။ အေးလေ ဘာဖြစ်ဖြစ် စဉ်းစားဦးပေါ့ဗျာ။ တွေ့လည်း တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို ဖြစ်စေချင်တာက တိုင်းပြည် အတွက် တစ်ခုခုတော့’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သို့စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ထသည်နှင့် သာဓုက သူ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ် တာ အသုံးစရိတ်ကို စုံစမ်းပြီး ငွေ ၂၀၀ ကျပ် ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်က သာဓု ပေါင်ဒါလုပ်ရောင်းနေသည်။ ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး အိပ် မပျော်၊ ‘တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ခုခုတော့’ ဟူသော သခင်သန်းထွန်း၏ စကား သည် နားထဲမှထွက်ဘဲ ဘာလုပ်ရမည်ကို တွေးမရတိုင်း အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေ ခဲ့ရ၏။

‘ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက် နိုင်ငံရေးက ကြံ့နေတာ တိုင်း ပြည်နာတယ်’

သူ့စကားသည် စင်စစ် သာဓုနှင့် အလှမ်းဝေးလွန်းသည် ထင်၏။ သူ့ပါတီဝင်ရန် ပင့်လိုက်ခြင်းလောဟုလည်း တွေး၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ခုခု လုပ်သင့်သည်ကို ကား သခင်သန်းထွန်း ဖော်လိုက်မှ သာဓု တွေးရန် ပေါ်လာ သည်မှာ အမှန်။

တိုင်းပြည်အတွက် ‘ဘာတစ်ခုခု’ လုပ်ရမည်နည်း။ နောက် ဆုံး အတွေးပေါက်သည်ကား ‘ဘက်မလိုက် သတင်းစာ’ တစ်စောင် ထူထောင်ရန် ဖြစ်လျက် အဘက်ဘက်မှ ကျွမ်း ကျင်မှု ရယူလိုသေးသည့်အတိုင်း တတ်အားသမျှ ပုံနှိပ်စက် ကလေးတစ်လုံးဖြင့် ပဏာမပျိုးခဲ့ရာမှ တိုင်းရေးပြည်ရာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သတင်းစာအယ်ဒီတာ မဖြစ်ဘဲ အချစ် အိမ်ထောင်ရေး စာရေး ဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဤသည်လည်း အများပြည်သူတို့၏ အချစ်၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ပြုပြင်ရေး၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ရေးရာများ ရေးသားနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ‘တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ခုခု’ အနေဖြင့် အကျုံးဝင်သွားပေပြီ။ သခင်သန်းထွန်း၏ စေ့ဆော်ချက်ပင်ဖြစ်၍ ‘ကောင်းရာသုဂတိ လားစေသော်’ ဟု သာဓု ဆုတောင်းရမည်သာ ဖြစ်၏။ ဆုလည်း အမြဲတောင်းပါ၏။

ထိုနည်းအတိုင်းပင် သခင်မြ၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်အောင်ဆန်း တို့နှင့်လည်း လူလူချင်းအနေဖြင့် သာဓု အခင်အမင် မပျက်ခဲ့။ (တစ်နေရာတွင် ရှုပါ။)

သို့လျှင် သာဓု ပါတီနိုင်ငံရေးကို မလုပ်လိုတော့ဘဲ ပုံနှိပ်စက်ဖွင့်၊ စာအုပ် တိုက်ထောင်ကာ သတင်းစာထုတ်နိုင်ရေးအတွက် လုံးပမ်းနေခိုက် အထက်ပါ အတိုင်း မြူရှူးပွဲဝင်ရန် လာပြောသည်၌

‘ဟာ ကျွန်တော် ဝင်အရွေးမခံချင်ဘူး၊ ဒါတွေလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာစိတ်ကူးရပြီး လာပြောနေတာလဲ’

‘ဒီဖဆပလတွေ ဆောင့်ကြွားကြွား နိုင်လွန်းလို့၊ ပြီးသူတို့လုပ်ပုံတွေလည်း မကြိုက်လို့၊ အဲဒါ မနေ့က တစ်နေ့လုံး၊ ညကလည်း တစ်ညလုံး ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြတယ်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တိုက်ရမှာက မလွယ်လှဘူးဗျ။ မြို့တော်ဝန်လောင်း ဦးသိမ်း
မောင်ကလည်း ဧရာမပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေတာနဲ့ သခင်ဖေသန်းကို
တိုက်တွန်းဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်’

‘ဟား၊ ကျွန်တော်ကရော ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်မို့လား၊ တောက်တီး
တောက်တဲ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ မဟုတ်လား၊ ပရိသတ်ရှိတယ်ဗျ။
အဲဒီတော့ တစ်သီးပုဂ္ဂလအနေနဲ့ ဝင်ပြိုင်ဗျာ၊ အားလုံး လိုအပ်
တာတွေ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်လိုက်မယ်။

အတိုချုပ်လိုက်သော် သာဓု အတန်တန် ငြင်း၏။ မရ။
ဇွတ်အရွေးခံခိုင်း သူများတွင် ဆန်းဦးထွန်းရင်၊ ပန်းပုဦးလွင်၊
ရှုမဝဦးကျော်၊ ကိုကျော်မြတို့လည်း ပါ၏။ ကျားကူး၊ မင်း
မနိုင်၊ ယောက်လမ်း၊ ထန်းတောကွက်သစ်သာမက ကန်တို
မင်တိုက်နယ်မှ ဖဆဆန့်ကျင်သူ အတော်များများက လာ၍
အားပေးကြသည်။ တိုက်တွန်းကြသည်။ ဘကြီးဘဖေ ကိုယ်
တိုင်ကပင် လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်၍ ထောက်ခံရင်း . . .

‘မောင့်ကို စာရေးဆရာ သာဓုအနေနဲ့ လေးစားလို့ တိုက်
တွန်းကြတာနော်၊ မောင်သာဓု အပြတ်အသတ်နိုင်မှာ သေချာ
တယ်’

ဤအထိ သာဓု စဉ်းစားဆဲပင် ရှိသေး၏။ အကြောင်း
သော်ကား သာဓုစိတ်ကို သာဓုသိသည်။ စမိလျှင် နောက်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

မဆုတ်ချင်။ မြူလူကြီး အရွေးခံရသော် နိုင်ငံရေးစိတ် ပြန်ဝင်လာမည်။ ဆက်တိုက် လုပ်မိချေတော့မည်။ ပါတီ အဖွဲ့ အစည်း တစ်ခုခုသို့ဝင်ရန် အကြောင်းပေါ်လာမည်။ သာဓု သည် နယ်ချဲ့ကိုသာ တိုက်လိုသည်။ ဗမာအချင်းချင်း ရန်မဖြစ် ချင်။

သို့တိုင်အောင် ဘကြီးဘဖေ၏ နောက်ဆုံး စကားတစ်ခု ဖြစ်သော . . .

‘အေးလေ မောင်သာဓု စဉ်းစားပေါ့၊ ကိုယ့်ကို လေးစားလို့ တိုက်တွန်းသူတွေကို ကိုယ်ကလည်း ပြန်လေးစားရမယ် မဟုတ်လား’

ထိုစကားသည် သာဓုအား အလေးအနက် စဉ်းစားခိုင်း သလို ရှိနေသည်၏ အဆုံး၌ အာမခံငွေပါသွင်း၍ အဆင်သင့် လုပ်လာကြသော စာရွက်စာတမ်းများတွင် သာဓု လက်မှတ် ရေးထိုးလိုက်ကာ အစစ ပြင်ဆင်ရတော့၏။

သတင်းစာများတွင် သာဓု အရွေးခံမည့်အကြောင်း ပါလာ ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သခင်လှကျွေ (ဆိုရှယ်နီအဖြစ် ခွဲ မထွက်သေး) နှင့် အခြား ဖ ဆ တစ် ဦးတို့ ရောက်လာကာ . . .

‘ဟေ့ သခင်ဖေသန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒါတေ ပြန်လုပ်ချင်ရင် ပြောပါလားဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ရဲဘက်ချင်း ထတိုက်သလို ဖြစ်နေပြီ။ သခင်နုကလည်း တွေ့ချင်နေတယ်။ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ’

သာဓု ခေါင်းခါလိုက်၏။ နောက် ရပ်ရွာနှင့် စာပေလူထု၏ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ဝင်လိုက်ရကြောင်း၊ ဖဆကို တိုက်သည်မဟုတ်ဘဲ အမှန်တရား ဆန့်ကျင်သူများကိုသာ ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ကြိမ်က အလွန်ချစ်ခင်သော ရဲဘော် သခင်လှကျွေးလည်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ပြန်သွား၏။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အခွန်အရေးပါသည့် ဒုတိယတန်းစား ဖ ဆ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး (အမည်မဖော်သင့် ထင်၏။) ရောက်လာပြန်ကာ သာဓုအား ယခုအရွေးခံမည့် နေရာမှ နုတ်ထွက်ပြီး အခြားရပ်ကွက်တစ်ခုမှ ဝင်အရွေးခံ ဖ ဆ ကိုယ်စားလှယ်က ဖယ်ပေးမည်။ သာဓုကလည်း ဖ ဆ အနေဖြင့် အရွေးခံရန် စသည်ဖြင့် ဆွယ်၏။ သာဓုကလည်း ခေါင်းခါမြဲခါသည်။

‘ခင်ဗျား ပုံနှိပ်စက်က အတော်အိုနေပြီပဲ။ အသစ်လျှောက်ပါလား။ စက္ကူတို့ ပုံနှိပ်မှင်တို့ပါ အင်ပို့လိုက်စင် လျှောက်လေဗျာ။ အနည်းဆုံး လေးငါးသောင်းဖိုး လောက်ပေါ့’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သူ့စကားကို သာဓု နားလည်သည်။ သာဓုက ယဉ်ကျေးစွာ ဖြင့် ထိုမျှငွေ သာဓုတွင် မရှိကြောင်း၊ မလျှောက်လိုကြောင်း လောက်သာ ငြင်းဆန်လိုက်သည် ကို . . .

‘သခင်ဖေသန်းကဗျာ၊ လိုင်စင်ရဖို့သာ အဓိကပါဗျ’

သူ့ဆိုလိုသည်မှာ လိုင်စင်လျှောက်၊ ရလျှင် ရောင်းစားဟူ သည့် ထိုခေတ်က အင်ပို့လိုင်စင် သောင်းကျန်းစနစ်ကို ပြော ရင်း ဆွယ်နေသည်။ ဤလို သိက္ခာကို ထိပါးလာသော် သာဓု စိတ်ဓာတ် ဖျတ်ခနဲ တင်းမာလာတတ်သည့်အတိုင်း

‘ကဲ၊ ခင်ဗျား မြန်မြန်ပြန်ရင် ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျား နိုင်ငံ ရေးသမား လုပ်နေပြီး ဖောက်ပြန်ရေးပညာတွေ လာသင်နေ တာလား’ ဟု မောင်းထုတ်လိုက်ရ၏။

သာဓုမှာ မူလ စိတ်ထားအတိုင်း အေးအေးနေခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွ။ ယခုမူ အများ၏ ဆန္ဒအလျောက် အရွေးခံရန် လက်မှတ်ထိုးမိသဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ပြဿနာနှင့် တိုးနေရ သည်။ အပြိုင်အရွေးခံရရန် နာမည်စာရင်း သွင်းထားသူ များမှာ ဦးသိမ်းမောင်၊ သာဓုနှင့် အခြားတစ်ဦး။

ထိုတစ်ဦးကလည်း လာပြန်ချေသေးသည်။ သူသည် အရွေး ခံ တိုက်နယ် ရပ်ကွက်တစ်ခုမှ သူကြီးဖြစ်လျက် သူ့မဲ့များကို သာဓုကို ပေးစေမည်။ သူကမူ ဟန်ဆောင်လောက်သာ နေမည်။ သူ့ကို ငွေ ၁၅၀၀ ကျပ် ပေးပါဟု ဈေးခေါ်သည်။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ခေါင်းခါလိုက်သောအခါ တစ်ရက်တခြား ဈေးကျသွားသည်။
၁၀၀၀ ကျပ်၊ ၇၅၀ ကျပ်၊ နောက်ဆုံး ၅၀၀ ကျပ် မလျော့နိုင်
ဟု ဆိုသည်။ သာဓုကမူ . . .

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး လာကိုမလာနဲ့တော့’ ဟု အော်ပစ်
လိုက်ရသည်။

ပြဿနာကား ဤတွင် မရပ်သေး။ တစ်နေ့သော ညနေ ၆
နာရီခွဲလောက် ပုဇွန်တောင် မြူလူကြီးဟောင်း ဒေါ်တင်
ရောက်လာပြီး ‘ရွေးကောက်ပွဲကိစ္စ အရေးကြီးသောစကား ပြော
လို၍’ ဟု လာခေါ်သဖြင့် (မောင်ဝဏ္ဏတို့ အမေနှင့်လည်း
ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူဖြစ်၏။) လက်ညှိုးညွှန်ရာ ကားမောင်း
ခဲ့၍ ရွှေတိဂုံဘုရား အနီးသို့ရောက်မှ သာဓုက မေးမိသည်။

‘ဘယ်သွားမှာလဲ မမတင်’

‘အေး၊ မောင်ဖေသန်းကို အစ်ကိုကြီးက တွေ့ချင်လို့တဲ့’

‘ဘယ်အစ်ကိုကြီးပါလိမ့်’

‘ဒေါက်တာ ဗမော်’

သာဓုလည်း ကားကို ဦးဘရီရေပ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။
(ထိုစဉ်က လက်ဝဲမောင်းစနစ်။)

‘နို့ မမတင်ပြောတော့ မြူရွေးပွဲကိစ္စ တိုင်ပင်စရာ အရေး
ကြီးလို့ဆို’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အေးလေ၊ မင်း သေချာပေါက် မနိုင်ချင်ဘူးလား၊ ခု ရွေးကောက်ပွဲမှာ’

စကားအသွားအလာကို သာဓု ရိပ်မိပြီ။ သို့သော် တိတိကျကျ သိလိုသည်နှင့် သာဓုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဒီလိုလေ မောင်ဖေသန်းရဲ့ မင်းရေးပြီးရိုက်ဝေတဲ့ ကြေညာချက်ကို အစ်ကိုကြီး ဖတ်ရတော့ ‘ဒီသာဓုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’ တဲ့။ ဦးဖေသန်းခေါ် စာရေးဆရာ သာဓုဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးထားတော့ သူမရှင်းဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ မမတင်က ကျွန်မ မောင်တော်တယ်လို့ ပြောတော့ အဲ အဲ အစ်ကိုကြီးတပည့် မောင်မြိုင်ကိုလည်း သူက စုံစမ်းခိုင်းထားတာကိုး’

မမတင်စကားများ တစ်ဆက်တည်း ဇော်စုံခင်းနေ၍ ရှုပ်သွားသောကြောင့် သာဓုက ထပ်မေးသေး၏။

‘ဒီလို ဒီလို၊ မောင်ဖေသန်းရဲ့ ကြေညာချက်ဖတ်ပြီး အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာ ဘမော်က အတော်သဘောကျနေတာနဲ့ မောင်မြိုင် (ယခု ကျောက်ကုန်းတွင်နေသူ) ကို စုံစမ်းခိုင်းတော့ မမတင်ရှေ့တင်ပဲ သူကပြောတယ်၊ ‘ကုန်ဈေးတန်း သခင် ဖေသန်းဆိုတာ သူပဲဆိုတော့’ အစ်ကိုကြီးလေ သိပ်ဝမ်းသာ သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ မမတင်ကို အခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ ခု ထွက်လာတာပဲ’

စကားအသွားအလာကို ခြားခြားနားနား ရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထပ်သိလိုသေးသည်နှင့် . . .

‘ခေါ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို မဟာဗမာ မြူလူကြီးလောင်း အနေနဲ့ အရွေးခံခိုင်းမယ် ဆိုပါတော့’ (မဟာဗမာအဖွဲ့သည် ဒေါက်တာဘမော်၏ ပါတီ)

‘နေဦး၊ မမတင် ရှင်းပြဦးမယ်၊ ခု မောင်ဖေသန်း ပြိုင်ရမှာက သုံးယောက် နော်၊ ဟို ကျားကူးကွက်သစ် သူကြီးဆိုတာက မဟာဗမာအနေနဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ပါ အစ်ကိုကြီးက ပေးပြီး အရွေးခံခိုင်းထားတာကွယ့်၊ ရှင်းပလား၊ အဲ တကယ်လို့ မောင်ဖေသန်းက ဒေါက်တာဗမော်နဲ့ တွေ့ပြီးလို့ မဟာဗမာအနေနဲ့ အရွေးခံဖို့ သဘောတူရင် ကျားကူးကွက်သစ် သူကြီးကို နုတ်ထွက်လွှာ တင်ခိုင်းလိုက်မယ်တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူနဲ့ ပတ်သတ်သမျှ မဲဆန္ဒတွေ မောင်ဖေသန်းရအောင် ကျိတ်ပြီး ထည့်ခိုင်းဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်’

မဖြစ်နိုင်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်၊ မူလကတည်းက ပါဝင်အရွေးခံလိုစိတ် မရှိခဲ့ဘဲ ရပ်ကွက်ကရော သာဓု၏ စာရှုပရိသတ်ကပါ တိုက်တွန်း၍ လက်ခံပြီး ‘တစ်သီး ပုဂ္ဂလ’ အမည်ဖြင့် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ယခုမှ မဟာဗမာ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပြောင်းရမည်ဆိုသော် နိုင်ငံရေးအရ ထိုထက် ရှက်စရာကောင်းသော လုပ်ဆောင်ချက်သည် ရှိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ဘာစဉ်းစားနေတာလဲကွယ့်၊ ဪ၊ တစ်ခုလည်း မှာလိုက် သေးတယ်၊ သခင်ဖေသန်းကို ပြောပြပါတဲ့၊ တစ်သီးပုဂ္ဂလ အနေနဲ့ပဲ အရွေးခံပြီး နောက်မှ ကြည့်လုပ်တာပေါ့တဲ့၊ လိုအပ် တဲ့ အကူအညီ အကုန်ရမယ်၊ ခုကော မင်း ပိုက်ဆံ ဘယ် လောက်ကုန်နေပလဲ၊ အဲဒါထက်မက ရအောင် မမတင် ပြော ပေးမယ်လေ’

ထိုစကားသည် စောစောက ရေးခဲ့သည့် ‘အင်ပို့ လိုင်စင် ရမယ်’ ဟူသော မြူလုံးကဲ့သို့ ဖြစ်နေရုံသာမက လူကောင်း တစ်ယောက်ကို သစ္စာဖောက်သင်ပေးသည့် သဘောမျိုး အများ ဆုံး ပါနေသောကြောင့် . . .

‘တော်ပါတော့ မမတင်၊ ဒီကိစ္စကတော့ လုံးလုံးမဖြစ်နိုင် ဘူး၊ ဆရာကြီးကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ၊ တစ်နေ့သောအခါမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရမယ့် ကိစ္စပေါ်ရင် အချိန်အခါမရွေး ခေါ်ပါလို့နော်၊ ခုဟာကတော့ အတော်မကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ မမတင်၊ ကျွန်တော့်ကို စေတနာ မေတ္တာနဲ့ အရွေးခံခိုင်းတဲ့ လူထုကို ကျွန်တော် မလိမ်ချင် မညာချင် မညစ်ပတ်ချင်ဘူးဗျာ’

မမတင် ငိုငံသွားသည်၊ အတော်ကြာအောင် စကားမပြော နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ် သာဓုလည်း ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ ပုဇွန် တောင်ဘက် မောင်းထွက်ခဲ့၏။ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်၍ ကားပေါ် မှအဆင်းတွင် . . .

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အေးလေကွယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ စဉ်းစားလိုက်ပါဦး၊ မနက်
ဖြန် ၁၀ နာရီလောက် မမတင် လာခဲ့ဦးမယ်’

‘မဖြစ်ပါဘူး မမတင်၊ နိုင်ငံရေးမှာ တစ်သက်လုံး အငြိ
အစွန်း မရှိခဲ့တာ ခုမှ ယုတ်မာရမယ်ဆိုရင်’

သို့လျှင် ဆက်၍ ဖ ဆ ပ လ မှ တစ်နေရာပေးမည့်
ကိစ္စပါ ပြောပြလိုက်ရ သေး၏။

ထိုမြူရွေးပွဲတွင် သာဓုက မြို့ကတော်ဝန်လောင်း ဦးသိမ်း
မောင် ဖ ဆ ကို ၈၂ မဲဖြင့် ကပ်ရုံးသွားသည်။ မကြာမီ
ဦးသိမ်းမောင်လည်း မြို့တော်ဝန် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် တစ်နှစ်သာသာ ကြာသောအခါ ‘တပ်ထဲက
မြတ်ကိုကို’ ဝတ္ထုဖြင့် သာဓုအား စာပေဗိမာန်ဆု ချီးမြှင့်သည့်
အခမ်းအနားတွင် ဦးသိမ်းမောင်အား တွေ့ရသည်။

‘ဒီမှာကိုသာဓု စာပဲရေးပါ၊ စာများများရေးပါ၊ ဒီမြူရွေးပွဲတို့
အမတ်ရွေးပွဲ တို့၊ အိုဗျာ ဘာမှ ဝင်မလုပ်ပါနဲ့’

သို့ တုံးတံတိကြီး ပြောလိုက်သောကြောင့် သာဓုပင်
ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားကာ အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပါရန်
မေတ္တာရပ်လိုက်မှ . . .

‘ခင်ဗျာစာတွေကို ကျွန်တော်လည်း ဖတ်တယ်၊ တစ်အိမ်
လုံးလည်း ဖတ်တယ်၊ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ရှင်းရှင်း ဝန်ခံမယ်
ဗျာ၊ ကိုသာဓုကို ကျွန်တော် ကြည်ညိုတယ်၊ ကဲ ကဲ ဘယ်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

အထိ လေးစားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် ပြောရမယ် ဆိုရင် မြူရှူးကောက်ပွဲတုန်းက အမှန်အတိုင်းဆို ကျွန်တော် ရှုံးတယ်၊ ခင်ဗျားက အပြတ်အသတ် နိုင်တယ်’

‘ဟောဗျာ’

‘အဲဒါပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ဖ ဆ ဆိုရှယ်တွေက မဲလိမ် မဲခိုး လုပ်လို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင်’

ဦးသိမ်းမောင်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သာဓုအား လက် ညှိုးညွှန်ပြရင်း . .

‘သူ့ကို သိသလား’

‘သိတာပေါ့၊ ဟိုတုန်းက နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲ’

‘သိပ်လည်တဲ့လူ ကိုသာဓု၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်နိုင်တာ၊ ခင်ဗျားကတော့ အဲဒီနေ့က မဲရုံနားမှာပဲ ရပ်နေတာနော်၊ သူကတော့ ရဲဘော်ဝါတွေ အဲဒီတုန်းက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်း လေ၊ ကြားမိဖူးမှာပေါ့၊ မလက်တိုရွာ ဒုက္ခသည်တွေကိုပါ ကားကြီးကားငယ်နဲ့ တင်လာပြီး မဲမထည့်ရသေးတဲ့ နာမည် တွေနဲ့ အကုန်ကျိုး ထည့်သွားတာပဲ’

သာဓု ပါးစပ်အဟောင်းသာ ငေးနေမိ၏။ ဖ ဆ မြို့တော် ဝန်တစ်ယောက် အနေနှင့် ဤစကားမျိုး ပြောထွက်လိမ့်မည် မထင်မိ။

‘အဲဒါတွေ ဦးသိရတော့ တော်တော်ရှက်မှာပဲနော်’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အိုဗျာ၊ မျက်နှာတောင် ဓားနဲ့ လှီးပစ်ချင်တယ်’

‘နို့ ဘာပြုလို့ အရွေးခံသေးလဲ ဒါဖြင့်’

‘အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့နဲ့ မကင်းနိုင်သေးဘူးလေ။ ထမင်း အိုးကလဲ အကွဲမခံနိုင်သေးတော့။ အင်း သားတွေ သမီးတွေ၊ ခုတော့ တော်ပါပြီ ဗျာ၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ။ ရှေ့လျှောက် ဘာမှ ဒီလိုမသန့်ရှင်းတာတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ’

သာဓု ဘာပြန်ပြောရမည်ကို မသိ။ အကယ်တိ သူသာ ဆက်၍ ဖ ဆ တို့ နှင့် လက်တွဲသွားမည်ဆိုက သူ့ပညာ အရည်အသွေးနှင့်ဆိုက ဝန်ကြီးအထိ မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။

‘အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်လည်း သူများတွေ တိုက်တွန်းပြီး အတင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလို့ အားနာတာနဲ့’

‘မလုပ်နဲ့တော့ ကိုသာဓု၊ ခင်ဗျားကို စေတနာ ဆန္ဒမဲ အားကိုးနဲ့သာ လုပ်ရင် သူတို့ခေတ်မှာ တစ်သက်လုံး မနိုင်ဘူး။ အဲ ခုနက စကားတောင် ကျန်နေသေးတယ်။ မလက်တို ဒုက္ခသည်တို့၊ ရဲဘော်ဝါတို့ရဲ့ မဲနဲ့တင် စိတ်မချရလို့ ခင်ဗျား မဲပုံးကို ဖင်ကနေ ဝက်အူလှည့်နဲ့ ဖွင့်ခိုးပြီး ကျွန်တော့်မဲပုံထဲ ထည့်ကြရသေးသတဲ့။ အဲဒါကိုများဗျာ ဧရာမ စွန်စားခန်းတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းတွေ ကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဆီလာပြီး အားပါးတရ ပြောကြသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဖြင့် ရှက်လွန်းလို့’

ဦးသိမ်းမောင် ပြောပြမှပင် မဲပုံးကို သံနှင့်မလုပ်ဘဲ သစ် သားသေတ္တာ သုံးသည်မှာ ‘ဝက်အူလှည့်’ အားကိုးဟု သာဓု နားလည်လိုက်ရတော့၏။ အစ်ကိုကြီး ဦးသိမ်းမောင်အားလည်း နောင်တွင် စာပေကိုသာ နာနာဖိရေးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

ဆုပေးပွဲပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သားလတ် ဗလကြီး (သုမောင်)ကို ချောသိပ်နေသော သူ့ကြီးတော် ဒေါ်သိန်းသိန်းက . . .

‘ဟဲ့၊ သာဓု၊ မင်းနေကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် သိန်းသိန်းရဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲ’

‘ဟယ်၊ မင့်ကြည့်ရတာ စာပေဗိမာန်ဆု ရလာတာနဲ့မတူ၊ ရွှင်ရွှင်ပျပျလည်း မရှိ၊ ဘာတွေ ဘယ်သူနဲ့ ဘုကျလာပြန်သလဲ’ မှန်၏။ သာဓုမှာ စာပေဆုထက် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားလာသည့် အကြောင်းရင်းကား . . .

၁။ ဒေါက်တာဗမော် ငွေကုန်ခံ၍ မဟာဗမာ မြူလူကြီး လောင်းအဖြစ် အရွေးခံခိုင်းသူ ကျားကူးသူကြီးက သူလိုချင် သောငွေရလျှင် သူ့မဲများကို သာဓုကို ကျိတ်၍ခွဲပေးမည်။ မြူလူကြီးအဖြစ်ထက် ငွေကိုလိုချင်နေသည်။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

၂။ ဦးသိမ်းမောင်ကား ဖ ဆ ဧါ မြူလူကြီးလောင်း ဖြစ်သည်။ အရွေးလည်း ခံရသည်။ ထိပ်ဆုံး မြို့တော်ဝန်လည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် လိမ်ညာ ညစ်ပတ်၍ ရသောမဲနှင့် တက်ခဲ့ရသောကြောင့် သူရှက်နေသည်။ ဖ ဆ ကလိမ် ကျမှုများ ဖွင့်ထုတ်ပြသည်။ နောင်သောအခါ ဤလိုအရှုပ်များတွင် သူပါဝင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောသည်။

ဤနှစ်လီကို တွေးရင်း ပြန်လာသောကြောင့် ထိုအရေး၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုဖြင့် သာဓုမျက်နှာ၌ မည်သို့ဖြစ်နေသည်ကို ကား သာဓုလည်း မသိ။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ဂျာမနီ အင်ဂျင်နီယာ

ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း ကျားကူး ကွက်သစ်တွင် ‘ပူတူတူး
 ရောင်စုံပုံနှိပ်စက်’ ဟူ၍ ချောက်ချောက် ချက်ချက် ရိုက်နှိပ်
 သော အလုပ်ကလေးဖြင့် ထမင်းဝသော်လည်း ဟင်း မကောင်း
 တကောင်း စားနေရသော သာဓု၊ သင်္ကြန်ကျတိုင်း ‘အိမ်မိုးရ
 တော့မည်’ ဖြစ်၍ ဓနိဖိုးအတွက် စိတ်မောခဲ့ရသော သာဓု၊
 နေထွက်သည်မှ ည သန်းခေါင်တိုင် ချွေး တပြိုက်ပြိုက်ဖြင့်
 စက်ရိုက်နေရသော သာဓုမှာ မြင်းပျံဦးတင့် ကောင်းမှုကြောင့်
 ကျားကူးကွက်သစ်ထက် အဆင်ပြေသော၊ ဣန္ဒြေရသော ရေ
 ကျော်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

မြင်းပျံမတင့် ဆေးပေါ့လိပ်ခုံပိုင်ရှင် မြင်းပျံဦးတင့်မှာ
 အင်္ဂလိပ် ခေတ်က ကုန်ဈေးတန်းရှိ မူလ ရှန်ဟဲတိုက်တွင်
 မန်နေဂျာအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေစဉ် သာဓု ကလေးဘဝ က
 တည်းက မုန့်ဖိုးပေးနေသူ၊ သာဓုကို ချစ်သူ သနားသူ ဖြစ်
 သည့်အတိုင်း . . .

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ဟေ့ ကောင်လေး၊ ဒီရုပ်ကွက်မှာ မနေနဲ့တော့၊ တဲတွေ ပြုတ်သိပ်ပြီး မီးဆိုရင် မင့်ပုံနှိပ်စက်ကလေးပါ မီး ဝါးသွားလိမ့် မယ်၊ ၄၇ လမ်းမှာ ငါ့အိမ်ရှိတယ်၊ အဲဒီကို ပြောင်းလာ၊ ငါ လခမယူဘူး’

သို့နှင့် သာဓုလည်း ၄၇ လမ်းသို့ စိုင်ကော်သကဲ့သို့ ရောက်လာခဲ့ရ၏။ ရေခဲမြေခဲဆိုသည်ကို ထိုအခါကျမှ သာဓု ယုံကြည်လာသည်။ ကျားကူးတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်က မဝတဝ နှင့် မလှမပ၊ ၄၇ လမ်းအိမ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီပင် လုပ်ငန်းအခြေအနေ တိုးတက်လာသည်။ ပုံနှိပ်စက်ကြီးတစ်လုံး မှ နှစ်လုံးဖြစ်လာရုံမက မိတ်ဆွေတစ်ဦးကပင် လုပ်ငန်းပြောင်း သဖြင့် သူ့ပုံနှိပ် စက်ကြီးတစ်လုံး လာအပ်ထားသောကြောင့် ထိုစက်ကို ပါ အခမဲ့ သုံးခွင့်ရလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် မကြာမီတွင်လည်း ‘တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို’ ဝတ္ထု စာပေဗိမာန်ဆု ရလိုက်ပြန်သောကြောင့် စာအုပ် ထပ်ရိုက်ရ သည်။ ငွေကလေး ရွှင်လာသည်။ မြင်းပျံ ဦးလေးတင့်ကလည်း မစချင်စိတ် ပေါ်လာလေသလော မသိ၊ ‘သာဓု ငွေကုန်လေ မည်စိုး၍’ ဟု ဆိုကာ ‘အိမ်ရောမြေပါ ယူလိုက်တော့’ ဟု ဈေးပေါပေါနှင့် ပေးသည်။ ပေအစိတ်၊ ပေခြောက်ဆယ် ၄၀၀၀ ကျပ်သာ ယူ၏။ အဆောက်အအုံလည်း ပါသေးသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဆက်တိုက် ဆိုသကဲ့သို့ပင် ‘တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို’ ကျောင်းသုံး ဖြစ်သွားပြန်၍ ရောင်းမလောက် တွင်ကျယ်ခဲ့ သည်နှင့်အမျှ တဲအိမ်ကြီးမှသည် နှစ်ထပ်တိုက် ဖြစ်လာသည်။ လုပ်ငန်းသည်လည်း တိုးသည်ထက် တိုးတက်လာသောကြောင့် ပုံနှိပ်စက်များလည်း နောက်ထပ် လိုလာပြန်သည်။ သို့နှင့် သာဓုလည်း အနောက်နိုင်ငံ အသီးသီးသို့ စာရေးစုံစမ်းကာ အော်တိုမက်တစ် ပုံနှိပ် စက်တစ်လုံး မှာလိုက်၏။

လောလောဆယ် သာဓုတို့သုံးနေသော စက်မှာ ရှေးပဝေ သဏီခေတ်က ခြေနှင့်နင်း၍ ရိုက်ရသော ‘ချန်ဒလာ’ စက်များ ဖြစ်လျက် ရိုးရိုး တစ်ရောင်တည်း ရိုက်သည်ပင် မရပ်မနား ချွေးဒီးဒီးကျ ကြိုးစားပါမှ တစ်နေ့ ရွက်ရေ ငါးထောင်လောက် အနိုင်နိုင်ပြီးသည်။ ရောင်စုံ အရောင်တင်ရိုက်သော် သုံးထောင် ထက် ပို၍ မရိုက်နိုင်။ ထိုစက်များမှာ ရိုက်လိုသော စက္ကူကို လက်နှင့်ကောက်၊ စက်ထဲ ထည့်ပြီးရိုက်၊ နောက် လက်နှင့်ပြန် ယူ စသည်ဖြင့် ခြေရောလက်ရော မျက်စိရော အနားမနေရ သည်ကို မြင်ဖူးသူတိုင်း သိကြပြီးဖြစ်၏။

ယခု သာဓုမှာလိုက်သော စက်မှာ ကတ်တလောက် နမူနာ စာဆိုအရ အံ့ဘွယ် ပုံနှိပ်စက်ဖြစ်၏။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံ ဖြင့် စက်လည်သည်။ စက်ပေါ်ရှိ စင်ကလေး ပေါ်သို့ ရိုက်လို သော စက္ကူတင်ပေးထားပြီး အခြား စက်ခလုတ် နှိပ်လိုက်လျှင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

စက်ကပင် စက္ကူကို အလိုအလျောက် ဆွဲပြီး စက်ထဲထည့်ပေးသည်။ သူဘာသာ ရိုက်ပြီး သူ့အလိုအလျောက် စက်ထဲမှ ရိုက်ပြီးသား စက္ကူကို ညှပ်ယူဆွဲထုတ်ကာ စက်ပေါ်ရှိ စင်ပေါ်တင်ပေးသည်။ တင်ပေးရုံသာမက တညီတည်းဖြစ်အောင် ညှိ၍ စီပေးသေးသည်။ သာဓုတို့အနေဖြင့် အံ့စရာ ကောင်းနေ သည် ကား ယခင်စက်များ တစ်နေကုန်ရိုက်ပါမှ လေးထောင်ခန့်ပြီး ရန် အနိုင်နိုင်ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုစက်မှာမူ တစ်နာရီငါးထောင် ချောင်ချောင် ကလေး ရိုက်ပေးနိုင်သည် ဆိုသဖြင့် ထိုစက်ကို ကြည့်ချင် ရိုက်ချင်လိုက်သည်မှာ တစ်ပိုင်းမက သေချင်စော်နံ နေသည်။

သုံးလခန့်ကြာသော် ထိုအော်တိုမက်တစ် ‘အလိုအလျောက်’ စက် ရောက်လာချေပြီ။ ယင်းစက်ကို တင်လာသည့် သင်္ဘော ဂျာမနီမှ ထွက်လာ၍ လမ်းတစ်ဝက် မရောက်သေးမီမှာပင် သာဓုထံသို့ ကုမ္ပဏီမှ စာတစ်စောင်ဖြင့်အကြောင်းကြားသည်။

‘လူကြီးမင်းမှာကြားသော ပုံနှိပ်စက် ပို့လိုက်ပါပြီ။ ထိုစက် ကိုင်တွယ်ပုံ ရိုက်နှိပ်ပုံ ချွတ်ယွင်းက ပြုပြင်ပုံ နည်းလမ်းဟူ သ၍ အသေးစိတ် ပြသပေးရန် အတွက် ကျွန်တော်များ၏ ဂျာမနီ အင်ဂျင်နီယာများက ထိုစက်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာပါလိမ့်မည်’

သာဓု လူဝါးဝတယံ

စက်သေတ္တာကား ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် သာဓု၏ အိမ်
ရှေ့တံခါးကို သုံးဆခန့် ပြန်ဖျက်ပြီး သွင်းရ၏။ ချက်ချင်း
ဖွင့်ကြည့်သည်။ စက်ကို စိတ်ဝင်စားလွန်းနေသဖြင့် ထမင်းစား
လာခေါ်သည်ကိုပင် အော်လွှတ်မိသည်။ ယခုခေတ် ဟီးနီးကား
တစ်စီးစာခန့် လေးသောစက်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည့် သေတ္တာ
ကို ဖွင့်ရသည်မှာ အမောတကော ရှိလှသည်။ တပည့်ကျော်
မောင်မောင်လှ (ယခု ကာလာမောင်မောင်လှ) သည် အကြီး
စားဆုံးနှင့် အပင်ပန်းဆုံး သေတ္တာဖွင့်သူ ဖြစ်၏။ ရိုက်ထား
သည့် သံများ ခိုင်ခန့်လှသည်တွင် ဘိုတူများနှင့်ပါ အိမ်
ဆောက်သကဲ့သို့ စုပ်၍ တုပ်ထားလိုက်သေး၏။ သေချာ
သပ်ရပ်လှသော အနောက်နိုင်ငံ သားများပါပေတကား။

နံနက် ၁၁ နာရီမှ စတင်ဖွင့်ခဲ့သော စက်မှာ ညနေ ၄ နာရီ
တွင် မောမောနှင့် ချောချော ဖွင့်သွားသော်လည်း ၎င်းတို့
သာ ကြည့်နေကြရသည်။ ဘာမျှမလုပ်တတ်။ ထိုညက အိပ်၍
ပင်မပျော်၊ လှဲနေရာမှထ စက်ကြီးကို သွားကြည့်လိုက်၊ ပြန်လှဲ
လိုက်ဖြင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရချေသည်။ မိုးလင်းသည်
နှင့် လူးလဲထကာ စက်ကြီးနားသို့ ရောက်ရပြန်သည်။ ရိုက်
ကြည့်ချင်ပြီ ဘယ်ကစ၍ ဘာလုပ်ရမည်ပင် မသိသေး။ သို့နှင့်
စိတ်ကူးတည့်ရာ အပိုပစ္စည်းသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း အတွင်း

သာဓု လူဝါးဝတယံ

မှ ပစ္စည်းများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ၌ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော စာအုပ်များကို တွေ့ရသည်။

အကယ်၍ မနေ့ကသာ ထိုသေတ္တာကလေးကို ဖွင့် ရုံသာ မဖွင့်ဘဲ အတွင်းပစ္စည်းများကိုပါ ထုတ်ကြည့်ခဲ့လျှင် စာအုပ် များပါသည်ကို မနေ့ကတည်းကပင် တွေ့ရမည်။ ချက်ချင်းပင် သာဓု ထိုင်ဖတ်သည်။ စာအုပ်မှာ ဂျာမနီမှ ပို့သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော ‘စက်ကို မည်သို့မည်ပုံ လည်ပတ် အသုံးပြုရမည်’ ဟူသည့် ရိုက်နှိပ်နည်း အညွှန်း စာအုပ်။

သုံးကြိမ်တိတိ အသေးစိတ် ပြန်ဖတ်ပြီးသောအခါ သူ့စာ အညွှန်းအတိုင်း လိုအပ်သော ဆီများထည့်ပြီး တပည့်များကို လက်နှင့် အစမ်းလှည့်ခိုင်းကာ စက်အသွားအလာနှင့် ကိရိယာ များ အလုပ်လုပ်ပုံကို လေ့လာကြည့်၏။ ဓာတ်အားနှင့် လှည့်ရ မည် ဖြစ်သော်လည်း မတော်တဆ မှားသွားလျှင် ပျက်စီးကုန် မည်။ သို့နှင့် ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် လက်နှင့်လှည့်၍ စမ်းခြင်းကိစ္စများ ချောမောသွားသဖြင့် ဘလောက်တစ်လုံးဆင် ပုံနှိပ်မင် များထည့်ကာ ဓာတ်အားဖြင့် မော်တာကို ဖြည်းဖြည်း လှည့်၍ ရိုက်ကြည့်၏။ ပထမ မဟန်။ ၄ နာရီတွင် အခြေခံရလာ၏။ စိတ်ကမူ ရဲရဲ မရိုက်ဝံ့သေး။ သို့သော် ဇွဲကား မကျသေး။ ၆ နာရီတွင် ထူးခြားလာပြီဖြစ်လျက် တစ်နာရီတွင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ရွက်ရေနှစ်ထောင် ချောင်ချောင် ကလေးပြီး၏။ ထိုနှုန်းမှာ စက်
စံချိန်တစ်ဝက် အရှိမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း တစ်နေ့ဆိုလျှင်
ရွက်ရေ တစ်သောင်းခြောက်ထောင် အေးအေးပြီးနိုင်သည်။

ထိုနေ့ကသော် စက်လည်း လည်ပတ် ရိုက်နှိပ်နိုင်ပြီ ဖြစ်၍
တစ်ကြောင်း၊ မောလည်း မောလှသဖြင့် စောစောပင် ဝင်အိပ်
ကာ နောက်တစ်နေ့ စောစော ထပြန်ပြီး စက်ကြီးကိုကြည့်၍
ကြည့်နှူးနေမိ၏။ တော်ကြရှာပါပေသည်။ ဟိုခလုပ်နှိပ်၊ ဒီ
မောင်းတံကလေးဆွဲ၊ အနှီဘုကလေးဖိ၊ ထိရုံတို့ရုံမျှဖြင့် သာဓု
တို့ ဆယ်ရက်မျှ လုပ်ရသည့် အလုပ် တစ်ရက်နှင့် ပြီးအောင်
မောင်မင်းကြီးသားများ ထွင်တတ်ကြသည်။ လူတွေလည်း
သက်သာလှသည်။ ချွေးဆိုသည်မှာ ယောင်၍မျှ တစ်စက်ပင်
မထွက်။

ထိုနေ့မှ အစပြု၍ ထိုစက်ကြီးကား အရှိန်ကောင်းကောင်း
ဖြင့် မှန်မှန်ကြီး လည်နေချေပြီ။ အလုပ်တွင် ကျယ်လိုက်သည်
မှာလည်း ပြောစရာမရှိ၊ မောင်မောင်လှ ဆိုလျှင် ယခင်ကလို
စက်ထဲ လက်နှိုက်စရာမလို၊ လက်ကလေး အသာပိုက်၍
အကြိုက်တွေ့နေသည်၊ အလွန် ကျေနပ်နေသည်။

ဆယ့်လေးရက်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကိုရွှေ
အင်ဂျင်နီယာတို့ ပေါ်မလာကြသေး။ သို့တိုင်အောင် မောင်
မောင်လှနှင့် ပုံနှိပ်စက်တို့ အကွက်လည် နေကြပြီဖြစ်၍

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သူတို့မလာစေကာမူ အရေးမကြီးလှ။ ထိုနေ့က ဦးအုန်းမြင့် (ယခင် စပယ်ပုံနှိပ်တိုက်ရှင်) လာရောက် အပ်နှံသွားသော ရုရှားသံရုံးမှ ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစဉ် မျက်နှာဖုံးရောင်စုံ ရိုက်နှိပ်ရာတွင် မောင်မောင်လှ မျက်နှာရှုံ့နေသည်ကို သာဓု အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း တွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ရာ ယခုရိုက် သော ဘလောက်တုံးမှာ မင်အထိများသော ပြောင်သားပိုသဖြင့် မင်များ ရုတ်တရက် မခြောက်ဘဲ စက်ကလည်း တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ရိုက်ရင်းထပ်ရင်း သွက်နေသောကြောင့် စာရွက်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကပ်ကုန်သဖြင့် စက်ကို ရပ်ရပ်ပြီး ဖြန့်လှန်း နေရကြောင်း သိရ၏။

ဤတွင် စက်နှင့်အတူ ပါလာသော်လည်း မလိုအပ် သေး၍ ယူမသုံးဘဲ ထားသော ကိရိယာတစ်မျိုးကို တပ်ဆင်လိုက်ပြီး ပေါင်ဒါမှုန့်တစ်မျိုးဖြင့် စမ်းသပ် ရိုက်ကြည့်ရာ သူ့စာညွှန်း အတိုင်းပင် စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် တစ်ရွက် လုံးဝမကပ် တော့ သောကြောင့် မောင်မောင်လှတွင် ပါးစပ်အဟောင်းသာနှင့် ငေး သွားတော့၏။ သူသာမက သာဓုအဖို့တွင်လည်း နွားလှည်း ခေတ်က ပေါ်လာသော မော်တော်ကားကို ကြည့်နေရာဘိသို့ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်နေမိ၏။ မင်ထည့်ပြီး စက္ကူတင်ပေး လိုက်လျှင် လူက ဘာမျှ ပင်ပန်းစရာမလို၊ ခလုတ်ကလေး နှိပ်လိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးသည်။ စက်က သူ့အလိုအလျောက်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ရိုက်နှိပ်စီ ပေးရုံ မဟုတ်သေး မကပ်အောင်လည်း ကိရိယာက ထိန်းပေးလိုက်သေးသည်။

တစ်ရွက်ချင်း ရိုက်နေရာမှ နှစ်ရွက် ထပ်ပါသွားလျှင် စက်က အလိုလို ရပ်သွားသည်။ စက္ကူအစုတ်အပြဲ ပါသွား လျှင်ဖြစ်စေ၊ စောင်းရွဲ့နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ ရိုက်နှိပ်ပြီးသား စက္ကူ သူ့နေရာ ပြန်မရောက်လျှင်ဖြစ်စေ စက်က ဆက်၍ အလုပ် မလုပ်၊ လုပ်လျှင် ဆက်လက်၍ မှားမည်။ ထို့ကြောင့် အလို အလျောက် ရပ်ရပ်ပေးသည်။ ယင်းသို့သော ဆန်းပြားလှသည့် တီထွင်မှု တန်ခိုးကြောင့် မောင်မောင်လှသည် စက်ရိုက်ထား လျက်က တပိုးတပါးသို့ သွားနိုင်သေးသည်။ တစ်ခုခု မှားလျှင် စက်ကရပ်ပြီး လူကို စောင့်နေမည်။ ဤသည်တို့ကို တမျှော် တခေါ်ကြီး ကြည့်၍ အားရနေသော မောင်မောင်လှသည် အဘယ်ပုံ ခံစားလိုက်ရသည် မသိ။

‘အစ်ကို နောက်ဆိုရင် စက္ကူတို့၊ မင်တို့၊ စက်ဆီတို့ကို သူတို့ဟာသူတို့ သွားဝယ်ပြီး သူတို့ဟာသူတို့ပဲ ရိုက်တဲ့စက် များ ဖြစ်လာမလား မသိဘူးနော်’ ဟု ပြောလိုက်သော သူ့ အတွေးနှင့် သူ့စကားကို ယခုထိ ကြားယောင်နေ၏။ လွန်ခဲ့ သော အနှစ်အစိတ်လောက်က ဤလိုပြော ခဲ့သော မောင်မောင် လှအား ယခု ကွန်ပြူတာ စက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်လျှင် မည်သို့သော အတွေးနှင့် စကားများ ထွက်လာဦးမည် မသိ။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သူ၏အတွေး သူ၏အပြောတွင် နစ်မြောစဉ်းစား နေမိစဉ် ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဥရောပတိုက် သားနှစ်ဦး ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန် တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ’ ဟု မေးလိုက်၏။ ကုလား ထိုင်များ ယူချပေး၏။ သူတို့က ထိုင်လည်းမထိုင်၊ ဘာမျှ လည်း မပြောသေးဘဲ တစ်ယောက်က စက်ကိုသာ မျက်လုံးခဲ၍ ကြည့်နေသည်။ အခြား တစ်ယောက်ကမူ စက်ပတ်လည် လှည့်၍ စက်အသွားအလာ လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက် ကြည့်နေသည်။

ဤစက် စတင်လည်ပတ်စက ရန်ကုန်သာမက နယ်ရှိ ပုံနှိပ် တိုက် လောကသားများပါ လာရောက်ကြည့်ရှု ကြသည်မှာ နေစဉ်နှင့်အမျှ အချို့သူတို့လည်း ‘မှာလိုသည်၊ ဆောင်ရွက်ပေး ပါ’ ဆိုသဖြင့် သာဓုက ကူညီရန် ကတိပေးခဲ့၏။ ယခု လာ ကြည့်သူ မျက်နှာဖြူ ဥရောပ တိုက်သားများက မမြင်ဖူး၍ လာကြည့်ခြင်းကား မဖြစ်နိုင်။ စက်ကိုကြည့်လိုက်၊ သာဓုနှင့် မောင်မောင်လှကို ကြည့်လိုက်နှင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် စက်ကို တစ်ယောက်က ခလုတ်နှိပ်ပြီး ရပ်လိုက် သဖြင့် ဟော ဂျာမနီမှ ရောက်လာကြမည် ဆိုသည့် အင်ဂျင် နီယာများဆိုသည်မှာ သူတို့ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု သာဓု အတပ် တွက်လိုက်၏။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ပိုင်ရှင် ဘယ်သူပါလဲ’

ယခုမှပင် စတင်၍ အင်္ဂလိပ်စကားသံ မပို့တပီဖြင့် မေး၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပါပဲ’ ဟု သာဓုက ဖြေလိုက်မှ ပို၍ အံ့အားသင့်သွားကြကာ ပျာပျာသလဲ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်၏။ နောက် စက်ကို မည်သူဆင်ပေးသည်၊ ရိုက်နှိပ်ရန် မည်သူ ပြသပေးသည်များကို အသေးစိတ် မေးချေတော့ရာ သာဓုက လည်း အညွှန်းစာအုပ် ဖတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် မည်သို့မည်ပုံ စမ်းသပ် မောင်းကြည့်ခဲ့ ကြောင်းများ ပြောပြလိုက်သည်ကို အစအဆုံး နားထောင်နေပြီးမှ တဖန် ဒိုင်ယာရီစာအုပ် ထုတ်၍ အသေး စိတ် ထပ်မေးပြန်၏။ ရေးမှတ်ကြ၏။ ပြီးသည်တွင် သာဓုက လိမ္မော်ရည်တိုက်ရင်း ‘ဂျာမနီမှ လိုက်လာရ သည်မှာ ဝေးလွန်းသဖြင့် ဝမ်းနည်း အားနာမိကြောင်း’ ပြောရာ

‘ကျုပ်တို့ စင်ကာပူက လာတာပါ။ လေယာဉ်နေရာ မရလို့ နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမှန်အတိုင်း ဆိုရင် စက်နဲ့ ပြိုင်တူ ရောက်ရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ် လောက် ရန်ကုန်မှာနေပြီး စက်အသုံးပြု နည်းများ ပြသပေးရ မယ့် အစီအစဉ် ရှိပါတယ်။ တာဝန်လည်း ရှိပါတယ်။ ခုမြင်ရ တဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ပဲ ကြုံရာလေယာဉ်နဲ့ စင်ကာပူကို ပြန်နိုင်ကြပြီ ပေါ့ဗျာ’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဝမ်းသာ အယ်လဲသံဖြင့် တစ်ယောက်က ပြော၍ အခြား တစ်ယောက်ကလည်း

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေတော့ သိပ်ဝမ်းသာ သွားကြမှာ’ ဟု လိမ္မော်ရည် သောက်ရင်း အသောကလေး ဖောက်လိုက်သေး၏။

‘ကျုပ်တို့ ပုံနှိပ်စက်တွေ အာရှတိုက်မှာ ရောင်းခဲ့တာ အလုံး ပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင် ကျော်ပြီ၊ အားလုံးကို လိုက်ပြီး ဆင်ပေးရတယ်၊ ပြပေးရတယ်၊ တချို့ဆိုရင် တစ်ဆယ့်ငါးရက် နဲ့တောင် ကောင်းကောင်း မတတ်ချင်ကြဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ပုံနှိပ် တိုက်တစ်ခုပဲ စာအုပ်ဖတ်ပြီး ရိုက်တတ်တာ တွေဖူးသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်၊ ဒီပညာတွေ ဘယ်ကတတ်ထား သလဲ’

‘ကျွန်တော်က စက်မှုလုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါလို့ပါ၊ နောက် ပြီး ခင်ဗျားတို့ အနောက်နိုင်ငံသားတွေက ဒီလောက် အံ့ဩ စရာ အသုံးဝင်တဲ့စက်တွေ တီထွင်နိုင် သေးတာ ကျွန်တော်တို့ က ဒီစက်ကို လည်ပတ်အောင် အသုံးပြုနိုင်ဖို့ လောက်တော့ ဉာဏ်ထုတ် ကြိုးစားရမှာ ပေါ့ဗျာ’

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးသွားကြသည်။

‘နို့ မေးပါရစေဦး၊ စက်ကြီး လည်ပတ်ရိုက်နှိပ်နိုင် အောင် အဲ့ဒီစိတ်ကူး ဉာဏ်တွေ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်က ထွက်လာသလဲ’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘နို့ စက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီး တီထွင်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူး ဉာဏ်တွေကော ခင်ဗျားတို့ ဦးခေါင်းရဲ့ ဘယ်နေရာက ထွက်လာပါသလဲ’

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးပြုံးကြီး ထရပ်ကြသည်။ ကုန်း ကုန်းကြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အရပ်က ရှည်သလောက် ဒေါက်ရော ခွန်အားပါ တောင့်လှသဖြင့် သူတို့၏ လက်ဆွဲခြင်း၏ အားပါးတရရှိမှုကို သာဓုမခံနိုင်၊ အတော်ကလေး အောင့်နေလိုက်ရသည်။ မောင်မောင်လှမှာမူ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ရယ်ပြုံး ပြုံးနေသည်။

အရပ်အမောင်း၊ ခွန်အားဗလ၊ ကြံစည်တီထွင်မှု စွမ်းအားတွင်ပါ သူတို့မျက်နှာဖြူများက အသာကြီးသာနေသည်။ အစစ အရာရာတွင် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ်လောက် သူတို့က ရှေ့မှ ပြေးနေသည်။ နောက်ထပ် အနှစ်တစ်ရာ ကြာလျှင်လည်း သာဓုတို့ကပင် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ် နောက်ကျကျန်ရစ်ကြပေဦးမည်။ တီထွင်မှု၌ သူတို့က ရပ်နေကြသည်မဟုတ်၊ သာဓုတို့ အာရုံတိုက်မှ နွားလှည်းများ နွားမရှိလျှင် ဒုက္ခ၊ ကမ္ဘာဦးအစက စီးခဲ့ကြရသော နွားလှည်းများပင် ယခုထိ ဖင်မခံ နိုင်အောင် ဆောင့်နေဆဲ၊ သူတို့ မျက်နှာဖြူတွေကသော်ကား မိုင်ပေါင်း သိန်းချီဝေးသော လကမ္ဘာဆီ သွားရာ၍ တစ်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဆယ့်သုံး စက္ကန့်လောက် နောက်ကျသည်ကိုပင် တွက်ကိန်းလွဲ
လေခြင်းဟု ရင်ထုမတတ် ဝမ်းနည်း နေတတ်ကြသည်။

ပြေးချင်သလောက် ရှေ့က ပြေးကြပါစေ၊ တီထွင် ကြံဆ
ဆန်းချင်သရွေ့ ဆန်းကြပါစေ။ မည်သည့် စက်ပစ္စည်းဖြစ်စေ
တို့ဗမာများကလည်း ရောက်လာ သမျှကို ကျကျနန ကိုင်တွယ်
အသုံးပြု ပြုလိုက်ကြမည်၊ ပျက်စီးသမျှ လှလှပပ ပြင်ပြုလိုက်
ကြမည်သာ။

ယခုဆိုလျှင်ကား သားတပည့်ကျော် မောင်မောင်လှ သည်
ပင် သာဓု ပထမဆုံး မှာသုံးခဲ့သော ပိုလီဂရပ်ဖ် ဟိုင်ဒယ်ဘတ်
စသည်တို့သာမက အော်တိုမတ်တစ် ပုံနှိပ်စက်ဟူသမျှ ဒိုးလို
မွေ့၍ ပြင်နိုင်နေပြီဖြစ်၏။ သူတို့က ထွင်နိုင်လျှင် သာဓုတို့
ဗမာတွေကလည်း ပြင်နိုင်ရ မည် မဟုတ်ပါတုံလော။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ခဏခဏ လာမှာလား

သာဓုမှာ ဤစာအုပ် တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့် အတိုင်း လက်လီလက်ကား ကုန်သည်ပေါင်းစုံတို့၏ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုပြုရာ ရပ်ကွက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်၍ စီးပွားရေးသမားတို့၏ စရိုက်သဘောကို အဆိုးရော အကောင်းပါ နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

အကြောင်းတစ်ခုကို ပြရသော် ကုလားကုန်သည် တို့၏ ‘လိမ်နည်း’ (ဝါ) ‘ဖြန်းနည်း’ တစ်ခုမှာ အလွန် တာသွားပြီး ခရီးရောက်လှသည်ကို တွေ့မြင်သိရှိရ၏။ လိမ်ညာ ဖြန်းသန်းသူရော အဖိုးအဖြန်း ခံရသူအဖို့ပါ အလွန်ကောင်းသော နည်းဟု သာဓုဆိုချေသော် စာရှုသူ အတွေးရ ခက်ကောင်း ခက်နေပေအံ့။ ဆက်ဖတ်ပါ စာရှုသူ။

ယင်း ကုလားတို့၏ ဖြန်းနည်းသည်ကားဆိုလျှင် ၎င်းတို့ ဆိုင်သို့ ဝယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဝင်အံ့။ ထိုဝယ်သူသည် ၎င်းတို့ဆိုင်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဝယ်ဖူးသူမဟုတ်။ ဝယ်သူအဖို့၌ ဤဆိုင်သည် ဆိုင်သစ်၊ လူသစ်၊ ဆိုင်ရှင်တွင်လည်း

[မြန်မာ့များနတ်မောင်](#)

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ထိုဝယ်သူသည် လူစိမ်းလူသစ်။ သို့သော် ထိုဆိုင်ရှင်က ယင်းဝယ်သူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးပြ၏။

‘နေကောင်းရဲ့လား၊ အစ်မကြီး အစ်ကိုကြီး’ စသည်ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသယောင် မျက်နှာပေးဖြင့် အပြေးအလွှား ခရီးဦးကြိုပြု၏။

ဤသည်မှာ အမှတ် ၁ ဖြန်းလိုက်ခြင်း။

‘အမယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက သိလို့လဲ’

ဟု ဝယ်သူအသစ်က ပြန်မေးမည် ထင်ပါသလော၊ လုံးဝမမေးသည့်အပြင် သို့ခရီးဦးကြို ဖော်ရွေလိုက်သည်ကိုပင် ဝယ်သူသည် အလွန်ကျေနပ်သွားသည့် အရိပ်အယောင်ဖြင့် ပြန်၍ ပြုံးပြတတ်၏။

ဤတွင် ကုလားကုန်သည်က ‘သူဖမ်းသော အကွက် မိလေပြီ’ ဟု သဘော ထားကာ

‘အစ်ကိုကြီးတို့၊ အစ်မကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ မဝယ်တာ ကြာပြီနော်၊ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဆိုးနေသလား ဟဲဟဲ’

ဤသည်ကား အမှတ် ၂ ပြီးခြင်း။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တို့ဆီမှာ အရောင်းအဝယ် နည်းနည်းပါးလို့ မလာတာပါ’

ဝယ်သူ အစ်မကြီးတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဤဆိုင်၏ ဝယ်နေကျ ဖောက်သည်ကြီးသဖွယ် ခပ်ထည်ထည်လေး

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ပြန်လိုမ့်လိုက်၏။ ဝယ်သူ၏ အထင်ကား ကုလားသည် သူ့အား ဝယ်နေကျဟုထင်ပြီး မျက်နှာချို သွေးနေသည်ဟု ယူဆကာ ဈေးနှုန်းလည်း သက်သာလိမ့်မည်ဟု ထင်၍ ချော်လဲရောထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဝယ်သူအဖို့၌ ဤအခြေ ဤဖော်ရွေမှုသည် အလွန် ကြည်နူးစရာ ဖြစ်နေ၏။

နောက် ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးနှုန်းမေး၊ အလျှော့အတင်းလုပ်၊ အရောင်း အဝယ် ဖြစ်သွားကြသည့် အဆုံး၌

‘နောက်လည်း လာပါနော်၊ မကျေနပ်ရင် ပြောပါနော်၊ ဈေးများရင် အဆင်အရောင် မကြိုက်ရင် ပြန်လဲပါနော်၊ နောက်တစ်ခါ တခြားဆိုင်မှာ သွားဝယ်ရင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ ဟဲဟဲဟဲ’ ဟု အမှတ် ၃ အဖြစ် ကုလားက စီးပွားရေး ညှုညလိုက်ပြန်၏။

ကုလားကုန်သည်က ဤသို့လည်း ခွဲလိုက်သေး၏။ မည်သည့် ဝယ်သူသည် နောက်ထပ် ဤဆိုင်သို့ မလာဘဲ နေနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

ယင်းသည်မှာ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံး အပြန်အလှန် ဖြီးကြဖြန်းကြသော်လည်း နှစ်ဦး နှစ်ဘက်စလုံးကပင် ကျေနပ်အကြိုက်တွေ့ကြသည်။ ဈေးနှုန်းပင် သက်သာစေဦး မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် စုအောင့်အောင့် ရောင်းသောဆိုင်ထက် စိတ်ချမ်းသာသည်မှာ သေချာလှ၏။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တစ်ကြိမ်သော အခါက ‘ပပကခေတ်’ ရုပ်ရှင် ရိုက်ရာတွင် အခမ်းအနားပြင်ရန် လိုအပ်နေသော ပိတ်အနက် ဝယ်ခွင့်ရရန် သက်ဆိုင်ရာ ဦးစီးမန်နေဂျာသို့ နှုတ်ဖြင့်ပင် အကျိုးအကြောင်း တက်ပြောရာ သူက (ယခု ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်သူ) ဈေး သည် အမှုအရာနှင့် မဟုတ်ဘဲ အရာရှိအိုက်တင်နှင့် ‘လျှောက် လွှာတင်ပါ’ ဟု ဆိုသဖြင့် သာဓုလည်း အသင့်ပါလာသော ကုမ္ပဏီ ခေါင်းစီးပါ စက္ကူကတ် ထုတ်၍ ရေးချလိုက်သည်နှင့် ထိုအရာရှိက

‘အိမ်ရောက်မှရေးပါ။ နက်ဖြန်မှ လာတင်ပါ’ ဟု ရှုတင်း တင်းနှင့် ပြော၏။

သာဓုရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲ စိတ်ဆိုးသွားမိသော်လည်း သူ ပေးမှရမည် ဖြစ်သောကြောင့် မလွဲသာသော သည်းခံခြင်းဖြင့် သည်းခံလိုက်ရစေကာမူ ဘဝင်ကား မကျသေး။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ မင်းသားမင်းသမီးက ပေးတဲ့ရက် အမီ ရိုက်ရပါတယ်။ ဒါလည်း အရေးတကြီး ချုပ်ရပြင်ရမှာမို့ ဖြစ် နိုင်ရင် ဒီနေ့’

‘ဒီနေ့တော့ မရဘူးလေ’

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထ၍ အခြားအခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်သွား သောကြောင့် သာဓုတွင် အံကြိတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရကာ နောက် တစ်နေ့ တွေ့ကြသည်တွင် သာဓု ကိုမြင်သည်နှင့် ယမန်နေ့က

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

မျက်နှာထားမျိုးသို့ ပြောင်းသွားသည်။ သာဓုက လျှောက်လွှာ တင်ပေးလိုက်သည်ကို ဖတ်ပြီး

‘များလှချည်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပေါ်ပလင်အနက် လေးအုပ်ရမှ လုံလောက် မှာမို့ပါ’

‘နေပါဦး၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာနဲ့ ဒီပိတ်နက်က ဘာဆိုလဲ’

‘ခု ကျွန်တော် ရိုက်နေတဲ့ ဇာတ်ကားထဲမှာ ပြဇာတ်ကတဲ့ သီချင်းဆိုခန်း တစ်ခန်းပါပါတယ်။ အဲဒီပိတ်အနက်ကို နောက် ခံအဖြစ်ထားပြီး အဲဒီပေါ်မှာ ရွှေချည်ငွေချည်နဲ့ ပန်းချီရေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု သာဓုက အသေးစိတ် ရှင်းပြသော်လည်း သူ ပေးချင်ပုံမပေါ်။

‘ခက်တာပဲ၊ တစ်ယောက်ထဲကို ဒီလောက်များများ မရောင်း နိုင်ဘူး၊ အလွန်ဆုံး ဆယ်ကိုက်ပဲ ပေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြီးပြောတာလဲ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ တင်ပြပါရစေ၊ ကျွန် တော်ဟာ ခု တစ်ယောက်တည်းသမား အနေနဲ့ အများကြီး လာဝယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် စက်ရုံ သဘောမျိုး အမှန်တကယ်ပဲ များများလိုလို လာဝယ်တဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြဇာတ်စင်ကို ကြည့်ချင်ရင်လည်း

သာဓု လူဝါးဝတယ်

လိုက်ပြပါ့မယ်။ ကျွန်တော် လျှောက်တဲ့ ပေအရှည်ဟာလည်း အတိအကျဖြစ်ကြောင်း အစ်ကိုကြီး သိစေချင်ပါတယ်’

ဤတွင် ဦးစီးမန်နေဂျာသည် ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် ထိုထို ဤဤ ခြစ်နေပြီးမှ

‘အေးလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပေးလိုက်မယ်။ နှစ်အုပ်လောက် ပေါ့’

‘မလောက်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အမှန် မလောက်လို့ ပြောတာပါ။ လေးအုပ်တော့’

‘မရဘူးလေ နှစ်အုပ်ပဲ’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို လျှောက်လွှာ တွင် နှစ်အုပ်အတွက်သာ ရေးချပြီး သာဓုကို လှမ်းပေးရင်းက

‘ဒီမှာနော်၊ ခုတစ်ခါ လျှောက်လို့ရတယ်ဆိုပြီး ခဏခဏ လာဦးမှာလား’

သာဓုစိတ်ထဲတွင် ထိုစကားအတွက် မြက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ ၏။ ဤတစ်ချိတွင်မူ သာဓုတစ်ယောက်ထဲအတွက် မဟုတ်ဘဲ၊ အများသော ဝယ်ယူစားသုံးသူများဘက်က ရပ်တည်တော့မည်၊ ပြောတော့မည်၊ သူစိတ်ဆိုး၍ ပါမစ်ပြန်တောင်း လျှင်လည်း မှောင်ခိုကိုပင် အားပေးတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်

‘ခဏခဏ မလာရတော့ဘူးဆိုရင် ဒီအရောင်းဌာနဟာကော ဒီတစ်ခါရောင်းပြီး ပိတ်လိုက်တော့မှာလား’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သို့လျှင် သာဓု မေးလိုက်သည်နှင့် သူ ရုတ်တရက် ကြောင် သွားသည်။ သာဓုကိုသာ တွေ့၍ မကျေမချမ်း ကြည့်နေသည်။

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာနော်၊ ခု ဒီအရောင်းဌာနမျိုးတွေမှာ ကုန်ပစ္စည်း အမြဲရှိနေသရွေ့ ရောင်းချနေသရွေ့ ဝယ်သူတွေ ဟာ အမြဲလာနေရမှာပဲ မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး၊ ဝယ်သူတွေ လာနေမှပဲ ဒီလုပ်ငန်းတွေ လည်ပတ်နေမှာပဲ မဟုတ်လားခင် ဗျာ၊ အဲဒါ ငွေပေးပြီး လာဝယ်သူကို မလာရဘူးဆိုရင်’

‘ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက မလာနဲ့လို့ ပြောသလဲ၊ ခဏခဏ မလာဖို့သာ ပြောတာ’

‘အမှန်တကယ် လိုအပ်နေရင်ကော၊ အမှန်တကယ် သုံးရင် ကော၊ ခဏခဏ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင်ကော၊ ကျွန်တော်ဆို လိုတာက ရောင်းသူဟာ ဝယ်သူရှိမှ အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ ဝယ်သူ များများလာမှ ခဏခဏလာမှာ အရောင်းတွင်ကျယ်မယ်၊ အစိုး ရကလဲ ငွေမြန်မြန်ပေါ် မြန်မြန်နဲ့ များများမြတ်မယ်၊ ပြီးတော့’

‘ဒါ ကျုပ်နားလည်တယ်’ ဟု ပြောရင်း သူကထရပ်၏။ ဒေါလည်း အတော်ပွနေ၏။ သာဓုအဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဘာမျှ လျှောက်၍ ရတော့မည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း သာဓုရိပ်မိပြီး ဖြစ်၏။

ထို့အတူ သူသဘောပေါက်သွားလျှင် နောင်လာလတ္တံ့သော ဝယ်သူ လျှောက်သူများ အဆင်ပြေစိမ့်သောငှာ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အစ်ကိုကြီးတို့လည်း လဟာပြင် အစားအသောက်တန်းမှာ ပလာတာတို့ ခေါက်ဆွဲတို့ စားလေ့ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတရုတ်တွေ ကုလားတွေကတော့ ခဏခဏ လာမစားရဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး အပြောခံရဖူးတယ်ဆိုရင်တော့ ခု ကျွန်တော် ပြောတာတွေ မှားသွားပြီပေါ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘လူတိုင်းကို မယုံနိုင်ဘူးဗျ၊ မှောင်ခို ရောင်းစားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ’

မနေ့ကအတိုင်းပင် စကား မဆုံးတဆုံးနှင့် အခြားအခန်း တစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

သို့သော် ဤ ‘သို့သော်’ ကား အလွန်အဖိုးတန်သော သို့သော်ဖြစ်ချေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းတို့မည်သည်မှာ တောင်းစုတ် ပလုံးစုတ်မှအစ လိုအပ်လှ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ခေတ်ပေါ် လျှပ်စစ် တိုင်ကပ်နာရီကြီး လိုအပ် နေသကဲ့သို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါတွင်လည်း ရှေးခေတ် စားပွဲတင်နာရီ အဟောင်းမျိုး လိုတတ်သည်။ တစ်ခါက သောက်ရေအိုးတင်သော ဒေါက်စင်မရှိ၍ ရုပ်ရှင်ရိုက် တစ်ရက် ပျက်ခဲ့ရဖူး၏။

အဆိုပါ မန်နေဂျာကြီးနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ပြီး မကြာမီမှာပင် မေဒေးပြဇာတ် ကရန်အတွက် စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်းစသည်များ အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည်။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ကပြရမည်ဖြစ်၍ အပြင်ဈေး

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

နှင့် ဝယ်ရန်မှာလည်း အနှင့်သားပေးရမည်ဖြစ်၍ ရလိုရငြား
ကံတရားထား၍ ယင်း မန်နေဂျာထံသို့ပင် လျှောက်လွှာရေး၍
တပည့်တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရာ လျှော့လျှော့လျှူလျှူပင်
ဝယ်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

သာဓု သာဓု၊ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ခင်ဗျား လူဝါးဝမှာစိုးလို့

သာဓု အလွန်ချစ်သော သခင်အချို့သည် ဂျပန်ခေတ်က ဟန်ပြုရရှိခဲ့သော အတုအယောင် အာဏာ မဖြစ်စလောက် ကလေးကိုပင် မမြင်ဖူး၍ မူးမြစ်ထင်ကာ အကြီးအကျယ် ဘဝင်ကို နေကြသောကြောင့် နိုင်ငံရေးသမားများကို စိတ်ပျက်ပြီး (နိုင်ငံရေးကိုမူ အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်၏။) ခပ်အေးအေးပင် ပူတူတူးပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းနေခဲ့၏။

ထမင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ စွပ်ကျယ် တစ်ပတ်နွမ်းက အစတဖွဖွ အလှူခံလေ့ရှိသော သခင်အချို့ပင်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်လေး အစ ရုံးအမှုထမ်းလေးအစ ဖြစ်လာသည်နှင့် သာဓုကို တွေ့သည်ကိုပင် မမြင်ဟန် ဆောင်သွားတတ်ကြသည်။ ပက်ပင်းတိုးနေသော အခါများတွင်လည်း စကားဟဟ မပြော။ ထိုလို သခင်များအနက် ရာထူးကြီးသူများက ပို၍ဆိုးသည်။ အာဏာများများရှိလေ များများ အဖက်မလုပ်ချင်ကြလေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။

ထိုတစ်ခါက ဆိုသည်မှာ အရွေးခံရသော လွှတ်တော်အမတ် သခင်များနှင့် ဆွေးနွေးကြသော အခါကဖြစ်၏။ အဓိ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

က အကြောင်းအရင်းမှာ ပြည်သူတို့၏ အခွန်ငွေကို ချွေတာသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပိုသောငွေကို အခြားနေရာ လူထုအကျိုးအတွက် သုံးနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ သခင်အမတ်များက လခမယူရန် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ် အတည်ပြုသောကာလ၊ သခင်အမတ်များကလည်း လစာမယူဘဲ နေကြမည်ဟု ကတိပြုသော အချိန်အခါသမယ။ ယင်းအခါက ပြောဖူးသည်မှာ

‘အေး၊ တို့သခင်တွေ ခုတော့ အတော်ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေ သိပ်တော့ စိတ်မချရသေးဘူး၊ ဝန်ကြီးလေး ဘာလေး ဖြစ်ပြီးမှ သူတို့စိတ်ထား အမှန်ကို သိရမှာ၊ ဘယ်သူ ဆောင့်ကြွားကြွား ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ’

ဆရာကြီးထင်သည့် (နိုင်ငံရေးဗေဒင် ဟောလိုက်သည့်) အတိုင်းပင် ကွက်တိ မှန်နေသည်ကို ဂျပန်ခေတ်က လက်တွေ့ သိလိုက်ရချေ၏။ (အထက်ပါ ဒုတိယအပိုဒ်အတိုင်း။)

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ တစ်နေ့တွင် သာဓုသည် ရွှေတိဂုံ ဘုရားလမ်း ကျားကူးကွက်သစ်ရှိ တဲတစ်လုံးတွင် စာပုံနှိပ်ရိုက်နေသည့်အခိုက် ‘လဲဗြီးတပ်’ ယူနီဖောင်းဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက် ပေါက်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် ငယ်သားတပ်သား ရားထူးအဆင့်ဆင့်တို့ သုံးလေးယောက်လည်း ပါလာသည်။ ရုတ်တရက် သူ မမှတ်မိ။ ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု အကဲခတ်ရင်း ကုလားထိုင်များ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သာဓု လူဝါးဝတယံ

သာဓုမှာ ပုံနှိပ်စက် ရိုက်နေဆဲတန်းလန်းက ထ၍ ဧည့်ခံရ
သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံနေသည်နှင့် လက်ဆေးရန်
အလှည့်လိုက်တွင်

‘ဟေ့၊ ထိုင်ပါဦးကွ’

ထိုအသံကြောင့် ပြန်လှည့်အကြည့်တွင် ထိုအရာရှိ၏
အပြုံးကို မြင်လိုက်ရမှ ရေနံသပိတ် အရေးတော်ပုံ အတွင်းက
သာဓုတို့ ရေနံသပိတ်တပ်ကြီး ချီလာစဉ် သရက်မြို့မှ လိုက်
လာသော သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို သိရ၏။ ထိုစဉ်
က အလွန်ရိုးသော အေးသော၊ သိမ်မွေ့လှသော သခင်တစ်ဦး
ဖြစ်လျက် သာဓုတို့နှင့်အတူ ပုဏ္ဏက သခင်ထွန်းစိန် တို့မှာ
တတွဲတွဲဖြင့် အလွန် ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး
လေးစားကြသည်။

ယခုမူ သူက

‘ဟေ့ ထိုင်ပါဦးကွ’ ဟု စကားစလိုက်သဖြင့် သာဓုစိတ်တွင်
တစ်မျိုးဖြစ် သွားသည်။

‘ငါ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ခု
သခင်သက်တင် ပြောလိုက်မှ မင်းဒီမှာနေကြောင်း သိရလို့ ငါ
လာခဲ့တာပဲ’

သာဓုတစ်ကိုယ်လုံး ကျင်သွားသည်။ သူသည် ရေနံသပိတ်
တစ်လျှောက်လုံး အပြုံးနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ထက်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ငါးနှစ်ခန့်ငယ်သော မင်းဘူးမှလိုက်လာသည့် သခင်သိန်းလေး ဆိုသူကိုပင် ‘ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်၊ ဟုတ်ကဲ့’ စသည်ဖြင့် ပျော့ပျောင်းခဲ့ပါလျက်၊ သာဓုကို ပို၍ လေးစားခဲ့ပါလျက်၊ အဘယ်ကြောင့် မင်းတွေ ငါတွေနှင့် စကားမိုက်လုံး ကြီးနေသည်မသိ၊ သူ့ထက် ဆယ်ပြန်မကသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ ဝန်ကြီးများပင်လျှင် သာဓုအား ဤလို ရင့်ရင့်သီးသီး စကားလုံးမသုံး။

‘အေး၊ ငါဒီမှာနေကြောင်း မင်းသိပြီ၊ သိလို့ လာပြီ၊ ငါနဲ့ လည်းတွေ့ပြီ၊ ကဲ မင်းငါ့ကို ဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောပြီးရင် ပြန်၊ ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်’

သို့လျှင် သာဓုကလည်း ခပ်ရင့်ရင့် သုံးလိုက်သောကြောင့် သူ အတော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူနှင့် ပါလာသူများလည်း အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။ ကွယ်ရာတွင် သူက သူ့ငယ်သားများအား မည်သို့မည်ပုံ လေလုံးထွားခဲ့သည်ကို တွေးစရာမလို။ ယင်းတို့၏ အမူအရာအားဖြင့် သိသာနေပြီဖြစ်၏။

သူရုတ်တရက် ဘာမျှဆက်မပြောနိုင်၊ လက်ကိုင်ပုဝါထုတ်ချွေးသုတ်ဖြင့် ပြောရမည့်အကြောင်းအရာ ရှာနေသည်။

‘ဒီမှာရဲဘော်တို့၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ရေနံသပိတ်မှာ အတူတူ အသေခံဗိုလ် လုပ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ သခင်ဘိုးလှကြီးပြီးရင် ပုဏ္ဏကသခင် ထွန်းစိန်၊ နောက် ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်ပြီးရင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သခင်တင်ဦး၊ အဲ နောက်တော့ သူပေါ့၊ သူက ပဉ္စမတပ်ဗိုလ် ဆိုပါတော့’

သာဓုလည်း ထိုသို့ပင် သူနှင့်ပါလာသော ငယ်သားများ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောပြလိုက်၏။ သူပို၍ မျက်နှာပျက်သွား သည်။ နောက် အခြားသော အလုပ်အကိုင် အကြောင်းများ လောက်သာ ပြောပြီး လဲဗြီးအရာရှိ ထပြန်သွားလေတော့သည် ဟူ၏။ (လဲဗြီးတပ်ဆိုသည်မှာ ဖ ဆ ပ လ တို့၏ ခါးပိုက် ဆောင် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့၊ မကြာခဏလည်း အမည်ပြောင်း သည်။)

ထိုနေ့က သူတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ မဖြောင့် ဖြစ်နေ၏။

သာဓုနေသော ကျားကူးရပ်ကွက် ဆိုသည်မှာ စစ်ဘေး ကြောင့် အနယ်နယ်မှ ပြေးလာကြသော ဒုက္ခသည်က လူ အများစုဖြစ်သည်။ လူပေါင်းစုံ၊ နယ်ပေါင်းစုံ ဖြစ်၍လည်း စရိုက်ပေါင်းစုံ ရှိကြသည်။ အချို့က ယဉ်ကျေးပြီး အချို့က အလွန်မိုက်ရိုင်းကြသည်။ သာဓုထက် ငယ်သူအချို့က သာဓု အား ‘မင်း-ငါ’ အသုံးအနှုန်းသာမက တိုင်းထွာ၍ပင် ပြော တတ်ကြသော်လည်း သူ့စရိုက်နှင့်သူ ဖြစ်သောကြောင့် သာဓု စိတ်မဆိုးနိုင်၊ မကျေနပ်က နောက်ထပ် အရောမဝင်ဘဲ နေ လိုက်ရုံသာရှိသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

မိုက်ကန်းတတ်သူ၊ ဆက်လက် မိုက်ကန်းနေသည်ကို ဘာ ပြောရန် လိုတော့သနည်း၊ အလွန်ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ခဲ့သူက မိုက်ကန်းလာသည်ကိုမူ သာဓု သည်းမခံနိုင်၊ သို့ သည်းမခံနိုင် သည့် အကြောင်းရင်းများထဲတွင် သူ့အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိ ခြင်းလည်းပါသည်။

သတ္တလောကကြီးတွင် အဆိုးချည်းလည်း မရှိ၊ အကောင်း ချည်းလည်း မရှိ၊ အဆိုးနှင့်အကောင်း အမြဲ ဒွန်တွဲနေသည်ဟု သာဓုတို့၏ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဂေါတမဘုရားက ဟောပြု သွားသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ပိုင်းအချိန် အထက်ပါ ကျားကူး ရပ်ကွက်မှာပင်၊ ပုံနှိပ်စက် ရိုက်နေစဉ်မှာပင် သာဓုတဲရှေ့ ပလက်ဖောင်းသို့ ကားအနက်ကလေး တစ်စီး ဆိုက်လာသဖြင့် သာဓု ဂရုတစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ကားမှာ ဝန်ကြီးများသာ အများအားဖြင့် စီးသော ‘ဝီစလီကား’ ဖြစ်၍ သာဓုထံသို့ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း တစ်ခုခုအပ်ရန် လာသလော’၊ ‘လာတတ်ကြ သည်မှာ အိမ်တက် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး၊ လုရားအနေကဇာတင်၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ စသည့် ဖိတ်ကြားစာများ အပ်နှံရန်’ ယခု လည်း သို့ပင် ထင်လိုက်မိ၏။

ထူးခြားသည်ကား ယခုလာရပ်သည့်ကားမှာ အခါတိုင်းက ကဲ့သို့မဟုတ်၊ လက်နက်ကိုင် သက်တောင့်စောင့်များ ပါလာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သည်။ ၎င်းတို့က ပထမဆင်းပြီး ကားနောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေး လိုက်ရာ ခေါင်းပေါင်းနှင့် တိုက်ပုံနှင့် အခန့်သား လူပုပု တစ် ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သာဓု ပို၍ အကဲ ခတ်ကြည့် နေမိသည်။

ဝန်ကြီးများလား၊ ငါ့မိတ်ဆွေ ဝန်ကြီးတွေဆိုလည်း ငါ့ဆီ မလာဖူးကြပါဘူး။

ထိုသူလည်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သာဓုတဲသို့ ဦးတည် လျှောက်လာပြန် သောကြောင့်

‘ဝန်ကြီး ဆိုရလောက်အောင်လည်း ဒီလောက် ပုတဲလူ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထဲပါတာ မကြား မမြင်မိပါဘူး’

ထိုအတွေးများ လျှပ်ပြက်သလို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပေါ်လာခိုက် ထိုလူ သာဓု တဲဝရောက်မှပင်

‘ဟာ ဟေး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

သာဓု ထိုမျှသာ ရေရွတ်နိုင်သည်။ တစ်စိတ်လုံးလည်း အံ့ အားသင့်ခြင်းဖြင့် မအားမလပ် တွေနေသည်။ သာဓုမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပုံနှိပ်မင်၊ ရေနံဆီ၊ စက်ဆီတို့ဖြင့် ပေရေကာ စွပ်ကျယ်စုတ်၊ ဘောင်းဘီတို ကပိုကရီနှင့် ညစ်ပေနေသည် ကိုပင် ထိုလူက မရွံ့မရှာ သာဓုလက်မောင်း နှစ်ဘက်ကို ဆုပ် ကိုင်ရင်း

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ဒီမှာ၊ ဒီမှာ သခင်ဖေသန်းရဲ့ ခု ကျွန်တော် ဝန်ကြီးဖြစ်လာ
ပြီ’

သူသည် သာဓုကို ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဘက်ကို
ဖြုတ်ကာ လက်မဖြင့် သူ့ရင်ညွန့်ကို ထောက်ပြရင်း ပြောနေ
သည်။ သို့သော် သူ့အမူအရာတွင် ဘဝင်ကိုင်၍ မာနထောင်
လာသည့် အသွင်မျိုးမရှိ။ ညီအစ်ကိုချင်း စာမေးပွဲအောင်
သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ လာကြွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာမျိုး ဖြစ်
၏။

သူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဤစာအုပ်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြ
ထားသော ချင်းဗမာညီလာခံသို့ အတူသွားခဲ့ကြသည့် သခင်
လွင် ဖြစ်ချေ၏။ ထိုအချိန်က စုတ်ပြတ် ပေရေနေသော သာဓု
အား တရင်းတနှီး ယခုကဲ့သို့ ဖက်လှဲတကင်း ပြောဆိုပြုမူနေ
သည်ကို သူ့သက်တော်စောင့်များရော ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ တ
အံ့တဩ ငေးမောနေကြ၏။

‘နေစမ်းပါဦး ဘယ်တုန်းက ဝန်ကြီး ဖြစ်လိုက်တာလဲ၊
သတင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့’

‘ဒီနေ့ပဲဗျ၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဝန်ကြီးဖြစ်သွားတယ်၊
ခုပဲ ကျမ်းကျိန် ပြီးပြန်လာတာ၊ အိမ်တောင် ပြန်မရောက်သေး
ဘူး၊ ဝန်ကြီး ပူပူနွေးနွေးဘဝနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့တာ ခင်ဗျားပဲ၊
တမင့်ကို ခင်ဗျာဆီ လာတွေ့တာ’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အဲ၊ လာရတဲ့အကြောင်းက’

‘ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ တမင်သက်သက်ကို ခင်ဗျာ့ဆီ ဦးဦးဖျားဖျား လာနှုတ်ဆက်တာ၊ ခင်ဗျား လူဝါးဝမှာစိုးလို့’

သာဓုကရယ်၍

‘ဘာကို လူဝါးဝရမှာလဲ’

‘ခင်ဗျားက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး၊ လူတောထဲပေမယ့် စိတ် မထင်ရင် စွပ်ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား’

ပြိုင်တူ ရယ်မိကြရာမှ သိသိသာသာ များလာသော ပတ် ဝန်းကျင် လူထုကို သာဓု အကဲ့ခတ်လိုက်မိ၏။ သူတို့လည်း ရယ်နေကြသည်။ သာဓုတို့ ကြည်နူးသလို သူတို့လည်း ဝေစု ယူကာ ကြည်နူးနေကြသည်။

‘ကဲ ဘယ်လိုလဲ ပြန်တော့မလို့လား ထိုင်ဦးလေဗျာ’

‘ဒီလိုနဲ့ ဘယ်ပြန်လိမ့်မလဲ၊ ဧည့်သည်လာတာ တစ်ခုခု တော့ ကျွေးမှပေါ့ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် လက်ဖက်ရည်လား ကော်ဖီလား’

‘ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေအတွက်ပဲ လက်ဖက်ရည် လုပ်ဗျာ၊ ဘယ်မလဲ ဆရာမကော’

မေးရင်းပြောရင်းပင် သခင်လွင်လည်း အလယ်ခန်းတွင် မောင်ဝဏ္ဏကို နို့တိုက်နေသည့် မခင်ညိုအား နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေ၏။ သာဓုကလည်း တပည့်ကျော် မောင်မောင်လှ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

(ယခု ကာလာမောင်မောင်လှ) အား လက်ဖက်ရည် မှာခိုင်းပြီး အလယ်ခန်းသို့ ဝင်သွားရာ သခင်လွင် မရှိတော့ချေ။ နောက် ဖေးဘက် ဝင်သွားသည်ဆိုသဖြင့် လိုက်သွားသည်တွင် ဝန်ကြီး တစ်ယောက် အနေဖြင့် ပြုမူလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရချေတော့၏။

သာဓု ဘာမျှမပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူဖြင့် ဝန်ကြီးပေါက်စ သခင်လွင်သည် ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်၍ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ဆွဲယူကာ ထမင်းအိုးဖွင့်ပြီး ထမင်း ထည့်သည်။ နောက် ဒယ်အိုးထဲမှ ဘဲဥလုံးကြော် ဆီပြန်တစ် လုံးနှင့် အနှစ်အနည်းငယ် ခပ်ထည့်ကာ ကြောင်အိမ်ဖွင့်ပြန် သည်။ ငါးပိရည်နှစ်ဇွန်း ခပ်ထည့်ပြီး လှည့်အလာတွင် သာဓု နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်တွင် သာဓုအား ပြုံးကြည့်ပြီး ထမင်းနှင့် ဟင်းရော ငါးပိရည်ပါ အားပါးတရ ရောနယ်နေ သည်။ ထမင်းတစ်လုတ် သူ့ပါးစပ်ထဲ သွတ်သွင်းလိုက်စဉ်

‘ပြောရောပေါ့ဗျာ၊ ခူးခပ်ပေးမှာပေါ့’ ဟု သာဓုက ပြောရင်း မောင်ဝဏ္ဏတို့ အမေအား လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ

‘မခေါ်နဲ့ ဆရာမကို ပြောပြီးမှ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် လာခူးစားတာ၊ ခါတိုင်းလဲ ကျွန်တော်လာရင် ဒီလိုပဲ ခူးခပ် စားချင် စားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆရာမ ကျောင်းသွားနေတဲ့’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သာဓုတို့အား လှမ်း၍ မြင်နေရသော နေရာတွင် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသော သက်တော်စောင့် ရဲဘော်တို့မှာ လည်း ပို၍ ကဲ၍ အံ့ဩငေးမောရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြ၏။

‘ကဲ လာဗျာ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်စား’

သာဓုက ပုပုဝန်ကြီးကို ဆွဲခေါ်လာပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာသော်လည်း ကုလားထိုင်တွင် မထိုင်၊ စက္ကူထုပ်များ ပုံထားသည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တက်၍ ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင်စားနေပြန်ရာမှ သာဓုက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ကို သိသွားသည့်နယ်

‘ဘာလဲဗျ၊ တောအလှူမှာ ထိုင်စားနေတဲ့ တောသူကြီးနဲ့ တူမနေဘူးလား၊ ခင်ဗျားပြောမှာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ’

ထိုအခိုက် ဆရာမထွက်လာပြီး

‘အို’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်နှင့်

‘မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ ထမင်းနဲ့ဟင်းနဲ့ ခုလိုပုံပြီး စားတယ်ဆိုတာ ဒီအတိုင်း ထိုင်စားမှ အားရပါးရ ရှိတယ်ဗျာ’

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သာဓုနှင့်မှ ကြုံလိုက်ရသော ဝန်ကြီးပေါက်စ သခင်လွင်၏ ရယ်စရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ရှိချေသေး၏။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

အထက်ပါအရ သာဓုအိမ်တွင် ထမင်းခူးစားသွားပြီးနောက် တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ပုံနှိပ်စက်ကိစ္စဖြင့် အတွင်းဝန်ရုံး သို့အသွား လန်ခြားတစ်စီးက ရှေ့မှဖြတ်ပြေးလာသော ကလေး တစ်ယောက်ကို အရှောင်လိုက်တွင် သာဓုကားနှင့် ဘွားခနဲ တိုက်မိတော့၏။ သာဓု ကားမောင်းလျှင် အလွန်သတိထား လေ့ရှိသည်နှင့်အညီ ကလေးကို ကြိုမြင်ကတည်းက အရှိန် သတ်ထားခဲ့၍သာ လန်ခြားကို တိုးမိရုံတိုက်မိသည်။ အရှိန် မပြင်းသော်လည်း လန်ခြားဆွဲသူ ကုလားမှာ အဘိုးကြီးဖြစ်၍ မထိန်းနိုင် မဟန်နိုင်ဖြစ်ကာ လန်ခြားမှာ နောက်သို့ ပက်လက် လန်ထောင်နေပြီး လန်ခြားကုလားသည်လည်း လမ်းနှင့်ခြေ ထောက် သုံးပေလောက် လွတ်ပြီးမြောက်နေသဖြင့် သာဓု ခပ် သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းသွား၏။ လေထဲတွင် မြောက်နေသော လန်ခြားဘက်မှ ခုန်၍ လက်တံကို ဆွဲခိုဆောင့်ချလိုက်မှ လန် ခြားမှာ ပုံမှန်အခြေသို့ ရောက်သွားစဉ်

‘ဟာ သခင်ဖေသန်း’

‘ဟေး၊ သခင်လွင်၊ ဘယ်လိုဝန်ကြီးလဲ ဒီဝန်ကြီးက’

‘နေဦး၊ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်’

ဖိုင်တွဲကို ချိုင်းကြားညှပ်၍ လန်ခြားပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်း၊ ကုလားကို ပိုက်ဆံပေး၊ သာဓုကားပေါ်သို့ ခပ်အေးအေး တက်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

လာသော သခင်လွင်အား ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဟု ရုပ်ကြည့်နေသူအချို့က သိ၍ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေကြ၏။

‘အေးဗျာ၊ ဒီနေ့ ကားကလည် ပျက်နေ၊ ရုံးမှာကလဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေတာနဲ့ လန်ဒြားပဲ စီးခဲ့ရတယ်’

‘ဘာလဲဗျာ၊ အရေးမကြီးရင်တော့ လန်ဒြားလည်း မစီးဘူး၊ ရုံးလည်း မလာတော့ဘူးလား’

‘လုပ်ပြီ ခင်ဗျား၊ ကဲ ရုံးကိုလိုက်ပို့၊ ဟိုရောက်ရင် လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

အလုပ်နှင့် လူဝါးဝလျှင်

သိပြီးဖြစ်ကြသည့် အတိုင်းပင် ပျော့ညံ့ညံ့ ခပ်အေးအေး လေပြေကလေးထိုးကာ ရာထူးသည်သာ အဓိကထားနေကြသော သူ့ကျွန်ဘဝ နိုင်ငံရေးခေတ်တွင် ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရဲရဲတောက် ကြွေးကြော်သံဖြင့် ‘တို့ဗမာ အစည်းအရုံး’ ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ နိုင်ငံရေးလောကသာမက ပုဒုမ္မာအင်္ကျီတစ်ထည်၊ လင်မနစ် ထဘီတစ်ကွင်း၊ ပဝါတစ်ပိုင်း၊ ပေါ်ပလင် တိုက်ပုံတစ်ဝတ်စာ၊ ခရုပလေ ကပ်လုံချည်တစ်ထည်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီရလျှင် ရွေးကောက်ပွဲ မဲထည့်ရန် လိုက်တတ်ကြသော အရပ်သားလောကတွင်ပင် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားသွားခဲ့၏။

လေပြေကလေး တဖြည်းဖြည်း တိုက်နေရာမှ မသိမသာ တအီအီ ပြင်းလာမည်၊ ကောင်းကင် အနေအထား၊ အသွေးအရောင်ပါ ပြောင်းလဲလာမည် ဆိုပါက ကမ္ဘာ့နည်းအရ လည်းကောင်း၊ ဗမာ့နည်းအရ လည်းကောင်း လေမုန်တိုင်းကျ မည်လော၊ လေသင်စုန်းလော၊ လေဝဲကတော့လော စသည်ဖြင့်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ကြိုတင်အကဲ ခတ်နိုင်ကြသည်။ နောက် လေရောမိုးပါ အပြင်း အထန် တိုက်ခတ်လာသည့်တိုင်အောင် ထိတ်လန့် စိုးရွံ့မှုသည် လည်း သူ့အရှိန်နှင့်သူ ဖြစ်ခဲ့၍ အတော်အတန် ခံသာမည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးဟူ၍ ပေါ်လာသည်မှာကား လေမဆင် အသွင်သော်မှ မပြဘဲ ဒိုင်းခနဲ့ ပေါ်လာသော မိုင်တစ်ရာ နှုန်းမက ပြင်းထန်လှသည့် မုန်တိုင်းသဖွယ် ကြောက်ခမန်း လိလိ ရှိလှချေ၏။

မမြင် မသိ မကြားမိသေးသူတို့ သဘောပေါက် ခေါက်မိ စေရန် ထပ်မံ ဖော်ပြရသော် ထိုစဉ်အခိုက်က အုပ်စိုးကြသူ အင်္ဂလိပ်တို့အား ‘အရှင် သခင်’ ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ် လက်အုပ် ချီနေကြချိန်၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များက နာမည် ထိပ်တွင် ‘သခင်’ တပ်လိုက်သောအခါ အရှင်သခင်ဟု အခေါ်ခံရသည် ကို အရသာ တွေ့နေကြသော အင်္ဂလိပ်များသည် လည်း ကောင်း၊ သူတို့၏ လက်ပါးစေ ဗမာအရာရှိများသည် လည်း ကောင်း အောင့်သက်သက်နှင့် ပျာယာခတ်ကုန် ကြတော့၏။ သူတို့တစ်တွေအား ‘သခင်’ ဟု ဆက်ဆံ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကိုပင် တားမြစ်လာကြ၏။ သခင်အမည်ကြောင့် ပွဲဦးထွက် အမြတ် ထွက်လာ၏။

‘ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့အခါ မျက်နှာချိုသွေးပြီး လက်ဖြန့်တောင်းလို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရဘူး၊ တိုက်ယူရမယ်။’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ခု မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်က ဓားပြတိုက် ယူထားတယ်။ အဲဒါ ဘာလုပ်ကြမလဲ’ ဟူသော တရားဟောသံသည်လည်း ကြောက်ဖွယ်အတိ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

‘နေမဝင်သော အင်ပါယာနိုင်ငံကြီး’ ဟု ကမ္ဘာတစ်ဝက်ကျော်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသော ဂျော့ဘုရင်ပုံ တံဆိပ်ခေါင်းကိုသာ စာအိတ်တွင် ဇောက်ထိုးကပ်ကာ ‘ခွေးခေါင်းပြောင်းပြန် ကပ်လိုက်သည်’ ဟု စာတန်းထိုး၍ စာတိုက်မှ ထည့်လိုက်သောကြောင့် သခင်လှမောင် အဖမ်းခံရ၏။

ထိုမျှ ပြင်းထန်စွာ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် လှုပ်ရှားပုတ်ခတ်လိုက်သောကြောင့် သခင်လှမောင် တစ်ယောက် သက်သာတော့မည်မဟုတ်။ ‘ဂျပန်သူလျှို’ ဟူသော စာအုပ်ကို ဖတ်ထားဖူးသည်ဖြစ်၍ ဂျပန်များက တရုတ်ပြည်၊ ကိုရီးယား စသည့် နိုင်ငံတို့တွင် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများအား မည်သို့နှိပ်စက်ပုံကို သာဓု သဘောပေါက်ထား၍ ထိုအတိုင်းပင် သခင်လှမောင် ခံရချေတော့မည်ဟု တွေးပူ စိုးရိမ်မိခဲ့သော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့သည် ထိုမျှ မရက်စက်ဘဲ ထောင်ချရုံသာ အပြစ်ပေးလိုက်၏။

‘သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ၊ အမေကမွေး ထောင်ကကျွေး’

သို့အလျောက်လည်း သာဓုသည် ရန်ကုန်မြို့လယ် ကုန်ဈေးတန်း လမ်းတွင် ‘ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်း တို့ဗမာ အစည်း

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

အရုံး' ဟူ၍ စတင်တည်ထောင်စဉ်က အတော်လေး အခက် အခဲတွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုလမ်းသည် လည်းကောင်း၊ ထိုလမ်း တစ် ဝိုက်သည် လည်းကောင်း လက်လီလက်ကား ကုန်သည်ပွဲစား၊ သူဌေးများ၏ ရပ်ကွက်ဖြစ်သောကြောင့် သာဓုအိမ်တွင် ဆိုင်း ဘုတ်တင်လိုက်သည်နှင့် ထိုနေ့မှစ၍ သာဓု စားပေါက်ပိတ် လေတော့၏။

အဖြစ်သည်ကား ထိုစဉ်က သာဓုမှာ ဆရာဝန်ကိုမြဲဆေး တိုက်တွင် လခစားအလုပ်ကလေးဖြင့် ကသီလင်တ တစ်လနှင့် တစ်လ အလျဉ်မီအောင် စားနေရ၏။

ကြားပေါက်အနေဖြင့် ထိုထိုဤဤ ကုန်သည်များ၊ သူဌေး များက ရုံးကိစ္စ၊ စာတိုက်ကိစ္စ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ မီးရထား စသည် များကိစ္စ ခေါ်ခိုင်းလျှင် အပိုဝင်ငွေ ကလေးဖြင့် သုံးရ၏။ အင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး ထောင်၍ သခင်လုပ်သောအခါ သူတို့ တစ်တွေက မခိုင်းချင်ကြ။ သာဓုကို ခိုင်းလျှင်၊ ခေါ်ပြော ဝင်ထွက် လုပ်လျှင် သခင်တွေကို အားပေးသည်ဟု အထင်လွဲ ခံရမည် ကြောက်ကြ၏။ သာဓုလည်း မူလကပင် တွက်ပြီး သားဖြစ်၏။ သခင်လုပ်လျှင် အလုပ်သော်လည်း ပြုတ်ချင် ပြုတ်မည်။ အရပ်ကလည်း ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်သော်မှ လုပ်မည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဤ နစ်နာမည့် အချက်များကို သာဓု၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် မလဲနိုင်။ အလုပ်မှာမူ မပြုတ်ရုံသာ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

မက ဆရာဝန် ကိုမြဆေးတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးအေးကျော်က လခပင် တိုးပေးလိုက်သေးသည်။ ရန်ပုံငွေလည်း ကျိတ်၍ ပေးသည်။ အခြားသော ကုန်သည် သူဌေးတို့ကသော် ရွံ့ရွံ့အယ်အယ် ဖြစ် ကုန်ကြသည်။

စင်စစ် မလွယ်လှ။ သခင်အစည်းအရုံး စတင်ထူထောင်စ က ကျောင်းသား သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် သေတ္တာလုပ်သော လက်သမား၊ စက်ချုပ်သူ စသည်ဖြင့် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ ပါသည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း ဝင်ကြေး တစ်မတ် မပေးနိုင် ကြသဖြင့် သာဓုက စိုက်ရသည်။ စာအုပ်စာတမ်း စသည့် လို အပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန် ငွေမရှိ။ ရာဘာတံဆိပ်တုံးပင် မလုပ်နိုင်သေး။

သာဓု ငှားနေသော အိမ်မှာ တစ်လ ၂၂ ကျပ်ခွဲ ပေးရပြီး ရပ်ကွက် ဘာသာရေးအသင်းတစ်ခုမှ ပစ္စည်းအချို့ထားခအဖြစ် တစ်လ ၁၀ ကျပ် ပေးသည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ဆိုင်းဘုတ် တင်သောအခါ ထိုဘာသာရေးအသင်းက ‘အစိုးရ အထင် လွဲမည် စိုးသည်’ ဟု အကြောင်းပြကာ အခြားသို့ ပစ္စည်းများ ရွှေ့သွားသဖြင့် သာဓုတွင် ပြဿနာ တက်ရပြန်၏။

ရံပုံငွေ ရှာရပေတော့မည်။ အလှူလိုက်ခံပြန်လည်း သခင်ဆို လျှင် ချစ်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ ငြိုငြင်မည်ကို ကြောက်၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပေးလှူကြမည် မဟုတ်။ သဘောပေါက်အောင် ပြော

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဟော အလှူခံလျှင် အနည်းအကျဉ်း အားနာပါးနာ ပေးကြမည်။ သို့သော် အချိန်ကုန်မည်၊ အာပေါက်အောင် ပြောရမည်။

သာဓု အကြံတစ်ခုရလာသည်။ သာဓုနှင့်ခင်သော သာဓုကို ချစ်သော သိမ်ကြီးဈေးသူဌေး၏ တူတော်သူ၏ အကူအညီဖြင့် အမှိုက်ကျုံးသော လှည်း၊ တံမြက်စည်း၊ ခြင်းတောင်းများ သိမ်ကြီးဈေးမှ ခေတ္တငှားပြီး တစ်နေ့သော အားလပ်ရက်၌ လမ်းထဲရှိ အမြင်မတော်သောအမှိုက်များ တောင်းစုတ် သေတ္တာ ပျက်များကို ရှင်းလင်း လှည်းကျင်းကြ၏။ ရေဝပ်နေသော ချိုင့်များမှ ရေများ ခပ်ထုတ် ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ၏။ မြူအဖွဲ့မှ နေ့စဉ် တံမြက်စည်းလှည်းသော်လည်း လမ်းမှာ ကုန်သည် ရပ်ကွက် ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ရှိသရွေ့ စက္ကူ၊ ကောက်ရိုး၊ ဖက်၊ လွှစာ စသည်တို့ဖြင့် အမြဲလိုလို ပွနေတတ်၏။

ထိုနေ့က သာဓုတို့ သခင် သခင်မတစ်စု အမှိုက်လှည်းကြ သည်ကို ရပ်ကွက်က အလွန်ကျေနပ်သွားကြကာ ကြံရည်ဝယ် တိုက်ကြသည်။ အချို့က နို့ထမင်းကျို၍ ကျွေးသည်။ အချို့က လည်း မုန့်ဝယ်စားကြ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြဟုဆိုကာ ငါးမူးတစ်ကျပ် ပေးကြသည်။ ထိုငွေများကို အားလုံး သဘော တူ သခင်ရန်ပုံငွေအဖြစ် သိမ်းထားကြသည်။

သာဓုတို့ နယ်ချဲ့ကြလေပြီ။ နောက် အားလပ်ရပ်များတွင် ကုန်ဈေးတန်း သာမကတော့ဘဲ အခြားသော ၂၅ လမ်း၊ ၂၆

သာဓု လူဝါးဝတယံ

လမ်း၊ ၂၇ လမ်း အပြင် သိမ်ကြီး ဈေးသို့ပါသွားကြပြီး တံမြက်စည်း လှည်းကြသည်။ အမှိုက်ကျုံးကြသည်။ ပေရေ နေသော ဆိုင်းဘုတ်တွေ့သမျှ ဆေးကြောပေးခြင်း ဖုန်ခါခြင်း များ ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ သို့သော် ယောင်၍မျှ အလှူမခံကြ၊ စေတနာနှင့် ကျွေးသည်ကိုသာ စား၍ မေတ္တာဖြင့် ပေးသောငွေ ကိုသာ လက်ခံပြီး ရန်ပုံငွေစုကြရာမှ ကြာသော် ဆင်းရဲသော သခင် သခင်မများကိုပင် ပင်နီအင်္ကျီများ ချုပ်ပေးနိုင်သည် အထိ ငွေတောင့်လာရုံသာမကသေး။ သာဓုတို့လုပ်ဆောင်ချက် ကို အားကျလာကြသည့်အတိုင်း လူတန်းစားတိုင်း ကြည်နူး လက်ခံလာသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း စိတ်ပါ ဝင်စား လာကြကာ သခင်ဟူစိန် (ယခု မောင်ထော်လေးလမ်းထိပ်၊ ဟိုတယ် ဒီစီးတီး ပိုင်ရှင်)၊ သခင်အလီ (သိမ်ကြီးဈေး သတင်း စာကိုယ်စာလှယ်)၊ သခင်အကျုတ် (ယခု လူဝင်မှုကြီးကြပ် ရေး)၊ သခင်ရဖစ် (သိမ်ကြီးဈေးထိပ် သစ်သီးဆိုင် သူဌေး သား) စသည်ဖြင့် အတော်များများပင် သခင် အစည်းအရုံး ဝင်များ ဖြစ်လာကြသည်။

သခင်အစည်းအရုံး စတင်ကတည်းက ပါဝင်ခဲ့သော ကုန် ဈေးတန်းဦးညို၊ ဒေါ်မိုး ပိုးထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သားများဖြစ်သည့် သခင်ကိုကိုကြီး (ယခု ရန်ကုန် မီးရထားရုံး ငွေစာရင်းဌာန၊ ဦးကိုကိုကြီး)၊ သခင်တင်မောင် (ယခု ကုန်သွယ်ရေး ၁၈)

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ဦးသန်းထွန်း တို့ကလည်း ထီး၊ ဆပ်ပြာ သူဌေးအီးစီမဒါးသား များ သခင်အက်စ်စီမဒါး၊ သခင်အက်စ်အီးမဒါး စသည်ဖြင့် အစည်းအရုံးဝင်ဖြစ်အောင် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ကြ၏။ တံမြက်စည်း လှည်းရာတွင်လည်း သူတို့အားလုံး ပါကြသည်။

လမ်းထဲတွင် အရင်းရှင်အဆန်ဆုံး၊ ဘုရင်ခံ နန်းရင်းဝန် အသစ်လဲတိုင်း၊ နေရပ်ပြန်ကြတိုင်း ထူးထူးခြားခြား လက် ဆောင်ပေးရသည်ကို အလုပ်တစ်ခု အဖြစ် ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသော ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးသည်ကား သခင်ဆိုလျှင် အလွန် မုန်း ချေ၏။ တစ်နေ့သော် သာဓုတို့သခင်တစ်စု အမှိုက်လှဲရင်းက ပေရေညစ်ပတ် နေသော သူ၏ မော်တော်ကားကို ဝိုင်းဝန်း ရေဆေး သုတ်သင်နေကြခိုက် သူ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းအလာနှင့် ကြုံသွားကာ အလွန်ကြည်နူးအားရသော အပြုံးဖြင့် သာဓုကို ခေါ်ကာ ငွေနှစ်ကျပ် ထုတ်ပေး၏။ ထိုစဉ်က နှစ်ကျပ်သည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ရှစ်ထည်နှင့် ညီမျှ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် သခင်များအပေါ် စေတနာပြင်းပြလာသူ များ၌ ဦးဆင် ဒေါ်ဌေး၏သား ဦးမောင်မောင်၊ စိန်ဘရားသား ဦးထွန်းစိန်တို့လည်း ပါဝင်၏။ အထက်ပါ ကုန်သည်ကြီးများ ငွေနှစ်ကျပ်လှူသည့်ကိစ္စ ဦးမောင်မောင်တို့အား ပြောပြလိုက်ဖူး ရာ တစ်ညနေတွင် သာဓုတို့သခင်များ အခါအားလျော်စွာ လို အပ်လျှင် လိုအပ်သလောက် ကူညီတတ်သူ ဦးဘိုးငြိမ်း ကုမ္ပဏီ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ပိုင်ရှင် ဦးသံဒိုင်၏ ဆိုင်အတွင်းဝယ် ဦးမောင်မောင်နှင့်အတူ
စောစောက ရေးခဲ့သည့် သခင်မုန်းသူ ငွေနှစ်ကျပ်အလှူရှင်
သူဌေးတို့ မြူရှူးကောက်ပွဲကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး နေကြရာမှ
စကားစပ်မိသွားကြကာ ဦးမောင်မောင်က

‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ခင်ဗျား သခင်တွေ မုန်းတယ်၊ အမြင်
ကတ်တယ်နဲ့ ငွေနှစ်ကျပ်တော့ အလှူပါသွားပြီ မဟုတ်လား’
ဟု မေးလိုက်ရာ

‘အေးဗျာ၊ ဟိုခွေးကောင် သခင်ဖေသန်းလေး၊ ကျုပ်စိတ်
ဓာတ်ကို အလုပ်နဲ့ အနိုင်ယူသွားတယ်’

သူ၏ နောက်ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူမုန်းသော
သခင်ဖေသန်းလေး (သာဓု) တစ်ယောက် ရေဝင်သောက်နေ
သည်ကိုကား သူမမြင်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

သာဓု ထွက်တယ်

သာဓုသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သိသောကြောင့် အသင်းအပင်း ဟူသမျှတို့တွင် အသင်းဝင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ပါဝင်သည်ထက် ဘေးမှသာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်တတ်၏။ အသင်းအစည်းအဝေး စသည်များကို တက်ရောက်လေ့မရှိ။

အကြောင်းသော်ကား အသင်းဟူသမျှတွင် စည်းမျဉ်း ရှိသည်။ အသင်းလူကြီးများ၊ အမှုဆောင်များသည် အများအားဖြင့် စည်းမျဉ်းကို ဘေးချိတ်ပြီး ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်ကြသည်ကို ဘေးမှ ကြားရရုံနှင့်ပင် သာဓု အသားများတုန်လာ တတ်သည်ဖြစ်ရာ အစည်းအဝေးသာ တက်မိပါက သာဓု စိတ်ထိန်း နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

သာဓု ၁၂ နှစ်သား အရွယ်လောက်ကတည်းက ကုန်ဈေးတန်းဝန်းကျင်ရှိ ရပ်ရွာလူကြီးများ တည်ထောင် ထားသော ‘ရန်ကုန်မြို့မ ဗဟိုအရက်ဆွမ်းတော်အသင်း’ ဟူ၍ ရှိခဲ့ရာတွင် စနေနေ့ ညနေတိုင်း သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်သို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တွင် ရွှေတိဂုံ စေတီတော်၌ အရက်ဆွမ်း ကပ်ကြသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယံ

နှစ်စဉ်လည်း နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေး ကျင်းပကာ အမှုဆောင်သစ်များ ပြန်လည် ရွေးကောက်ကြသည်။ ထိုအခါ များ၌ အခြားသော လူငယ်များနှင့်အတူ သာဓု လိုက်ပါ၍ ဝေယာဝစ္စ လုပ်ပေးသည်။ အစားအသောက်များ ချပေး သယ်ပေး၊ ပန်းကန်များပါ ဝိုင်းဆေးပေးသည်။ အလွန်လည်း ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပုတ်ခတ်သည်များကိုလည်း ကြားရသည်။ လက်သီးလက်မောင်း တန်းသည်များလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်က သာဓုမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသို့သော မြင်ကွင်းများကို မကြိုက်၊ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ၊ စိတ်လည်း ညစ်၏။ ဘာသာရေးအသင်း ဖြစ်ပါလျက် သို့ ငြင်းကြ ဒေါသထကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဟု သာဓု အကြောင်းရှာကြည့်သောအခါ စေတနာနှင့် မှားသည့် ကိစ္စများနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မှားသည်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအမှား နှစ်မျိုးစလုံးသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေသည်ချည်း ဖြစ်၏။

အဆိုပါ အသင်းမှာ ထိုခေတ်စကားအရ ဆိုသော် မျက်နှာကြီးအသင်းပင် ဖြစ်လျက် ဆာမြဘူး၊ ဒေါက်တာအေးမောင် (ဝန်ကြီးဟောင်း)၊ ဒေါ်မေမေခင် (လွှတ်တော်ဝန်ထောက်)

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

စသည်တို့အပြင် အစိုးရ အထက်တန်း အရာရှိကြီးများ၊ ထင်ရှားသော ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ ဆာဦးသွင်ကဲ့သို့သော သူဌေးသားများလည်း ပါဝင်သကဲ့သို့ အလယ်အလတ်တန်းစားများလည်း အသင်းဝင်ကြ၏။ လစဉ်ကြေးမှာ တစ်လငါးမူး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ကြိမ်တည်း ရာသက်ပန်ကြေး တစ်ရာကျပ်ပေးသူက ဦးရေများ၏။

သာဓုတို့ကမူ အသင်းဝင်မဟုတ်၊ ဝင်ရန်လည်း စိတ်မဝင်စားစေကာမူ သာဓု၏ စေတနာ လုပ်အားကိုကြည့်၍ လူကြီးများက ရာသက်ပန် အသင်းသားအဖြစ် အခမဲ့ အတည်ပြုလိုက်ကြရုံမက ၁၆ နှစ်သား အရွယ်လောက်တွင် တွဲဖက်အကျိုးဆောင်အဖြစ်ပင် အဆိုသွင်း ထောက်ခံကာ ရာထူးအပ်လိုက်ကြသောကြောင့် သာဓု မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် စိတ်အိုက်သွားရတော့၏။

ထိုမည်သော သင်းလုံးကျွတ် အစည်းအဝေး ပထမပိုင်းမှာပင် အစီရင်ခံစာဖတ်၊ ရှင်းတမ်းများ တင်ပြကြရင်း၊ အကျိတ်အနယ် ဝေဖန်ကြရာတွင် တစ်ဖက်မှ မူမမှန်သည့် အချက်များကို သာဓုကိုယ်တွေ့ သိပြီးဖြစ်စေကာမူ ပြောပိုင်ခွင့် လည်းမရှိ၊ လူငယ် သာမန်တစ်ယောက်မျှသာလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ငြိမ်နေခဲ့ကာ နောက်ပိုင်း၌ အမှုဆောင်သစ် ရွေးရာတွင် ‘တွဲဖက်အကျိုးဆောင်’ ဟူသော ရာထူးကို သာဓုရလိုက်သည်နှင့်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ပြောရေးဆိုခွင့်လည်း ရှိလာသည်နှင့် အတူသဖြင့် မတန်တဆ နေရာ ရလိုက်သောကြောင့် ဘဝင်ကလေးကလည်း ကိုင်လာ သောကြောင့် နဂိုကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတတ် သောကြောင့်

‘လူကြီးမင်းများခင်ဗျား စောစောပိုင်းက ကျွန်တော်ဟာ အသင်းဝင်လည်း မဟုတ်၊ အသက်အားဖြင့်လည်း လူကြီးမင်း များရဲ့ သားမြေး အရွယ်မျှသာဖြစ်လို့မို့ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြော ဆိုခွင့် မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ တွဲဖက် အကျိုး ဆောင် ဖြစ်လာပြီမို့ နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်၊ အသင်းကြီး ရဲ့ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးတိုင်း လိုလိုမှာပဲ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ငြင်းခုန်ကြတာ ဝေဖန်ကြတာ နှစ်တိုင်းလိုလို ကြား နေရပါတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရ မယ်ဆိုရင် စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ကျော်ပြီး လုပ်ကြလို့ပဲဖြစ်ပါ တယ်၊ လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဒါကို ဝန်မခံချင်ကြဘဲ စေတနာရီးနဲ့ မှားတာပါလို့ ခုခံကြပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် လည်း အမှုဆောင်ထဲ ပါနေပြီမို့ စေတနာရီးနဲ့ မှားချင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုနိုင် မပြုနိုင် သိပါရစေ’

ဟု ထပြောလိုက်သောအခါ ဝေဖန်သူများက လက်ခုပ်တီး ကြသော်လည်း အမှားပြုမိသူများက သာဓုကို ဒေါပွကုန်ကြပါ တော့၏။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုဆောင်များတွင် ပါသွားသောကြောင့် လိမ္မာသလို မနေတတ်သောကြောင့် မုန်းသူပေါလာရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အသင်းအဖွဲ့ ဆိုလျှင် သာဓု ကြောက်၏။ ဘေးမှသာ ကူညီချင်၏။ ‘စာရေးဆရာ’ ဖြစ်လာ သောအခါတွင်လည်း သာဓု အေးအေးနေခဲ့၏။ မရ၊ စာရေးဆရာကြီးများက အစ စာရေးဆရာအသင်းသို့ ဇွတ်အတင်း ဝင်ခိုင်းကြ၏။ သာဓု မဝင်၊ ပေကပ် နေခဲ့သော်လည်း တစ်နေ့တွင် နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံ ဖိတ်စာ ရောက်လာသဖြင့် စုံစမ်းကြည့်ရာ ဒဂုံရွှေများနှင့် ရှုမဝဦးကျော်တို့ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ အသင်းဝင်ကြေးကို သူတို့ စိုက်ပေးလိုက်ကြ၏။

ထိုနှစ်မှာပင် သာဓုအဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ လူမုန်းခံရပြန်၏။ အကြောင်းသည်ကား ဆိုလျှင် ယင်းညီလာခံကို ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုလည်း တက်ရောက်လာကာ အထွေထွေကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသည်နှင့် သခင်ထွန်းအုပ်က ထတဲ့ကား နိုင်ငံရေးစကားများဖြင့် သခင်နုအား ကလော်ချေတော့၏။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ သံအမတ်ဟောင်း ဦးတင့်ဆွေမှာလည်း အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေရှာစဉ် သခင်ထွန်းအုပ်ကလည်း စကားလုံးကြမ်းလာလျှက် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် ပြောလာသဖြင့် သာဓု ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျာ၊ ခုညီလာခံဟာ နိုင်ငံရေးအသင်း ညီလာခံလား၊ စာရေး ဆရာအသင်း ညီလာခံလားဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်’

သို့ ထမေးလိုက်သည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရော အခြားအသင်း သားများကပါ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင်

‘စာရေးဆရာ ညီလာခံ၊ စာရေးဆရာအသင်း ညီလာခံ’

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျာ ဒီလိုဆိုရင် သခင်ထွန်းအုပ်ကို ထိုင်ခိုင်းပါ’

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဦးတင့်ဆွေက သခင်ထွန်းအုပ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူက ပျာခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ သို့သော် သူ့မျက်စောင်းကား သာဓုဆီ တွင် စူးနေချေတော့၏။

ထိုနှစ်တွင် သာဓု အမှုဆောင်ထဲ ပါသွားပြန်ကာ နောင်နှစ် ညီလာခံတွင် ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်အံ့ဆဲဆဲ လူငယ်ပိုင်း စာရေး ဆရာများသည် ၎င်းတို့ အရွေးခံရမှုအတွက် မဲလိုအပ်နေသဖြင့် နှစ်ကြေး မပေးရသေးသူများအတွက် ငွေစိုက် ထုတ်ပြီး ကမန်း ကတန်း ပြေစာဆုတ်ကြသောကြောင့် သာဓုနှင့် အပြင်းအထန် စကားများကြရ၏။ သာဓု အမုန်းခံရပြန်သည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင်မူ နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံသို့ သာဓု မတက်ဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း စာရေးဆရာ ရွှေညာမောင် (ဒါရိုက်တာ ဦးချင်းစိန်)၊ ဒဂုံရွှေမျှား၊ ဆရာ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

မောင်ထင်၊ ဆရာသင်္ခါ၊ ဗိုလ်ဗကို၊ လှသမိန်၊ ရွှေပိန်သောင်း၊
ဗိုလ်သခင်ဆရာ (သခင်တင်ဦး) စသူတို့က သာဓုကို မရအရ
လာဆွဲကြ၏။

လက်ဝဲသမား ကလောင်နီများက စာရေးဆရာအသင်းကို
အပိုင်စီးကြလိမ့် မည်၊ ယခင်နှစ်က အတိုင်းပင် ငွေစိုက်သွင်း၍
မဲစုနေကြပြီဟု ဆို၏။ ညီလာခံမှာ သုံးရက်မျှသာ လိုတော့
သဖြင့် သာဓုလည်း ကြေညာစာတန်းများ ရိုက်နှိပ်ပြီး အသင်း
သားများသို့ လိုက်ဝေ၏။

ညီလာခံနေ့တွင်လည်း သာဓု အပြတ်အသတ် ပြော၏။
စာရေးဆရာ အသင်းကို စာရေးဆရာအသင်းအဖြစ် ရပ်တည်
နေစေလိုကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး သမားတို့၏ ခုတုံးအဖြစ် လည်း
ကောင်း၊ အစိုးရကို ပုတ်ခတ်မည့် စင်မြင့်အဖြစ် လည်းကောင်း
အသုံးမပြုရန်နှင့် စာရေးဆရာ အချင်းချင်းလည်း ဝိဝါဒ မကွဲ
စေလို ကြောင်းနှင့် အပြင်းအထန် ဝေဖန်လိုက်သည့် အဆုံး၌
ဗန်းမော်တင်အောင်ကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ရန် အပိုင်ကြံထားသော
လက်ဝဲ အင်အားစုတစ်စုတွင် ရောယောင်ပါ နေသော စာရေး
ဆရာ အချို့က သဘောပေါက်သွားသည့် အတိုင်း ရွှေပိန်
သောင်း အရွေးခံရကာ ထိုနှစ်အဖို့ စာရေးဆရာ အသင်းသည်
လက်ဝဲနိုင်ငံရေး ခုတုံးအဖြစ်မှ သီသီကလေး ကင်းလွတ်သွား
တော့၏။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

နောင်နှစ်တွင် တစ်ဖန် ကလောင်နီတို့ တစ်စခန်း ထကြ ပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ယခင်နှစ်ကကဲ့သို့ အလံနီအုပ်စု၊ အလံ ဖြူအုပ်စုဟူ၍ မပြိုင်တော့ဘဲ ရာထူးဝေယူမည့် သဘောဖြင့် လှုပ်ရှားလာကြသည် တစ်ကြောင်း၊ လူကြီးပိုင်း စာရေးဆရာ ကြီးများပါ စိတ်ပျက်နေသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ညီလာခံ တက်သူဦးရေမှာ သိသိသာသာ နည်းပါးနေ၏။ သာဓုနှင့် သဘောထား တူကြသူ တစ်စုသာလျှင် အကျိတ်အနယ် ထိန်း နေရပြီး နောက်ဆုံး၌ ဒဂုန်တာရာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သွားကာ လက်ဝဲ နှင့် ကြားနေအုပ်စု မျှနေ၏။

ရောင်စုံ လက်ဝဲ စာရေးဆရာတို့သည် ခြေကုတ်ကလေး ရလာသည်ဆိုလျှင် နောင်တော့ နောင်တော်ကြီးများ၏ ညွှန် ကြားချက်အတိုင်း (ဝါ) အလံဖြူ အလံနီတို့၏ သြဝါဒအတိုင်း အတင့်ရဲလာကာ စာရေးဆရာ အသင်းတံဆိပ်မှစ၍ ချိုးရုပ်တို့ အိုးပုတ်တို့ လုပ်ချင်လာ၏။ ဟိုထောက်ခံ ဒီကန့်ကွက် လုပ် လာကြ၏။ ပထမ သုံးလတွင် ထူးထူးခြားခြား သင်းလုံးကျွတ် ညီလာခံခေါ်ကာ အသင်းတံဆိပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးလာ၏။ လက်ဝဲ နိုင်ငံရေးလေသံများ မုန်တိုင်း ထန်လာသဖြင့်

‘ဒီမယ် သာဓု တစ်ခုထဲပြောမယ်၊ အဖွဲ့အစည်း အသင်း အပင်းရဲ့ အသက် သွေးကြောဟာ စည်းမျဉ်းဥပဒေဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သွေးကြောကိုတော့ မဖြတ်ကြပါနဲ့။ ခု ဒီစာရေးဆရာအသင်းရဲ့ စည်းမျဉ်းထဲမှာ ‘အသင်းအနေနဲ့ နိုင်ငံရေးမလုပ်ရ’ လို့ အတိအလင်း တားမြစ်ထားပါတယ်။ တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့တော့ တောခိုချင် ခိုကြပါ။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ်လုပ်တာကို သာဓုဘာမှ ဝင်ရှုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ စည်းမျဉ်းထဲမှာ ဓားပြတိုက်ရလို့ ဆိုထားရင် မတိုက်ကြပါနဲ့။ ကောင်းပြီ ဓားပြတိုက်ချင်ကြသလား။ အများသဘောတူ စည်းမျဉ်းကိုပြင်ပါ။ ‘ဓားပြတိုက်လူသတ် ပြန်ပေးဆွဲခွင့်ရှိသည်’ အဲ တိုက်ကြပါ။ ကြိုက်သလို လုပ်ကြပါ’

ထိုစဉ်က ကလောင်နီများမှာ တယူသန် အစွန်းရောက်များ ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း မည်သို့မျှ ပြော၍မရ။ စည်းမျဉ်းပြင်ရန်လည်း မဲအပြည့် မရနိုင်မှန်း သိကြ၍ စည်းမျဉ်းကို ဘေးချိတ်ပြီး ဇွတ်အဓမ္မပင် စာရေးဆရာအသင်းကို အရောင်ခြယ်နေကြသည်နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား သာဓုလည်း ထိုအစည်းအဝေးတွင် အတိအလင်း ကြေညာပြီး စာရေးဆရာအသင်းမှ တစ်ခါတည်း နုတ်ထွက်လိုက် သောဟူ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ဟံသာဝတီသတင်းစာ သာဓု တရားစွဲမည်

လွန်ခဲ့သော နှစ် ၃၀ ခန့်လောက်က သာဓုတစ်ယောက် စာရေးဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်ကာလ၊ သာဓု ပင်ကိုယ် စိတ်ရင်းအတိုင်း မဟုတ်မခံ မှန်ရာကို အားမနာတမ်း ပြော တတ် ရေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်က ပြင်းထန်နေသည့် သမယ။

တစ်နေ့သော် နံနက်စောစော သတင်းစာ ရောက်လာလာ ချင်း ကြော်ငြာပိုင်းကို ကသုတ်ကသက်လှန်လိုက်၏။ သတင်း စာမှာ ဟံသာဝတီ သတင်းစာဖြစ်လျက် ထိုနေ့က ထုတ်ဝေ သော အဆိုပါ သတင်းစာတွင် သာဓု၏ စာအုပ်တစ်အုပ် ကြော်ငြာပါရမည့်နေ့ ဖြစ်၍ ကြော်ငြာပိုင်းကို အာရုံစိုက်ကာ လှန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သာဓု ကြော်ငြာကို တွေ့၏။ တွေ့တွေ့ချင်းလည်း အသား များတုန်လာ သည်အထိ ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။ အကြောင်းရင်း ကား သာဓုကြော်ငြာတွင် ‘စာမျက်နှာ ၃၀၀ ကျော် နှစ်ကျပ်’

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ဟု ထင်ရှားသော နှစ်လိုင်းစာလုံးမဲဖြင့် ဖော်ပြရန် ဖြစ် ရာ၌ သတင်းစာက ‘စာမျက်နှာ ၃၀ ကျော် နှစ်ကျပ်’ ဟူ၍ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် မှား၍ ဖော်ပြထားသောကြောင့် သာဓု အလွန်စိတ် ဆိုးသွား၏။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အနီးရှိအိမ်မှ တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်ကာ ဟံသာဝတီသတင်းစာ ကြော်ငြာဌာနသို့ ထို ကြော်ငြာအမှားကိစ္စကို အပြစ်ဆို ပြောပြလိုက်ရာ၌

‘ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ စာစီဌာနက မှားတာ’ ဟု မချေမငံ ပြန်ပြောသောကြောင့် သာဓု ပို၍ ဒေါပွလာ၏။

မှားသည်မှာလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖွယ်ရာသော အသေးအဖွဲ အမှားမျိုးမဟုတ်၊ ထိုစဉ်က ဝတ္ထု၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများသာ မက သတင်းစာများပင် စာမျက်နှာ များများ ပေးနိုင်ခြင်းကို ရောင်းပန်းအဖြစ် အသားယူ ဖော်ပြနေချိန် ဖြစ်သည်နှင့် အညီ သာဓု၏ စာအုပ်ကြော်ငြာ အမှားကြောင့် အဘယ်မျှ အရုပ်ဆိုး ၍ အဘယ်သို့ ထိုခိုက်နိုင်သည်ကို ဖော်ပြ ရှင်းလင်းရန်ပင် မလိုတော့သည်ကို ယခု စာရှုသူ သိပြီး ဖြစ်ပါချိမ့်မည်။

‘ကဲ မိတ်ဆွေ၊ သာဓု တိုတိုပဲ ပြောမယ်၊ အဲဒီကြော်ငြာ အမှားကို ပြန်ထည့် ပေးမလား၊ ဒါမှမဟုတ်’

‘ကြော်ငြာခ ထပ်ပေးရင် ထည့်ပေးမယ်’

သာဓုစကား မဆုံးမီမှာပင် သူက အထက်ပါအတိုင်း ပြော ပြီး ဖုန်းချသွားသောကြောင့် သာဓုက တိုက်အုပ်ထံ ဖုန်းခေါ်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

လိုက်၏။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၏။ တိုက်အုပ်ကလည်း ခပ်တင်းတင်းပင် လေသံပြင်းနေပြန်၏။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ သတင်းစာအလုပ် ဖြစ်လို့မို့ အချိန်လုပြီး လုပ်နေရတယ်၊ အမှားဆိုတာကတော့ ပါမှာပဲ’ ဟု သူက ဆိုချေ၏။

‘သတင်းစာတိုက်တစ်ခုရဲ့ စီးပွားရေး တိုးတက်မှု ဆုတ် ယုတ်မှု စည်းကမ်းတကျ ရှိမှုတွေမှာ ထိပ်ဆုံးက တာဝန်ယူ ထားရတဲ့ တိုက်အုပ်အနေနဲ့ ဒီစကားမျိုး မပြောသင့်ဘူး ထင် တယ်၊ ခုလိုသာ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကြော်ငြာနေတဲ့ ကြော် ငြာရှင်တွေ စိတ်ပျက်လောက်အောင် မကြာခဏ မှားနေမယ်၊ အဲဒီအမှားမျိုးကိုလည်း တာဝန်မယူဘူးဆိုရင် ကြော်ငြာရှင်တွေ ဆီက ဝင်ငွေနည်းပါးသွားမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား’

ဟု သာဓုက မေးလိုက်သည်တွင် တိုက်အုပ်ထံတွင် ရုတ် တရက် စကားသံ ပေါ်မလာသေးဘဲ အတန်ကြာမှ

‘ကဲပါဗျာ၊ အမှားပြင်ဆင်ချက် ဆိုတာလောက်တော့ ပြန် ထည့်ပေးမယ်’

သူဆိုလိုသည့် ပြင်ဆင်ချက်ကို သာဓု နားလည်သည်။ သတင်းစာ၏ ချောင်ကြိုချောင်ကြားတွင် မထင်မရှား အသေး ဆုံး စာလုံးကလေးများဖြင့် ‘မည်သည့် နေ့ထုတ် မည်သည့် ကြော်ငြာတွင် စာမျက်နှာ ၃၀ ကျော်အစား ၃၀၀ ကျော်ဟု

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ပြင်ဆင် ဖတ်ရှုပါရန်’ ထိုမျှသာ ဖြစ်မည်။ ယင်းပြင်ဆင်ချက်ကို တွေ့သူ ပရိသတ်က မည်သည့်နေ့ထုတ် သတင်းစာ ဟူသည်ကို ပြန်လည် လှန်လှောရှာဖွေ တိုက်ဆိုင် ဖတ်ရှုမည်လော။ လုံးဝ အရာရောက်မည် မဟုတ်သော ပြင်ဆင်ချက်ကို သာဓု လက်မခံနိုင်။

‘ပြင်ဆင်ချက်ဆိုတာကို မူလကြော်ငြာအတိုင်း စာလုံးမဲနဲ့ ထည့်ပေးမလား’ ဟု သာဓုက မေးရာ

‘ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟူသော အဖြေနှင့်အတူ ဖုန်းချသွားသည်။

သာဓု မကျေနပ်။ အယ်ဒီတာချုပ်ထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းစုံ တိုင်ကြား၏။ သူ့ကာ ဟံသာဝတီ ဦးထွန်းဖေဖြစ်၏။ သူ့ထံမှလည်း လေသံတစ်သံတည်း ထွက်လာပြန်၏။

‘ကိုသာဓု ခင်ဗျားလည်း သိသားနဲ့၊ မှားတဲ့အပိုင်းလောက် ပြင်ဆင်ချက် ထည့်ပေးရင် ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့’

‘ဒီမှာဗျာ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်က ရှစ်လက်မအတွက် ကြော်ငြာခပေးပြီး ထည့်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို လက်မဝက်လောက် ပြန်ထည့်ပေးရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကြော်ငြာရှင်တွေကို ဒါ သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာပဲ’ ဟု အစချီကာ ကြော်ငြာရှင်များအနေဖြင့် အဘယ်မျှ နစ်နာရသည်များကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ၏။ တစ်ခါက ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တစ်ခုတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပြသနေဆဲ ကြော်ငြာ၌ ‘ပြပြ’ အစား ‘ပြီးပြီ’ ဟု မှားထည့်သဖြင့် ကြော်ငြာရှင်၌ အဘယ်မျှ ထိခိုက်သွားရသည် များကိုပါ ပြောပြသော်လည်း နောင်တော် သတင်း စာဆရာကြီးမှာ သတင်းစာဘက်မှသာ လျှင်မြင်နေပြီး ထုံးစံအတိုင်း သတင်းစာဘက်မှပင် အကြောက် အကန် ကာကွယ် ပြောဆိုနေ၏။ သာဓုကလည်း ကြော်ငြာ ရှင်ဘက်မှ ကြံ့ကြံ့ခံကာ

‘ကဲ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်ကြော်ငြာကို မူလအတိုင်း အပြည့်အဝ ထည့်ပေးရင် ထည့်ပေးပါ။ ပြင်ဆင်ချက်ကတော့ မလိုချင်ဘူး၊ အဲ မူလကြော်ငြာ အတိုင်း အပြည့်ထည့်မပေးရင် ကျွန်တော် ဆိုင်ရာက တရားစွဲမယ်၊ ကျွန်တော့် စာအုပ် ကိုယ် စားလှယ်တွေ အချို့ကလည်း ‘စာမျက်နှာ ၃၀ ကျော်နဲ့ နှစ်ကျပ် ဆိုရင် မပို့ပါနဲ့တော့လို့ ခုဘဲ သံကြိုးစားတွေ ရောက် နေပြီ၊ အဲဒီ နှစ်နာကြေးပေးပါ တရားစွဲမယ်၊ ဒါပါပဲ အစ်ကို ကြီး၊ ဝမ်းတော့နည်းပါတယ်’ ဟု ပြောပြီး သာဓုက အရင် ဖုန်း ချလိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာပင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဝတ်လုံတော်ရ သခင်ဘဦးထံ သွားရောက်ကာ ကိစ္စအဝဝ ရှင်းပြလိုက်ရာ သခင်ဘဦးက

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘အင်း တရားစွဲလို့ကတော့ ရပါတယ်။ ဗမာပြည်မှာတော့ အဆန်းဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြော်ငြာခက အစိတ်လောက်နဲ့ တရားစရိတ် ကုန်မှာက နှစ်ရာ ကျော်နေလိမ့်မယ်။ စဉ်းစားပါဦးဗျာ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး။ ငွေတစ်ထောင် ကုန်ချင် ကုန်ပစေ။ ဒါမျိုး တရားစွဲလို့ရတယ်ဆိုတာ ကြော်ငြာရှင်တွေ သိသွားရင်၊ ပြီးတော့ သတင်းစာတိုက် တွေကပါ ဒီလို အနိုင်ကျင့်တာမျိုး တရားဥပဒေက ခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ သဘောပေါက် သွားရင် တော်ပြီဗျာ။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ အကြောင်းအရာတိုင်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အားလုံး သိစေချင်တယ်။ တရားစွဲဖို့သာ စီစဉ်ပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်’

ထိုသို့ ပြောဆို ထွက်လာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တပည့်ဖြစ်သူက စာတစ်စောင် လာပေးသဖြင့် ဖောက်ဖတ်ကြည့်သည်တွင် ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်မှ ပို့လိုက်သော စာဖြစ်နေ၏။ ‘သာဓု၏ မူလကြော်ငြာအတိုင်း အပြည့်အဝ အခမဲ့ပင် ထည့်ပေးပါမည်။ စိတ်မရှိပါရန်’ ဟူသတည်း။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ခေတ်ထိုင်

ဂျပန်ခေတ် ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုကို ကြားဖူးသူတိုင်း သဲထိတ် ရင်ဖိုစရာရော အခဲမကျေစရာရော ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံ ရှိခဲ့ သည့်အနက် သာဓု ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို တင်ပြရသော်

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့လယ် ကုန်သည်ရပ်ကွက်ပမာ လိုရာ ပစ္စည်းရနိုင်သော ဗဟန်းဈေးတစ်ဝိုက်နှင့် ရေတာရှည်လမ်း သစ် လမ်းဟောင်း စသည်တို့မှာ ယခု သိမ်ကြီးဈေး ဗိုလ်ချုပ် ဈေး လဟာပြင်ဈေး စသည်တို့ကဲ့သို့ပင် စည်ကားလှ၏။ ငွေ သာလျှင် တတ်နိုင်လျှင် အလိုရှိရာ ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်၍ရ၏။

ပို၍ ရှင်းအောင်ရေးရသော် ထိုအခါကာလအတွင်းက သာဓု ၏ မိတ်ဆွေ သတင်းစာတစ်စောင်မှ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

အယ်ဒီတာ တစ်ယောက် ဝမ်းကိုက်ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံ နေရကြောင်း သတင်းရသည်နှင့် သူ့အိမ်သို့ သွားကြည့်ရာ လူ မမှတ်မိလောက်အောင်ပင် အရိုးပေါ်အရေတင်ရုံသာ ကျန်တော့ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သာဓုလည်း နီးရာဆရာဝန် တစ်ဦးကို ခေါ်ပြုရာ ဆရာဝန်လည်း မျက်စိမျက်နှာ မကောင်း ဖြစ်ကာ သာဓုကို လက်တို့ခေါ်သွားပြီး အိမ်ပြင်သို့ ရောက် သည်နှင့်

‘သူ့ဝမ်းကိုက်ရောဂါက သိပ်ကြီးကို ဆိုးနေတယ်၊ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်ထိုးဆေးပဲ မျှော်လင့်ချက်ရှိပေမယ့် ဝယ်လို့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

သာဓုကမူ ရအောင်ရှာမည် ဆေးအမည်သာ ရေးပေးပါဟု ပြောပြီး ရန်ကုန်တစ်ခွင် လိုက်ရှာသည်၌ ဗဟန်း ရေတာရှည် လမ်းမှပင် ထိုဆေး (အယ်မတင်း) ထိုးဆေးပုလင်း ၁၈၀၀ နှင့် ဝယ်၍ရခဲ့၏။ (အင်္ဂလိပ်ခေတ်က တစ်ပုလင်း နှစ်ရာ ကျော်ရုံ သာ ပေးရသည်။) ထိုဆေးကြောင့်ပင် ထိုသတင်းစာဆရာကြီး မှာ ယခု စာရေးနေချိန်အထိ တိုင်းပြည်အတွက် တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ စာပေဖြင့် စွမ်းဆောင်နေဆဲ ရှိသေးချေ၏။

ထိုမည်သော ဗဟန်းဈေးတစ်ဝိုက်မှာ လိုချင်သော ပစ္စည်း အစုံရသည်။ ထို့ကြောင့် စည်ကားသည်။ ယင်းသည်ကြောင့် လည်း ဂျပန်စစ်သားရော စစ်ဗိုလ်သာမက ဗိုလ်မှုကြီး အဆင့်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ထိသော ဂျပန်မာစတာတို့ ခြေချင်းလိမ်မျှ သွားကြ၊ လာကြ၊ ဝယ်ကြ၊ နောက် စစ်တပ်မှ ပစ္စည်းများလည်း ခိုးထုတ်ကြနှင့် ပုရွက် ဆိတ်အုံပမာ တရွရွနှင့် ကျိတ်ကျိတ်တိုး စည်ကားနေ၏။

အင်္ဂလိပ်ပြေးစ ငွေ ၈၀၀ မျှ ဖြင့် အချောင်ရလိုက်သော ဟီးလ်မင်းကားလေးကို သာဓုကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ဇနီးကို ဘေးတွင်ထားပြီး အမြန်သား မောင်းလာခဲ့သည်။ ကားရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မေဂျာအဆင့် ဓာလွယ်ကြီး ဘေးတွင် အဝင့်သားနှင့် သွားနေသူ ဂျပန်တစ်ကောင်ကို မြင်နေရ၍ အထူးသတိထားမောင်းခဲ့ရာမှ သူ့အနီးသို့ သာဓုကား ရောက်မှပင် မြင်းလှည်းတစ်စီးမှ မြင်းလန်ပြီး ခုန်ထွက်လာသောကြောင့် ကပျာကယာ ကားကို ယာဘက်သို့ အရှောင်၊ လားလား အဆိုပါ ဂျပန်ကောင်ကို ဆောင့်ခနဲတိုက်မိကာ ဂျပန်မေဂျာလည်း ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျသွားချေတော့၏။

သာဓု ကြောက်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ၊ ခေတ်မှာ သူတို့မင်း သူတို့ချင်း၊ လုပ်သားပြည်သူလူထု ရှေ့တွင်သော်လည်းကောင်း ဂျပန်က သေနတ်နှင့်ပစ်၊ ဓားနှင့်ခုတ် လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြစေ၊ ရဲတိုင်ခွင့်မရှိ၊ သူတို့အားလည်း ဖမ်းဆီး တရားစွဲမည့်သူ မရှိ။

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ယခု ကားနှင့်တိုက်မိသူ ဂျပန်မှာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်၊
ဓားလွယ်ကြွကြွ သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေ ဗရပွနှင့် ဖြစ်သည်
တွင် ဖင်ထိုက်လျက်လည်း အရှက်ရရ လဲကျသည်။ ရွံ့များက
လည်း မြင်မကောင်းအောင် ပေကုန်သည်ကြောင့် သူ့ဖင်
ကြည့်လိုက်၊ လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်လိုက်ဖြင့် နှာခေါင်းကြီး
ပွကာ ဒေါသပုန်ထရင်း သာဓုအား ကားပေါ်မှ အတင်းဆင်း
ခိုင်းနေချေ၏။ သာဓုကမူ မဆင်း၊ ကားအောက်ရောက်သည်
နှင့် သူသည် သာဓုအား ရိုက်ချင်ရိုက်မည်။ ဓားနှင့်ခုတ်သော်
ခုတ် တစ်ခုခုကား လုပ်တော့မည်ကို သိ၏။ နောက်မှ ဖြစ်လို
ရာဖြစ်၊ သာဓုလည်း ဖျတ်ခနဲ ကားတံခါးခလုပ်ကို အတွင်းက
ပိတ်လိုက်ပြီး မှန်ကိုပါ တင်လိုက်ကာ ကားမောင်းလိုက်စင်ကို
ထုတ်ပေးရင်း ‘မကျေနပ်ရင် လိုက်စင်ဖမ်းပါ၊ ရဲဌာနသွားမယ်’
ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလေသည်။ မရ။ ကားတံခါးကို
အတင်းဖွင့်၏။ ဖွင့်၍မရလေ သူ ဒေါပွလေဖြင့် ဓားကြီး
တကိုင်ကိုင် လုပ်နေ၏။ ဝိုင်းကြည့်နေသူလည်း တဖြည်းဖြည်း
များလာပြီဖြစ်၏။

သာဓု၏ ဇနီးမှာမူ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိလောက်အောင်
ကြောက်နေ တုန်နေ၏။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ရေရွတ်သံ
မှာ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ။

သာဓု လူဝါးဝတယံ

ကိုရွှေဂျပန်ကလည်း မရအရသာ သာဓုကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းနေသည်။ သာဓုကလည်း ခေါင်းတွင်တွင် ခါနေသော ကြောင့် သူ့တွင် တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ဖြစ်ကာ ပို၍ ကဲ၍ ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်နေရာမှ ကားတံခါးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ဆွဲပြီး ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်ဖွင့်နေစဉ် (ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ အိုးဝေ ပန်းချီ ပန်းပု) မောင်လွင်ကြီး ရောက်လာကာ ဂျပန်စကား မတောက်တစ်ခေါက်ဖြင့် တောင်းပန်သည်။ ဂျပန်က မောင် လွင်ကြီးအား ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်စဉ် သာဓု အကြံတစ်ခုရ ကာ

‘မာစတာ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ၊ ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူ ပါ၊ မာစတာ မကျေနပ်ရင် ရဲနဲ့ လာဖမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်လိပ်စာ ယူထားပါ’ ဟု ကားမှန်တံခါးကို အနည်းငယ်ဟ၍ ပြောလိုက် သည်တွင်မှ ဂျပန်ကောင်လည်း ရုတ်တရက် တွေ့သွားကာ (အက်ဒရက်စ် အက်ဒရက်စ်) လိပ်စာ လိပ်စာဟု ရေရွတ်နေ သောကြောင့် ဤတွင်မှ ဒီကောင် အင်္ဂလိပ်စကား ဟုတ်တိ ပတ်တိ မတတ်ကြောင်း သာဓု ရိပ်မိတော့၏။

‘ရက်စ် ရက်စ် အက်ဒရက်စ် လိပ်စာပေးမယ်၊ မှတ်ယူထား ပါ’ ဟု ထပ်ပြောလိုက်မှ စာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန်ထုတ်ကာ ရေးလက်စပြုတော့၏။ သာဓုကလည်း

‘မိုင်နိုမ်း သခင်ဖေသန်း’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သူလိုက်ရေးနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေရင်းက လိပ်စာ အမှန်ပေးလျှင် ဘေးကင်းသော်မှ ကင်းမည်ကို တွေမိသည်နှင့် သင်္ကန်းကျွန်း နေရပ်လိပ်စာကို မပေးဘဲ

‘ဝမ်း တူး သရီး ဖိုက် ဖိုး ရွှေဂုံတိုင်’

သို့ပြော၍ စကားမဆုံးမီမှာပင်

‘ယူ ခေဘိုတိုင် ယူ ခေဘိုတိုင်’

သို့လျှင် တတွတ်တွတ် မေးရင်း ခွေးကောင်မျက်နှာတွင် ပြုံးရောင်သမ်း လာ၏။

သူပြောနေသော ခေဘိုတိုင်ဆိုသည်မှာ ဂျပန်များက သူတို့၏ စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ ရပ်ရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် လည်းကောင်း ဂျပန် အသိအမှတ်ပြု တည်ထောင်ပေးထားသည့် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူတို့ကိုယ်နှိုက်ကလည်း လေးစား၏။ စင်စစ် ဂျပန်နားကြား လွဲပြီး သာဓုဖြီးသောရွှေဂုံတိုင်လိပ်စာကို ခေဘိုတိုင်ဟု အကြားမှားကာ ပြုံးလာသည် ကိုပင် သာဓု ခုတုံးလုပ်၍

‘ရက်စ် ရက်စ် အိုင်အမ် ခေဘိုတိုင်’

‘အိုး ယူ ခေဘိုတိုင်’

ဟုပြောရင်း ရွှေနှင့်ငွေ ရောစိုက်ထားသော သွားများ ပေါ်လာအောင်ရယ်ကာ၊ ဟနေသော မှန်ပေါက်မှ လက်ထိုးပေး

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သဖြင့် သာဓုကလည်း ခပ်တည်တည် ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်
၏။

နောက် ဂျပုလည်း ဓားကိုင်ထားသော လက်ဝဲဘက်လက်
ကို ဖြေချလျက် ကိုယ်ကိုပါ မတ်လိုက်ပြီး သာဓုကိုပင် အလှ
အယက် အရိုအသေပြု ဆလံပေးနေ ချေတော့၏။ သာဓုက
လည်း ဟန်မပျက် ဆလှပြန်ရိုက်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ် မောင်း
ထွက်ခဲ့ရသော ဟူသတတ်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အဖြူ

တစ်ခါက သာဓုတစ်ယောက်တည်း ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ကားမောင်း တက်သွားသည်။ သာဓု အဘယ်ခရီးသွားသွား ဖျားနာကိုက်ခဲသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့စဖူး။ ခေါ်သွားသော အဖော်ကို သာ ပြုစုနေရတတ်သဖြင့် ခရီးဖင့်သည်၊ အလုပ်ပိုသည်၊ ထို့ကြောင့် မည်သည့်အဖော်ကိုမျှ မခေါ်။

ယင်းတစ်ခေါက် ခရီးထွက်မည်ပြုစဉ် သားများက စိတ်မချ။ သူတို့ တစ်ယောက်ယောက် အဖော်လိုက်လိုကြသည်။ သို့သော် သာဓု တစ်ယောက်တည်းပင် ဇွတ်ထွက်ခဲ့၏။ ကိစ္စမှာလည်း မသွား၍ မဖြစ်သောကြောင့်။

အောင်ပန်းတွင် ကိစ္စပြီး၍ ပြန်ခါနီးတွင် တောင်ကြီးသို့ တက်၍ အထည်နှင့် အလှကုန်ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်ရန် ရောက်ခဲ့သော်လည်း ည ၈ နာရီ လောက်မှ ဆိုင်စုံပစ္စည်းစုံသည် ဆိုသဖြင့် သာဓု စောင့်ဝယ်သည်။ ၉ နာရီ လောက်တွင် ဆင်းလာခဲ့၍ မြို့ပြင်အထွက် တောင်ကုန်းကွေ့သို့ ရောက်

သာဓု လူဝါးဝတယံ

သည်တွင် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးသည်။
သာဓုမျက်နှာဆီသို့မှိတ် ချည်ဖွင့်ချည် လုပ်သည်။

‘ဟာ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ လက်ဆော့လိုက်တာ၊ ဓာတ်ခဲ
အလကားရသလိုပဲ’

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ
ကုန်ဆင်းဖြစ်၍ ကားသည်လည်း အတော်သွက်နေသည်။ စက်
ပိတ်ထားရသဖြင့် ဓာတ်ဆီလည်း အလွန် သက်သာနေသည်။
ခြောက်မိုင်မျှ ခရီးရခဲ့သည်တွင် သာဓုနောက်မှ ကားတစ်စီး
ဆင်းလိုက်လာသည်။ ဟွန်းတီးလိုက်၊ မီးဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်
ဖြင့် လမ်းတောင်းသည်။ ကုန်းဆင်းလည်းဖြစ် လမ်းကလည်း
ကျဉ်းနေသေး၍ နောက်ကား အရှိန်သတ်ရန် သာဓုက လက်ပြ
၍ အချက်ပေးသည်။ နောက်ကားကလည်း အတင်းကပ်လာပြီး
လမ်းတွင်တွင် တောင်းနေသည်နှင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဘေးကပ်
ရပ်ပေးလိုက်ရ၏။

ကျော်တက်လာသော ကားသည် ဂျစ်ကား။ ဆက်လက်၍
မောင်းမသွားဘဲ သာဓု၏ ကားရှေ့တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ရပ်
လိုက်သောကြောင့် မီးရောင်ဖြင့် မြင်ရသည်မှာ စစ်ကား။ ချက်
ခြင်းပင် အဆိုပါ စစ်ဂျစ်ကားပေါ်မှ ရဲဘော်နှစ်ယောက် သုတ်
သုတ်ပျာပျာ ဆင်းလာသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်နှင့်ချိန်၍ ရပ်နေပြီး တစ်ယောက်က သာဓုနား ကပ်လာသည်။

‘ရပ်ခိုင်းတာ ဘာဖြစ်လို့ မရပ်သလဲ’

သာဓု ကြောင်သွားရာမှ သူတို့ ရပ်ခိုင်းသည်ကို မသိကြောင်း၊ ကားကျော် တက်မည်၊ လမ်းတောင်းသည်ကိုသာ သိကြောင်း ပြောရာ

‘ခုန ဟိုဂိတ်မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပြတာ မမြင်ဘူးလား၊ အဲဒါ ရပ်ခိုင်းတာပေါ့၊ ကဲ့ ခင်ဗျား အောက်ကိုဆင်း’

ဟု သူက အမိန့်ပေးသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သာဓု ကားရပ်မပေးခဲ့မိ၍ သူစိတ်ဆိုးနေကြောင်း သိသဖြင့် သာဓု မဆင်း။

‘နေပါဦး၊ ခုန မြို့အထွက်မှာ ဓာတ်မီး မှိတ်တုတ်လုပ် ထိုးပြတာ ရဲဘော်တို့လား၊ သိမှမသိဘဲ၊ ဦးလေးက လမ်းသွားလမ်းလာလူတွေ လက်ဆော့တာထင်လို့’

‘ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဂိတ်ရှိတယ်၊ အမြဲ ရပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ အောက်ကို ဆင်းပါ’

သာဓုက ဆင်းမည့်ဟန် လုံးဝ မပြဘဲ

‘ဦးလေး ရန်ကုန်က လာတာ၊ အရင်ကလည်း လာဖူးသားပဲ၊ ဒီမှာ ဂိတ်ရှိတာ မသိလို့ပေါ့၊ ကဲ ဘာမေးချင်သလဲ၊ ဘာရှာမလဲ၊ ကြိုက်တာ ပြောပါ’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဟု သာဓုက ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်မှ ရဲဘော် အနည်းငယ် တွေသွားသည်။

ကားမောင်းလာသော ရဲဘော်ကရော ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရဲဘော်ကပါ သာဓုအပေါ်တွင် ကျေနပ်ကြပုံ မရသေး၊ သာဓုတွင်လည်း အချိန်မတော် ပြန်ရမည်ဖြစ်၍

‘ကဲ ဘယ်လိုလဲ ဦးလေး သွားရတော့မလား’

‘ဂိတ်ကို ပြန်ခေါ်သွားကွာ’

ဟု ကားမောင်းရဲဘော်က အကြံပေးသဖြင့် သာဓုအနီးရှိ ရဲဘော်က ကားပြန်ကွေ့ပြီး ရှေ့မှမောင်းရန် အမိန့်ပေးတော့သဖြင့် တောင်အဆင်း လမ်းကျဉ်း ကလေးတွင် ဘုရားတပြီး ဖြေကြိမ်မျှ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ကွေ့ကာ ပြန်မောင်း တက်ခဲ့ရ၏။ စောစောက မီးထိုးပြသော တောင်ကုန်းဂိတ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဂျစ်ကားမှ ရဲဘော်တစ်ယောက် ပြေးဆင်းသွားကာ ဂိတ်တာဝန်ခံအား တစ်စုံတစ်ရာ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေသည်။

အခြားတစ်ယောက်က သာဓုနားရောက်လာပြီး

‘ဆင်းလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာခေါ်နေတယ်’ ဟု လာ၍ ထန်နေပြန်၏။

‘အေး၊ ဦးလေးလည်း ဆင်းမလို့ပဲ၊ ဒီမှာ တံခါးက သေ့ခတ်ထားလို့’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခရီးသွားရာတွင် အမြဲသော့ခတ်လှေ ရှိသော ကားတံခါးသော့ကို ဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ တောင် ကုန်းပေါ်မှ တဲကလေးတစ်လုံးဆီသို့ တက်သွားသည်နှင့် ဂိတ် တာဝန်ခံ အရာရှိက ရုတ်တရက်ထ၍ တောင်ကနဲရပ်ကာ သာဓုအား ဆီး၍ အရိုအသေ ပြုနေသောကြောင့် သာဓု ရုတ် တရက် အံ့အားသင့်သကဲ့သို့ပင် အားလုံးသော ရဲဘော်တို့ပါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘လက်စသပ်တော့ ဆရာ ဦးသာဓုကိုး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာရယ်၊ ဒီဂိတ်ရောက်ရင် တားစရာမလိုဘူး၊ ရပ်ပေးရတယ် ဗျ၊ ဆရာကတော့ ဓာတ်မီး ထိုးပြတာတောင် တစ်ခါတည်း မောင်းချသွားတယ်’

သာဓုကလည်း လမ်းမှ ရဲဘော်များအား ပြောသည့်အတိုင်း ပင် ရှင်းပြလိုက်ပြီး

‘ဒီလိုရှိတယ် ရဲဘော်တို့၊ ခု ဆရာ ရန်ကုန်ကလာတာ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသမားတွေ တစ်ရာကျော်ရင် ကျော်မယ်၊ ကားထိုးလိုက် မျက်နှာထိုးလိုက်နဲ့ တောပိုင်းက ပိုဆိုးတယ်၊ ကားရပ်ထားလည်း ထိုးနေကြတာပဲ၊ ကဲ ဘယ် နှယ်လုပ်မလဲ ခုန ရဲဘော်တို့ကလည်း ဝတ္တရားအရ မီးထိုးတား ပေမယ့် အရပ်သားမီးနဲ့ အတူတူဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဆရာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ကလည်း နွားကျောင်းသား လက်ဆော့တယ်ပဲ ထင်လိုက်တာ ပေါ့’

ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

‘အဲဒီလို မဖြစ်အောင် နှစ်ဖက်စလုံး အထင်မမှား ကသိ ကအောက် မဖြစ်ရလေအောင် ဆရာ တစ်ခုအကြံပေးချင်တယ်။ အလွန်ဆုံးပေးရ တစ်မတ်ပေါ့။ ဈေးထဲမှာ မီးပုံးလုပ်တဲ့ ဆီစိမ် စက္ကူလေးဝယ်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိပ်မှာ ချည်ပြီး အနီသာ ထိုးပြ ကားသမားတိုင်း သိတယ်။ နွားလှည်းရော၊ ယာဉ် အမျိုးမျိုးသာမက ကလေးကအစ အနီပြုရင် ရပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား’

အရာရှိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားစွင့်နေသကဲ့သို့ ရဲဘော် တွေလည်း သဘောပေါက် နေကြသည်။ တစ်ယောက်သော ရဲဘော် ဂျစ်ကားမောင်းသူက

‘စက္ကူမရလည်း ပိတ်စအနီပေါ့ကွ’ ဟု သူတို့ချင်း လှည့် ပြောလိုက်သေး၏။

‘အေးပေါ့ ရဲဘော်ရဲ့၊ ခုန ပြောသလိုပဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အဖြူရောင် ထိုးတိုင်းသာ ရပ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့၊ အင်း’

သာဓု လွယ်အိတ်ထဲနှိုက်ပြီး ငွေဆယ်တန် တစ်ရွက် ထုတ် ပေးရင်း

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ကဲ အဲဒါ ရန်ပုံငွေပေါ့၊ အနီရောင်စက္ကူ ဝယ်ဖို့’ ဟု လှမ်းပေးသည်တွင် ဂိတ်အရာရှိ ရဲဘော်က လက်ဆန့်တန်းဟန့်တားဆလုပေးရင်းက မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ဝယ်လိုက်ပါ့မယ်၊ တော်ကြာ ငွေလက်ခံလို့ ပြဿနာတွေ တက်နေပါဦးမယ်’ ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ငြင်း၏။

‘ကဲ၊ ဆရာပြန်ပေးဦးတော့၊ မိုးချုပ်နေမယ်၊ ဩော် ဟို တီကောင်တောင် အတက်မှာ နည်းနည်းသတိထားနော်၊ တားလားဆီးလားလုပ်ရင် ပစ်သာတိုက်ပလိုက်’

‘ဟော ဟော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအဖြူနဲ့ ထိုးရင်ကော’

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏။ သာဓုလည်း လမ်းသွားလျှင် ပါနေကျ သကြားလုံး ချိုချဉ်နှင့် မုန့်ထုပ်များ ယူပေးရာ ရဲဘော်များက လက်မခံ။ ဆိုင်ရာမှ အမိန့်ထုတ်ထားသည်၊ ခရီးသည်ရော ကားသမားများ ထံမှ ဆေးလိပ် ပေးသည်ကိုပင် မသောက်ရ၊ မယူရဟု ဆိုသောကြောင့်

‘ကဲ ဆိုင်ရာ အရာရှိကိုပြော သာဓုပေးသွားတယ်၊ ဆူလား ကြိမ်းလားလုပ်ရင် ရာထူးချပစ်မယ် ပြောတယ်လို့’

ဤတွင် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားပြီး သာဓုလည်း နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့၏။ စောစောက စစ်ဂျစ်ကားနှင့် လိုက်လာပြီး သာဓုကို သို့လောသို့လော ပြောသော ရဲဘော်တို့၏ မျက်နှာထားနှင့်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ယခု တဝါးဝါးရယ်ရင်း ကြည်နူးနေကြသော ရဲဘော်တို့၏ မျက်နှာပေးများမှာ သိသိသာသာ ခြားနားနေသည်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးစရာမလို၊ မိမိအား နှုတ်ခမ်းစု မျက်စောင်းထိုးသွားသော (ဝါ) အပြုံးကလေးနှင့် လှည့်ကြည့် သွားသော ကောင်မကလေး နှစ်မျိုးတို့၏ ခြားနားခြင်း၊ ခံစား ရမှု မတူခြင်းတို့ အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ယုတ်စွအဆုံး မပြုံးလို သော်လည်း မျက်နှာထား မတင်းလျှင် ကြည့်ကောင်းသေး သည်။ ခံသာသေးသည်။ ပြုံးခြင်းကား အရှုံးမရှိလိုက် အမြတ် ပင် ပေါ်နိုင်ချေသည်သာ။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

သုမောင် မွေးစဉ်က

ယခင်က ဗလကြီး (ယခု ချစ်စံနမူ သုမောင်၊ စာရေးဆရာ သုမောင် ဖြစ်နေသော) စတုတ္ထသားမှာ လူ့ပြည်သို့ ရောက်လာ အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေ၍ သူ့မေမေအား ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံ (ဝါ) ဂျင် မခါနာ (ယခု အမျိုးသမီး သားဖွားဆေးရုံ) သို့ ပို့ထားရသည်။ သာဓုမှာ ထိုစဉ်က လူနှင့်အလုပ် မမျှအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဝတ္ထုဆောင်းပါးလည်း ရေးရသည်။ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း မှန်မှန် ထွက်နိုင်ရန်လည်း လုံးပန်းရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပုံနှိပ် စက် ရိုက်ရသည်။ နယ်များသို့ စာအုပ်ပို့ရသည်မှာလည်း ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သောကြောင့် ဆေးရုံသို့ နေ့စဉ်မရောက်နိုင်။ ဗိုလ်သခင်ဆရာခေါ် သခင်တင်ဦးကို မီးနေစောင့်ဂျူတီ ပေး မထားသည့်တိုင်အောင် သူကား နေ့စဉ် မှန်မှန်သွားသည်။ (ထိုစဉ်က လူပျိုကြီး၊ ကလေး အလွန်ချစ်တတ်သူ) သူကပင် နေ့စဉ်အခြေအနေကို သတင်းပို့သည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် သခင်တင်ဦးကပင် ယနေ့ဆရာမ တွင် သားယောက်ျားကလေး ဖွားကြောင်း၊ မွေးမွေးချင်း ကိုး ပေါင်ရှိကြောင်း အသေးစိတ် စာရေးသွားသည်။ အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မဂ္ဂဇင်း အရေးကြီးနေ၍ မသွားနိုင်သေး။ ထိုအခိုက် သော်တာဆွေ ရောက်သဖြင့်

‘အာယု ပြီးတော့ ဝဏ္ဏ၊ သုခ၊ ဗလ ဆိုတဲ့ငတိလေး မွေးပြီ’ ဟု စကားပါး လိုက်ရာ

‘ဟား ဆရာမကလည်း မွေးလိုက်တိုင်း ယောက်ျားလေး ချည်းပါပဲလား၊ ကဲ လုပ်လေဗျာ၊ သွားကြရအောင်’

ထိုအချိန်က သာဓုသည် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း အတွင်း ရောင်စုံ ရိုက်ရန် ပြင်ဆင်ပေးနေခိုက်ဖြစ်၍ လက်များတွင် ပုံနှိပ်မင်များ ဖြင့် ပေကျံနေသည်။

‘ဟိုမှာ မွေးပြီးပြီ၊ ယောက်ျားလေး၊ အားလုံးကျမ်းမာတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမှမရှိတာ၊ မသွားလည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဒီမှာက မဂ္ဂဇင်းအချိန်မှီထွက်ဖို့’

‘အိုဗျာ တစ်ရက်နောက်ကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အစ်ကိုတို့ ခက်တာပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ် ဟုတ် ကိုယ့်လင် သားလာရင် သိပ်ကျေနပ်တာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ပိုပြီး တောင့်တ တယ်၊ နားလည်လား၊ ဟင်း စာရေးဆရာလုပ်နေ ပြီး’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သို့ပြောရင်း သော်တာဆွေက အတင်းဆွဲ၊ အတင်း လက်ဆေးခိုင်းပြီး အတင်း ကားပေါ် တွန်းတင်သောကြောင့် ဆေးရုံဘက်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့ရတော့၏။ ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဝင်၍ ကားရပ်ပြီး ဆေးရုံလှေကားပေါ် သုံးလေးထစ်မျှသာ တက်ရသေး တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှ လက်လှမ်းဆွဲ၏။ ‘ခဏ’ ဟု ခေါ်သဖြင့် ဆင်းလိုက်သွားရာ သော်တာဆွေလည်း ပါလာ၏။

‘ဒါ ခင်ဗျားကား မဟုတ်လား’

ကာကီအင်္ကျီနှင့် ခြံစောင့်ဒရဝမ်ကမေးသဖြင့် ဟုတ်ကြောင်း ဖြေလိုက်ရာ

‘ဒီကား ဒီမှာမရပ်ပါနဲ့၊ ဟိုအပြင်မှာ သွားထားပါ’

သာဓု၏ မော်တော်ကားမှာ ပူတူတူးပေါင်ဒါ ကြော်ငြာရေး ထားသော ကြော်ငြာလှည့်ကားဖြစ်လျက် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ် ထားသည့် အခြား ကိုယ်ပိုင် ကားကလေးတစ်စီးလည်း ရှိ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မရဘူး၊ ဒီဝင်းထဲမှာ ကားမရပ်ရဘူး’

ထိုအခိုက် အခြားသော ကိုယ်ပိုင်ဝီစလီကားကလေးတစ်စီး လာဆိုက်၏။ ကားပေါ်မှ ဆရာဝန်မတစ်ဦး ကိုယ်တိုင်မောင်း လာရာမှ အောက်သို့အဆင်းတွင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ဒီကားတွေကော ဘာပြုလို့ ရပ်ခွင့်ရသလဲ’ ဟု သာဓုက မေးလိုက်သည်နှင့် ဆရာဝန်မလည်း ဆေးရုံပေါ်တက်မည့် ခြေ လှမ်းတန့်သွား၏။ သာဓုကို လှည့်ကြည့်နေ၏။

သော်တာဆွေကမူ သာဓုတို့ ပဋိပက္ခတွင် စိတ်မဝင်စားဘဲ ဆရာဝန်မ လှလှလေးကို ငမ်းနေ၏။

‘ခင်ဗျားကား အပြင်မှာ သွားထားပါ။ ဒါပဲ။ ဒီကားက ဆရာဝန်ကား’

‘ဒါဖြင့် ဟိုဘက်က ကားကကော’

ဒရဝမ်မဖြေ။ တွေဝေစွာဖြင့် တစ်ဖက်မှ အိုပယ်ကားသစ် ကလေးကို လှမ်း ကြည့်နေသဖြင့်

‘အေး၊ ဒီဝင်းထဲမှာ ကားမရပ်ရဘူးဆိုရင် ဘယ်ကားမှ မရပ်စေနဲ့၊ ဒီပြင်ကားတွေ ဖယ်ပေးရင် ကျုပ်ကားလည်း ဖယ် ပေးမယ်၊ ဒါပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို သာဓုတို့ထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် ဆရာ ဝန်မကား ကျန်ရစ်ခဲ့သေး၏။ သော်တာဆွေကလည်း တစ် လှည့်ကြည့်ကြည့် ငမ်းလိုက်ရင်းက ဒရဝမ်နှင့် ဆရာဝန်မတို့ တီးတိုးပြောနေကြောင်း သာဓုကို သတင်းပေး၏။

ဒေါ်ခင်ညို နေကောင်းသည်။ ဝယ်ပို့ထားသော ဘီစကွတ် နှင့် အိုဗာတင်း သောက်နေသည်။ တစ်ရက်ပင် မပြည့်သေး သော သုမောင်ဖြစ်လာမည့် (သားဗလ) ကိုလည်း တွေ့ရပြီး

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ပြီ။ ထိုဆေးရုံတွင် သုံးလအတွင်း ဤတစ်ယောက်သာ ကိုးပေါင်ခွဲသားရှိသဖြင့် သူနာပြုဆရာမကလေးများ အလွန်ချစ်နေကြသည်။ အခန်းချင်း ဂုဏ်ပြိုင်နေကြသည်။

အချိန်ကြာကြာ မနေနိုင်၊ အလုပ်က ရှိသေး၍ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ စောစောကရပ်ထားသော အိုပယ်ကားရော၊ ဆရာဝန်မ၏ ကားကလေးပါ မတွေ့ ရတော့ဘဲ ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် သာဓု၏ ဘတ်ကားစုတ်ကလေးသာ ငုတ်တုတ် ကျန်နေ၏။ သာဓုတို့ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်လာ၍ ဝင်းအပြင်ရောက်သော် စောစောက အိုပယ်ကားရော၊ ဆရာဝန်မကားပါ အပြင်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စ ဆက်မစဉ်းစားနိုင်၊ အလုပ်ကိစ္စရှိရာသို့သာ သွန်၍ မောင်းလာခဲ့၏။

တစ်ရက်ခြားနေ့ ဆေးရုံ ရောက်ပြန်သည်။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်း ကားများရှင်း နေသည်။ တစ်စင်းမျှ မတွေ့ရ၊ စာရေးဆရာ သန်းဆွေနှင့် စာရေးဆရာ လွတ် တော်အောင်မြင့် (ယခု ဗိုလ်မှူးလော၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးလော မသိ၊ မတွေ့ရတာ ကြာချေပြီ။) သုံးယောက်သား ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ဒရဝမ်ရောက်လာပြန်သည်။ ယခင်လို မျက်နှာမတင်း၊ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့်

‘ဟိုတစ်နေ့က အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် စကားများတာကို ဒေါက်တာမက ကျွန်တော့်ကိုဆူတယ်၊ အစ်ကို့ကားကို ဘာပြု

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

လို့ အတင်းမောင်းမထုတ်သလဲဆိုပြီး အဲဒါ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို သွားတိုင်တယ်’

‘အင်း ဒီတော့’

‘ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက် တော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ဒီနေ့ကစပြီး ဆရာဝန်ကားဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကားမှ ဝင်းထဲမရပ်စေနဲ့တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဆရာဝန်မလည်း သူ့ကားကို ချက်ချင်း ပြန်ထုတ်သွားရတယ်လေ’

‘ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဒေါ်ရင်မေပါ’

‘ဩဩ၊ အေး ညီတူညီမျှ အခွင့်အရေးဆိုတာ ဒီအတိုင်ဖြစ် ရမှာပေါ့။ တို့ကားလည်း အပြင်မှာ သွားရပ်တော့မယ်။ ဟုတ် လား။’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ဆိုင်၏ မဆိုင်၏

မကြာခဏဆိုသလို သာဓု တွေ့ကြုံရသော ပြဿနာ တစ်ခုရှိသည်။ ဤအကြောင်းအရာကို ဖတ်ရသော ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့က ဤအပြုအမူမျိုးကို တားမြစ်ပေးကြစေချင်သည်။

ရှားပါးသော ပစ္စည်းတစ်ခု သာဓု သွားလျှောက်သည်။ အကြောင်းအရာကို အပြည့်အစုံ ရေးသားတင်ပြရန် လိုအပ်သည်ဟု မိတ်ဆွေအချို့က အကြံပေးသဖြင့် လျှောက်လွှာစာရွက် တစ်မျက်နှာ အပြည့်နီးပါး လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်၍ ယူသွားသည်။ ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံသို့ ရောက်သောအခါ မည်သူ့ထံ လျှောက်လွှာတင်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသောကြောင့် အောက်ထပ်ရှိ စားပွဲတစ်ခုဆီသို့ လှမ်းသွားသည်။

ကူညီရမည် စိုးသောကြောင့်လားမသိ။ သာဓု လျှောက်လာသည်ကိုမြင်မှ စာရေးက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အခြားစားပွဲသို့ သွားပြန်သော် အချင်းချင်း စကားလှည့်ပြောသည်။ သာဓုမေးသည်ကို မဖြေ။ စာရေးမ တစ်ယောက်ဆီ လှမ်းရပြန်သည်။ သာဓုမှ စကားမဟရသေးမီ

‘ဟိုမှာမေးပါ’

ဆူးလေနတ်ကြီးပမာ လက်ညှိုး ညွှန်သည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ (ပင်စင်သွားရခါနီး၍လောမသိ) ခပ်မှိုင့်မှိုင့်ထိုင်နေသူ စာရေးကြီးထံ ချဉ်းကပ်၍ လက်တို့ပြီး ဇွတ်မေးလိုက်မှ ‘တတိယထပ်’ ဟု တိုတိုပင် ဖြေသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဓာတ်လှေကားရှိသည်။ မောင်းသူက မှုံတေတေ လုပ်နေသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သာဓုပါ ဝင်ရပ်နေသည်။ မောင်းသူကား မတုန်မလှုပ်ပင်။ ဆေးလိပ်သောက်မပျက် ရပ်နေသည်။ အမျိုး သမီးလေးအား သာဓုမေးရာ

‘ဒီလိုပဲ ဦးလေးရဲ့၊ အရာရှိဆို ချက်ချင်း၊ သူတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်လည်း ချက်ချင်းပဲ မောင်းပို့တယ်၊ ဒီပြင်လူဆိုရင် ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက် လူပြည့်မှ၊ ဒါတောင် မျက်နှာက မသာချင်ဘူး’

ကြားလောက်သည့်နေရာတွင် ရပ်နေသော်လည်း မောင်းသူသည် ယောင်၍မျှ လှည့်မကြည့်။

‘ကျွန်မလည်း အမှုထမ်းတစ်ဦးပါ ဦးလေးရဲ့၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား၊ တမင်အော်ပြောတာတောင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်’

‘အေးကွယ် ကြာမှာဖြင့်လည်း ဦးလေး ဒီအတိုင်းပဲ တက်တော့မယ်’

တတိယထပ်သို့ ရောက်သော် ပထမနှင့် ဒုတိယ စာရေးနှစ်ယောက် ဇေဇေဝါ လုပ်နေသည်။ တတိယလူက အလယ်ထပ်ကို ညွှန်းသည်။ အလယ်ထပ် ရောက်သော် တတိယထပ်ကို တက်ခိုင်းပြန်သည်။ သာဓု မတက်လိုတော့ပေ။ မောလည်း မောလှချေပြီ။ သို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အရာရှိတစ်ဦးထံ သွားရသည်။

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘မသိရင်လည်း မသိဘူး မပြောကြပါဘူးဗျာ၊ အပေါ်တက် ခိုင်း အောက်ဆင်းခိုင်းနဲ့၊ အဲဒါ နည်းနည်းလောက် မေးပေးပါ လား’ ဟု သူ့အနီးရှိ တယ်လီဖုန်း မျက်လုံးကစားပြလိုက်ရ၏။

သာဓု စိတ်ပျက်နေသူများတွင် သူပါရော၍ မပါချင်သော ကြောင့်လောမသိ။ ဖုန်းနှစ်ခါလှည့်ပြီး မေးမြန်းကာ

‘ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားတော့ မောဦးမှာပဲ၊ ဟိုးအပေါ်ဆုံးမှာ သူ့ အပေါ်မှာတော့ ခေါင်မိုးပဲ ရှိတော့တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သေချာပါတယ်နော်’

‘စိတ်ချတက်သွားပါ’

ဒီတစ်ရုံးလုံးဟာ ဒီကော်ပိုရေးရှင်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မသိကြဘူးဆိုတော့’

‘ဒီလိုလေ၊ ဒီက ကိုင်သင့်တဲ့ပစ္စည်းက ဟိုကော်ပိုရေးရှင်း ရောက်နေတော့ ပြန်ပြောင်းပေးရတာမျိုးလည်း ရှိတယ်၊ တိုင်း ကို ကိုင်ခိုင်းရာက ပြန်ရွှေ့ရတာလည်း ရှိတယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း အများသိအောင် အားကစား ကျောက်သင် ပုန်းမှာဖြစ်ဖြစ် ရေးထားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဒါက အကြံပေး တာပါနော်’

သာဓု ခေါင်မိုးနှင့် ကပ်နေသော အထပ်ပုပုလေးဆီသို့ ရောက်လာသည်။ မူးနေအောင် ရှာရသည်။

တွေ့ပါလေပြီ။ သို့သော် လယ်နေရာ ဘယ်အခန်းဟူ၍ မသိရသေးသောကြောင့် လျှောက်လာသော ရုံးအကူနှင့်တူသူ ကို မေးသည်။ သူက ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ သာဓုလက်ထဲ တွင် အသင့်ကိုင်ထားသော လျှောက်လွှာကိုယူပြီး အစအဆုံး

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဖတ်သည်။ မတတ်တတ်နှင့် ဖတ်နေသည်။ ငါးမိနစ်သာသာ ကြာသွားသည်။

‘အဲ ဟိုသက်သာချောင်ချိရေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးက တစ်ခန်းကျော်ကို သွားပါ’ ဟုဖြေပြီး လှည့်ထွက်သွားမည်အပြု ‘ခဏ’ ဟု သာဓုက လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ခြေညောင်း၍၊ မော၍၊ ချွေးပြန်နေ၍ စိတ်တိုနေသော သာဓု လည်း သည်းမခံနိုင်သည်ထက် အပြုအမူ မကြိုက်သည့် စိတ်က ထိန်းမရသောကြောင့်

‘ဒီမှာညီလေး၊ ဒီလျှောက်လွှာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ မင်း ဘာလုပ် ပေးနိုင်သလဲ’

‘အို ကျွန်တော်က ရုံးအကူပဲ ဟိုမှာ သွားမေးပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့ ဖတ်တာလဲ’

သူ ကြောင်တွေတွေနှင့် မဖြေတတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ခု မင်းဖတ်တာကို စောင့်ရလို့ သက်သက်မဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားပြီ၊ နောက်ကိုမှတ်ထား၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ ယူမဖတ်နဲ့၊ မသိလို့မေးတဲ့သူကို ရှင်းရှင်းဖြေ၊ ယောင်ဝါးဝါး မပြောနဲ့၊ မသိ မသိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ရော့ လက်ဖက်ရည် ဝယ်သောက်၊ ငွေတစ်ကျပ်။’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

သတ်သတ်နှင့် တခြားစီ

၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ သာဓု၏ ဒုတိယကားဖြစ်သော ‘အင်္ဂုလွယ်သည်’ ဇာတ်ကား စတင် ပြသသည့် ဒုတိယနေ့၊ နေ့လယ်ဘက်။ သာဓု ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အတိုးချ အိပ်မောကျနေဆဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က မရဲတရဲ လာနှိုးနေသဖြင့် အော်လိုက် တော့မည် ပြုပြီးမှ မျက်လုံးဖွင့်အကြည့်တွင် သားကြီး မောင်ဝဏ္ဏကို တွေ့ရသဖြင့် ဖက်နမ်းလိုက်ရင်း အကြောင်းကို မေးသည်တွင် ‘ရုပ်ရှင်ရုံက ဖုန်းဆက်တယ်ဖေဖေ၊ အရေးကြီးလို့ နှိုးပေးပါတဲ့’

‘ဘာပြဿနာ ပေါ်နေပါလိမ့်’ ဟု စိုးရိမ်သွားကာ အလူးအလဲ ထထိုင်မိ၏။

သာဓုသည် ဇာတ်ကားပြသရန် ရုံတင်ရက်ကို စာချုပ်ရာ၌ ရက်ကောင်းလုပြီး အရွေး စောသွားသောကြောင့် ဇာတ်ကား ဖြတ်တောက်ပြင်ဆင်မှုများ ကသီလင်တ ဖြစ်ခဲ့၏။

မြန်မာ့များနတ်မောင်

ဤအငိုလွယ်သည် ဇာတ်ကား စတင်ရိုက်ကူးကတည်းက အနည်းနှင့်အများဆိုသလို အနှောက်အယှက်ကလေးများ တွေ့ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ရုံတင်ခါနီးတွင် တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ကားကူးကားဆက်ကိစ္စများ လုံးပန်းရာ၌ တစ်ညလျှင် ၂ နာရီ ၃ နာရီမျှသာ အိပ်ချိန်ရလျက် ၃ ရက်တိတိ မိုးလင်းခဲ့ရသဖြင့် အလွန်နွမ်း နယ်နေသည်တွင် နောက်ဆုံးည၌ အရေးကြီးသော ဇာတ်သိမ်းခန်း ဖလင်တစ်ဘူး ပျောက်နေသောကြောင့် သာဓု ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွား၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆင်ဆာ တင်ရမည်။ ရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် စာချုပ်ထားသည်မှာ သောကြာနေ့။ ဆင်ဆာတင်ရမည်မှာ ကြာသပတေးနေ့။ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်ကွက်လျှင် ရုံများသို့ ငွေ ၂၀၀၀၀ ကျပ် ကျော် ပေးလျော်ရမည်။ အထူးသဖြင့် ဆင်ဆာ လူကြီးများနှင့် မျက်နှာပျက်မခံနိုင်၊ သာဓု စိတ်အိုက်ပြီး မူးသွားသည်။ ၂ နာရီ ခန့်အကြာ သတိရပြီး နိုးလာသည့်တိုင်အောင် ပျောက်သော ဖလင် ရှာမတွေ့သေး။

ဆင်ဆာကို ၇ နာရီအရောက် သွားပြရမည် ဖြစ်သော် လည်း ယခု ၅ နာရီအထိ ပြဿနာ မပြေလည်သေး။ ပြရမည်မှာ ၁၁ ပိုင်း။ ၆ ပိုင်းသာ အဆင်သင့် ဖြစ်သေးသည်။ ထိုအပိုင်းများဖြင့်ပင် သာဓုကိုယ်တိုင် ဆင်ဆာတင်ရန် ပြေးရပြီး လူကြီးများအား တောင်းပန်သမှု ပြုရတော့သည်။ ဆင်ဆာ လူကြီးများကလည်း ငဲ့ညှာကြသည်။ (ရှိသလောက်က စပြပေါ့) ဟု ခွင့်ပြုသောကြောင့် ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြရာတွင် အပိုင်း ၁၊ ၂၊ ၃ အစဉ်လိုက်ပြနေရာမှ ရုတ်တရက်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

အပိုင်း ၆ သို့ ရောက်သွား၏။ သာဓု စိတ်ညစ်လိုက်သည့် ဖြစ်ချင်း။ နောက်မှ ကားပိုင်းများ ကူးသည်မှာ အစဉ်လိုက် မဖြစ်ဘဲ ပြီးရာလွယ်ရာ ကောက်ကူးထား ကြောင်းသိရသဖြင့် လူကြီးများအား ၅ ကြိမ်ထက်မနည်း ထ၍ တောင်းပန်လိုက် ရချေ၏။

အပိုင်း ၇ ရောက်လာ၍ ပြုပြီးသောအခါ ဖြုန်းခနဲ ဇာတ် သိမ်းခန်းသို့ ရောက်သွား၏။ (ပြီးပါပြီ) ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဆင်ဆာ လူကြီးများကား မထကြ၊ ရုတ်တရက် မီးပွင့်လာ သောကြောင့် လူကြီးများ ဒေါပွကြလေတော့မည် ဟုသာ သာဓု တွက်ထားသော်လည်း သူတို့မျက်နှာများတွင်လည်း သည်းခံ ပြုံး ပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၍ အသက်ရှူချောင်သွားရ၏။ သာဓု ထ၍ တောင်းပန်ရ ပြန်သည်။

‘ဟေ့၊ ဖိုးသာဓုရဲ့ နောက် ဒီလိုမလုပ်နဲ့ကွာ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်မှ ဆင်ဆာတင်၊ မင်းတို့က ရုံကောင်းကောင်းနဲ့ လဆန်းရက်ကို တယ်ရွေးတာကိုး’ ဦးအမ်ဖိုးချိန်က အပြစ်တင် သကဲ့သို့ သခင်သိန်းမောင်ကြီးကလည်း

‘ဒါပဲနော် သခင်ဖေသန်း၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလို ဇောက်ထိုး မိုးမျှော်ပြရင် မရဘူး၊ ဒဏ်ရိုက်ခံရမယ် သတိထား’ ဟု ကြိမ်း ၏။

‘ဒဏ်ရိုက်လို့ သူတို့ ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ဆာ တစ်လ ပယ်လိုက်မယ်’

ဤသို့ ပြောလိုက်သူမှာ ဒေါက်တာသာလှဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ကြည့်ကြသော ဆင်ဆာလူကြီးများအနက် ဒေါက်တာသာလှ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သည် မျက်နှာထား အတင်းဆုံးဖြစ်၏။ သာဓု၏ ကမောက် ကမ ပြသမှုအတွက် အတော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန် တူ၏။

ဇာတ်ကားမှာ ကူးရင်းပြရင်း သွားယူရင်းဖြင့် ၁၁ နာရီ လောက်တွင်မှ အပိုင်းစုံ ပြသပြီးစီးသည်တွင် လူကြီးများ အချင်းချင်း ဇာတ်ကားအခြေအနေကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ဖြတ် သင့်သောအပိုင်း ရှိမရှိ ဆွေးနွေးကြခိုက် သာဓု စိတ်မောနေ သည်။ ပြရသည်မှာ အစဉ်လိုက်မဟုတ်သောကြောင့် ဇာတ်ရည် ဇာတ်သွား မရှင်းဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော် နောက်တစ်ပတ်မှ ပြန်တင်ရမည်။ နက်ဖြန် ပြသနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ရုံရှိ လူများကလည်း ‘ဆရာဇာတ်က ရှုပ်နေတာပဲ’ ဟု ဝေဖန် ကြ ပြန်သဖြင့် သာဓုပို၍ စိတ်အိုက်သွားရစဉ် သာဓုကို ခေါ်သည် ဆိုသဖြင့် ရင်တမမနှင့် ဝင်သွားသည်၌

‘ဦးသာဓု ကားကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော် တို့ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ကြည့်နေရတယ်။ ပဟေဠိကား ဖြစ် နေပြီ’ ဟု ဆင်ဆာလူကြီး ခင်လေးမောင်က ရယ်ရင်းပြော၏။ သာဓု ရင်တုန် သွားရပြန်၏။ ‘ဒီမှာ’ ဟူသော အသံကြောင့် သာဓု လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ဒေါက်တာသာလှကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ‘ဆင်ဆာတစ်လ ပယ်လိုက်ပြီ’ လို့များ ပြောလိုက်လေမလားဟု သာဓု စိုးရိမ် နေစဉ်

‘ခင်ဗျားကားက လှလှလေးပြုံး (မြတ်မွန်) ငိုပြီး လဲကျသွား ရာမှာ ဇာတ် သိမ်းမယ် မဟုတ်လား’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒီဇာတ်သိမ်းကို နောက်ထပ် ပြင်ဦးမှာလား၊ ရှေ့နောက် ပြောင်းစရာကော ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘူး၊ မပြင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ပြသခွင့် ပြုလိုက်ပြီ’

သာဓု ဝမ်းသာလိုက်သည် ဖြစ်ချင်း။

*

သို့လျှင် ကသိကရီနှင့် ရုံတင်လိုက်ရသော အငိုလွယ်သည် ဇာတ်ကားအတွက် ယခု ခေါ်ပြန်လေပြီ။ ‘အရေးကြီးလို့’ ဟူ သည့် စကားအရ သာဓု ရင်မပြီး ထသွားရပြန်သည်။ ဖုန်း ဆက် မေးသောအခါ

‘ဒီမှာ ဦးသာဓု မနေ့ညပိုင်းက ဆင်ဆာလူကြီး မိသားစု လာကြည့်သွားကြတယ်၊ ညကတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ ခုမနက် ကျမှ ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြောတယ်’

ပြဿနာကား ပေါ်ပြန်ချေပြီ။

‘ဒီကား ဆင်ဆာတင်တုန်းက လှလှပြုံး ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ အခန်းမှာ နောက်ခံတေး မပါဘူး၊ ခု ရုံတင်ပြမှ ဒီနောက်ခံ တေးကို ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားရသလဲ၊ ဒီအခန်းကို ဖြုတ်ပစ် ပါ၊ မဖြုတ်ရင် ဇာတ်ကားပါ ပြခွင့် ပိတ်ရလိမ့်မယ်တဲ့’

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ရုံမန်နေဂျာက စိတ်ပူနေသော အသံဖြင့်ပြော၏။ ဆင်ဆာ တင်စဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့်အရေးထက် ယခု ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်ရချေပြီ။

‘အဲဒါ၊ ဘယ်သူလဲ၊ နာမယ်နဲ့လိပ်စာ သိပါရစေ’

‘ဒေါက်တာသာလှ၊ နေတဲ့နေရာ မသိဘူးဗျ။ အဲဒါ စုံစမ်းပြီး မြန်မြန်လေး ကြည့်လုပ်ဦးဗျာ၊ တော်ကြာ ရုံပိတ်လိုက်ရင် အား လုံးဒုက္ခ’

သာဓု မျက်နှာသစ်ရန်ပင် သတိမရနိုင်၊ ဒေါက်တာသာလှ နေထိုင်ရာ လိပ်စာကို သုံးလေးနေရာလောက် ဖုန်းဆက် စုံစမ်း ပြီး ကဆုန်ပေါက် ပြေးခဲ့ရသည်။ တွေ့သော အခါတွင်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ တရားသူကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ တင်းနေ၏။

‘ခင်ဗျားလုပ်ပုံ၊ အင်း ဆင်ဆာပြတုန်းကလည်း ကမောက် ကမ၊ ခု ရုံတင်တော့လည်း ဆင်ဆာမှာမပါတဲ့ သီချင်းတွေ ထပ်ထည့်ထားတယ်၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မူလကတည်းက ထည့်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပြီးသားပါပဲ ကားကူးရာမှာ မှားကျန်’

‘မှားကျန် မေ့ကျန်တာ မပြောနဲ့၊ ဆင်ဆာမှာ မပါရင် ရုံတင်တဲ့အခါလည်း မပါရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ရမယ်’

သာဓု မှားနေသည့်အဖြစ်ကို သာဓု သေသေချာချာ သိ၏။ သို့သော် ‘ခင်ဗျား နားလည်ရမယ်’ ဟူသော စကားအတွက် စိတ်ထဲတွင် မြက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ခု ကျွန်တော်ထည့်လိုက်တဲ့ နောက်ခံတေးဟာ ဘာကိုမှ ထိခိုက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီသီချင်းကလည်း အသစ်မဟုတ်ဘဲ။ ဟိုရှေးတုန်းက ဓာတ်ပြား’

‘ကျွန်တော်သိတယ်။ ဂီတာ စိမ်းမောင်ဆိုတဲ့ ပတ္တမြားပလ္လင် ဘုရားတရားနဲ့ ပတ်သတ်တယ်။ ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်တဲ့အပြင် နားထောင်တဲ့လူ ကုသိုလ်ရတယ်။ သံဝေဂ ရတယ်။ ဒါက သတ်သတ်တခြား၊ ခုပြောနေတာက စည်းကမ်းဥပဒေ၊ ဒါ ခင်ဗျား လေးစားရမယ်။ လိုက်နာရမယ်။ ဒါကလည်း တခြား သတ်သတ် ရှင်းရဲ့လား’

သာဓု မလှုပ်နိုင်အောင် ခံနေရသည်။ သူသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ် သီရိပျံချီ ဒေါက်တာသာလှ၊ အလွန် တိတိကျကျ စည်းကမ်း ဥပဒေကို မိမိရရ ဆိုပုံကိုင်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း

‘ကျွန်တော် စည်းကမ်းကို လေးစားတတ်တဲ့လူပါ။ ဒါပေ မယ့် ခုန အစ်ကိုကြီးပြောသလို ဘာကိုမှ မထိခိုက်တဲ့ ကိစ္စမို့ ကျွန်တော့်ကားကို ဆက်ပြီး ပြခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဒါကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး’

‘ဒီလိုရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စလေးနဲ့ ရုံပိတ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင်’

‘ဒါလည်း ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး။ စည်းကမ်းမကျရင် ပိတ်ရမှာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ တကယ်လို့ ရုံပိတ်လိုက်ရ မယ်ဆိုရင် ကြိုတင်လက်မှတ် ရောင်းထားတာတွေ၊ ရုံခတွေ’

‘ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား စိုက်လျော်လိုက်ပေါ့’

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

‘ကျွန်တော်ပြောတာက ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်တဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက်နဲ့ တစ်ဖက်သားမှာ အများကြီး ထိခိုက်သွားမယ်ဆိုရင်’

‘ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျား အရှည်ကြီး မပြောနဲ့၊ အဲဒီအခန်းကို ဖြတ်ရင်ဖြတ် ဆက်ပြရင်ပိတ်ရမှာပဲ’

‘အဲဒီ အခန်းကလည်း ဇာတ်ဝင် အရေးကြီးတဲ့ အခန်းမို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်နေတာပါ’

‘ဘာလဲ အရေးမကြီးရင် မတောင်းပန်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ဆိုချင်သလား၊ အိုကေ ခင်ဗျား ပြန်နိုင်ပြီ ဦးသာဓု ပြန်နိုင်ပြီ’

မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် သာဓုအား အိမ်ထဲမှပင် မောင်းထုတ်သလို ပြောနေချေပြီ။

‘ဒီကားကို ကျွန်တော် ဆက်မပြနိုင်တော့ဘူးလား၊ ဒါဖြင့်’

‘ခုနပြောတဲ့ သီချင်းပါတဲ့အခန်းကို ဒီနေ့ဖြတ်ရင်ဖြတ်၊ မဖြတ်ရင် နက်ဖြန် ပိတ်ပစ်ရမှာပဲ’

‘ဒါဖြင့်လည်း အစ်ကိုကြီးသဘောပဲ’

သာဓုလည်း စကားဆုံးသည်နှင့် ဖြုန်းခနဲ ထပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက် သည်နှင့် ဘဏ်ငွေစာရင်း လက်ကျန်ကို ကြည့်သည်။ ၂၀၀၀၀ ကျပ်ကျော် ပေးလျော်နိုင်သည့် ငွေများ ပိုပိုသာသာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ တစ်ဖက်က စိတ်အေးသွားသော်လည်း ရုံပိတ်ရသည့် အဖြစ်ကား အရုပ်ဆိုးလှချေမည်။ သာဓုရုပ်ရှင် တည်းဟူသော အမည်ကိုလည်း ထိခိုက်မည်။ အထူးသဖြင့် ဆင်ဆာစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်၍ အပိတ်ခံရခြင်း

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ကား လုံးဝမကောင်း၊ လူ့ကျင့်ဝတ်ကိုပါ ထိပါးလေတော့မည်။ သာဓု ထိုဒဏ်ကို မခံနိုင်။

နည်းလမ်းရှိသမျှ ဇယားချ၍ စဉ်းစားရတော့သည်။ အကြံ တစ်ခု ရလာ၏။ ဖြစ်ရပ်မှာ ဆင်ဆာလုပ်ရာတွင် တေးသံမပါဘဲ ယခုမှ ပါနေသောကြောင့်ဟု တစ်ဖက်က အကြောင်းပြရာ ထိုအပိုင်းကို ဆင်ဆာပြန်လုပ်ပြီး ခွင့်ပြုချက် တောင်းလိုက်လျှင် ထိုကိစ္စ ပြီးပြေသွားနိုင်သည်။ သို့နှင့် သာဓုသည် ညချင်းပင် ဆင်ဆာရုံးအရာရှိ ဦးထွန်းကြိုင် အိမ်သို့ စုံစမ်းရာ နောက်နေ့ အာသောကရုံတွင် ကုလားကား ဆင်ဆာရှိကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် အထက်ပါ အဆိုပါအပိုင်းကို ယူသွားပြီး တာဝန်ကျ လူကြီးများအား အကြောင်းစုံ ရှင်းပြကာ ထိုအပိုင်းကို ကြည့်၍ ခွင့်ပြုပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရာ

‘အေး တို့ကလည်း ကြည့်ပေးမယ်၊ မင်းကလည်း ဒေါက်တာသာလှကို သွားပြောလိုက်ဦး’

ဦးဖိုးချိန်က ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း၊ ကန့်ကွက်စရာ မပါကြောင်း စာတစ်စောင် ရေးပေးသော်လည်း စာကို သာဓုက တလွဲ လူဝါးဝစွာဖြင့် ကိုယ်တိုင် သွားမပေးဘဲ တပည့်တစ်ယောက်နှင့် ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုကိစ္စသည်လည်း ဤတွင် ပြီးသွား၏။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် (ဖိတ်ကြားစာအရ) ရုပ်ရှင် ရွှေစင်ဆု ချီးမြှင့်ရေး အခမ်းအနားပွဲသို့ သာဓုတို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်က ပြဇာတ်ဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဦးမြင့်စိုးက စောစောလာရန် အကြောင်းကြား သ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ဖြင့် သာဓုလည်း စောစောပင် ရောက်နေပြီး ရုပ်ရှင်သမားချင်း စကားပြောနေကြစဉ် ဦးစောဦး (ယခု-ပါတီ) က လက်တို့ ခေါ်သွားပြီး

‘ခင်ဗျား လုပ်လိုက်မှဖြင့် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ အဝတ်အစား ကပိုကရို ခေါင်းမဖီး ဘာမဖီးနဲ့၊ နို့ ခေါင်းပေါင်းကော မပါ ဘူးလား’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခေါင်းပေါင်းက အိုက်ရတဲ့အထဲ၊ ဒါကြောင့် အပေါ် အကျီတောင် ဝတ်မလာတာ ကြည့်တော့’

‘တကယ်လို့ အကယ်ဒမီဆု ခေါ်ပေးနေရင် ဒီလိုပဲ တက်ယူ မလား၊ ခင်ဗျာ့ ပုံစံက မြို့တက်လာတဲ့ နွားပွဲစား ကျနေတာပဲ’

‘ကျွန်တော် မရပါဘူးဗျာ၊ ရခြင်းရရင် မြတ်မွန်ပဲ ရမှာပါ’

‘ပြောနိုင်မလားဗျ’

‘အေးဗျာ၊ ပေးတော့လဲ ခင်ဗျာ့အပေါ်အကျီ ခဏ ဌားဝတ် လိုက်ရုံပေါ့’

ဦးစောဦးက ဤဇာတ်ကားကို သူ အလွန်ကြိုက်သော ကြောင့် အကယ်ဒမီ တစ်ပေးနေသော်လည်း သာဓုကမူ မထင်။ စရိုက်ကတည်းက အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုး ကြုံခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် အံဝင်ခွင်ကျ မင်းသားရွေးရသည်မှာ စိတ် အမော ရဆုံးဖြစ်လျက် နောက်ပိုင်း၌ မင်းသားသစ် တင်ရိုက်ရသည် တစ်ကြောင်း မသတိစရာ အလွမ်းဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်တွင် ဆင်ဆာ တင်ရာ၌လည်း ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကြောင့် (ဝါ) စိတ်တိုင်းကျ အချောသတ်ရန် အချိန်မရ လိုက်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

သည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရွှေစင်ဆုကို သာဓု လုံးဝ မမျှော်မှန်းခဲ့။

ယခုမူ ပို၍ ဝေးသွားချေပြီဖြစ်၏။ ယင်း ရုပ်ရှင် အဆင့်အတန်းမြင့် ရွှေစင်ဆုချီးမြှင့်ရေးဥက္ကဋ္ဌသည် ဒေါက်တာသာလှ၊ သာဓုနှင့် ပန်မရဖြစ်ခဲ့သည်ကို စာရှုသူတို့ သိပြီ။ ဆင်ဆာကိစ္စတွင်လည်း သူ့ကိုကျော်၍ ထော်လော်ကန့်လန့်လုပ်ကာ မလေးမစား ပြုမှုခဲ့သည်။ အဘယ်မှာလျှင် ရွှေစင်ဆုကို သာဓု မျှော်မှန်းနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်း ရှိပါတော့သနည်း။

(သို့သော် ဒါရိုက်တာ ရွှေစင်ဆုကို သာဓု ရရှိခဲ့သည်။)

ဒေါက်တာသာလှကိုယ်တိုင်က အဘယ် အကြောင်းအချက်များကြောင့် သာဓုကို အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာ ရွေးရကြောင်း၊ ရွှေစင်ဆုပေးရကြောင်း အသေးစိတ် ရှင်းလင်းချက် ဖတ်ပြလိုက်လေသေးသည်။ သာဓုအပါအဝင် ရုပ်ရှင် ပညာသည်အားလုံးနီးပါး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ‘ဟာ’ ခနဲ မြည်ဟိန်းသွားပြီးမှ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား မင်းသမီး ကောင်မလေးက ရွံတတ်တယ်၊ သူ့အဖေရဲ့ အနာကိုတောင် ဆေးထည့်ပေးရမှာ ရွံတယ်၊ ညားတော့ အနုမကြီးရဲ့သား၊ အဲဒီကားမျိုးရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာကို ရွှေစင်ဆုပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့တော့ ယောင်လို့တောင် မထင်မိဘူး’

ဤလို အလားတူ စကားများလည်း ပွက်လောရိုက်သွားသည်။ သာဓုကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ကာ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အငိုလွယ်သည်ကို ပြန်ပြန်

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

ကြည့်နေမိ၏။ ဤတွင်မှ အဘယ်ကြောင့်ပေးသည်ကို သဘောပေါက်ရတော့သည်။

*

ထိုသည့်နောက် ၅ လလောက်အကြာတွင် သာဓု ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ ဖိတ်သင့်သူများကို ဖိတ်ကြားရာတွင် ဒေါက်တာသာလှသည် အစောဆုံး ရောက်လာသည်။ ထိုထိုဤဤ စကားများစုံသွားရာမှ သာဓု မတင်မကျ ဖြစ်နေသော သိလိုချက်ကို ဤလိုပင် သာဓုက စလိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ကြွေးဆပ်စရာ ရှိနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော် မှားခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်ပါလို့၊’

‘ဒါတွေက ပြီးခဲ့ပြီပဲ’

‘ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ မေးပါရစေ၊ အငိုလွယ်သည် ဇာတ်ကားနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒါရိုက်တာဆု ပေးဖို့ သာမကဘဲ ဇာတ်ကားကိုပါ အကယ်ဒမီပေးဖို့ အစ်ကိုကြီး အထူးလုံးပန်းခဲ့တယ်၊ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးခဲ့တယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ အဲဒါ’

သာဓုက သူ့အဖြေကို စောင့်ရင်း ကြည့်နေသော်လည်း သူသည် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေပြီးမှ

‘ခင်ဗျား လူဝါးဝတဲ့အကြောင်း ပြောတာကော မကြားဘူးလား’

သာဓုက ပြန်၍ သူ့မူအတိုင်း ပြုံးငုံ့ ငုံ့လိုက်ရ၏။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီ လာတဲ့နေ့က ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်တာချည့် လျှောက်ပြောနေလို့ မပြေမလည် ဖြစ်သွားရတာ၊

မြန်မာ့များနတ်မောင်

သာဓု လူဝါးဝတယ်

တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်ကသာ ခင်ဗျားက ‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲလို့’ မေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်ကလည်း ဥပဒေ စည်းကမ်းအရ ဘယ်လိုလုပ်ပါ လုပ်ပါဆို ပြီးသွားမှာ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ခင်ဗျားက စည်းကမ်းဘောင်ဝင်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာလဲ ဒါပဲ’

မှန်ရာပြော သစ္စာ သာဓုရှက်သွားပါ၏။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လုပ်ပုံလုပ်နည်း မှားသွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုကြီး’

‘ဥပဒေဘောင် ဝင်သွားကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ။ နောက်ကို ဆင်ခြင်ပေါ့ဗျာ’

‘တကယ်လို့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်သာ ဆင်ဆာပြန်မလုပ်ခဲ့ရင်’

‘တနင်္လာနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကား မပြရတော့ဘူး။ ပိတ်လိုက်မှာ သေချာတယ်’

‘အစ်ကိုကြီး တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတယ်နော်’

သူပြုံးနေပြန်သည်။

‘ဒီလောက်အထိ ကျွန်တော် မထီလေးစား လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘုတေ့ဘောက်တွေ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါတောင် ကျွန်တော့်အပေါ် အာဃာတ မထားဘဲ ရွှေစင်ဆု ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် အနည်းဆုံး ၂ ဆုရဖို့ ကြိုးပမ်း ဆွေးနွေးခဲ့တယ်ဆိုတော့’

‘သတ်သတ်စီပဲ။ တခြားစီသာ စဉ်းစားရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ ဒေါက်တာသာလှနဲ့ စကားများတယ်။ ဒါက တစ်ကဏ္ဍ ရွှေစင်ဆု ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ သာဓုရဲ့ အနုပညာနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ

သာဓု လူဝါးဝတယ်

မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖြစ်လိုလည်း မရဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်အပ်ဘူး၊
ကြံဖန်ပြီး ဖြစ်လိုရတယ်ထား၊ ဒါ လုံးလုံး သဘာဝမကျတဲ့
သဘောတရား သေးသိမ်မှု’

သာဓုတစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားသည်။ သူ့ဆက်ပြောလိုက်
သော စကား လေးငါးလုံးကို မကြားလိုက်ရ။ ချက်ချင်းပင်
ဒေါက်တာသာလှအား ထိုင်ကန်တော့ရင်း သာဓု မျက်ရည်
လည်နေ၏။ (အရသာရှိလှသော မျက်ရည်။)

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဒေါက်တာ ကျော်ငြိမ်း

သာဓု ကိုးနှစ်သားခန့်ပင် ရှိလိမ့်ဦးမည်ထင်၏။ သို့သော် မွေးရာပါ သန္ဓေပါ ဗီကြောင့်လောမသိ။ အချစ်ဝတ္ထုမှအစ နိုင်ငံရေးစာပေပါမကျန် ‘စာ’ ဆိုလျှင် ဘာမျှ ချန်မထားဘဲ ဖတ်လေ့ရှိခဲ့၏။ ဝါသနာလည်း ပြင်းပြခဲ့၏။ သတင်းစာဆို လျှင် ခေါင်းကြီးပိုင်းမှ စ၍ဖတ်၏။

ထိုစဉ်က သာဓုမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဆန်ပြုတ် အဖြူထည် မြေပဲကြော် နှစ်ပြားဖိုးမျှဖြင့် ထမင်းတစ်နပ်စာ ဝနေရသော အခါဖြစ်၍ သတင်းစာပင် ငါးပြားပေး၍ ဝယ်မဖတ်နိုင်။ မိုးလင်းသည်နှင့် အမေတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြား သွားဝယ်ရသည်။ ထို လက်ဖက်ရည် နံပြားကို သာဓု စား သောက်ခွင့်မရှိ။ မုန့်ဖိုး တစ်ပြားသာရသည်။

(မှတ်ချက်။ ။သာဓုတို့ငယ်စဉ်က လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ဟူသည် ကလေးများအတွက် သွားရည်စာမဟုတ်၊ ‘အကျင့် လုပ်ပြီး မတိုက်နဲ့၊ ဗိုက်ဝတာလည်း မဟုတ်ဘူး’ ဟူသော စည်းကမ်းချက် ထားကြ၏။ အလွန်ကောင်းသော အစဉ် အလာ ဖြစ်ခဲ့၏။)

ဝေလီဝေလင်း လက်ဖက်ရည် အဝယ်လွတ်သည်နှင့် သာဓု သည် သိမ်ကြီးဈေး နာရီစင်အောက်သို့ အပြေးရောက်ကာ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို လှန်၍ ခေါင်းကြီးပိုင်းကို တက် သုတ်ရိုက်ဖတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဝယ်၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်မှ

om"k vl0g;0w,f

ကျန်သော သတင်းများဖတ်ကာ ညနေ ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် သိမ်ကြီးဈေးသို့ ပြေးပြန်၏။

ထိုစဉ်က သိမ်ကြီးဈေး နာရီစင်အောက်တွင် လက်ပွေ့ သတင်းစာသည်များ၊ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်သည်များဖြင့် အလွန် စည်ကားလှ၏။ ဦးစံဖေ၊ ဦးစံရွှေ၊ ကိုဖြေ့ စသူတို့သည် သာဓုအဖို့ စာအုပ်ခေတ္တဌာနရာ ဌာနများဖြစ်၏။ မဂ္ဂဇင်း ဆိုလျှင် ဆိုင်နားတွင် ထိုင်ဖတ်ရပြီး ဝတ္ထုဆိုက တစ်ညတာ အိမ်သို့ ယူဖတ်ခွင့်ရ၏။

ခေတ်မှာ ‘တက်ထွန်း’ တို့ တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးနေ သော်လည်း သာဓုသည် ‘မင်းဆွေ’ ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်၏။ သင်္ခါ၊ မြမျိုးလွင်၊ ဇေယျ တို့မှာ ဝါရင့်များဖြစ်လျက် လေးပဲ၊ ငါးပဲတန်ထက် ဈေးလျော့သော ဝတ္ထုများ အရေးနည်းကြပြီး မဟာဆွေမှာ လက်အသွက်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခိုက် နှစ်ပဲတန်ဝတ္ထုများဖြင့် ‘ရွှင်ပျော်ပျော်’ က တစ် ခေတ်ပြောင်းလိုက်သော ကလောင်သစ်များလည်း မှန်မှန်မွေး ထုတ်နေချိန် ဖြစ်သည်တွင် အထက်ပါ တက်ထွန်းသည် အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်နေခိုက် ကလောင်သစ်အဖြစ် ကျိုက် လတ်သိန်းမောင် (ယခု ဆရာသူခ) ၏ ‘မင်းကတော်’ ဝတ္ထုကို အသည်းစွဲခဲ့ဖူးသည်။

သာဓုသည် အချိန်အားရသည်နှင့် စာအုပ်ဆိုင်များသို့ ပြေး ကာ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်များကို ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ထိုင်ဖတ်လေ့ရှိ၏။ ‘စုန်းကဝေ ဝတ္ထု’ ကို သာဓု လုံးဝမဖတ်။ အချိန်ကုန်ပြီး အကျိုးမရှိသော စာပေဟု သာဓု သတ်မှတ်၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ဝတ္ထုများကိုပင် ကလောင်ရှင်ရွေး၍ ဖတ်၏။ အမည်မဖော်လို တော့ပြီဖြစ်သော နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကိုမူ သုံးမျက်နှာသာ ဖတ်ပြီး နောင် တစ်သက်လုံး သူ့စာကို ကိုင်၍ပင် မကြည့်တော့ပေ။ အကြောင်းသော်ကား နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် အယုတ်တမာ လိင်ကိစ္စများ ရေးသား ထား သောကြောင့်။

သို့လျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သာဓု စာကြမ်းပိုးကျဘိသို့ အသက်လေးဆယ်ကျော် ဂုဏ်သရေရော ပညာပါရှိလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး (ဝါ) စာကြမ်းပိုး တစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သိမ်ကြီးဈေး နာရီစင်အောက်ရှိ စာအုပ်ဆိုင်များ သို့ သူက ဦးစွာရောက်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သာဓုက ဦး ၏။ မကြာခဏလည်း ပြိုင်တူရောက်ကြ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဟူ၍မသိ၊ သူ့ကို သာဓု စိတ်ထဲက ချစ်နေမိကာ သူ့အပြုံးကို မြင်တိုင်း သာဓု ကြည်နူးရ၏။ သာဓုကို မျက်မှန်းတန်းမိနေသူ ဖြစ်သည့်အလျောက်လည်း တွေ့မြင်ကြတိုင်း သာဓုကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်၏။

သူကား စာရှုသူတို့ သိကောင်း သိကြပေလိမ့်မည်။ ဆရာ ဝန် ဦးကျော်ငြိမ်း ဟူ၍ တစ်ခေတ်က ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်းတွင် နာမည်ကျော်ခဲ့သူ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ မောင်စိန်နှင့်လည်း အပြိုင်အဆိုင် ထင်ရှားခဲ့၏။

တစ်နံနက်ခင်း တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သာဓုသည် ကောင်းနိုး ရာရာ စာအုပ်များ ထိုင်ဖတ်ရန် ကိုဖြေ၏ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာစဉ် ကိုဖြေက အိမ်သာဘက် ထွက်သွားကာ သာဓု

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

အား အစောင့်ထားခဲ့၏။ မကြာမီပင် ဒေါက်တာကျော်ငြိမ်း
ရောက်လာပြီး ထိုထိုဤဤ စာအုပ်များကို ရွေးချယ်ပြီးနောက်
ရက်ချို့ရက်လွန် ကဝိတံခွန် မဂ္ဂဇင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး

‘ဒီစာအုပ်ကတော့ ဆယ်ရက်တောင် လွန်နေပြီကွာ၊ တစ်
မတ်လျှော့’ ဟု ဈေးဆစ်၏။

‘မရပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ဒီလထွက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းပဲ လမှ မကုန်
သေးတာ’

‘ဒါဖြင့် ဆိုင်ရှင်ဘယ်သွားလဲ’

‘အိမ်သာသွားပါတယ်’

‘သူ့ဆီမှာ ဦးလေး ဝယ်နေကျပါကွ၊ အေး သူရှိရင် ရတယ်၊
ဒီဟာက ရက်လွန်နေပြီ အဟောင်းပဲဟာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးဖတ်ပြီးပလား’

‘မဖတ်ရသေးလို့ ဝယ်တာပေါ့ကွ’

‘မဖတ်ရသေးရင် အသစ်ပဲမဟုတ်လား ဦးလေးရာ၊ အသစ်
ဈေးပဲ ပေးပေါ့’ ဟု သာဓုက ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာ
ကျော်ငြိမ်းလည်း အားပါးတရရယ်ကာ

‘မင်း၊ တော်တော် လူဝါးဝတဲ့ ကောင်လေးပဲ’ ဟု ပြောရင်း
တန်ဖိုးအပြည့် ပေးဝယ်သွားလေသတည်း။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

အိုင်ကမ်း ယူဂိုး ရက်(စ်)နိုး

၁၉၇၀ ခုနှစ်လောက်ဆီက ဖိုင်တွဲကြီးနှင့် ဖိတ်စာတစ်ခု သာဓု
ထံ ရောက်လာ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပညာရေးနှင့် ပတ်
သတ်သော စာပေဆွေးနွေး နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ တက်ရောက်ရန်
ဖိတ်ကြားခြင်း ဖြစ်နေသည်။ သာဓု အလွန် ပြောချင်နေသော
ပြဿနာဖြစ်၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ တက်ဖြစ်အောင် တက်ခဲ့
သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်ဆွေးနွေးသည်။ အခြားသော
အကြောင်းအရာများကို အရင်တင်ပြလျှင် ရှည်နေမည်ဖြစ်၍
လိုရင်း အင်္ဂလိပ်စာကိစ္စကိုသာ သာဓု ဖော်ပြပါတော့အံ့။

‘ကျောင်းပြဇာတ်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ ဆွေးနွေးခွင့်ရတဲ့အတွက်
သက်ဆိုင်ရာ ဖိတ်ကြားသူများကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါ
တယ်။ သာဓု တင်ပြဆွေးနွေးချင် တဲ့အချက်ကတော့ သူ့ကျွန်
ဘဝမှာ သာဓုတို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့
ပြဇာတ်ဆန်ဆန် အင်္ဂလိပ်လို ကွန်ဆတ်သဘောမျိုးပါ။ ပလေး
မဟုတ်ပါဘူး’

om"k v10g;0w,f

ဒါတောင် ကွန်ဆတ်လို့ အတိအကျ မပြောဘဲ 'ကဲလာကြ၊ ဒီနေ့ မုန့်ဖုတ်တမ်း ကစားရအောင်' ဆိုပြီး၊ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ မုန့်မျိုးစုံ အမည်များ သင်ပေးပါတယ်။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်တဲ့သူကို ဘာခေါ်တယ် စသည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုချည့် သင်၊ အင်္ဂလိပ်လို ချည့် ပြောရပါတယ်။ ရောင်းသူက ဈေးနှုန်းပြောနည်း၊ ဝယ်သူ က ဈေးဆစ်နည်း စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ဒါတင်မက ဒီမုန့်က ဘာနဲ့ လုပ်တာလဲ၊ သကြားပါသလား၊ ထောပတ်မုန့်လား၊ ချို(စ်)ကော ရောထားသေးသလား၊ ဘယ်လိုဂျုံမျိုးနဲ့ လုပ်တာ လဲ၊ ဂျုံကြမ်းလား၊ ဂျုံနုလား၊ စပျစ်သီးခြောက်လည်း ပါတယ်၊ ဗာဒံသီးလည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမုန့်က စတော်ဘယ်ရီယို အထဲမှာ ဌာပနာထားပါတယ် စသည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ချည်း ပြောရဆိုရတော့ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ဆိတ်သားမုန့်၊ အသားညှပ်မုန့်၊ ငါးညှပ်မုန့်ဆိုတာတွေ နောကျေသွားကြတော့ မုန့်တိုက်တွေ ဝင်သွားတဲ့အခါ အရောင်းစာရေး အင်္ဂလိပ် အစစ်ရော ကပြားတွေကိုပါ အင်္ဂလိပ်လိုရေရေလည်လည် ပြော နိုင်သွားပါတယ်။

ပြီးတော့ သိမ်မွေ့ချိုသာစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံရေးကိုပါ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အဆုံးသတ်သင်ပေးမလို့ အဲ အဲ အဲဒီစနစ်သာ ခုတိုင်ရှိနေမယ်ဆိုရင် ပြည်သူ့ဆိုင်၊ သမဝါယမဆိုင်က အရောင်းဈေးသည်တွေဟာ လူတိုင်းကြိုက် တဲ့ နှင်းဆီခိုင်တွေ ဖြစ်နေမှာပဲ။

'အဲ ဘယ်အတန်းမှာ သင်သလဲမေးရင် သုံးတန်း လေး တန်း လောက်မှာပါ၊ ပြီး အဲဒီတုန်းက ဆရာမတွေဟာ အင်

om"k vl0g;0w,f

မတန် စေတနာ ကောင်းကြပါတယ်။ မုန့်အကြောင်းစုံ သင်ရုံ သာမကဘဲ ကဗျာလေးပါရွတ်ပြီး မြက်မြက်ကလေး သင်ကြား ပေးလိုက်ပုံကတော့’

**"Never say die
Never tell a lie
Never put your finger
in another man's pie"**

‘ကဲ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကျွန်တော် ရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူး။ ခု ကြွလာကြကတည်းက သိနေကြပါပြီ။ မုန့်အကြောင်း ကဗျာဆိုပေမယ့် သင်ခန်းစာအတုယူစရာ ပါနေတာလည်းတွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ အဲသလို ကဗျာရွတ်ရာမှာလည်း ‘ကွန်ဆတ်’ သဘောမျိုးလိုလို ဟန်နဲ့ သရုပ်နဲ့ လုပ်ကြ ရွတ်ကြရပါတယ်။ ပျော်စရာလည်း သိပ်ကောင်းပါတယ်။

‘အဲ နောက်ဆယ်ရက်ကြာရင် တစ်ခါ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်ချိန် ရောက်ပြီဆိုရင် မှတ်ဉာဏ် ကောင်းရေးအတွက် သာဓုကမော်နီတာဖြစ်လို့ သေတ္တာလွတ်တစ်ခု ရှာခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ကျောင်းသူကျောင်းသား လေးဆယ်လောက်ဝိုင်းရပ်ပြီး သေတ္တာကို အလယ်မှာ ချထားရပါတယ်။ ဆရာမက တစ်ယောက်ယောက်ကို နာမည် ခေါ်လိုက်ပြီဆိုရင် မူလက သင်ထားတဲ့ အတိုင်း

‘ကျွန်မ ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ထည့်ထားပါတယ်’ လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ လက်ယာရစ်အတိုင်း နောက်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

တစ်ယောက်က ပထမဦးဆုံး ထည့်ထားတဲ့ပစ္စည်း ဖောင်တိန်ရယ်၊ ခဲတံရယ် အဲသလို ကိုယ်ထည့်ချင်တာကို နောက်ဆုံးထားပြီး ရွတ်ဆိုရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဆယ်ယောက်မြောက်ကျောင်းသာအလှည့် ရောက်တဲ့အခါဆို သူ့ချွေးပြန်ပါလေရော၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပထမ ဖောင်တိန်ရယ်၊ ခဲတံရယ် စသဖြင့် သူ့ရှေ့က ထည့်သွားတဲ့ ကိုးမျိုးစလုံးကို အစဉ်လိုက် ရွတ်ဆိုနိုင်ရမယ်။ နောက်ဆုံးမှ သူထည့်ချင်တာ ထည့်ရပါတယ်။

‘အဲဒီတုန်းက သာဓုဆိုရင် မော်နီတာလည်းဖြစ်၊ စာလည်းတော်တယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံး နံပတ်လေးဆယ်နေရာမှာ ရပ်နေရတော့ သေချင်အောင် မှတ်သား ထားရပါတယ်။ တကယ်လို့ တစ်ဆယ့်ငါးယောက်မြောက်က မမှတ်မိ မရွတ်ဆိုနိုင်ရင် သူ့အပြင်ထွက် ဒူးထောက် နေရပါလေရော၊ အဲ ဆယ့်ခြောက်ယောက်မြောက်က ဆက်ရွတ်ရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ဆယ့်ကိုယောက်မြောက်လောက်က မဖြေနိုင်ဖြစ်သွားတာ အမှတ် ၄၀ သာဓုဆီ ရောက်လာပါလေရော၊ ရွတ်တဲ့အခါလည်း ရွတ်နိုင်၊ ဒူးထောက်တဲ့အခါလည်း ထောက်ရ၊ ပျော်စရာ ကောင်းရုံမက အခေါ်အဝေါ်တွေပါ အင်္ဂလိပ်လိုချည်ရွတ်ရလို့ သားရေဖိနပ်၊ ရွက်ထည်ဖိနပ်၊ ဖိနပ်ကြိုး၊ လက်ပတ်နာရီ၊ အိတ်ဆောင်နာရီ၊ တိုင်ကပ်နာရီ၊ နှိုးစက်နာရီ၊ ဆပ်ပြာဘူး၊ ဖန်ခွက်၊ ရေချိုင့်ပါမကျန် အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်တတ် မှတ်မိသွားပါတယ်။ ဒါလည်း ကွန်ဆတ်လို သဘောမျိုးပါပဲ။ ခုခေတ်တော့ ကလေးပြဇော် ပေါ့ခင်ဗျာ’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

‘သာဓုဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန် စပ်စုတတ်ပါတယ်။ မသိတာရှိရင် ချက်ချင်းမေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက အဲသလို သဘောမျိုး ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းတမ်းကစားကြပြီး နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်တော့ အတန်းပိုင်ဆရာမက ‘ဒီနေ့ ဘာပလေးလည်းဟေ့’ လို့ မေးတော့ သာဓု ကြောင်သွားပါတယ်။

“မမ၊ ဘာ ‘ပလေး’ ကို ပြောတာလဲလို့ ပြန်မေးတော့မှ ဆရာမက မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာမက ဈေးရောင်းတမ်း၊ အင်္ကျီချုပ်တမ်း၊ ရတနာသေတ္တာပစ္စည်း ထည့်တမ်းဆိုပြီး စာသင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ‘ပလေး’ လို့ခေါ်တယ်”

‘ဟင် တီချာကတော့ ကွန်ဆတ်လို့ ပြောတယ် မမ’

‘ဪ အေး အေး၊ ‘ပလေး’ လို့ တီချာမသင်တာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က အတန်းလည်း ငယ်သေးတယ်၊ ဦးနှောက်လည်း နုသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ခုဆိုရင် (Play) ဆိုတာကို ကစားတာလို့ပဲ မင်းတို့သိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြဇာတ်ကိုပါ ‘ပလေး’ လို့ သုံးလိုက်ပြောလိုက်ရင် မင်းတို့ ခေါင်းရှုပ်သွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ စကားလုံးမထပ်အောင် ကွန်ဆတ်လို့ ပြောင်းပြီးပြောတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် တဲ့’

‘အဲသလောက်အထိ ကလေးများရဲ့ ဦးနှောက်အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စေတနာထားကြတာ တွေ့ရပါတယ်၊ သူ့အရွယ်နဲ့ သူ့စကား အနုအရင့်ကိုပါ ရွေးသင်ကြပါတယ်’

om"k vl0g;0w,f

‘အဲသလိုနဲ့ ပလေးလို သဘောမျိုး ကဗျာ လင်္ကာတွေနဲ့ ဘာသင်သေးသလဲဆိုရင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းတာဝယ် တာ၊ အခေါ်အဝေါ်၊ အိမ်ဆောက်တမ်း ကစားတဲ့အခါလည်း လက်သမား၊ ပန်းရံဆရာ၊ သစ်သား၊ အုတ်၊ အင်္ဂံတေ၊ ထုံး၊ သဲ၊ စူး၊ ဆောက်၊ လွှ၊ လက်တွန်းလှည်း၊ တံခါး၊ ကလန့် စတဲ့ ပစ္စည်းတွေရဲ့ အင်္ဂံလိပ်လို အခေါ်အဝေါ်၊ အဲသလို ကစားရင်းနဲ့ သင်ပေးတာ သာဓု ငါးတန်း ရောက်တော့ အင်္ဂံလိပ်ကော်မစ် စာအုပ်တွေ၊ ချာလီချက်ပလင် ကာတွန်း၊ ဘတ် စတီကီးကွန်း၊ ဟာရိုလွိုက်လောရယ်နဲ့ ဟာဒီ၊ တာဇံ၊ မစ်ကီးမောက် ဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေ မွတ်နေအောင် ဖတ်တတ်နေပါပြီ။

‘ခုတော့ အင်္ဂံလိပ်စာကို ငါးတန်းကျမှ စသင်တယ်ဆိုတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လို့ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါဘူး၊ မြန်မာစာကို ဦး စားပေးချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဆိုရင်လည်း ဒီသူငယ် တန်းက ငါးတန်းအထိ ဘယ်လို မြန်မာစာတွေကို ဦးစားပေး နေပါသလဲ၊ အင်္ဂံလိပ်စာကို အထင်ကြီးသွားမှာ စိုးလို့လား၊ ဒီစိုးရိမ်မှုဟာလည်း မမှန်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲ အင်္ဂံလိပ်စာကို အထင်ကြီးပြီး မြန်မာပြည်မှာ နေကြသရွေ့ကတော့ သုံးချင် တိုင်း နေရာတကာ သုံးလို့မရပါဘူး။

‘အမှန်ကတော့ အင်္ဂံလိပ်စာဟာ တတ်ကို တတ်ထားသင့်တဲ့ ဘာသာရပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဥပမာ သာဓုဆိုရင် ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ် သတ်သ၍ ပညာယူစရာ၊ ဖတ်စရာ မြန်မာစာအုပ် မရှိပါဘူး၊ ကင်မရာတို့၊ ရီကော်ဒါတို့၊ ဓာတ်ပုံကူးဆေးပညာတို့ပါ မကျန် အင်္ဂံလိပ် စာအုပ်ကိုပဲ အားကိုးနေရပါတယ်၊ တရုတ်ရော၊ ရုရှ

om"k v10g;0w,f

ရော၊ အင်္ဂလိပ်စာ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ မကင်းပါဘူး၊ သီးခြားကို သင်တန်းဖွင့် သင်ကြား ပေးနေကြပါတယ်။ ကမ္ဘာသုံးစကား ဖြစ်လို့ ကမ္ဘာသိအောင် လုပ်ချင်သမျှ အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး ထုတ် ဝေနေကြရပါတယ်။

‘အခုဆိုရင် ဂျပန်တွေဟာ စစ်ကြိုခေတ်ကထက် အင်္ဂလိပ် စာစကားကို မွတ်နေအောင် တတ်ရုံမက သူတို့ပစ္စည်း ကြော် ငြာရာမှာ အမေရိကန် အင်္ဂလိပ်တွေပါ လက်ဖျားခါနေရပါ တယ်။ သူတို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေဟာလည်း အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် ဆန်ဆန် နာမည်ပေးပြီး ထူးထူးခြားခြား ကြော်ငြာတတ်လို့ ကမ္ဘာစီးပွားရေးမှာ တတိယနေရာကို ရောက်နေပါပြီ။ တကယ် လို့ ဂျပန်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ဟုတ်တိပတ်တိ မတတ် ရင် ဘယ်လိုကြော်ငြာရေးမလဲ။ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် စာအုပ် တွေ ဘယ်လိုဖတ်ကြမလဲ။’

‘နောက်ဆုံး ကျွန်တော်မေးချင်တာ ခု ငါးတန်းရောက်မှ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ဖို့ စနစ်သစ်ထွင်တဲ့ ပညာရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် များခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းတို့ကော အခု အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ကင်းနိုင် နေပါပြီလား၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် လက်ရှိ ကလေးတွေ အပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ တွန့်တိုနေပါသလဲ။ ငါးတန်းရောက်မှ အရွယ်ထောက်နေမှ အေ ဘီ စီ ဒီ ဆိုတာတွေ၊ စီအေတီ ကတ် ဆိုတာတွေ သင်နေရ တော့ ဒီကလေးတွေ မရှက်ပေဘူးလား၊ တတ်တတ် မတတ်တတ် အတန်းနဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက် အောင် တွန်းသင်တဲ့စနစ်ဟာကော နည်းလမ်းမှန်ပါရဲ့လား၊ ခုခေတ်ကလေးတွေ အင်္ဂလိပ်စာ တဖုတ်ဖုတ်ကျနေတာနဲ့ ပတ်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

သတ်လို့ ‘အိုင်ကမ်း-ယူဂိုး-ရက်စ်နိုး’ နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ သင်တဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေချည်း အပြစ်ဖို့လို့ မရပါဘူး။ ယခုခေတ် ငါးတန်းကျောင်းသား ကျောင်းသူ ကိုး နှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ်ရောက်မှ သူငယ်တန်းအဖြစ် မြန်မာစာသင် ပြီး စမ်းကြည့်ရင် အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

‘ကလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးကိုတွေးပြီး စိတ်မောလွန်းလို့ သာဓု ပြောတာပါ။ လူကြီးမင်းများကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါ တယ်။ မှားတာပါရင် ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ မြန်မာကျောင်းသား ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ဟာ ဘာသာ ဆယ်မျိုးတတ်ရင် ပို မကောင်းပေဘူးလား။ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး လား။’

‘ပြန်ပြီး စဉ်းစားတော်မူကြပါ။ အာရှတိုက်မှာ အင်္ဂလိပ် စကားကို အလှအယက် သင်နေကြပါပြီ။ ကိုယ့်ဖို့ အကျိုးရှိ ကြောင်း သဘောပေါက်နေကြပါပြီ။ မြန်မာတွေ နောက်ကျ ကျန်ရစ်နေပါပြီ။ လက်ရှိ ပါမောက္ခကြီးတွေ တတ်သလို မြန်မာ့စွယ်စုံပညာရှိဆိုလို့ နောင်တစ်ခေတ်မှာ လက်ညှိုးထိုးပြ စရာ ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေမလားဆိုတာ သာဓု အလွန်အမင်း စိုး ရိမ်နေပါတယ်။ သင်ပေးတော်မူကြပါ။ အင်္ဂလိပ်စာကို သူငယ် တန်းကစ သင်တော်မူကြပါလို့ ရှိခိုးမေတ္တာရပ်ခံရင်း နိဂုံးချုပ် ပါရစေတော့ ခင်ဗျား’

ဤလို သာဓု ကလေးများအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး ဟော ဟောဒိုင်းဒိုင် ပြောချလိုက်မိသည်။ နောက်ရက်များတွင် သာဓု ဆွေးနွေးခွင့် မရတော့သည်သာမက နှီးနှောဖလှယ်ပွဲနှင့် ပတ်

om"k v10g;0w,f

သတ်၍ ထွက်လာသော စာတမ်းများတွင်လည်း သာဓုဆွေးနွေး
ချက် ဘာတစ်ခုမျှ ပါမလာတော့ ချေတကား။

ထို့နောက်ပိုင်း နှီးနှောပွဲများ အတွက်လည်း သာဓုသည်
'အင်း ဖိတ်စာမရ'။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ရွာအမှု ဘုန်းကြီးပတ်သလို

သာဓု၏ သားအကြီး (ယခု အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ) မောင် ဝဏ္ဏ ကိုးလသား အရွယ်လောက်က သူ့အမေ ကျောင်းဆရာမ ကြီး ဒေါ်ခင်ညိုနှင့် အဆင်မပြေ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရာမှ လင်မယား ကွာရှင်းလိုက်ကြသည်အထိ ပြဿနာ ကြီးသွား သည်။ စင်စစ် သူက မကွာလို။ သာဓုကသာ ဇွတ်အမေ့ ကွာလိုရင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းကား နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြပါ အံ့။

ကွာရှင်းကြတော့မည့် အဆင့်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ခင် ညိုက သူ့သဘောနှင့် မကွာလို နှစ်ဘက်လူကြီးများရှေ့တွင် အသီးသီး ရှင်းပြပြီးမှသာ ကွာမည်ဟုဆိုသည်။ သာဓုကမူ နှစ် ဘက်သော လူကြီးများက ဤကိစ္စ သိသည်နှင့် မရအရ ဖျန် ဖြေကြတော့မည်၊ ကွာရှင်းခွင့်ကို လုံးဝ သဘောတူကြမည် မဟုတ်ကြောင်း မြေကြီးလက်ပုတ်မလွဲ သိထားသည့်အတိုင်း သူ့ဆန္ဒကို ငြင်းလိုက်ရာ သူကလည်း ဤအတိုင်းသိထား၍ (ဝါ) မကွာချင်၍ တင်းခံနေသည်။ လူကြီးများရှေ့တွင်သာ ကွာမည်ဟူ၍။

နောက်ဆုံးတွင် သာဓုက အကျပ်ကိုင်ရလေတော့သည်။

om"k v10g;0w,f

‘ကဲ ကွာမပေးချင်နေ၊ ကိုယ် ရောက်ရာပေါက်ရာကို ထွက် သွားတော့မယ်၊ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေ၊ သွားမယ်’

ဤတွင်မှ သူလက်လျှော့ကာ ကွာစာတွင် လက်မှတ်ထိုး တော့မည်ဟု ဝန်ခံသည်။ ထိုအချိန်က စစ်ပြီးခေတ် နိုင်ငံခြား ပေါင်ဒါများ လှမ်းဝင်လာ၍ ပေါင်ဒါလုပ်ငန်း မစွဲတော့ပြီဖြစ် သောကြောင့် ပူတူတူး ပုံနှိပ်စက်ကလေးနှင့် တချောက်ချက် ချက် လုပ်ကိုင်စားနေရသည်။ ကျားကူးကွက်သစ်တွင် ၂၀၀၀ ကျပ်ခန့်တန် အိမ်တစ်လုံး၊ ၆၀၀၀ ကျပ်တန် မော်တော်ကား တစ်စီး၊ ၄၅၀၀ ကျပ်တန် ပုံနှိပ်စက် တစ်လုံး။

ကွာစာရေးသောအခါ မော်တော်ကားနှင့်အိမ်ကို ဒေါ်ခင်ညို အား ပေးသည်ဟု ကတိပြု ရေးပေးလိုက်သည်။ စာချုပ်ပြီး သောအခါ သူ့အဝတ်စားများပါ ကားနှင့်တင်၍ သူ့အမျိုးများ အိမ်သို့ မောင်းပို့ရင်း အိမ်မှာ သူပိုင်သွားပြီဖြစ်၍ တစ်လ ၅၀ ကျပ် အိမ်လခပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ ဆွေမျိုးများအိမ်ရှေ့တွင် ကားဆိုက်မိသည်နှင့် အိမ် ပေါ်သို့ပင် မတက်တော့ဘဲ သုတ်ခြေတင် ထွက်လာခဲ့၍မှ သာဓု အိမ်ပြန်မရောက်သေးမီ ဒေါ်ခင်ညို၏ အစ်မကြီး တစ် ယောက် ကြိုတင်၍ စောင့်နေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မောင်ဖေသန်းရယ်၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း’

‘ဗျာ ဒီကိစ္စကို မမသန်းတို့အိမ်ရယ်၊ ဒီနှစ်အိမ်ပဲ သိသေး တာ ဘယ်လိုလုပ် ကျော်ကြားသွားလို့လဲ’

‘ဟုတ်ဖူးလေ၊ ဘယ်ကဘယ်လို’

om"k v10g;0w,f

‘အဆင်မပြေလို့ ကွဲကြ ကွာကြတာပါ’

‘စဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ မမတို့ နည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ တကယ်ဆို တို့ကို တိုင်ပင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ခုတော့’

‘အဲသလိုဆို ကွာဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့’

‘မောင်ဖေသန်းပြောပုံ မဟုတ်သေးဘူး၊ ခုတော့ အားလုံး မင်းမိဘတွေပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပြီ’

‘ဒီလိုပါ မမသန်း၊ ကွာကြမယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေနဲ့ ဆွေးနွေးတယ် ဆိုက တည်းက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြမှာပဲ၊ အေးကွာကြလို့လည်း ဘယ်သူကမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားကြဦးလို့ အချိန်ပေးတာနဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲနေကြရမှာပဲ။ လူကြီးတွေကလည်း ရင်တမမ ဖြစ်နေကြမယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း နာရီပိုင်းအတွင်း လောက်သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတယ် နော် မမသန်း’

သာဓုပြောပုံကို မကျေနပ်သလိုဖြင့် တစ်ဖက်သို့ မမသန်း လှည့်သွားသည်။

‘အဆင်မပြေတဲ့ လင်မယားရော၊ နှစ်ဘက်လူကြီးတွေရော စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရတာထက် တစ်ယောက်ယောက် စိတ်ချမ်းသာသွားတာက ပိုမကောင်းဘူးလား’

‘အေး မမပြန်မယ်’

ပြောပြောထထ မမသန်း ထပြန်သွား၏။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ တကျက်ကျက် ဖြစ်နေရသော ပြဿနာ လျော့နည်းသွား၍ သာဓု စိတ်ချမ်းသာသလို ရှိမိ၏။ သို့သော် ‘မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း’ စကားကိုမူ ပစ်ပယ်၍မရ။ အဝတ်အစား အဆင်

om"k v10g;0w,f

သင့်လျော်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး မရှိသည့်ကိစ္စ။ ထမင်းဆာချိန် ထမင်းဆိုင် ပြေးရသည့် ဒုက္ခ။ ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာခင်း၊ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းအုံးစွပ်လဲရသည့် ပြဿနာလေးတွေ ဆင့်လာသော် မိန်းမဟူသည် မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း။

အမှန်ဆိုသော် ဒေါ်ခင်ညိုတွင် ကြီးမားသော အပြစ်ဟူ၍ မရှိ။ သာဓုမကြိုက်သော ပကာသနကို သူ ခုံမင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဆင်ခြေကန် တတ်သော ညာဉ်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ရက်ခြားလောက်လိုလို စိတ်ညစ်နေရ၏။

သာဓုသည် လိုရင်းသမားဖြစ်၏။ တစ်ခုခု မှားသွားလျှင်၊ ခိုင်းထားသော အလုပ်တစ်ခု မေ့သွားလျှင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစေချင်သည်။ သူကား ဤလိုမဟုတ်။ ဥပမာ ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်နေ၍ ရှာခိုင်းပြီး သာဓု အပြင်ထွက်သွားသည်။ နှစ်နာရီခန့်အကြာ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ပစ္စည်းတွေ့မတွေ့ မေးသည်။

‘တစ်အိမ်လုံး နှံ့နေပြီ မတွေ့ဘူး’
‘နောက်ဖေးက သံသေတွာထဲမှာကော’
‘ရှာတာပေါ့၊ မရှိဘူး’

သာဓုလည်း သူ့အကြောင်းသိ၍ သွားကြည့်သည်။ အဖုံးမှာ ဖုန်များအတိ လွှမ်းနေသောကြောင့် သူ့ရှာရိုးမှန်လျှင် လက်ရာတွေ့ရမည်။ သို့နှင့် သာဓုက သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး-

‘အညို ဒီအထဲမှာ ရှာပြီးပြီနော်’
‘ရှာပါတယ်လို့ဆိုနေမှပဲ’

om"k v10g;0w,f

‘အဲ ဟုတ်ပြီ၊ သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဒီအဖုံးပေါ်မှာ ဖုန်
တွေ၊ လက်ရာတို့ ဘာတို့ မှရှိဘူးနော်’

သူ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ သာဓု ဖွင့်လိုက်သောအခါ
ပျောက်နေသော ပစ္စည်းကို အရှင်းသား တွေ့ရသည်နှင့် သူ
လှည့်ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ဤလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရလျှင် သာဓု
အူအသည်းတွေပါ ယားလာတတ်သည်။ ထိုနေ့အဖို့ အလုပ်
လုပ်၍ပင် မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်ခိုက် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ရ
တော့သည်။ ဝန်ခံပါလျက်နှင့် ဒေါပွနေလျှင် သာဓုအဆိုး။
ဆက်လက် ဆူပူနေကလည်း သာဓု အရူးပင်ဖြစ်ချိမ့်မည်
မဟုတ်ပါတုံလော။

အမှားတစ်ခု ပြုမိလျှင် ချက်ချင်း ဝန်ခံလိုက်ပါက တိုတို
နှင့် ပြီးသွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ ဆင်ခြေကန် ရှောင်ရှားနေ
သော် ထိုဆင်ခြေကပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်မှားတတ်
ကြောင်း ရှင်းပြဖူး၏။ မရ။

သူနှင့် သာဓုတို့ ကွာရှင်းခဲ့ကြပြီးသည့်၏ နောက်ပိုင်းတွင်
သားဖြစ်သူကို အောက်မေ့ သတိရတိုင်း သူ့ဆွေမျိုးများအိမ်
ဘက်သို့ သာဓု ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ သာဓုတွင် မော်တော်ကား
မရှိတော့၍ ဘက်စံကားတစ်တန်၊ ဆိုက်ကား တစ်တန်ဖြင့်
ခရီးနှင့်နေရ၍ သားကို သုံးကြိမ်အောက်မေ့လျှင် တစ်ကြိမ်သာ
ရောက်နိုင်၏။

ရောက်ပြန်ပါကလည်း လူကြီးများရှိနေလျှင်အိမ်ပေါ်မတက်
ပြန်ပေါင်းရေးကိစ္စ ဆက်လာမည်ကိုလက်မခံနိုင်သေး၍ မလှမ်း
မကမ်းမှပင် သားကိုကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရ၏။ စိတ်မချမ်းသာ။

om"k v10g;0w,f

တစ်ခါတစ်ရံသော် လူကြီးများ လစ်သည်နှင့် ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ် ခွင့်ရ၏။ ထိုအရသာကား လင်မယားကြည့်နေစဉ်က နမ်းရ သည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ မြက်လှတော့၏။

စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ကွက် လင်မယား အဆင်မပြေရ သည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ဒေါ်ခင်ညိုအား ကျောင်းအလုပ်မှ ထွက်ခိုင်း၍ မရသည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ မနက် ၇ နာရီထိုးသည်နှင့် ကျောင်းသွား၊ ညနေ ၄ နာရီခွဲမှ အိမ်ပြန်ရောက်၊ သားမှာ မိခင်ရင်ခွင် မိခင်နို့နှင့် တစ်နေ့လုံး ကင်းကွာနေရသည်။ မျက် စိမ့်နှုတ်များနှင့် ကြီးတော်ဖြစ်သူက နို့ဖျော်တိုက်ရသည်။ ရံဖန်ရံ ခါဆိုသလို ကြီးတော်ကြီး အိပ်ပျော်နေသည့် အခိုက်အတန့် ဝယ် သားခမြာ သေးနှင့်ချေးနှင့် လူးနေရသည်။ သူကမူ သား ထက် ကျောင်းကို ခုံမင်နေသည်။

ခြောက်လခန့် ကြာသော နေ့တစ်နေ့၊ သင်္ကြန်မကျမီ တစ်ရက်အလိုတွင် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သာဓု ဘတ်စ်ကားစီးသွား ရာမှ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့တွင် ဒေါ်ခင်ညိုနှင့် မောင်ဝဏ္ဏကို ဆိုက် ကားပေါ် မြင်လိုက်ရ၏။ နေမှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းနေ သည်။ သူတို့သားအမိ ထီးမပါ။ မော်တော်ကားတစ်စီးလုံး ပေး လိုက်ပါသော်လည်း ဓာတ်ဆီပြဿနာ၊ ဒရိုင်ဘာကိစ္စကြောင့် သူမစီးနိုင်။ စိတ်ထိခိုက်ရ၏။

သာဓုလည်း ရှေ့မှတ်တိုင်တွင် ချက်ချင်းဆင်း၍ သူတို့ ဆိုက်ကားကို စောင့်ရပ်ခိုင်းကာ သားကိုကောက်ချီပြီး နောက်မှ တက်ထိုင်ရင်းသာဓုအိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့ခိုင်းလိုက်၏။ သူတို့

om"k vl0g;0w,f

သားအမိ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏ လင်တော်မောင်က မယား
ငယ်ယူသွား၍ သတင်းမေးရာမှ ပြန်လာကြောင်း သိရ၏။

အိမ်ရောက်သော် ဒေါ်ခင်ညိုက ဘုမသိဘမသိ အမူအရာ
ဖြင့်

‘ဘာလဲ ကိုဖေသန်း၊ ဘာလို့ ဒီကို ခေါ်လာတာလဲ’ ဟု
တုန်တုန်ခါခါနှင့် မေးသည်။

‘ကဲ ပြန်ပေါင်းကြစို့’

သာဓုက တိုတိုပင် လိုရင်းကို တိကနဲ ပြောချလိုက်ရာ
ဒေါ်ခင်ညိုလည်း မျက်ရည်ဝဲရာမှ ဝေလာပြီး ဆယ်မိနစ်မျှအထိ
အဖြေမရှိလာသောကြောင့်

‘ဘာလဲ ချစ်သူရှိနေပြီလား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနော်’

‘အို ကြံကြီးစည်ရာ ကိုဖေသန်းကလဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီလို ပြန်ပေါင်းကြစို့ ဆိုရုံနဲ့ ဘယ်ပြီး
မလဲ၊ လူကြီးတွေကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး -

‘ကဲ ထ’

သာဓုက လန်ခြားတစ်စီး ခေါ်လိုက်၏။ စင်စစ် သာဓု
မသွားလို။ သို့စေကာမူလည်း မသွား၍မဖြစ်။ သူ့အဝတ်အစား
နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများ သယ်ရဦးမည်ကား ရှိနေသေးသည်။

ဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်တစ်ရပ်ကို သတိထားမိလိုက်သည်
ကား လေးငါးနှစ် ပေါင်းပြီးမှ ခြောက်လကျော်ခွဲခွဲသော လင်
မယားဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ယခု လန်ခြားစီးရသည်ကို သူ့မျက်နှာ
မထားတတ်။ ရှက်အမ်းအမ်းနေသည့် အဖြစ်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

နက်ဖြန် သင်္ကြန်ကျတော့မည်ဖြစ်၍လောမသိ။ မမသန်းတို့ အိမ်တွင် လူစုံရှိနေကြသည်။ သာဓုတို့ လန်ခြားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သည်ကို မြင်ကြသည်နှင့် အဓိ ကရုဏ်းတစ်ခုနှင့် ကြုံ လိုက်ရသလို တစ်အိမ်လုံး လှုပ်တရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ဟဲ့ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွယ်၊ ပြောကြစမ်းပါဦး’

မမသန်းကပင် စကားစ၍ တိုင်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ကွာရှင်းကြတုန်းက မမသန်းတို့ကို မတိုင်ပင် အသိမပေးခဲ့ဘူးနော်၊ ခုလည်း မတိုင်ပင်ဘူးလေ၊ ပြန် ပေါင်းကြဖို့ သူနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ’

မမသန်း အဖြေမပေး။ အတန်ကြာ တွေငေးနေပြီးမှ

‘အင်း မောင်ဖေသန်းကတော့ကွယ်၊ အင်း အင်း။’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

အရေးမကြီးရဘူးလား

ညတစ်ည။

သာဓု ပျင်းပျင်းရှိသည် တစ်ကြောင်း၊ အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေ၍ တစ်ကြောင်းကြောင့် မော်တော်ကားမောင်းကာ ကားဦးတည့်ရာ မောင်းထွက်လာခဲ့ရာ အအေးသောက်ချင်လာသည်နှင့် လဟာ ပြင်တွင် ထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

၂၇ လမ်းကွေ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်များအနီးတွင် ရပ်ထားသော နောက်ဆုံးပေါ် ကားလှလှလေးတစ်စီးမှာ နောက်မီးလင်းနေ၏။ ကားအနီးသို့ရောက်၍ ကားပေါ် ကြည့်လိုက်သောအခါ အရွယ်လတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လူဖြူဖြူဝဝ တစ်ယောက် ကားပေါ်ဝယ် ခပ်ကွယ်ကွယ်ထိုင်ရင်း ခေါက်ဆွဲစားနေကြ၏။

‘မိတ်ဆွေ နောက်မီးလင်းနေတယ်’ သာဓုက ဘက်ထရီအား ကုန်မည်စိုး၍ ပြောလိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ပြူးပြူးပျာပျာ လှည့်ကြည့် ကြောင်တွေနေသဖြင့်

‘ဪ... နောက်မီးလင်းနေတယ်လို့’

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ’

လူဖြူဖြူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ငေါက်မေး မေးလိုက်သောကြောင့် လူမည်းမည်း သာဓု ဘာတစ်ခုမျှ မဖြေတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ရ၏။

om"k vl0g;0w,f

စေတနာဟူသည် သူ့နေရာနှင့်သူသာ အကျိုးပေးပါသည်
တကားဟု အသိတစ်မျိုး စုဆောင်းလိုက်မိ၏။

နို့အေးအေးတစ်ခွက် သောက်ပြီးသည်နှင့် ငါးရက်ခန့်
မတွေ့ရဖြစ်နေသော သားများရှိရာ သင်္ဃန်းကျွန်းသို့ သွားမည်
စိတ်ကူးပြီး အစာသွတ် ပလာတာများဝယ်၍ ခပ်သုတ်သုတ်
မောင်းထွက်ခဲ့၏။ အချိန်မှာ ည ၁၁ နာရီခွဲပြီဖြစ်သောကြောင့်
သားများ အိပ်ပျော်ကုန်လျှင် မစားလိုက်ရမည်စိုး၍ သွက်သွက်
ကလေး မောင်းလာခဲ့ရာမှ မြင်းပြိုင်ကွင်းကွေ့သို့ ရောက်သော်
လူအချို့နှင့် မော်တော် ယာဉ်ရဲများ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်
ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် မြင်ရသောကြောင့် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီ
လားဟု တွေးရင်း အရှိန်လျှော့လိုက်၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် လမ်းကွေ့မှ လမ်းဖြောင့်သို့ ရောက်
သည်၌ စစ်ကားတစ်စီးနှင့် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဘေးချင်းပွတ်
တိုက်မိကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားနှစ်စီးစလုံး ဘေးတစ်ဖက်
စီတွင် ပျက်စီးနေလျက် ကားလမ်းမှာမူ တစ်စီးသာသာ သွား
နိုင်လောက်သောနေရာ ရှိသေးသဖြင့် သာဓု ဆက်၍ မောင်း
၏။

ကားနှစ်စီးကြားသို့ ရောက်သော် မီးနီဓာတ်မီး ထိုးပြသဖြင့်
အိခနဲ သာဓု ရပ်လိုက်၏။ ရဲတစ်ယောက်နှင့် အရာရှိ သာဓု
ကားအနီးသို့ လျှောက်လာကာ။

‘ဒီမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်နေတာ မမြင်ဘူးလား’ ယာဉ်ရဲက
မေးသဖြင့်
‘အင်း မြင်တယ်လေ’

om"k vl0g;0w,f

‘ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဖြေးဖြေးမမောင်းတာလဲ’

‘ခုမောင်းလာတာ တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်တောင် မရှိပါဘူး၊
ခင်ဗျားလည်း သိမှာပေါ့’

‘ဒီထက် အရှိန်လျှော့ပါလား၊ မတော်လို့ တိုက်မိရင်’

ထိုစကားကို သာဓုလက်ခံ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီအရှိန်နဲ့ လွတ်အောင် မောင်း
နိုင်လို့ အဲဒါ’

‘ခင်ဗျား ဘာအရေးကြီးလာလဲ’

ထိုစကားပြောသူမှာ အရာရှိဖြစ်၏။ ဤစကားကို သာဓု
လက်မခံနိုင်။

‘အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော် အရေးမကြီးရ
ဘူးလား’

‘ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်အရေးနဲ့ကိုယ် ကြီးနေကြ
တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အရေးမကြီးရဘူးဆိုရင်’

‘လိုင်စင်ပေး’

သာဓု လိုင်စင်ပေးခဲ့ရ၏။

ရုံးချိန်းနေသို့ ရောက်သောအခါ အခြားအရာရှိတစ်ဦးနှင့်
တွေ့၍ အမှုမလုပ်တော့ဘဲ လိုင်စင်ပြန်ပေးလိုက်၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

jrefrmhrQm;ewfarmif

နင့်နှမ နင့်အစ်ကို

မိန်းမပျိုကလေးများ အရွယ်ရောက်စကို ‘အပျံသင်စ’ ဟု ဆိုရိုး ရှိသည်ဖြစ်၍ သာဓု လူပျိုဖော်ဝင်စကိုမူ နွားမကြီးက မွေးထုတ် လိုက်သည့် နွားသိုးပေါက် လေးဘက်ထောက်သင်စဟု သုံး နှုန်းလိုက်ရမည်လား မပြောတတ်။ ချစ်မေတ္တာ စာပေးချင်နေ သော စိတ်သည် နာရီနှင့်အမျှ ပြင်းထန်နေသောအရွယ်။ ည ၁၂ နာရီ တစ်ချက်ထိ ရည်းစားစာ ရေးလိုက် ဆုတ်လိုက်ဖြင့် အပတ်တကုတ် ကြိုး စားနေမိချေ၏။

တစ်နေ့တွင် သာဓု မျက်စိကျနေသော တစ်လမ်းတည်းနေ မွေ့ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ဆိုင်ရှင်၏ သမီး ချောတစ်ယောက်ကို အသင့်ရေးထားသော မေတ္တာစာ ပေးတော့ မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး သိမ်ကြီးဈေးအနီး သိမ်တော်ကြီး ကျောင်းထောင့်မှ မာန်တင်း၍ စောင့်နေ၏။

သူလေးသည် နံနက်တိုင်း ၇ နာရီခွဲ အချိန်မှန် သူ့အိမ်ဖော် နှင့် ဈေးဝယ် ထွက်လေ့ရှိသော်လည်း သာဓုစောင့်သည့်နေ့တွင် သူမပါ။ အိမ်ဖော်လေး တစ်ဦးတည်း ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာ သည်ကို မြင်ရသဖြင့် သာဓုခမျာ အင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်လိုက် ရ၏။

‘ဟဲ့ ဝက်မ၊ သူကော မပါဘူးလား’

om"k vl0g;0w,f

‘အင်း ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့ လိုက်မလာဘူး၊ ကိုဖေသန်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ’

ဝက်မသည် အချက်အစကို ရိပ်မိလေဟန် ပြုံးစေ့စေ့ မေးသည်နှင့် သာဓုက စာကိုလှမ်း၍ တောင်းထဲ ထည့်ပေးကာ

‘သူ့ကိုပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ စာဖြစ်ဖြစ် စကားဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပါလို့နော်၊ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟူသော ဝန်ခံချက်ဖြင့် ဝက်မထွက်သွား၏။

နောက် သာဓုလည်း ချက်ချင်း သတိရသည်နှင့် ပိုက်ဆံတစ်ပဲ လိုက်၍ ပေးလိုက်သေး၏။ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆယ်ရက်ပြည့်သည့်တိုင် စာလည်းမရေး၊ စကားလည်းမပြန်၊ ဝက်မကို မေးသော်လည်း ဘာမှ မပြောဘူးဟူသည့် အဖြေသာ ကြားရ၏။

ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် သာဓုသည် ကြာကြာ စောင့်ချင်သူမဟုတ်၊ ချိုသည် ခါးသည်ကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သိလို၏။ သို့နှင့် ကိုယ်တိုင်ပင် မေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တစ်နေ့သော နံနက် ၇ နာရီမှစ၍ သိမ်တော်ကြီးထောင့်မှ သာဓုစောင့်၏။ ခွဲသည်နှင့် သူလေးရောက်လာ၏။

သွေးအေးအေးနှင့် လူသတ်သည်ဆိုသည်ကား ဤသဘောမျိုးလော မသိ။ သာဓုသည်လူပျိုပေါက် တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် အပျိုတစ်ဦးကို စောင့်၍ ချစ်ကိစ္စမေးရန်ရှိသည်တွင် ရင်လည်းမတုန်၊ လက်လည်းမထုံ၊ ဘာကိုမျှလည်း မဖြူဘဲ

‘ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့စာ ဖတ်ပြီးပလား’

om"k v10g;0w,f

‘မဖတ်ဘူး၊ ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီ’

‘ဪ အေး၊ ဘာလုပ်ပစ်ပစ်ပေါ့၊ အဖြေရရင် ပြီးတာပဲ’

‘ဒီမှာ ကိုဖေသန်း၊ နောက်တစ်ခုပြောဦးမယ်’

‘အင်း ပြောလေ’

‘နောက်ကို ဒီစာမျိုး ကျွန်မကို လာမပေးနဲ့ ရှင့်နှမကို ရှင် သွားပေး’

သူ့စကားကြောင့် သာဓုရင်ညွန့် ဒွန့်ခနဲ လာဆောင့်သည်။

‘နင်ကော ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်နေမိရင် နင့်အစ်ကိုကိုပဲ စာပေးမလား’

သူသည် ဒေါသတင်းစဉ်က မျက်လုံးတဝင်းဝင်းနှင့် ပုတ် ခတ်ခဲ့ပြီး၊ ယခုမူ ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်ရည်မရွဲရုံ ဝဲလာရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

နောင် အနှစ် ၂၀ ခန့် ကြာသောအခါ လွတ်လပ်ရေးနေ့ တစ်နေ့ မန္တလေးနန်းတော်အနီးတွင်ဆုံမိကြသည်။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းသဖွယ် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ လှိုက်လှဲစွာ နှုတ် ဆက်ကြသည်။ သူ့တွင်လည်း သားသမီးတွေပါသည်။ သာဓု လည်း သားသမီးတွေ လက်ဆွဲလျက်။

သူက မေးသည်။

‘ကလေးတွေအမေ မပါဘူးလား’

သာဓုက ပြောပြသည်။ သာဓု၏ အမျိုးသမီး ဝက်ခြံပေါက် နေသောကြောင့် အညော်မိမည်စိုး၍ ထားခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အမျိုး သားကို မတွေ့ရ၍ သာဓုက ပြန်မေးရာ သရုပ်ပြကမ်းတက်

om"k v10g;0w,f

တိုက်ပွဲအတွက် အလုပ်များနေ၍ ပါမလာကြောင်း သူက ဖြေသည်။

နောက်ဆုံး လူချင်းခွဲကြရန် အသီးသီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြသည်တွင်မူ သူက အောက်ပါအတိုင်း ခပ်သောသော ရယ်ရင်း ပြောသွားသည်။ သာဓုကလည်း ခပ်ဟားဟား ဖြေလိုက်သည်။

‘ငယ်ငယ်တုန်းက အရူးထခဲ့ကြတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား ကိုဖေသန်း’

‘လူတွေဟာ ပြန်ပြောင်းသတိရပြီး ပြောကြတဲ့ နှောင်းဖြစ်တွေထဲမှာ ‘တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက’ ဆိုတာ အရသာအရှိဆုံး မဟုတ်လား’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဓားမဦးထုပ်

အင်္ဂလိပ်ခေတ် နန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဗမော် အစိုးရလက်ထက် က အခွင့်ကြုံတိုင်း (ဥပမာ- အမျိုးသားနေ့၊ ပါတော်မူနေ့၊ မေဒေ့ စသည်ဖြင့်) အခြား အတိုက်အခံ ပါတီများရော တို့ဗမာ အစည်းအရုံး သခင်များပါ ဟောပြောပွဲ ကျင့်ပလေ့ရှိ ကြ၏။ လက်ရှိ ဒေါက်တာဗမော်အစိုးရကို ဖိနှိပ်ကလောင်ကြ၏။ ပုတ်ခတ် စွပ်စွဲကြ၏။

ထိုအထဲတွင် သခင်သန်းထွန်း (တောတွင်း သေနတ်ပစ်ခံ ရ၍ ကျဆုံးသူ) သည် အပြင်းထန်ဆုံးသော စကားများဖြင့် ဒေါက်တာဗမော်အား (နိုင်ငံရေး ဝေါဟာရအရ) ‘အဆဲဆုံး’ သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ‘ဓမ္မပါတီ’ (ဝါ) ဓားမပါတီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာဗမော် သည် ဓားမတံဆိပ်ပါသော ကတ္တီပါဦးထုပ် အနက် ပျော့ပျော့ (ယခု စစ်ဗိုလ်များ ဆောင်းသည့် အစိမ်း

om"k v10g;0w,f

ရောင် ဦးထုပ်ပျော့မျိုး ခပ်ဆင်ဆင်) ကို မျက်ခုံးတစ်ခြမ်း အုပ်၍ ဆောင်းလေ့ရှိ၏။

နိုင်ငံရေးစကားလုံးများကို အသစ်အဆန်းထွင်၍ သုံးလေ့ရှိသော သခင်သန်းထွန်းသည် ဒေါက်တာဗမော် ဆောင်းလေ့ရှိသော ဓားမဦးထုပ်ကို မျက်စိစပါးမွေးစူး၍ အမြင်ကတ်၍လောမသိ။ ‘ဓားမအခွံ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်၏။ (မှတ်ချက်။ ။ဤသည်မှာ သာဓက ‘အခွံ’ ဟု စကားလုံး အရုပ်မဆိုးအောင် ရေးပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။) သခင်သန်းထွန်းသည် ဒေါက်တာဗမော်အား ပုတ်ခတ် ဟောပြောရန် အခွင့်ကြိုတိုင်း

‘အဲ့ဒီ ဓားမအခွံဆောင်းထားတဲ့ ဒေါက်တာဗမော်ဟာ . .’ စသည်ဖြင့် အမြဲ ထည့်ပြောလေ့ရှိသည်ကို သူနှင့်အတူ သာဓကပါသည့် အခါတိုင်း ကြားရသည်။ သာဓက သဘောကျခဲ့၏။ သို့သော် သာဓက ဟောပြောရန် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုစကားလုံးကို မသုံးဝံ့ (‘မိမိထက် တစ်မိနစ် တစ်နာရီ ကြီးသောသူ မှန်သမျှကို ရိုသေရမည်’) ဟူသော သာဓကတို့ ငယ်စဉ်က ကျောင်းသင်ခန်းစာအရ ထိုစကားလုံး သုံးရမည်ကို ရွံ့နေ၏။ ဒေါက်တာဗမော်မှာလည်း သာဓက၏ ဘကြီးလောက်နီးနီး အရွယ်ဖြစ်၍ လျှာမရဲဖြစ်နေ၏။ သို့တိုင်အောင်

‘မျောက်ဖြူ ဦးထုတ်ဆောင်းထားတဲ့ ထင်းခုတ်သမား ဓားမအစိုးရ’ စသည် ဖြင့် သာဓက လော်ခဲ အော်ခဲ၏။ (ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များကို မျောက်ဖြူဟု တင်စားသုံးခဲ့ကြသည်။)

နိုင်ငံရေးအရ ဒေါက်တာဗမော်အပေါ်တွင် ပြင်းထန်သော မကျေနပ်ချက်များ ရှိစေကာမူ လူမှုရေးအရ သာဓကအပေါ်တွင်

om"k vl0g;0w,f

အလွန်အမင်း ကောင်းခဲ့သည် များလည်းရှိ၏။ အလျဉ်းသင့်က ဖော်ရေးပါဦးအံ့။

လိုရင်းကို ဆိုရသော်

ဂျပန်ခေတ်၏ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အတုတစ်ခု ရချိန်ဝယ် သာဓုသည် နိုင်ငံရေးသမား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့၏ ဖောက် ပြန်မှုကို စိတ်ပျက်ပြီး ‘ပူတူတူး ပေါင်ဒါ’ လုပ်ရောင်းရင်း အေး အေးနေခဲ့၏။ ဤကိစ္စ ဖြစ်ရပ်စုံကို အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြ ပါမည်။

ထိုကာလဝယ် ဒေါက်တာဗမော်သည် နိုင်ငံတော်၏ အဓိ ပတိ အရှင်မင်းကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ သခင်အချို့ကလည်း ဝန်ကြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် သခင်သန်းထွန်း တစ်ယောက် လည်း ပါသည်။ သူက လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးဌာနကို ကိုင် သည်ထင်၏။

မမှတ်မိတော့ပေ။

ဤစာအုပ် တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘ပူတူတူး ပေါင် ဒါ’ လုပ်ကိုင် ရောင်းချနေစဉ်တစ်နေ့။ သာဓု ပေါင်ဒါစပ်နေ ခိုက် သာဓု၏ဖခင် သခင်မြမောင် (ဟံသာဝတီ) ရောက်လာပြီး ‘ဟေ့ သခင်ဖေသန်း၊ ညနေကျရင် တို့ခြံထဲကို ဝန်ကြီး သခင်သန်းထွန်း လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ’

‘ဘာကိစ္စ လာမှာလဲ အဖေ’

‘တို့ ဝန်ထမ်းတပ် အစည်းအဝေးမှာ မိန့်ခွန်းစကား ပြော လိမ့်မယ်၊ အစည်း အဝေးကတော့ ဒက္ခိဏာရုံ ကျောင်းထဲမှာ

om"k v10g;0w,f

လုပ်မယ်၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲကိုတော့ တို့ခြံထဲမှာ လုပ်မယ်၊ ဟို
မှာ လူနည်းနည်း ရှုပ်လို့၊ နေရာလည်း မကောင်းဘူးလေ’

‘လုပ်တာ ကျွေးမွေးတာက အဖေသဘောပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် သူနဲ့မတွေ့ချင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီခြံထဲမှာ
နေတာ သူလည်း မသိဘူး၊ ပြောလည်း မပြောပါနဲ့ဗျာနော်’

‘မင်းတို့ နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲကွာ၊ အတွေ့မခံ
လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

‘နို့ အဖေကိစ္စတုန်းက သူ ကျွန်တော့်ကို အတွေ့မခံတာ
ကော ကောင်းသလား’

သို့မေးလိုက်သည်နှင့် အဖေ သဘောပေါက်သွား၍ လည်း
ကောင်း သာဓု၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီး၍တစ်ကြောင်း တစ်စုံ
တစ်ရာ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ အဖေ ထွက်သွား၏။

(‘အဖေကိစ္စတုန်းက’ ဟူသည့် အကြောင်းအရာကို အလျဉ်း
သင့်လျှင် ဖော်ပြ ပါဦးမည်။)

သာဓု ပေါင်ဒါစပ်လျှင် တစ်နေကုန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ည ၇ နာရီ ၈ နာရီလောက်ကျမှ ပြီးသည်။ စပ်ပြီဆိုလျှင်
ရပ်ထား၍မရ။ တစ်ခါတည်း ပြီးအောင်လုပ်ရသည်။ သို့မ
ဟုတ်က အနံ့ပြယ်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်တွင် သာဓုပေါင်ဒါစပ်၍ ကောင်း
နေဆဲ အဖေ ဝင်လာပြီး ဝန်ကြီး သခင်သန်းထွန်းက ခေါ်နေ
ကြောင်း ပြောရာ သာဓု စိတ်ညစ်သွားသည်။

‘ဟာဗျာ၊ အဖေ မပြောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားတာ မရဘူး၊
ခက်တာပဲ’

om"k vl0g;0w,f

‘ဟ-ဟ ငါမပြောပါဘူး၊ ခု မြန်မာ့အလင်းဦးတင်လည်း ပါတယ်၊ ဦးဘိုးဦးလည်း ပါတယ်၊ စုံလို့ပဲ အဲကွာ မြန်မာ့ အလင်း ဦးတင် (ဖဆ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဟောင်း) က သွား ပြောလိုက်တယ်ကွာ၊ (ဒီ သခင်မြမောင်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကုန် ဈေးတန်း သခင်ဖေသန်းရဲ့ အဖေပေါ့) လို့၊ ဒါနဲ့ ငါ့ကို မရ မက ခေါ်ခိုင်းနေတယ်၊ ငါလည်း လိမ်မပြောချင်ဘူး လေကွာ’

ထိုစဉ် ဂျပန်ခေတ်က လျှောက်လွှာစာရေး လုပ်စားသူ သာဓု၏ ဖခင် သခင်မြမောင်မှာ ဂျပန်ခေတ် ဗုံးဘေး၊ စက် သေနတ်ဘေးရန် ရှိ၍ ရန်ကုန်သို့ အလုပ်မဆင်းတော့ဘဲ သင်္ဃန်းကျွန်း (ယခု သာဓုခြံ) တွင်ပင်နေရင်း ရပ်ရေး ရွာရေး ဆောင်ရွက်နေ၏။ ကေဘိုတိုင်ရော၊ ဝန်ထမ်းရော၊ သကြားဝေ၊ ရေနံဆီဝေ ကိစ္စများပါ ဆောင်ရွက်၏ လင်ကွာ မယားကွာကိစ္စ တွင်လည်း အဖေပါ၏။ အဖေ အကြောင်းတွေကလည်း စိတ် ဝင်စားစရာ အလွန်ကောင်း၏။

သာဓုမှာ လူတစ်မျိုး စိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ငွေလိမ်ခံရဖူး ၏။ ခွင့်လွှတ်၏။ အချစ်နှင့် ပတ်သတ်၍ ဖောက်ပြန်လျှင် လည်း ခွင့်လွှတ်၏။ အဝတ်အစားများ တစ်ထည်မကျန် အတူ နေသူက ခိုးရောင်းခြင်းခံရ၏။ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သတ်၍ ထိပါးလာလျှင်၊ လက်မထောင်လျှင်၊ အာဏာရှိန် ရာထူးရှိန်ဖြင့် မထီမဲ့မြင်ပြုလာလျှင် လုံးဝ သည်း မခံနိုင်၊ ထိုလို လူစားမျိုးကိုလည်း သာဓု မကြည့်လိုတော့။

ယခု သခင်သန်းထွန်းကိုလည်း သာဓု မကြည့်ချင်၊ အထူး သဖြင့် ဝန်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အာဏာ ရာထူး ဂုဏ်ရှိန်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ပြင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် သူက ကြည့်မည်ကိုလည်း မခံလို။
(အကြောင်းကလေးများ ရှိနေသည်။) ထို့ကြောင့်ပင် ရှောင်ပုန်း
နေပါလျက် မြန်မာ့အလင်း ဦးတင်ကောင်းမှုကြောင့် သာဓု
မနေသာ။ အဖေ့ကိုလည်း ငဲ့ရသေး၍ စိတ်မပါတပါနှင့် ထ
လိုက်သွားရတော့၏။

ထိုစဉ်က သာဓုတစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်ဒါမှုန့်များဖြင့် ဖွေးဖွေး
ဖြူနေသောကြောင့် လုံချည်တစ်ထည် ရေဆွတ်၍ ပွတ်သုတ်
လိုက်ပြီးမှ ဧည့်ခံရာခြံရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည့် အချိန်တွင်
ဧည့်သည်တော်များ စားသောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဆယ်ယောက်
မျှသော ဧည့်သည်တော်တို့ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းသာ
'ဓားမ' ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များ
မှာ အချို့ရိုးရိုး၊ အချို့က ခေါင်းပေါင်းနှင့်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် သာဓုလည်း ရဲဘော်ဝန်ကြီး သခင်
သန်းထွန်းကို မျက်လုံးဖြင့်ရှာရင်း လျှောက်သွား၏။ ခေါင်းငုံ့
စားသောက်နေကြသောကြောင့် ရုတ်တရက် လူပုံဖမ်း၍မရ။
ခေါင်းပေါင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုသာ မဲ၍ရှာမိ၏။ အနီးသို့
ရောက်သည်တွင်မှ သာဓုအဖေက

'ဝန်ကြီးခင်ဗျာ သခင်ဖေသန်း လာပါပြီ' ဟု ပြောလိုက်
သည်နှင့် ပြိုင်တူလို မော့လာကြသူတို့အထဲမှ သခင်သန်းထွန်း
က အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်၏။ သာဓု ပြန်မပြုံးနိုင်ရုံမျှမက
အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

'ဘယ့်နယ်လဲ သခင်သန်းထွန်း၊ ခင်ဗျားကလည်း ဓားမ
အခွံကြီး ဆောင်းထားသကိုး' ဟု လွတ်ခနဲ ပြောချလိုက်မိ၏။

om"k vl0g;0w,f

ချက်ချင်းလောက်နီးနီးပင် သခင်သန်းထွန်းလည်း ဓားမဦး ထုတ်ပျော့ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက် ပြီးသည့်တိုင်အောင် သူ ဘာပြောရမည်မသိ စကားလုံးရှာနေ ဟန်ရှိစဉ် အားလုံးသော ဧည့်သည်တို့လည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘အေးဗျာ၊ ဘာရယ်လို့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆောင်း လာမိတယ်’

သခင်သန်းထွန်း ပြောစကား ပြောနေသလောက် လေသံနှင့် မျက်နှာထားမှာ အလွန် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

‘ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တို့ဗမာသခင်တွေရဲ့ ခေါင်း ပေါ်မှာ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ၊ စိတ်ဆိုးရင် ကျွန်တော်ခံမယ်’

သာဓု ထိုင်ပင်မထိုင် အလုပ်ရှိသေးကြောင်း ပြောပြီး ပြန် ထွက်သွားသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ အဖေရောက် လာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်မှာ ရစရာမရှိ၊ သာဓု ခေါင်းပင် မဖော်ဝံ့။ အကြောင်းအရာအားဖြင့် သာဓုမှန်သော် လည်း လူပုံလယ်တွင် ဤလိုပြောချလိုက်သည်ကား သာဓုမှား နေကြောင်း အဖေက အပြစ်တင်ရင်း

‘မင်း မင်း မင်းပါးစပ်ဟာ တစ်နေ့နေ့ မင့်ကို သတ်လိမ့် မယ်၊ ဒါပဲ’

မည်သို့ရှိစေ သာဓုကား မှန်သည်ထင်လျှင် စွတ်ပြောတတ် သော ပါးစပ်ကြောင့် အသတ်မခံရစေကာမူ အနှိမ်ခံ အမုန်းခံ နေရသည်မှာကား ယနေ့ ဤစာစု ရေးနေသည်အထိ စာရှုသူ

jrrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ဖတ်နေသည့် အချိန်အထိ ဖြစ်ရုံသာမက နောင်တွင်လည်း သာဓု ပါးစပ်ကို ထိန်း၍ရမည်ဟု အာမ မခံနိုင်။ မှန်သည်ထင် ရာကိုကား ပြောမည်သာ။

နောင် သာဓုကို တွေ့သော်လည်း သခင်သန်းထွန်းက စကားမပြော မခေါ်တော့သော်လည်း ဝန်ကြီးရာထူးမှ ပြုတ်ပြီး နောင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ထောင်သော အခါ သူတို့နှင့်လုပ်ရန် လာခေါ်၏။ သာဓု ခေါင်းတွင်တွင် ခါလိုက်၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ရိုးကုမ္ပဏီ

သာဓုမှာ ငယ်စဉ်က ထမင်းပင် အနိုင်နိုင် စားခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြာကွေးတစ်ချောင်း ဆန်ပြုတ် တစ်ပြား ဖိုးဖြင့် တစ်နပ်စာ ပြီးခဲ့ရသည်။ အပို မုန့်ဖိုး ဆိုသည်ကို မိဘထံ လက်ဖြန့်တောင်းရရိုး ထုံးစံမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သလို နေခဲ့ရသည်။

‘ဟဲ့ လာစမ်း၊ တိုင်စီတစ်စီး ခေါ်ပေးစမ်း၊ ခေါက်ဆွဲဝယ် ပေးစမ်း’

သို့ကလို ခိုင်းမည့်သူ ပေါ်လာလျှင် တစ်ပြားစ နှစ်ပြားစ မုန့်ဖိုးကလေး သုံးရသည်။ တစ်နေ့ ကုန်ဈေးတန်းလမ်းနှင့် အခြားလမ်းတစ်လမ်းတို့ ဘောလုံးပွဲ ချိန်းကစားကြသည်။ ရှုံးသောအဖွဲ့က နိုင်သောအဖွဲ့ကို ဘိလပ်ရည် တိုက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘိလပ်ရည်တစ်ပုလင်း ငါးပြားပေးရသော ခေတ်ဖြစ် သော်လည်း သာဓု ကျောင်းသွားလျှင် လမ်းစရိတ်ရော

om"k vl0g;0w,f

မုန့်ဖိုးပါ လေးပြားသာ ရသည်။ သာဓုတို့ရှုံးလျှင် ဝေပုံကျ စုခံရမည်ဖြစ်၍ သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစား၍ အနိုင် ကြဲကြရသည်။ သာဓုက (ဖူးလ်ဘက်) နောက်ခံလူအဖြစ် ကစားပြီး ကျော်ငြိမ်း က ဂိုးစောင့်သည်။

ယင်းကျော်ငြိမ်းသည်ကား ယခု မြန်မာ့အသံ ညွှန်ကြားရေး မှူး ဦးကျော်ငြိမ်း (မာတလိ) ဖြစ်ချေ၏။ ဘောလုံးဆိုလျှင် သူ ဂိုးစောင့်ရမှ ကျေနပ်သည်။ သူဂိုးစောင့်လျှင်လည်း အလွန် လုံခြုံသည်။ ထိုခေတ်က နာမည်ကြီး အင်္ဂလိပ်ဂိုးသမား ရို စတန်အား ကျော်ငြိမ်း အလွန်သဘောကျသည်။ ရိုစတန်ကဲ့သို့ ပင် သူအနာခံ၍ ဂိုးဖမ်းလေ့ရှိသောကြောင့် သာဓုတို့ ဘောလုံး ကန်တိုင်း သူ့ကိုအားထားရသည်။ သို့သော် ကစားတိုင်းလည်း သာဓုနှင့် အမြဲစကားများရသည်။ အကြောင်းသည် ကား . . .

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သာဓုမှာ ခိုင်းမည့်သူရှိ မှ မုန့်ဖိုးလေး တစ်ပြားစနစ်ပြားစ သုံးရသောကြောင့် ဘောလုံး ကစား ရင်းလည်း တောင်မြောက်လေးပါးကို အမြဲ မျက်လုံး ကစားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘော်လုံးလာသည်ကို မမြင်၊ ဂိုးအဝင်ခံရလျှင် ကျော်ငြိမ်း ဒေါပူတော့၏။

‘ဦးမောင်ကလေး ဒေါကျုပ်’ ပရိက္ခရာဆိုင်ဆီသို့ မျက်လုံး ရောက်အသွားတွင် မမရင်ဆိုသူ ဆိုင်ရှေ့ထွက်၍ ထိုထိုဤဤ ကြည့်နေသဖြင့် သာဓုလည်း အနီးရှိ ကလေးတစ်ယောက်အား လူစားသွင်းထားခဲ့ပြီး မမရင်ဆီ ပြေး၏။

‘ဘယ်သူ့ရှာသလဲ မမရင်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

om"k vl0g;0w,f

‘အေးကွယ် ကုန်တွေ ပို့ခိုင်းမလို့၊ ‘အာပရောင်း’ လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး’

သာဓုသည် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ရမည်။ လိုအပ် နေသောသူကို ပြည့်ဝစွာကူညီမှ ထိုက်သင့်သော မုန့်ဖိုးရမည် ဖြစ်၍ ‘အာပရောင်း’ ဆိုသော လက်တွန်းလှည်းသမားကို အူယားဖားယား လိုက်ရှာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ငါးဆိုင်နဲ့ မှ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အိပ်နေသော ‘အာပရောင်း’ ကိုနှိုးပြီး မမရင်ထံ ဆွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။

မမရင်က သာဓုကို မုန့်ဖိုးတစ်ပြားပေးပြီး ‘ခဏနေဦး’ ဆို ကာဆိုင်ထဲဝင်သွားကာ မကြာမီ ပြန်ထွက်လာပြီး ငွေတစ်ကျပ် လှမ်းပေးရင်းက

‘မမရင်ကို ရိုးကုမ္မဏီက တွယ်ချိတ် ဝယ်ပေးစမ်း၊ အကြီး တစ်ဒါဇင်၊ အလတ် တစ်ဒါဇင် ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ မင်းယူ’

ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဝယ်ပေးနေကျဖြစ်၍ သာဓု ဈေးနှုန်းပါ သိနေ ၍ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တွက်ချလိုက်ရာ တစ်ပဲ (ယခု ငါးပြား) ခန့် ပိုမည်။ သာဓုရမည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ် ခြင်း။ သာဓု ကဆုန်ပေါက်၍ ရိုးကုမ္မဏီအရောက် ပြေးခဲ့ သည်။ တိုက်ထဲဝင်မည်ပြုသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေး ကျင်စွယ် ထည်ထည်ခုံခုံ ကာကီယူနီဖောင်းနှင့် ရပ်နေသော တိုက်ဆိုင် အပေါက်စောင့် ဒရဝမ်က သာဓုကို ဆီး၍ တားတော့၏။ မဝင် ရဟု မောင်းထုတ်၏။

ထိုမည်သော ရိုးကုမ္မဏီ တိုက်ဆိုင်ကြီးမှာ တွယ်အပ်မှအစ မော်တော်ကားအထိ ရောင်းချသော ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီး ဖြစ်

om"k v10g;0w,f

သည့်အတိုင်း အလွန်ကြီးကျယ် ခမ်းနား သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် အရှိန်အဝါလည်း ကြွားလှ၏။ ဝင်ထွက်ဝယ်ယူ နေကြသူများမှာလည်း မျက်နှာဖြူ ဥရောပတိုက်သားနှင့် တရုတ်၊ ကုလား မြန်မာလူကုံထံ များသာ ဖြစ်သည်။

တော်ရုံလူ မဝင်ဝံ့၊ သို့သော် တစ်မတ်တန် ပစ္စည်းလည်း ရောင်း၏။ ဆယ်ပြားတန် တွယ်အပ်ထုတ်ပင် ဝင်ဝယ်ရန် မရဲတရဲ ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ သာဓုအဖို့ သော်ကား ထိုတိုက်ဆိုင်ကြီးကို ငရုတ်သီး ကြက်သွန်ဆိုင် ကဲ့သို့ပင် ဝင်ထွက်နေသည်မှာ ရိုး၍ပင် နေချေပြီ။

ယနေ့တွင်မှ အဘယ်ကြောင့် မောင်းထုတ်ခံရပါသနည်း။ အကြောင်းကား ရှင်းနေသည်။

ယနေ့ ဘော်လုံးကန်နေရာမှ ပြေးထွက်လာသောကြောင့် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ဘောင်းလီနွမ်း တိုနန့်နန့်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျဲနေသည် ဖြစ်၍ အလစ်သမားကလေးဟု ထင်ကာ ဝင်ခွင့်မပေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤအတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သာဓု မကျေနပ်။ ရသည့်နည်းနှင့် ဝင်နိုင်မှ တွယ်ချိတ်ဝယ်ခွင့်ရမှ မုန့်ဖိုးလည်း သေချာမည်။ သို့နှင့် ဒရဝမ်နားကပ်ကာ ပိုက်ဆံကိုပြုပြီး ပစ္စည်းဝယ်ရန်လာကြောင်း ပြောစေကာမူ ဒရဝမ်က အော်ထုတ်၏။ တွန်းပစ်၏။ သာဓု ပို၍ ဒေါသဖြစ်နေစဉ် အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက် အထုပ်အပိုးများဖြင့် ထွက်လာသဖြင့် ဒရဝမ်က

om"k vl0g;0w,f

အထုပ်များ လှမ်းယူပြီး ကားဆီသို့ လိုက်ပို့၏။ လစ်သည်နှင့် တိုက်ဆိုင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ

‘မန်နေဂျာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် မန်နေဂျာကို တွေ့ချင် တယ်၊ သူ့ရုံးခန်း ဘယ်မှာလဲ’

အင်္ဂလိပ်စကား မတောက်တစ်ခေါက်ဖြင့် သာဓု အော်ပြော ရင်း မေးရာတွင် အရောင်းစာရေးများရော ဝယ်သူများပါ ဝိုင်း ကြည့်နေကြ၏။ သာဓုကလည်း အဆက်မပြတ် အထက်ပါ အတိုင်း နီးရာစာရေးများကို မေးသော်လည်း သူတို့အားလုံး ယောင်ပေပေ ကြောင်နေကြ၏။ သုံးကြိမ်မျှ အော်မိမှ အရောင်း စာရေး ကရင်အမျိုးသားတစ်ဦး သာဓုဆီ ကပ်လာကာ

‘ကောင်လေး မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ’ ဟု မေးနေစဉ်မှာပင် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အင်္ဂလိပ်တစ်ဦး ရောက်လာ၏။

‘ကျွန်ုပ် မန်နေဂျာပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါလူကလေး’ ဟု သာဓုပခုံးကို ယုယစွာကိုင်၍ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်မေး၏။ သာဓု ကလည်း မခံချင်စိတ် ပြင်းထန်နေသည်နှင့်အမျှ သွေးပူနေ သည့်အရှိန်ဖြင့် စောစောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို တိတိကျကျ ရှင်းပြလိုက်၏။ သို့သော် သာဓုမှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရှည် လျှားစွာ လိပ်ပတ်လည်အောင် မပြောတတ်၍ မန်နေဂျာက နားမရှင်းဖြစ်နေ၏။ ဤသည်ကို သာဓုသိ၍ ကရင်စာရေးမှ တစ်ဆင့် ဗမာလို ထပ်ပြောပြလိုက်မှ မန်နေဂျာတွင် မျက်နှာ ကြီး နီလာကာ အလွန်စိတ်ဆိုးနေသော အမူအရာဖြင့် ဒရဝမ် ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဒရဝမ်တွင် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့နေပုံရ၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

‘ခု ကျွန်တော် ဘောလုံးကန်နေတုန်း အိမ်က ခိုင်းလို့လာ တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေညစ်ပတ်နေပေမယ့် ပိုက်ဆံပေး ဝယ်ရင် ရောင်းရမယ် မဟုတ်လား’

ထိုစကားကို ဗမာစကား တစ်ဝက်တစ်ပျက် နားလည်သော မန်နေဂျာက ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်’ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ညှိပ်၍ ဝန်ခံ၏။

‘ကျွန်တော် ဒီဆိုင်မှာ အမြဲလာဝယ်နေတဲ့ ဖောက်သည်ပါ။’

‘ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်ဈေးဆိုတာ ‘ဝယ်ဖူးသမျှ’ အလွတ်ရ တယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဖောက်သည်ပါ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ခိုး ဖို့လာတယ်ပဲထား၊ ခင်ဗျားတို့ ဈေးဆိုင်တွေက မဝင်ရဘူးလို့ တာပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် မခိုးနိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ဖို့ သာ တာဝန်ရှိတယ်’

မန်နေဂျာသည် သာဓုပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေပြီးမှ ယခု ဘာလာဝယ်သည်ကို မေးပြီး လိုအပ်သမျှ သူကိုယ်တိုင် ရောင်းပေးသည့်ပြင် ချောကလက် ခြောက်ပဲတန် တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးကာ ဆိုင်ဝအထိ လိုက်ပို့ရုံသာမက ဒရဝမ်အားလည်း အပြင်းအထန် ကြိမ်းမောင်ပြီး သာဓုအား မှတ်ထားရန်၊ နောက်နောင် ယခုလိုမတားမြစ်ရန် မှာကြားပြီး သည်၏ အဆုံး၌ မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမား အရင်းရှင် ကုန်သည် မန်နေဂျာကြီးက စီးပွားရေးဆန်ဆန်ပင် ရွံ့များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေနေသော ပစ္စည်းမဲ့ သူ့ကျွန်ဘဝ ရောက်နေ သူ သာဓုအား အထပ်ထပ် တောင်းပန်လိုက်သေး၏။ ပြောပါ သေးသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

‘နောက်လည်း အမြဲလာပါနော်’

မကြာမီ တစ်ခေါက် ရိုးတိုက်သို့ ရောက်သွားပြန်သည်တွင်
ဒရဝမ်သည် သာဓုအား ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုရင်းက (ဘိုး
ပတ္တရား ဇီးချွတ်ကရား) သိပ်လူဝါးဝတဲ့ ကောင်ကလေးဟု ရေ
ရွတ်သော်လည်း သာဓု မသိဟန်ဆောင် နေလိုက်တော့၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

အရသာချင်း မတူဘူးလေ

ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ဖဆပလခေတ်၏ တစ်နှစ်သော တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲ အချိန်ကာလတွင် ယခု အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေသော မောင်ဝဏ္ဏက ခြောက်နှစ်သား။ ယခု ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်ဖြစ်နေသူ သုမောင် (ဗလကြီး) က လေးနှစ်သား၊ မီးထွန်းပွဲ ကြည့်ချင်လှချည့်ဟု ပူဆာသဖြင့် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း မဲဆန္ဒနယ်မှ အရွေးခံရသော ဝန်ကြီးတစ်ပါးကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အကြီး အကျယ်၊ မီးထွန်းကြ၊ ကကြ၊ ခုန်ကြဖြင့် စည်ကားလှသော လမ်းမတော်ဘက်သို့ သားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်သွားမိ၏။

လသာလမ်း လွန်သွားသည်နှင့် သာဓု ခြေလှမ်းမကျဲနိုင်၊ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသော ပရိသတ်ကြားတွင် ပက်ကျိလို ရွှေလျားနေရ၏။

သားတော်မောင် နှစ်ယောက်အနက် ဗလကြီးသည် အစားအလွန်ငမ်း၏။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အစားပုတ်၏။ တစ်ထိုင်တည်း ပလာတာ နှစ်ချပ်၊ ကြက်သားကြော် တစ်ပန်းကန်၊ ဖာလူဒါ နို့အေးတစ်ခွက်လောက်ကို အသာကလေး ပျောက်သွားအောင် စား၏။ သောက်၏။

om"k v10g;0w,f

မောင်ဝဏ္ဏက အလွန်အေးသောသား ဖြစ်၏။ ဘာမျှ ပူဆာ
လေ့မရှိ၊ ကျွေးလျှင်စားသည်။ ဝယ်ပေးလျှင် ယူသည်။ ယနေ့
သော်မူ ထူးထူးခြားခြား ဗလသည် ဘာစားစရာသောက်စရာမျှ
မပူဆာ။ ဖျောက်အိုး မီးပန်းသာ တစာစာ ဝယ်ပေးရန် ပြော
၏။ လူအေး မောင်ဝဏ္ဏကပါ သံယောင်လိုက်လာ၏။ ဖျောက်
အိုး ဖောက်ချင်သည်။ မီးပန်း ရှို့ချင်သည်ဟု တတွတ်တွတ်
ပြောလာသည်မှာ လမ်းမတော်ရောက်သည်အထိ (ဝါ) ကိုက်
ပေါင်း နှစ်ရာနီးပါး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မီးပန်းနှင့် ဖျောက်
အိုးဆိုင်တွေ့တိုင်း လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

စင်စစ် သူတို့ကလေးတွေ ပူဆာရန်ပင်မလို၊ သည်အချိန်
တွင် သည်ကဲ့သို့သော မီးရှူးမီးပန်း ဆော့ကစားချင်ကြသည်မှာ
ကလေးတို့ဘာဝဖြစ်၍ သာဓု ဝယ်ပေးရန် တာဝန်ရှိ၏။ သိ
လည်း သိ၏။

သို့သော် အနီးမီးပန်း၊ ဖျောက်အိုးများမှာ ပြည်တွင်းလုပ်
ပစ္စည်းများဖြစ်၍ ဖျောက်အိုးသည် ဆယ်လုံးဖောက်မှ ငါးလုံး
လောက်သာ အသံမြည်လျက် ကျန်ငါးလုံးမှာ ဖွတ်ရှူးခနဲ
မီးငြိမ်းသွားတတ်၏။ ယမ်းစပ်ပုံမတတ်၊ အခိုးလည်း မသတ်
တတ်သောကြောင့် ထွက်လာသော မီးခိုးယမ်းနဲ့တို့မှာ ခေါင်း
ကိုက်လုမတတ် ပြင်းထန်လှ၏။

မီးပန်းကား ပို၍ဆိုး၏။ ဖြူ၍ ကြည်သော ပြာလဲ့လဲ့
အရောင်မျိုး ထွက်မလာဘဲ မီးဖြစ်ရောင်သာ၊ မီးခိုးယမ်းနဲ့သာ
တလူလူ ဖြာထွက်လာကြသောကြောင့် ပိုက်ဆံပေး၍ ကလေး

om"k vl0g;0w,f

များအား အညော်ခံသည်နှင့် မခြားသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် သာဓုက ဝယ်မပေးခြင်း ဖြစ်၏။

‘မကောင်းပါဘူး သားတို့ရယ် အလကား လှလည်းမလှဘူး၊ မြည်လဲ မမြည်ဘူး၊ နံလည်း နံတယ်၊ မုန့်ဝယ်စားတာက ဗိုက် ဝသေးတယ်’

ဟု ချော့မော့ပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ ဘုန်းကြီးလမ်း ထိပ်သို့ ရောက်သော် အများသောကလေးများ စုပြုံ ဖောက် ကစားနေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး ဗလကြီးက ရှုံ့မဲ့မဲ့ လုပ်လာ ၏။ မောင်ဝဏ္ဏကလည်း ပျောက်အိုးဆိုင်များဆီတွင်သာ မျက် လုံးကစားနေသဖြင့် ကျေနပ်ပါစေတော့ဟု တစ်ယောက် တစ် ကျပ်ဖိုးစီ ဝယ်ပေးလိုက်စဉ်

‘ဟေး သခင်ဖေသန်း၊ ဗျို့ သခင်ဖေသန်း’

ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် သာဓု လှည့်ကြည့်မိသည်တွင် အနီးရှိ ခမ်းနားလှပ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ထနေသော မဏ္ဍပ် အတွင်းမှ လက်ယပ်ခေါ်နေသူ တစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

သူကား အင်္ဂလိပ်ခေတ် သခင်ဘဝမှသည် တော်လှန်ရေး ခေတ်၊ ဂျပန်ပြေး၍ အင်္ဂလိပ်များ ပြန်ရောက်လာသည့်ခေတ်၊ ဖဆပလ ထူထောင်ဆဲခေတ်အထိ ပိန်ခြောက်ခြောက် နွမ်းနွမ်း ပါးပါး သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ သာဓုနှင့်လည်း နိုင်ငံ ရေးလုပ်ဖက်၊ ရန်ဖြစ်ဖက်၊ ဝေဖန်ဖက် ဖြစ်၏။

‘လာစမ်းပါဦးဗျ ရဲဘော်ရဲ့’

om"k vl0g;0w,f

သူက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ ယခုသော် သူသည် ဘန်ကောက် နှင့် သက္ကလပ်တိုက်ပုံနှင့် ခေါင်းပေါင်းနှင့်၊ ထို့ပြင် မမှတ်မိ လောက်အောင် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်နေသည်။

ဆိုကြပါစို့၊ သူသည် ဖ-ဆဝန်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ သာဓု သူ့အနားသို့ ရောက်သွားသည်။ အရပ်ဝတ် အရပ်စား နှင့် သူ့ သက်တော်စောင့်များက သာဓုကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြသည်။ ဝန်ကြီးမင်းက သာဓုကို မဏ္ဍပ် အတွင်းသို့ အတင်းဆွဲခေါ်၍ ပါသွားရသည်။ (ဤလိုပကာသနတောထဲသို့ သာဓု မဝင်လို။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည်။)

အမှန်အားဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဝန်ကြီးတစ်ပါးက သာဓုကို ဂရုတစိုက် ဆွဲခေါ်သည်မှာ ရဲဘော်ရဲ့ဘက်စိတ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်စိတ်ထားဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်လျှင် ဝမ်းသာစရာ ချီးကျူး စရာပင်။ ယခုကား ဤလိုစိတ်ထားဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း မဟုတ်။ အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကို သီးခြား အလျဉ်းသင့် သလို ဖော်ပြပါဦးအံ့။

လိုရင်းဆိုရသော် မဏ္ဍပ်တွင်းရောက်သည်နှင့် အခြားသော သာဓုမမြင်ဖူးသည့် သခင်လက်သစ် (အရေးပေါ်သခင်များ)နှင့် သာဓုကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ရာထူးရှင်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ နောက် ထိုထို ဤဤ စကားများပြောရင်းက ဗျောက်အိုးနဲ့၊ မီးပန်းယမ်းနံ့များ စူးဝင်လာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ သတိရကာ သာဓုက ဤသို့ စကားစလိုက်၏။

om"k vl0g;0w,f

‘ဒီမှာ ရဲဘော်ဝန်ကြီးရဲ့၊ ဗျောက်အိုး မီးပန်းယမ်းနဲ့တွေ မညော်ဘူးလား၊ ကျန်းမာရေးလည်း သတိထားဦးဗျာ’ ဟု သာဓုက စကားအကွက် ဆင်လိုက်၏။

‘ဟာညော်တာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီ ကလေးတွေ ရှို့ကြ ဖောက်ကြတာ ကြည့်ပါလား၊ ယမ်းခိုးတွေ မှောင်နေတာလေ’

‘အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ညော် တဲ့အနဲ့တောင် ဒီလောက်ဆိုးနေရင် လက်နဲ့ကိုင်ပြီး ဖောက်ရှို့ နေတဲ့ ကလေးတွေဆို ကျန်းမာရေး ပိုပြီး မထိခိုက်ပေဘူးလား’

ဝန်ကြီးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော အသွင်ဖြင့်

‘အင် သူတို့လည်း တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ပျော်ရတော့လည်း မီးပန်းရှို့ချင် ဖောက်ချင်ကြပေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော့်သား တွေတောင် ပူဆာလွန်းလို့ ဝယ်ပေးထားတယ်၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်သလို ကျွန်တော်လည်း လက်ခံပါတယ်၊ တစ်နှစ် တစ်ခါ ပျော်ကြရတဲ့ ပွဲဆိုတော့ အဲ အဲ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရ အနေနဲ့ ဗျောက်အိုးမီးပန်း စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းကောင်း သန့်သန့် အနံ့မပြင်း၊ အခိုးမထွက်တာတွေ နိုင်ငံခြားက မှာ သွင်းပေးဖို့ မကောင်းဘူးလား’

ဤလို သာဓုက ပြောလိုက်သည်နှင့် ဝန်ကြီးသည် ခေါင်း ကို သွက်သွက်ပါအောင် ခါ၍

‘ဟာ သခင်ဖေသန်းနှယ်ဗျာ၊ ပြည်တွင်းမှာ ဖြစ်နေရက်သား နဲ့ နိုင်ငံခြားက မှာခွင့်ပေးရမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား သခင်စိတ်

om"k v10g;0w,f

ပျောက်နေပြီ ထင်တယ်။ ပြည်တွင်းဖြစ် လုပ်ငန်းကလေးတွေ ထိခိုက်ကုန်မှာပေါ့။ ခုဆိုရင် ပြည်တွင်းဖြစ် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ပါတိတ်တွေ တော်တော် အဆင့်အတန်းမြင့်လာလို့ နိုင်ငံခြား ပါတိတ်တောင် လိုင်စင်ချမပေးတော့ဘူး။ ပလေကပ်လုံချည်၊ သက္ကလပ်ဦးထုပ်၊ ဒါတွေလည်းပိတ်ထားတယ်လေ။ ပြည်တွင်း ဖြစ်တွေ ထိခိုက်မှာစိုးလို့’

သာဓုဆင်လိုက်သော အကွက်ကား ဝင်လာချေပြီ။ သို့သော် အစားအသောက်များ ရောက်လာသဖြင့် ထိုစကားစ ပြတ်သွား ရ၏။ မန္တလေး မုန့်တီစား၍အပြီး ပင်မှည့်လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက် ကိုင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင်

‘အင်း ဒါလည်း ပြည်တွင်းဖြစ်ပဲနော်၊ တော်တော်အဆင့် အတန်း မြင့်ပါတယ် ပြီးတော့ သတင်းတစ်ခုလည်း ကြား မိသဗျ။ ဘီ-ပီ-အိုင် ကဆိုလား၊ ချက်တဲ့အရက်ဟာ ရောင်း မလောက် ဖြစ်နေရုံသာမက နိုင်ငံခြားကတောင် မှာကြတယ် ဆို’

‘အေးပေါ့၊ အင်မတန်ကို ကောင်းတယ်၊ နိုင်ငံခြားအရက် အချို့ထက်လည်း သာတယ်’

‘အဲ ပြီးတော့ မန္တလေးမှာချက်နေတဲ့ အရက်လဲ ဘာလဲဗျာ ရမ်း ဆိုလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါလည်း တော်တော်စံချိန်မှီတယ်လေ။ သခင်ဖေသန်းကော သောက်ဖူးမှာပေါ့’

‘အိုး ကျွန်တော် လုံးဝမသောက်ပါဘူး။ ကြားမိတာကို ပြော တာပါ။ ဒါနဲ့ဗျာ ပြည်တွင်းဖြစ်အရက်တွေ ဒီလောက်ကောင်း။

om"k vl0g;0w,f

ဒီလောက် စံချိန်မီနေတာ ဘာပြုလို့ နိုင်ငံခြားက အရက်တွေ သွင်းနေရသေးတာလဲဗျ။ ပြည်တွင်းဖြစ်ကို မထိခိုက်ဘူးလား၊ ပြီးတော့’

သာဓုစကားပင် ဆုံးအောင် သူမစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

‘အရသာချင်း မတူဘူးလေ’ ဟူ၍ လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ

‘ဟို အဲ ဒီလိုလေဗျာ သခင်ဖေသန်းက ပင်မှည့်လိမ္မော်ရည် ကြိုက်တယ်နော်၊ တချို့က ဝင်တိုမှ သဘောကျတယ်၊ တချို့က ကျတော့လည်း ကရင်ဆော်ဒါ၊ ဂျင်ဂျာ၊ လင်မနစ် စသည် ဖြင့် အရသာ တစ်မျိုးစီ ကြိုက်ကြသလိုပေါ့လေ၊ သာဓုလည်း ပင်မှည့်ကို ခပ်သုတ်သုတ် မော့ချလိုက်ပြီးမှ ပြန်တော့ရန် ထ၍ ‘ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံခြားအရက်တွေ မှာသွင်းရတာ တစ်နှစ်ကို ဆယ့်လေးငါးသိန်းထက် နည်းမယ်မထင်ဘူး၊ တစ်ပုလင်းကို ရာကျော်ထက် နည်းမယ်မထင်ဘူး၊ တစ်ပုလင်းကို ရာကျော် တန်တွေပါ မှာရတာကိုး’

သူတွေနေသည်။

‘ဒီတော့ဗျာ တစ်သိန်း နှစ်သိန်းဖိုးလောက် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးလေးတွေ အန္တရာယ်နဲ့ ကင်းကင်း ပျော်ကြပါစေလား’

သူတွေသွားသည်။

‘အရက်ဆိုတာ နေ့စဉ်ပျော်လို့ရတယ်၊ မီးရှူးမီးပန်းဆိုတာ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါသာ ပျော်ခွင့်ရတာမို့ ကလေးတွေ အရသာ မြက်မြက်ကလေး ခံစားကြပါစေလားဗျာ၊ နောက်နှစ် နိုင်ငံခြား

om"k v10g;0w,f

က မှာသွင်းဗျာ၊ နော လှလှပပ ကလေးတွေ ကစားကြပါ
စေဗျာနော်၊ အရသာချင်းမှ မတူဘဲလေ နော်’

ထို့သည့်နောက် ခြောက်လခန့် ကြာသောအခါ ထိုဝန်ကြီး
က ဆိုရှယ်နီ အမတ်မင်း သခင်လှကျွေးအား အောက်ပါအတိုင်း
ပြောလိုက်သည် ဟူသတတ်။

‘သခင်ဖေသန်းဗျာ၊ သိပ် လူဝါးဝတယ်၊ လူရှေ့မရှောင်
သူရှေ့မရှောင် ထင်ရာ စွတ်ပြောတာပဲ’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ဂဠုန်ဦးစော

သာဓုတစ်ယောက် ရှစ်တန်းအောင်၍ ကိုးတန်းတွင် ခြောက်လ မျှသာ ပညာယူနေဆဲ တက္ကသိုလ်သပိတ် ပေါ်လာသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် အချို့က တက္ကသိုလ်ပညာကို ‘ကျွန်ပညာ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ် လိုက်ကြသည်။ သာဓုအပါအဝင် ရန်ကုန်ဟိုက်စကူး ကျောင်း သား လေးဆယ်ခန့်တို့သည်

‘ကျွန်ပညာ အလိုမရှိ’

သို့ ကြွေးကြော်ရုံသာမက တစ်ခါတည်း ကျောင်းမှ ထွက် ပစ်လိုက်ပြီး သပိတ်စခန်းသို့ မြန်းကြသည်။ သပိတ်ကိစ္စ ပြီးသွားသောအခါ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် အတော်များများ က ကျွန်ပညာကိုသင်ရန် ကျောင်းပြန်တက်ကြသည်။ သာဓု ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရသည်။

om"k v10g;0w,f

ကျောင်းပြန်တက်ရန်ကိုကား လုံးဝ စိတ်မကူး။ ကြွေးကြော် သံနှင့် ဟိတ်ဟန်ထုတ်၍ ကျောင်းထွက်ခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်တံတွေးကို ပြန်၍မမျှီလို။ သို့နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေသော တက္ကသိုလ် ခေါင်းဆောင်များနှင့် နိုင်ငံရေး ဆရာ ဆရာ တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ‘ကျောင်းတွေမှာသင်တာ ကျွန်ုပ်ညာဆိုလို့ ကျွန်တော်တော့ ထွက်လိုက်ပြီ၊ သခင်ပညာက ဘယ်လိုဟာလဲ’ ဟုမေးရာ မည် သူမျှ ဟုတ္တိပတ္တိ အဖြေမပေးကြ။

‘အရောင်းအဝယ် စီးပွားရေးတစ်ခုခု လုပ်ပေါ့၊ ကိုယ်ရောင်း ချင်တဲ့အခါရောင်း၊ ခေါင်းကိုက်တဲ့နေ့ အိမ်မှာအိပ်နေ၊ ကိုယ့် အထက်က ဆူမယ့် ကြိမ်းမယ့်လူမရှိဘူး၊ လွတ်လပ်တယ်၊ ဒါ သခင်ပညာပေါ့’

သို့ကလိုလည်း အချို့က ဖြန်းကြသည်။

သာဓုမှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေ တစ်ဆယ်ပြည့်အောင် ကိုင်နိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် ဝါသနာပြင်းပြရာ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး သွားလိုက်၊ နိုင်ငံရေးသဘော တရားများ နားထောင်လိုက်၊ အရပ်ထဲသို့ ပြန်လာလိုက်၊ ဟိုလူဒီလူခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ပေး လိုက်၊ မုန့်ဖိုးကလေး တစ်ပဲ တစ်မူးရလိုက်နှင့် ဆယ်လနီးပါး အချိန်ကုန်နေခဲ့စဉ် ဆရာဝန်ကိုမြ ဆေးတိုက်မှ အလုပ်ခေါ်ပေး သဖြင့် ထမင်းကျွေး တစ်လ ၅ ကျပ်ဖြင့် နယ်လှည့် ကြော်ငြာ ကားနှင့်အတူ လိုက်၍ ပိုစတာကပ်ရ၏။ (အကျယ်ကို နောင်မှ ရေးပါဦးမည်။)

အတိုချုပ်ရသော် ယင်းဆရာဝန် ကိုမြဆေးတိုက်မှာပင် တ ဖြည်းဖြည်း ရာထူးတက်ကာ တစ်လ ၄၅ ကျပ်စားအထိ အခြေ

om"k vl0g;0w,f

အနေ တင့်လာပြီဖြစ်သော အချိန်တွင် အမေသည် သိမ်ကြီး
ဈေးအောက်၌ နားတောင်း၊ ကြယ်သီး၊ မျက်နှာချေ ပေါင်ဒါ
စသည့် မိန်းမ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ရောင်းချနေရာ၊
အားလုံးသော ရောင်းကုန်များထဲတွင် နံ့သာခဲဟူသော မျက်နှာ
ချေခဲမှာ အရောင်းလည်း သွက်သည်။ အမြတ်လည်း ပိုရသည်။
သို့သော် ထိုနံ့သာခဲမှာ ဖောက်သည်သွင်းသူ ပင်ရင်းက ပိဿာ
ချိန်ဖြင့် ရောင်းသည်။ အမေတို့က ၁၀၀-၅၀ ယူ၍ ရာရေ ဖြင့်
ရောင်း၏။

သာဓု တွေးမိသည်မှာ ၎င်းနံ့သာခဲကလေးများကို ဘူး
ကလေး လှလှပပတွင် ထည့်ရောင်းလျှင် ပိုမိုတွင်ကျယ်စရာ
ရှိမည်။ တံဆိပ်အမှတ်အသားနှင့် ဆိုလျှင် ဝယ်သုံးသူတို့ စမ်း
တဝါးဝါး ဖြစ်စရာမလို။ ထိုစိတ်ကူးကို အကောင် အထည်ဖော်
ရာတွင် ‘သူ နံ့သာခဲ’ ဟု အမည်တပ်၍ ပန်းချီ မောင်မောင်မြ
(ဟိုက် စကူးပန်းချီနည်းပြဆရာ) ၏ လက်ရာဖြင့် ထုတ်ဝေ
လိုက်ရာ ထင်သည်ထက် ပို၍ တွင်စွာရောင်းရ၏။

ခြောက်လမျှ ကြာသောအခါ အလှကုန်ဆိုင်များက ဆိုင်
တွင်ချိတ်ဆွဲရန် ပိုစတာ လှလှကလေး လုပ်ပေးပါဟု တောင်း
ဆိုလာကြ၏။ ငွေအရင်းအနှီးက မြုတ်နေသေးသောကြောင့်
ပန်းချီဆွဲရန် ဘလောက်လုပ်ရန် မတတ်နိုင်သေး၍ သာဓု
အမှိုင်းသား ငေးနေရသည်။ နောက် စိတ်အိုက်အိုက်ရှိသည်နှင့်
သိမ်ကြီးဈေး စာအုပ်ဆိုင်များဆီသို့ ထွက်လာမိသည်၌ လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ် အသစ်ထွက်လာသော ‘သူရိယမဂ္ဂဇင်း’ ကို
မြင်ရသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

စာကိုသာ မြတ်နိုး၍ တန်ဖိုးထားတတ်သော သာဓုလည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးကို အာရုံစိုက်မိသွား၏။ ပန်းချီကျော် ဦးဘလုံ (ယခု ဘလုံလေး၏ ဆရာရင်း) ရေးဆွဲထားသော အမျိုးသမီးပုံမှာ သဘာဝရော အလှရော ဘာမျှ ပြောစရာမရှိအောင် ကောင်းလှ၏။ ပုံမှာ သင်္ကြန်အကြို မိုးဦးကျ နှစ်ခွဲအဓိပ္ပာယ်ရနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး အားပါးတရ ရယ်နေပုံ ပုံတွင် မျက်နှာ၍ ရေစက်ကလေးများ သီးနေသည်။ နောက်ခံတွင် မိုးရေတန်းလိုလို၊ သင်္ကြန် ရေပက်ဟန်လိုလို ခြယ်မှုန်းထားသည်။

ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်ကား (စာရှုသူတို့ ရိပ်မိပါလိမ့်မည်) လောလောဆယ် လိုအပ်နေသော ‘သူ-နဲ့-သာခဲ’ ပိုစတာအတွက် ထိုရောင်စုံဘလောက်ကို သုံးလိုက်ရလျှင် မြန်မာဖြစ်ပေါင်ဒါ မျက်နှာချေလောကတွင် သာဓု ဗိုလ် ပထမစွဲ သွားနိုင်သည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဤဘလောက်စုံကို ရနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုစဉ်က အယ်ဒီတာမှာ ဦးသိန်းမောင် (နောင်သောအခါ သံတော်ဆင့် ဦးသိန်းမောင်) ဖြစ်လျက် ထိပ်ဆုံးမှ ကြိုးကိုင်ထားသူကား အစုရှင် ဒါရိုက်တာ အယ်ဒီတာချုပ် ဂဠုန်ဦးစော (လက်ငင်း၌ နန်းရင်းဝန်) ဖြစ်သည်။ သာဓု စဉ်းစားသည်။ ဦးသိန်းမောင်ထံ သွား၍ပြောရလျှင် သူကတစ်ဆင့် တင်ပြရဦးမည်။ ဦးစောအား တိုက်ရိုက် တင်ပြခြင်းသာလျှင် ရ မရ မြန်မြန် သိရမည်။

တဖန် စဉ်းစားရန် ပေါ်လာပြန်သည်ကား ထိုစဉ်က သာဓုသည် အလယ်ပိုင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး အာ

om"k v10g;0w,f

ကျယ်သော သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။ ဂဠုန်ဦးစော ပါတီနှင့်ဆိုလည်း အကြီးအကျယ် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေချိန်။ ဂဠုန် တရားဟောတိုင်း သခင်က သံပုံးတီး တောထုတ်သည်။ ဂဠုန် အဖွဲ့က ဝါးရင်းတုတ်နှင့် လိုက်ရိုက်သည်။ ဆရာကြီး သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းပင် တစ်ကြိမ်က အရိုက်ခံခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ထိုရောင်စုံဘလောက်များကို အဘယ်ပုံ ရနိုင် ပါမည်နည်း။ နည်းတစ်နည်းသာ ရှိသည်။ သခင်နာမည် ဖော် မပြဘဲ ‘မောင်ဖေသန်း’ ဟူ၍ တောင်းဆို မေတ္တာရပ်ခံရပေ မည်။

ဤလိုလည်း သာဓု မလိမ်ချင်။ ပြောင်ပြောင်ပင် ပြော၍ တောင်းတော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ အောက်ပါစာတစ်စောင် ရေး လိုက်၏။

သို့
ဦးစော (အယ်ဒီတာချုပ်)
သူရိယသတင်းစာတိုက်
ဖရေဇာလမ်း
ရန်ကုန်။

လူကြီးမင်းခင်ဗျား

ဤစာရေးသူသည် တို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင် သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်ဆိုလျှင် လူကြီးမင်း အံ့အားသင့်သော် သင့်သွားပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် အလယ်ပိုင်း (ကုန်ဈေးတန်း) တို့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး သခင်ဖေသန်း ဖြစ်ပါသည်ဆိုက ပို၍ အံ့အားသင့်သည်ထက် ပို၍ ဒေါသထွက်ကာ ဤစာကိုဆက်၍ ဖတ်သော်မှ ဖတ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လူကြီးမင်းသည် ကုန်ဈေးတန်း သခင်ဖေသန်း ဟူသော အမည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် လူကြီးမင်းနှင့်တကွ လူကြီးမင်း၏ အစိုးရအဖွဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပတ်သတ်၍ ကျေနပ်ဖွယ် မရှိတိုင်း ပြင်းထန်စွာ ရှုပ်ချသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ အမြဲချလေ့ရှိသည့် ကုန်ဈေးတန်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး၏ လုပ်ရပ်များကို အမှတ်ရမိလိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ သာဓုတို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံး (ကုန်ဈေးတန်း) သည် ဒေါက်တာဗမော်၊ ဦးပု စသည့် အစိုးရများကိုလည်း ထိုအတူ ဝေဖန်ခဲ့ကြသည် သာ ဖြစ်၏။)

သို့သော် လူကြီးမင်းသည် ပညာအရာရာ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံပါ ရင့်ကျက် နေပြီ ဖြစ်၍ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို သီးခြား သဘော ပေါက် လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်၌ကလည်း ထို သဘောအရပင် ယခုကိစ္စ၌ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သတ်မှု မရှိသောကြောင့် လူကြီးမင်းအား နန်းရင်းဝန်အနေဖြင့် ရေးသားခြင်းမပြုဘဲ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် သာ အကူအညီ တောင်းခံလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

om"k vl0g;0w,f

သို့လျှင် အစချီ ရေးသားပြီးမှ သူရိယမဂ္ဂဇင်း အဖုံး ဘလောက်များ ခေတ္တရိုက်နှိပ်ခွင့်ဖြစ်စေ၊ ကူညီနိုင်က ကူညီပါ ရန် ရေးသားပြီး သူရိယမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပို့လိုက်၏။ (မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါအတိုင်းဟုသာ ဆိုလိုက်ရသော်လည်း အတိအကျကိုကား မမှတ်မိတော့၍ သဘောအဓိပ္ပာယ်မျှသာ ယူဆကြစေ လိုပါသည်။)

ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ လူတစ်ယောက် စာလာပေး သွားကြောင်း ထမင်းစားအပြန်တွင်သိရ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ ဂဠုန် ဦးစောက သူ့ထံသို့ စနေနေ့ ညနေ ၄ နာရီတိတိတွင် လာတွေ့ ရန် ဖိတ်ခေါ်သောစာ ဖြစ်နေ၏။

တွေ့ကြပြီ ဆိုပါစို့။

ဦးစောက သာဓုအား အပြုံးဖြင့် ဆီးကြို၏။ သာဓုလုပ် ရောင်းနေသော နံသာခဲ အခြေအနေကို မေး၏။ ငွေအရင်းအနှီး ကို စုံစမ်း၏။ နောက် သူက ဦးသိန်းမောင်အား အခေါ်ခိုင်းပြီး သာဓုလိုချင်သော ဘလောက်များ အဆင်သင့် ထုတ်ထားစေ ရန်နှင့် သာဓု အပြန်တွင် ပေးလိုက်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ဦးသိန်း မောင် ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးစောသည် ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီ နှစ်ခွက် ထည့်ပြီး သာဓုကို တစ်ခွက်နှင့် သုံးသုံးလုံး စီး ကရက်ပါ တည်၏။

ဒီမှာ သခင်ဖေသန်းတို့ သခင်တွေက ဓနရှင်ဝါဒ ပျက်စီး ပါစေဆိုတာ အမြဲ အော်တယ်နော်၊ ကျုပ်တို့ကိုလည်း ဓနရှင် လက်ပါးစေအစိုးရ စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ ဓနရှင်ဆိုတာ အမြဲပါ

om"k v10g;0w,f

တယ်။ နို့ 'ခနရှင်' ဆိုတာ သခင်ဖေသန်း ဘယ်လို သဘော အဓိပ္ပာယ် ပေါက်သလဲ'

သာဓု ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ထိုစဉ်က အော်မည့် သာအော်၊ သုံးမည့်သာ သုံးခဲ့သည်။ ရေလည်စွာ သဘော ပေါက်အောင် မတွေးမိ။ အင်္ဂလိပ်၊ တရုတ်၊ ကုလားကုန်သည် သူဌေးများဟူ၍သာ သိ၏။ ယခုလို အမေးခံရသော အခါ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ဖြေသကဲ့သို့ ဖြီးဖြန်း၍ ရမည် မဟုတ်သောကြောင့် စကားလုံးရှာသလို တွေ့နေစဉ်

'သခင်ဖေသန်းတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကိုယ်တိုင်က စပြီး မှားနေတယ်။ ခနရှင်ဆိုတာ ရတနာ ရွှေငွေ ကြွယ်ဝသူနော်၊ အဲ-အဲသလို ခနရှင်တိုင်းမှာ ဝါဒမရှိဘူး။ သူတို့ နားလည်တာ က ဘုရားတည်မယ်၊ ကျောင်းဆောက်မယ်၊ လှူမယ်၊ ထိုင်စား မယ်၊ တချို့ ငွေတိုးချေးစားမယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေမှာ ဒီလို အစားမျိုး မရှိသလောက် ရှားတယ်။ သူတို့ဟာ ငွေရှိခဲ့ရင် ရှိတဲ့ ငွေကို တိုးပွားအောင် တစ်ဆက နှစ်ဆ စသဖြင့်ပေါ့၊ အဲဒါ အရင်းအနှီးလုပ်မယ်၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်မယ်၊ ကုန်ထုတ် စက်ရုံတည်မယ်၊ အရင်း နည်းနည်းနဲ့ အမြတ်များများယူမယ်၊ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို (Capitalist) ပေါ့။ အဓိပ္ပာယ် အများကြီး ကျယ်ဝန်းတယ်။ ခနရှင်ဆိုတာကို ကျုပ်တော့ အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာ မပြန်တတ်ဘူး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဒါလောက်ပဲပေါ့၊ နယ်ကျဉ်းလှပါတယ်လေ'

သာဓု ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်မပြောသေးဘဲ နားစွင့်နေ၏။

om"k v10g;0w,f

‘အဲဒီတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေ ပျက်စီးပါစေဆုတောင်း မလား၊ ငွေကို အရင်းပြုပြီး အမြတ်များများ ယူစားတဲ့ ငွေရှင် အရင်းရှင်ကို ပျက်စီးစေချင်သလား၊ အဲဒါကို ရှင်းဖို့လိုတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဝါဒဆိုတာလည်း သိပ်မဆိုင်ဘူး၊ စနစ်ဆို ပိုမှန် မယ်၊ ဘယ်ကိစ္စမှာဖြစ်ဖြစ် စနစ်ဆိုတာ မကောင်းရင် ဘာမှ မကောင်းနိုင်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပိုပြီး ရှင်းသွားပါပြီ’

သာဓုလည်း အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်၏။

‘အင်း သခင်ဖေသန်းဟာ သူလိုငါလို လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီစကားတွေ မပြောဘူး၊ အတွေ့လည်း ခံစရာ မရှိဘူး၊ အဲ သခင်ဖေသန်းရဲ့စာကို ဖတ်ရတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ် သွားတယ်၊ သခင်ဖေသန်းရဲ့ စာထဲမှာ ‘နိုင်ငံရေးနဲ့ လူမှုရေးကို သီးခြားလက်ခံ သဘောပေါက်ဖို့’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ ကျုပ် သခင်ဖေသန်းကို တွေ့ချင်လာအောင် ဖန်တီးလိုက်တဲ့ စကား ပဲ၊ ခု လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရတော့ သခင်ဖေသန်း အသက်အရွယ် နဲ့ အေးလေ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လူဝါးဝတဲ့ ငချွတ်လေးပဲ လို့ ဝမ်းထဲက ပြုံးမိတယ်၊ သခင်ဖေသန်း စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့၊ နိုင်ငံရေးမှာသာ ဇောက်ချပြီး လုပ်စမ်းပါ။ တစ်နေ့ အထွတ် အထိပ်ကို ရောက်မှာ ကျုပ် အာမခံတယ်’

သာဓု ကြက်သီးထသွား၏။ ၁၉ နှစ်သား သာမည လူငယ် တစ်ယောက်အား မြန်မာပြည် မြန်မာလူမျိုးများ အနေဖြင့် အမြင့်ဆုံး ရာထူးရှင် နန်းရင်းဝန် ပြောနေသော စကားရော အမူအရာပါ ပရိယာယ်ကင်းနေသည်ကိုလည်း အကဲခတ်၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

‘တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ စိတ်ဝင်စားနေသမျှ ဆက်လုပ်ပါ။ ကြိုးစားပါ။ အဲ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ သခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သခင်ဖေသန်းရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့အခါလာပါ။ ကျုပ် အမြဲဖိတ်ခေါ်ပါတယ်’

ဤတွင် တစ်ဖန် သာဓု ထူပူသွားရပြန်၏။ သို့သော် သာဓု သည် မိမိယုံကြည်ချက်မှလွဲ၍ ဘာမျှမျှော်လင့်သူ မဟုတ်သော ကြောင့် ကျေးဇူးတင်မိကြောင်း လောက်သာ ဖြေလိုက်၏။

‘ခု သခင်ဖေသန်းက နိုင်ငံရေး လုပ်နေတယ်နော်၊ မှန်တာ ပြောရရင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်ထက် သခင်ဖေသန်း တို့ အလယ်ပိုင်း အစည်းအရုံးခွဲရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ဝေဖန်ချက် တွေကို ကျုပ်တို့ အများကြီး သတိထားခဲ့ရတယ်။ လက်သံ ပြောင်လွန်းလို့’

(မှတ်ချက်။ ။ ထိုအကြောင်းအရာ၊ ဆုံးဖြတ် ဝေဖန်ချက် များနှင့် ပတ်သတ်၍ သာဓုတို့နှင့် သခင်ဌာနချုပ် စကားများခဲ့ ရသည့် အဖြစ်များကို ဤစာအုပ် ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ် ပါသည်။)

‘အဲဒါ နိုင်ငံရေးကို သီးခြားပြတ်ပြတ် မလုပ်ဘဲ ဘာကြောင့် နဲ့သာခဲတို့ ပေါင်ဒါတို့ ကုန်သည်အလုပ် လုပ်ချင်တာလဲ’

သာဓု အတော်ရှက်သွားမိ၏။

‘စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ကျုပ်ကလည်း ပြတ်ပြတ်မေးမယ်။ သခင် ဖေသန်းကလည်း ဘွင်းဘွင်းသာ ဖြေပါ။ ပြောပါ။ အဲ အဲ ခု ငွေ ၁၀၀ ကျပ်၊ ၂၀၀ ကျပ်၊ ၅၀၀ ကျပ် စသဖြင့် အရင်းပြုပြီး ပေါင်ဒါလုပ်ရောင်းတယ်။ နောက် တစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း။

om"k v10g;0w,f

တစ်သိန်းထိ ကြီးပွားလာမယ်ဆိုပါတော့၊ အဲသလိုဆို သခင် ဖေသန်း အရင်းရှင် ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဒီထက်လည်း ပိုပြီး တိုးပွား အောင် ငွေဘက်လိုက် လိမ့်မယ်ဆိုတာ သဘာဝမို့ နိုင်ငံရေးမှာ အာရုံစိုက်မှု လျော့သွားတော့မယ်။ ဘယ်လိုလဲ’

သာဓုက ရှင်းရှင်းပင် ပြန်ဖြေ၏။ ပြန်မေး၏။

‘ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးလုပ်တာဟာ မြန်မာပြည် လွတ်လပ် ရေးရဖို့ အဓိကပါ။ အာဏာတို့ ရာထူးတို့ဆိုတာတွေ စိတ်မဝင် စားပါဘူး။ ခု ကျွန်တော် ဆေးတိုက်တစ်ခုမှာ စာရေးလုပ်နေပါ တယ်။ နယ်ကမှာတဲ့ဆေးတွေပို့၊ စာပြန်၊ စာရင်းအင်းလုပ်၊ တစ်နေ့လာလည်း ဒါပဲ။ မနက် ၉ နာရီသွား၊ ညနေ ၄ နာရီ ပြန်၊ အဲဒါမျိုးလည်း ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး ခင်ဗျ’

ဦးစောလည်း သာဓုပြောနေသည်ကို ဂရုတစိုက် နားထောင် နေသည်မှာ ရင်းနှီးမှုပြည့်ဝနေသဖြင့် သူ နန်းရင်းဝန်ကြီး ဖြစ် နေသည်ကိုပင် သာဓု မေ့နေ၏။ ဆက်တိုက်ပင် သာဓုက

‘ကျွန်တော် လူရော စိတ်ရော လွတ်မြောက်ချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုလုပ်နေတဲ့ စာရေးဘဝကလည်း လွတ်မြောက်ချင် တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီနဲ့သာဆီခဲ လုပ်ရောင်းတာပါ။ စားလောက် သောက်လောက်မယ် ဝင်ငွေကလေးရရင် အိမ်က အစ်မတွေ အဒေါ်တွေနဲ့ လွဲထားပြီး တစ်ဖက်က နိုင်ငံရေးကို အချိန်ပိုရှိသမျှ လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်’

‘နိုင်ငံရေးမှာ အချိန်ပြည့်လုပ်လည်း ထမင်းတစ်ဝမ်းက တော့ စားရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွေးမယ့်လူ မရှားပါဘူးလေ’

om"k v10g;0w,f

ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားရင် တိုင်းပြည်ကို ချစ်ချင်ပါတယ်’

(ဤစကားမှာ အတိုချုပ် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် သာဓုသည် ရသောလခကို အကုန်မသုံးရ၊ သခင်အပေါင်း အသင်းများကို လက်ဖက်ရည်၊ ထမင်းသာမက ဆံပင်ပါ ညှပ်ပေးရသည့် အကြောင်းများပါ ရှင်းပြောပြလိုက်၏။)

‘အင်း ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်ဖေသန်းလို လူငယ်တစ်ယောက် နိုင်ငံရေးကိုမေ့ပြီး စီးပွားရေးထဲ နစ်မြုပ်သွားမှာကိုတော့ နှမြောမိတယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်၊ ဒီလိုစိတ်မျိုး ရှိတဲ့လူဟာ စီးပွားရေးနတ်ဖမ်းစားခံရလို့ဖြစ်စေ နိုင်ငံရေးကို စွန့်လွှတ်သွားတတ်တယ်’

သာဓု အတော်ခံပြင်းသွား၏။ ‘စီးပွားရေးနတ် ဖမ်းစားခံရလို့ဖြစ်စေ’ ဟူသည့် စကားကို သာဓု အသည်းထဲက ကျင်ခနဲ နေအောင် နာလိုက်သဖြင့်

‘ဦး ကျွန်တော့်ကို ပါးထရိုက်ချင် ရိုက်ပါ၊ စီးပွားရေးကြောင့် နိုင်ငံရေးကိုတော့’

‘ဒါက သခင်ဖေသန်း ခု ပြောနေတာလေ၊ အရှင်းဆုံးပြောပြမယ်၊ ခုဆိုရင် သခင်တွေနဲ့ ဂဠုန်တွေဟာ အကြီးအကျယ် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေနော်၊ အင်း သခင်ဖေသန်းရဲ့ ‘သူ နဲ့သာခဲ’ ဆိုတဲ့ အသေးအဖွဲ့ လုပ်ငန်းကလေး အတွက်တောင် ကျုပ်ဆီ လာပြီး အကူအညီ တောင်းတယ်ဆိုတော့၊ သိပ်ကြီးပွားလာတဲ့ အခါကော စိတ်မပြောင်းနိုင်ဘူးလား’

om"k vl0g;0w,f

သာဓု အလွန်အမင်း ရှက်သွား၏။ သိပ်လူဝါးဝတဲ့လူကြီး ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ရေရွတ်မိ၏။ သူကလည်း ရိပ်မိ လိုက်ဟန်ဖြင့်

‘ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ လူ့သဘာဝဆိုတာ ဒီ အတိုင်းပဲ သခင်ဖေသန်းရဲ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တစ်နေ့နေ့မှာ နိုင်ငံရေးစိတ် ကုန်ခန်းချင်လာရင် ကျုပ်နဲ့လာတွေ့ပါ၊ နောက် တစ်ချက်ကတော့ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် လျော့မသွားအောင် အမြဲ မာတင်းထားပါ ဟုတ်လား’

သာဓုလည်း လေးစားစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ နိုင်ငံတော် ၏ အကြီးအကဲ နန်းရင်းဝန်တစ်ယောက်လုံးက တစ်နာရီနီးပါး ဆွေးနွေးချိန်ပေးသည်ကို သာဓု သတိရလာ၏။ အားနာလာ ၏။ သို့နှင့် အလိုက်သိစွာ နှုတ်ဆက် ထပြန်ခဲ့ရ၏။ ရောင်စုံ ဘလောက်များကိုလည်း ယူခဲ့၏။

သာဓု တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာသည်။ သာဓုလို အညတြ တစ်ယောက်အား အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် အရေးပေး ဆွေးနွေးပါသနည်း။ သာဓုအား သူ့ပါတီသို့ ပြောင်းစေလို၍ လော၊ သို့မဟုတ် သူတို့လက်ခံထားသော ဓနရှင် အရင်းရှင် စနစ်သည်ပင် မှန်သယောင်ယောင် သွေးထိုး ပေးလိုက်ခြင်း လေလော။

နောင်သောအခါ သာဓု အတွေးအားလုံး မှားသည်ကို သဘောပေါက်မိ၏။ အထက်ပါ တစ်ကြိမ်မှလွဲ၍ လုပ်ကြံမှုဖြင့် သေဒဏ်ခံသွားရသည်အထိ သာဓုနှင့် နောက်ထပ်မတွေ့ရ တော့ချေ။ သာဓုကလည်း မသွား။ သူကလည်း မခေါ်။ သို့

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k v10g;0w,f

တိုင်အောင် သူသေသွားပြီးသည်အထိ သာဓု သေသည်အထိ
မေ့ပျောက်၍ ရတော့မည် မဟုတ်သော မှတ်သားမိချက် တစ်ခု
ကား ဦးစော၏ နိုင်ငံရေးပရိယာယ် ကြွယ်ဝမှုနှင့် အသေး
အမွှားသော်လည်း အရေးထားတတ်မှုပင် ဖြစ်၏။

ဤတစ်ချိတွင် သာဓုအမှန်အတိုင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ဂဠုန်
ဦးစော လူဝါးဝ ချေသည်တကား။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

သနားလို့

‘ဟေ့ ဘာကြည့်နေတာလဲကွ၊ မျက်တောင်တောင်မခတ်ဘူး’
 ဟု သူကပြောလိုက်မှ သာဓု သတိရလာကာ
 ‘ဪအစ်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်သွားပြီဆိုလို့’
 ‘ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်ဖြစ်၊ သိကြားမင်း ဖြစ်သွားသွား၊ ငါ
 အရင်အတိုင်းပါပဲကွာ၊ ချိုပေါက်မလာပါဘူး’
 ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားမှ
 ‘အင်း ဟုတ်သားပဲ’

ဤလို ဆန်းကြယ်သော လူ့စိတ်သဘောတရားကို သဘော
 ပေါက်မိသည်မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်ခန့်က ဖြစ်၏။
 သို့သော် ယင်းသဘောပေါက်မှုသည် အခိုက်အတန့်သာ စိတ်
 ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေပြီး အလားတူအဖြစ်မျိုး ပေါ်လာတိုင်း
 အထူးအဆန်းလို ကြည့်ချင်လာ၏။

om"k vl0g;0w,f

ထိုနေ့ကလည်း ယခင်က တိုက်ဆိုင်များနှင့် ယခုမည်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု သိချင်နေပြန်၏။ ဆိုင်တိုင်းကို အကဲခတ်မိ၏။ ဝင်ကြည့်ချင်လာ၏။ ခြေလှမ်းက အလိုလို သွက်သွား၏။

သို့နှင့် ‘ပါရမ်စရမ်း’ လောမသိ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မျက်နှာစာ တန်းရှိ ဆိုင်ကြီးအတွင်း ဝင်ကြည့်မိသည်တွင် ‘နစ်’ မပါသော အပ်ဖျားဖောင်တိန်များ တွေ့သဖြင့် အရောင်သုံးမျိုး အနီအစိမ်း အနက်ရှိ သုံးချောင်းရောင်းရန် စာရေးကိုပြောရာ

‘တစ်ယောက် တစ်ချောင်းပဲ ရမယ်ဗျာ’ ဟု သူက မကြည်သာသော မျက်နှာဖြင့် ခပ်ညည်းညည်းပြော၏။ သာဓုနားကို သာဓု မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်သွားမိ၏။ (နားကလည်း လေးသကိုး။) သို့နှင့် ထပ်ပြောရာ

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းပဲ ရောင်းနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်’

အားနာဟန် အမူအယာဖြင့် ဤအတိုင်းပင် ထပ်ပြော၏။ သာဓုအဖို့ ဆန်းနေသည်။ ဈေးသည်တို့မည်သည် များများဝယ်လေ သဘောကျလေ မဟုတ်ပါလော’

‘များများမရောင်းချင်တာက ဘာကြောင့်လဲ’

‘ရောင်းချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ အရာရှိ ရှိပါတယ်၊ သူ့ကို သွားပြောပါ’

စာရေးညွှန်ပြရာ စားပွဲသို့ သာဓုလျှောက်သွားပြီးပြောရာ

‘ဘယ်ရမလဲ တစ်ချောင်းတောင် သနားလို့ရောင်းတာ’

သာဓု ဒိုင်းခနဲ၊ နားထင်ကြော ထလာသည်။ လက်ထဲတွင် နမူနာကိုင်လာသော ဖောင်တိန်ကို သူ့စားပွဲသို့ ချပေးလိုက်ရင်း

om"k v10g;0w,f

‘မဝယ်တော့ဘူး၊ သုံးချောင်းမကလို့ အချောင်း သုံးဆယ်
ရောင်းလည်း မဝယ်တော့ဘူး’

ဆိုင်ထဲရှိ လူအားလုံးပင် သာဓုဆီသို့ ခေါင်းလည်လာကြ
၏။

‘ဒီမှာ အရာရှိ နားလည်ထားဖို့က ကျုပ်တို့ ဝယ်သူမှန်သမျှ
ဟာ အခွန်ထမ်း လူထုတွေ၊ အသနားခံ လူတန်းစား မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါပါပဲ’

ဟုပြောရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ကိုယ့်ကိုစွဲ သူ့အရေး

သာဓု၏ မန္တလေး တိုက်ခွဲတွင် အရေးတကြီး အလုပ်သမား ပြဿနာ ပေါ်နေသဖြင့် ညအချိန်မတော်ပင် ဓာတ်ဆီရှာကြံ ဝယ်ပြီး ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် မန်နေဂျာမှာ (မိုင်ဂရိမ်း) ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ရောဂါ ပိုဆိုးလာသည် ဆို၍ သူ့အတွက်လည်း စိုးရိမ်ရသည်။ ဆေးများလည်း ဝယ်သွားရ သည်။ ရောက်ချင်စိတ် အလွန်စောနေသည်။

နံနက် လင်းရောင်ခြည် သန်းပြုစ အချိန်တွင် မြို့တစ်မြို့ သို့ ဝင်လာ၏။ ပြန်တန်ဆာလော ဒိုက်ဦးလော မမှတ်မိတော့ ပေ။ လူအတော်များများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် မြောက်ဘက်သို့ ကြည့်နေကြ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကားရပ်စုံစမ်းရန် အချိန် မပေးနိုင်။ ဆက်လက် မောင်းနှင်ခဲ့၍ မြို့အထွက် ရောက်သည် နှင့် ရဲနှင့် အရပ်သားအချို့က ကားကိုတားပြီး လမ်းဘေးကပ် ရပ်ထားရန် ပြောသဖြင့် သာဓု အကြောင်းရင်းကို မေးရာ

‘တာဝေး အပြေးပြိုင်ပွဲ လုပ်နေတယ်၊ ဒီမြို့ကို ပန်းဝင်မှာမို့ ရပ်ခိုင်းတာ၊ ဟိုးကကားတွေလည်း အတူတူပဲ၊ ပြိုင်ပွဲပြီးမှ ထွက်ရမယ်’

om"k v10g;0w,f

အရပ်သား ခန့်ခန့်တစ်ယောက်က ပြော၏။

‘အဲဒီ အပြေးပြိုင်တဲ့လူတွေက ဘယ်အချိန် ဒီကို ပန်းဝင်မှာလဲ’

‘ဒါ ပြောလို့ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုဘက်မြို့က စထွက်လာတာ၊ ဒီရောက်ဖို့ ခြောက်မိုင်လောက် လိုဦးမယ် ထင်တာပဲ’

သာဓု စိတ်အိုက်သွား၏။ နာရီဝက် ရပ်ထားရလျှင် မိုင် ၂၀ တစ်နာရီကြာ မိုင် ၄၀ နှုန်း နောက်ကျချေတော့မည်။ ယခုမှ သတိထားကြည့်မိရာ သာဓုရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကားပေါင်း ၁၀ စီးထက်မနည်း တသီတတန်း တွေ့ရ၏။ ထိုကားများ အနက် သာဓုလိုပင် အရေးကြီးသူ ခရီးသည်များ ပါကောင်းပါမည်။ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ ကူးလူးသွားလာ ရောင်းဝယ်အသက်မွေးကြသော သားငါးကုန်သည် ကုန်စိမ်းသည်တို့လည်း ပါနိုင်သည်။

သူတို့တစ်တွေ ဈေးချိန် မမှီလိုက်က တစ်နေ့တာ ဝင်ငွေလေးသာမက ရှိစုမဲ့စု အရင်းပါ ပြုတ်သွားနိုင်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်သင့်သလော။

‘ခု ပြိုင်ပွဲဝင်ပြေးတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမလဲ’ ဟု သာဓုက ရဲကိုမေးရာ ‘ခြောက်ယောက် ထင်တာပဲ’ ဟူသော အဖြေရသဖြင့် သာဓုတွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ဝင်လာ၏။ ၆ ယောက်မက ၁၆ ယောက် ပြေးလာကြသည် ဖြစ်စေ၊ တာဝေးပြိုင်ပွဲဆိုသောကြောင့် ကားလမ်းတစ်လမ်းလုံး ရင်ပေါင်တန်းမလာနိုင်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အလှမ်းကွာကွာ အခြေအနေတွင်သာ ရှိနေပေသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ဒီလိုဆိုလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ။ ပြိုင်ပွဲဝင် သူတွေကို မြင်တာနဲ့ အဝေးက ရပ်စောင့် ဘေးကပ်ပေးပါ့မယ်’
‘ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ’

စောစောက ခန့်ခန့်အရပ်သားက အကြောင်းဘာမျှ မပြဘဲ တုံးတံကြီး ငြင်းပယ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အရေးကြီးလို့ပါဗျာ၊ ပြေးမယ့်လူတွေက လည်း ဘယ်အချိန် ထွက်လာလို့ ဘယ်အချိန် ပန်းဝင်မယ်ဆို တာလည်း မသေချာတော့’

ထိုလူ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

‘ကဲ ရဲဘော် တက်လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ လမ်းမှာ ဘာမှ အန္တရာယ် မဖြစ်စေရဘူး၊ အပြေးသမားတွေမြင်ရင် ရပ်ပေးမယ်၊ ရဲဘော် ကိုလည်း အပြန် လမ်းစရိတ်ပေးမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

သာဓုက အနီးတွင် ရှိနေသေးသော မော်တော်ယာဉ်ရဲကို (ထိုလူပါကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်) ပြောလိုက်သည်နှင့်

‘ဟေ့ မောင်နီ လိုက်မသွားနဲ့’

သူက ရဲကိုလှည့်၍ ဟန်လိုက်သည်တွင် သာဓု ချက်ချင်း စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး တစ်မိုင်တွင် တစ် ယောက်၊ နှစ်မိုင်တွင် တစ်ယောက် စသည်ဖြင့် တာဝန်ကျရဲ ရော၊ အရပ်သားများရော တစ်လှည့်စီ တွေ့ရ၏။ သူတို့ကမူ တားမြစ်ခြင်း မရှိ။ တစ်ဖက်မှ ခွင့်ပြုလိုက်၍ ထွက်လာသည် အထင်ဖြင့် ခပ်အေးအေး အမူအရာ ရှိနေကြ၏။

သာဓုတို့ ညောင်လေးပင် ရောက်သည့်တိုင်အောင် လမ်း တစ်လျှောက်လုံး အပြေးသမား တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မတွေ့

om"k v10g;0w,f

ရ။ ကျောက်တံခါးမြို့ ရောက်လည်း ဘာမျှမထူး။ ဆိုကြပါစို့။
မန္တလေးအထိ အပြေးပြိုင်သူဟူ၍ မကြုံမဆုံမိ။ မည်သည့်မြို့မှ
ထွက်သွားသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် တာစူနေဆဲ ဖြစ်သည်
ကိုကား သူတို့ပင်သိပေလိမ့်မည်။

သာဓု တဇွတ်ထိုး မလုပ်လို။ အကြောင်းနှင့် အကျိုးနှင့်
ဖြစ်စေချင်သည်။ ယခုကိစ္စ၌ ယုတ်ဆွအဆုံး မည်သည့်အချိန်
လောက် ပန်းဝင်မည်ကို (မှန်းခြေ) လောက်ကား သိထားသင့်
ကြသည်။ မိမိတို့ကိစ္စလည်းလုပ် သူတထူးလည်း အနှောက်
အယှက် မဖြစ်စေခြင်းသည်သာလျှင် လမ်းမှန်ကျမည်။ ယခု
သော် ပြိုင်ပွဲဝင်သူများ တာပင် မထွက်လာသေးဘဲ ခရီးသည်
များကို ဒုက္ခပေးထားရာ ရောက်နေချေသည်။

သတိရမိသေး၏။ တစ်ခါကလည်း သိမ်ဖြူလမ်းအတိုင်း
သာဓု ကားမောင်းလာပြီး အနော်ရထာလမ်းမှ မြို့ထဲဘက်
ကွေ့သွားရန် ဖြစ်သော်လည်း ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲကြောင့် ကား
များ ပြိုခဲရပ်နေကြရ၏။ မီးနီမီးစိမ်းက အလှည့်ကျ ပြနေစေ
ကာမူ ရဲက တားထားသဖြင့် အခက်ကြုံနေကြရ၏။

သာဓု ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လှည့်လာသော ရှင်လောင်း
အခြေအနေကို ကြည့်ရာ ပရိက္ခရာပစ္စည်းနှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ
တစ်ယောက်ချင်း ကိုင်၍ လည်းကောင်း၊ ရှင်လောင်းများက
လည်း မြင်းနှင့်တစ်ချို့ ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ တစ်ချို့ဖြင့် တီးမှုတ်
ကခုန်ရေးအဖွဲ့များအပါအဝင် အလွန်ပင် ရှည်လျားလှသော
လှည့်ပွဲကြီး ဖြစ်နေ၍ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် နောက်ထပ် နာရီ
ဝက်မက စောင့်ကြရမည်။

om"k v10g;0w,f

ထိုစဉ်က သာဓုတွင် အရေးတကြီးကိစ္စမရှိ။ သို့သော် ဤ
မြင်ကွင်းနှင့် ဤဖြစ်ရပ်ကို သာဓု ဘဝင်မကျ။ ယာဉ်ရဲဆီသို့
လှမ်းသွားကာ

‘ဒီမှာရဲဘော်၊ ရှင်လောင်းလှည့်သူတွေ အဆက်ပြတ်ပြတ်
သွားတဲ့အခါ ကားတွေကို တစ်လှည့်စီ လွှတ်ပေးရင် မကောင်း
ဘူးလား၊ ဟိုမှာ ကားတွေ ပိတ်ကျပ်နေပြီ’

သို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုရဲသည် သာဓု၏စကားကို လက်
ခံသလို တွေ့သွားပြီးမှ ခေါင်းလေးလေးခါရင်း အထက်အမိန့်
ဖြစ်၍ ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ သာဓုကလည်း အထက်
အမိန့်ဆိုသည်မှာ ရှင်လောင်းလှည့်သူများ အန္တရာယ် မဖြစ်စေ
ရန်ဟု သဘောရကြောင်း၊ ၎င်းတို့ အကအခုန်အဖွဲ့များ
အဆက်ပြတ်နေစဉ် လွှတ်ပေးခြင်း၌ မည်သူမျှ မထိခိုက်သည့်
အပြင် လမ်းပင်ရှင်းသွားနိုင်ကြောင်း ပြောနေစဉ်

‘ဘာလဲ ဘာလဲ’ ဟူသော အသံကြောင့် သာဓု လှည့်ကြည့်
ရာတွင် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲ ကြိုကြပ်သူများလောမသိ၊ သာဓု၏
ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လာရပ်ရင်း မေးသဖြင့် သာဓုက
လည်း စောစောကအတိုင်း မေတ္တာရပ်ခံရာ

‘ခင်ဗျား ရပ်စောင့်နိုင်ရင် စောင့်၊ မစောင့်နိုင် ပြန်ကွေ့ပြီး
ဟိုဘက်လမ်းကသွား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် အားလုံးအတွက် ပြောနေတာပါ။
ဟိုဘတ်(စ်)ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေဆို ရုံးအလုပ်သမားတွေ
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ သွားလာကြရတဲ့လူတွေ’

‘ဒါတွေ နားမလည်ဘူး’

om"k v10g;0w,f

‘ဆေးရုံသွားမယ့် ဝေဒနာရှင်တို့၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တို့လည်း ပါချင် ပါမယ်’

‘ဘယ်သူ ပါပါဗျာ၊ ဒါ ဘာသာရေးဗျာ’

‘နားလည်ပါတယ်၊ ဒီရှင်လောင်းလှည့်သူတွေက အချိန်ရော လူရော အားနေကြလို့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လှည့်နေ ကြတာပါ။ ခရီးသည်တွေကတော့’

‘ခင်ဗျား တော်တော့ဗျာ၊ ရှင်လောင်းပွဲဆုံးမှ ကားတွေ သွား ခွင့်ရမှာပဲ။ ဒါ မြူမင်းကြီးအမိန့်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန် အမိန့်။’

‘ဘယ်သူ့ အမိန့်ဖြစ်ဖြစ် နည်းလမ်းမကျရင် ပြောရမှာပဲ။ အမှန်က သူ့အမိန့်ဟာလည်း အတီးအမှုတ်တွေ ၃ နာရီအထိ တီးနေကနေကြရင် လမ်းသွားလမ်း လာတွေလည်း ၃ နာရီကြာ အောင် ပိတ်ထားရမယ့် အမိန့်မျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။’

နောက် ထိုလူနှစ်ယောက်က ယာဉ်ထိန်းရဲအား တီးတိုးပြော ပြီး ဝတ္တရား နောက်ယှက်မှုဖြင့် ဖမ်းရန်ပြောသဖြင့် သာဓုက လည်း ‘လာ သွားကြစို့၊ ဘယ်ရဲဌာနကို မောင်းရမလဲ’ ဟုပြော ပြီး တက်မောင်းခဲရာ၌ ယခုသော် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲကို ဖြတ် ၍ မောင်းနိုင်ခွင့် ရခဲ့လေပြီ။

ပန်းဆိုးတန်း ရဲဌာနသို့ ရောက်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြသည်။ နောက် ပုဇွန်တောင် ရဲဌာနသို့ မောင်းခိုင်းပြန် သည်။ တယ်လီဖုန်း တီးတိုးဆက် ကြပြန်သည်။ တစ်ယောက် သော အရပ်သားက သာဓုအား လှမ်း၍အမည်မေးသည်။ သာဓု က ကားမောင်းလိုင်စင် ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် သူ ရုတ်တရက် တွေ့သွားရာမှ တယ်လီဖုန်းထဲသို့ နာမည်ကို ဖတ်ပြနေသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

တစ်ဖက်မှ ဘာပြန်ပြောသည်မသိ၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်
'ဟုတ်ကဲ့' နေပြီးမှ သာဓုထံ လျှောက်လာကာ

'ပြီးသွားပါပြီ၊ ပြန်နိုင်ပါပြီ'

သို့ပြောရင်း လိုင်စင်စာအုပ် ပြန်ပေးပြီး ၎င်းတို့သုံးယောက်
ပါ ထွက်လိုက်လာကြကာ

'ခုဘယ်သွားမှာလဲ'

'ဘာလဲ ရှင်လောင်းလှည့်ရာကို လိုက်ပို့ပေးရမလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာသူတို့ လှည့်သွားကြလိမ့်မယ်၊
ကိစ္စမရှိပါဘူး'

၎င်းတို့တစ်တွေ လက်ဖက်ရည်များ သောက်ချင်ကြသလော
ထင်ကာ ကားပေါ်တင်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်၌

'ဆရာက စောစောက ပြောလိုက်ရောပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့က
ဦးသာဓုမှန်း မသိလို့'

'အင်း တစ်သက်လုံး မပြောဘူး၊ ငါဘယ်သူကွ၊ ဘာကောင်
ကြီးကွနဲ့ ပါဝါအာဏာ မပြတတ်ဘူး၊ အခွင့်အရေးလည်း မယူ
ချင်ဘူးလေ'

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကုန်ကြသည်။

'ကဲ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြမလား'

'ဆရာ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ဆရာပြောခဲ့
တာတွေ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်'

om"k vl0g;0w,f

ဒီနေရာမှာ ဒါပေမယ့်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ထောက်ပြလို့ လမ်းမှန်တယ်ဆိုရင် လက်ခံရမှာပေါ့၊ ‘ဒါပေမဲ့’ စရာ မလိုဘူးထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခုန ခင်ဗျားတို့ ဖုန်းဆက်တယ် ဘယ်သူ့ဆီတော့ မသိဘူးလေ၊ အဲ လိုင်စင်စာအုပ်ထဲက ဦးသာဓု (ခ) ဦးဖေသန်းဆိုတာ ဖတ်ပြလိုက်တော့ ခင်ဗျားက ပြီးသွားပါပြီလို့ ပြန်ပြောတယ်နော်၊ အဲဒါ ဦးသာဓုမဟုတ်ဘဲ ယာဉ်မောင်း အောင်ဘုဆိုရင် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားမလားပဲ၊ အင်း ကျွန်တော်ကတော့ ကျောသားရင်သား အားလုံး သာဓုချည် ဖြစ်စေချင်တယ်လေ’

ပြောရင်းကပင် သာဓု၏ ‘ကကြီးရေးက’ ပြနေသော ရွှေဂုန်ရုံရှေ့ ရောက်လာသဖြင့် ကားရပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ခေါ်ရာ

‘မသောက်တော့ပါဘူးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ပဲ ကြည့်ချင်တယ်၊ ဇနာရီပွဲ လက်မှတ် တစ်စောင်စီလောက်’။

သုံးလခန့် ကြာသောအခါ သမ္မတဝင်းအတွင်း လွတ်လပ်ရေး ဧည့်ခံပွဲတွင် ဗိုလ်မှူးဗကို မိတ်ဆက်ပေး၍ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားရာမှ အထက်ပါကိစ္စကို ရှင်းပြလိုက်သောအခါ သူက ခေါင်းကုတ်တဲ့ပြီး

‘ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ အထက်က နှစ်ပြားဖိုးလောက် အမိန့်ပေးရင် လက်အောက်က တစ်ကျပ်ဖိုးသာသာ သုံးချင်နေကြတယ်၊

om"k v10g;0w,f

နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမလိုက်ကွာ ဆုံရုံရှိသေး လက်လွန်သွားပြီ
ဆရာ ဆိုတာလို’

‘အဲဒါ နောက်ကို ပေတံလေးနဲ့ တိုင်းပေါ့ဗျာ၊ တိတိကျကျ
လေး’

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ‘ဟား ဟား ဟား’။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

လူသည်ကား လူ

သာဓု စာရေးဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ပြီးနောက် နာမည်ကလေး ရလာသည်နှင့် ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာ အတော်များများ (အထူး သဖြင့် လက်ဝဲယောင်ယောင်) များက သာဓုအား အရင်းရှင် ဘက်တော်သား ဓနရှင်စာရေးဆရာ စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်ယာ စာရေးဆရာ အချို့ကလည်း စာရေးဆရာ အနုပညာ သည်မဟုတ်သော ဆုံးမစာ ရေးသမားများ၊ ဩဝါဒရေးဆရာ စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း ကိုယ်သန်ရာ စကားလုံးများဖြင့် ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။

လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးဆိုသည်ကို သာဓု နှလုံးသားထဲ က လက်ခံသည်။ သာဓု ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာ ထုံသည်။ (ရေးရန်ကိုကား တစ်ကြိမ်သာ အရူးထခဲ့သည်။) ဤ သည်မှာလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အောင်ကျော် အမည် ဖြင့် ရွှင်ပျော်ပျော်တိုက်သို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပို့ရတွင် သူအောင် မြင်သွားသဖြင့် အားကျမခံစိတ်ဖြင့် ‘သန်းဖေမောင်’ ဟူသော ကလောင်နာမည်တပ်ပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပို့ဖူးသည်။ (ပယ် လိုက်လေသတည်း။) ပြန်စာ မှတ်ချက်တွင်လည်း အများကြီး လိုပါသေးသည်။ ဆက်ကြိုးစားပါဦးဟူ၍ ပါလာသဖြင့် သူတို့

om"k vl0g;0w,f

၏ အများကြီးလိုသော မှတ်ချက်သည် အတိုင်းအတာမရှိသော ကြောင့် နောက်ထပ် သာဓု မရေး။ အဖတ်သမားဘဝတွင်ပင် ရပ်တည်နေခဲ့သည်။

ဖတ်ရာတွင်လည်း သာဓု ကြေးများသည်၊ ရွေး၍ဖတ် သည်။ မှတ်သားစရာ ပညာ ဗဟုသုတ ဘာမျှမပါသော စာပေ ဆိုလျှင် ဝယ်ရန်မဆိုထားဘိ။ အခဲမဲ့ရ သည်တိုင် အချိန်ကုန်ခံ ၍ မဖတ်။ စာရေးသူဖြစ်လာသော အခါတွင်လည်း စာရှုသူအား တစ်ခုခုပေးနိုင်မှ ရေးချင်၏။ ငွေကုန်၊ အချိန်ကုန်၊ အညောင်း မိစာမျိုးဖြင့် ပရိသတ်ကို ဒုက္ခမပေးလို။

စေတနာ၏ အကျိုးကိုယုံသော သာဓုသည် ပြည်သူအား အကျိုးပြုမည်ထင်သည့် စာများသာ ရေးခဲ့သည်။ ပြည်သူက လည်း စေတနာ တုံ့ပြန်ကြသည်။ သာဓုစာအုပ် ထွက်ပြီဆို လျှင် လက်မလည်အောင် ရောင်းရသည်။ အကောင်းဆုံး ပုံနှိပ် စက်အသစ်များ ဝယ်နိုင်လာသည်။ တိုက်နှင့် ကားနှင့် နေနိုင် လာသည်။

ဤသည်ကို ဓနရှင် စာရေးဆရာဟု အမည်တပ်လာကြ သည်။ ရေးဖော်ရေးဖက် လက်ဝဲစာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကမူ သာဓုအား ကြေးစား စာရေးဆရာဟု ခါးခါးသီးသီး ဝေဖန် သည်။

‘မဟုတ်သေးဘူးညီလေး၊ ညီလေးတွေခေါ်ပုံ ချော်နေပြီ။ ကဲ ကဲ ခု ညီလေး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရင် မဂ္ဂဇင်းတွေက ဘယ် လောက်ပေးသလဲ’

om"k vl0g;0w,f

‘၅၀ ကျပ် ၇၅ ကျပ် စသဖြင့်ပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းစောင်ရေ အနည်းအများအလိုက် ပေးတယ်’

‘အေး အစ်ကို့ဝတ္ထုဆိုရင် ဘယ်မဂ္ဂဇင်းပေးပေး ကျပ် ၂၀၀ ရတယ်’

‘ရမှာပေါ့ အထက်တန်းလွှာတွေ အကြိုက် ရေးတာကိုး၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း အဆင့်အတန်းခွဲတယ်၊ သူတို့လည်း ဓန ရှင်ဝါဒ စက်ကွင်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတာကိုး’

‘ကောင်းပြီ စစ်သား ရဲဘော်ချင်းအတူတူ အသက်စွန့်ပြီး ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်တဲ့ ရဲဘော်ကို ရာထူးမြှင့်ပေးမယ်၊ ဘွဲ့တံဆိပ် နဲ့လည်း ဂုဏ်ပြုလိုက်တယ်ဆိုရင် ညီလေး ဘာပြောမလဲ’

‘ဒါက တခြားစီပဲ’

‘မတခြားပါဘူး၊ ညီလေးလည်း စာတွေရေးတယ်၊ အနု ပညာသည်နော်၊ အစ်ကိုလည်း အတူတူပဲ၊ ဒါပေမယ့် အကြိုက် များတာချင်း မတူလို့ အစ်ကိုက ပိုရတာကို မကျေနပ်ရင် ညီလေးလည်း ပိုရအောင် ကြိုးစားပေါ့’

‘ဘာလဲ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အရင်းရှင် ဘက်တော် သားဖြစ်အောင် ဆွယ်နေတာလား’

‘ထားတော့၊ ခု ညီလေး အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘၂၄ နှစ်’

‘ခု အစ်ကို့အသက် ၄၀၊ အေး ညီလေး အသက် ၄၀ ပြည့် တဲ့နေကျတော့ တစ်ခါ ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့’

သို့တိုင်အောင်လည်း အခွင့်အရေးရတိုင်း သာဓုအား သူ သည် ကလော်ဆဲ ဆော်မြဲ ဝေဖန်နေဆဲပင် ရှိနေသေး၏။

om"k vl0g;0w,f

တစ်နေ့သော် အချိန်မတော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဘွားခနဲ ရောက်
လာပြီး တံခါးခေါက်သည်။ သာဓုကို နှိုးသည်။

‘ကျွန်တော် မိန်းမခိုးသွားပြီအစ်ကို၊ ဟိုအရင်ပြောတဲ့ ချစ်သူ
ပဲ’

‘အဲဒီတော့’

‘အစ်ကိုကလည်း မေးနေရသေးသလား၊ အချစ်စာရေးဆရာ
ကြီး လုပ်နေပြီးတော့ အဲ ငွေလိုချင်တယ်’

ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် သူ့ဗိုက်ထဲ၌ အူဘယ်နှစ်ခွေရှိသည်
ကို သာဓု မြင်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အား ချွတ်လိုသေး
သည်နှင့်

‘ငွေ ဘာလုပ်ဖို့’

‘ဪ အစ်ကိုနယ် ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်နေရာ
နာသွားလဲ မေးနေပြန်ပြီ၊ ဖျာတို့ ခေါင်းအုံးတို့ကအစ ဝယ်ရ
မယ်’

‘ဟုတ်ပြီ’

‘အဲဒါ ငွေ ၅၀၀ လောက် လိုချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဝတ္ထု
လုံးချင်း တစ်ပုဒ် ရေးပေးမယ်လေ၊ အစ်ကိုတိုက်ကနေ ထုတ်
ပေါ့’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်မှု
မပါဘဲ အမေကျော် ဒွေးဒေါ်လွမ်းတာတို့ အစိုးရကို အခြောက်
တိုက်ဆဲတာတို့ အဲဒါမျိုး စာသဘင်က မထုတ်ဘူးဆိုတာ
ညီလေး’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

‘သိပါတယ် အစ်ကိုရာ အချစ်ဝတ္ထုသန့်သန့် စာပေ သက် သက် ရေးပေးမှာပါ’

သာဓု ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ပေးလိုက်၏။ နောက် ဆက်တိုက် ဆိုသလို ဝတ္ထု ကောင်းကလေးများ ရေးလာ၏။ ထွက်လာ၏။ အသားလွတ် ကောင်းခြင်း၊ ယုတ္တိမတန်သော ဆိုးခြင်းများ သူ့စာမျက်နှာတွင် တဖြည်းဖြည်း ပါးလာကာ ကလေးနှစ် ယောက်အရတွင် အတော်ကြီး တည်ငြိမ်သွား၏။

(ယခုသော်မူ သူသည် ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် တိုက်နှင့် ကားနှင့် ဖြစ်နေလေပြီ၊ ရေခဲသေတ္တာနှင့်လူကို လှမ်းဆဲရန်မှာ သူ့အလုပ် မဟုတ်ဟု သဘောပေါက်နေချေပြီ။)

ထိုသို့ အစွန်းရောက် စာရေးဆရာ အတော်များများနှင့် သာဓု တို့ အယူအဆချင်း မတူကြသည့်အတိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် စာအပြန်အလှန် ဝေဖန်လေ့ရှိကြသော်လည်း သူတို့သည် သာဓု ထံသို့ မလာဘဲလည်း မနေနိုင်။ လာပြန်လည်း တဝတပြဲ စား ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အယူအသည်းဆုံး ခေါင်းအမာဆုံး စာရေး ဆရာတစ်ယောက်ကား ကလေးအလွန် ချစ်တတ်သည်။ သာဓု ကိုလည်း ချစ်သည်။ အချိန်ရသည်နှင့် ရောက်လာတတ်ပြီး မောင်ဝဏ္ဏ၊ မောင်ဗလ (သုမောင်) တို့နှင့် ကစားသည်။ မြူ သည်။ သူ့ဂုတ်ပေါ်တင်၍ လျှောက်လည်တတ်သည်။ ကလေး များနှင့် တွေ့လျှင် နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းနေသလောက် သာဓုနှင့် ရင်ဆိုင်မိလျှင် ခန်းခနဲနှင့် စကားစတတ်သည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

‘ဟေး အရင်းရှင်အစ်ကို၊ ဆာတယ်ဗျာ လက်ဖက်ရည်တိုက်’
မောင်ဝဏ္ဏတို့နှင့် ချောမြူ ကစားရာတွင်ပင်

‘မင်းတို့နော် ကြီးလာရင် ဦးလေးတို့လို ပြည့်သူ့ဘက်တော်
သား ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းတို့အဖေလမ်းစဉ် မလိုက်နဲ့၊ သူက လူ့
မလိုင် စာရေးဆရာကွ’

ကလေးများ နားမလည်သော စကားလုံးများဖြင့်ပင် သာဓု
ကို မကြားတကြား ရိတ်တတ်သေး၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ရင်း
အလွန်ကောင်းသည်။ ဆင်းရဲသော လူတန်းစားကို အလွန်
သနားတတ်သည်။ သူ့အိတ်ထဲ၌ ငွေနှစ်ကျပ်ရှိလျှင် တစ်ကျပ်
ဖွဲပေးရန် ဝန်လေးသူမဟုတ်။ သူသည် ကားပေါ်ကလူကို မုန်း
သလောက် လမ်းပေါ်ကလူကို အလွန်ချစ်တတ်သည်လည်း
ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ သာဓု ကားပျက်နေသဖြင့် သူနှင့်အတူ ရှုမဝသို့
လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအဝင်၌ ဖြတ်မောင်းသွား
သော မော်တော်ကားလေး အရှိန်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ရေ
အစင်ခံလိုက်ရ၏။

‘တောက်’

သူသည် သို့လျှင် ‘တောက်’ တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်
လိုက်ပြီးမှ

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား အစ်ကို၊ ကားပေါ်ကလူတွေဟာ ဒီ
အတိုင်းပဲ၊ လမ်းပေါ်ကလူကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ချင်ကြ
ဘူး’

om"k v10g;0w,f

‘တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ညီလေးရာ၊ အစ်ကိုတို့ ညီလေး တို့ကိုလည်း သူသိလည်းမသိ၊ ရန်သူလည်း မဟုတ်’

‘ဟာ နည်းနည်းပါးပါး ရှောင်မောင်းပေါ့’

‘ဒီမှာညီလေး၊ အစ်ကိုက ကားမောင်းနေကျမို့ ကောင်း ကောင်းသိနေပြီ၊ သူရှောင်မောင်းလို့ မရဘူး၊ ဒီဘက်မှာ ကား တွေရပ်ထားတယ်၊ ဟိုဘက်မှာက ဈေးသည်တွေ လမ်းပေါ် အထိ ချရောင်းနေတယ် မလွတ်ဘူး၊ ခုလိုပဲ သူမောင်းမှ ဖြစ် မယ်’

ဤအထိ သူမကျေနပ်သေး။

‘ဒါဆို ဖြေးဖြေးမောင်းပေါ့’

‘ခုမောင်းသွားတာ ဆိုလည်း ဆိုက်ကား အမြန်နှုန်းလောက် တောင် မရှိပါဘူး’

‘ဒါတော့ အစ်ကိုက ကားရှင်မို့ ကားသမားဘက်က လိုက် ပြောတာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကဲ ခုပြဿနာကို သေသေချာချာ တွေး၊ ကဲ ဟိုမှာ ရှုမဝတိုက်နားက ကားတစ်စီးလာနေတယ်၊ ဘေးကို ရေစင်သလား’

သူ ထိုကားဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မစင်ဘူးနော်၊ ကြည့် ခုန အစ်ကိုတို့ စင်တဲ့နေရာရောက် ရင် စင်လိမ့်မယ်၊ ဟောတွေ့လား၊ ဟိုမှာ မိန်းမကြီးတွေ ရေစင် ကုန်ပြီ၊ ဘာလို့စင်တာလဲ’

‘ချိုင့်ရှိလို့’

om"k v10g;0w,f

‘အဲဒါပဲ ကားလမ်းမှာ ချိုင့်ရှိရင် ရေဝပ်မယ်၊ ရေဝပ်နေရင် ကားဖြတ်သွားတိုင်း ရေစင်မယ်၊ ဒါ ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိသလဲ ညီလေး စဉ်းစားပေါ့၊ နောက်ပြီး မော်တော်ကား ဆိုတာ ရှောင်ချင်တိုင်း ရှောင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူက သတိရှိဖို့လိုတယ်၊ ရေဝပ်နေတဲ့ ကားလမ်းတွေရင် အဲဒါ ဝေးဝေးက’

‘တော်ပါတော့ အစ်ကိုရာ၊ ကားစီးနိုင်တဲ့လူတွေကိုက ဟင်း’

‘အေး တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဘတ်စ်ကား ဒီရိုင်ဘာတွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ညီလေးရေ၊ တစ်ခါတလေ သူတို့က တောင် ပိုဆိုးချင်သေးတယ်’

ထိုနောက် များမကြာမီ သာဓု စက္ကူသွားဝယ်ရန် ကားပေါ်အတက် သူရောက်လာပြီး

‘ကလေးတွေ ကျောင်းက မပြန်သေးဘူး အစ်ကို၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်ဗျာ ပျင်းတယ်’

သာဓုတို့ စက္ကူသွားဝယ်သည်။ ကားနှင့်အပြည့် တင်လာသည်။ ဝန်က လေးလွန်းသဖြင့် ကားဦးပိုင်း မော့နေသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းလာရပြီး၊ ယောက်လမ်း ကုန်းအတက်တွင် ဘုရားလမ်းဘူတာ အဆင်းဘက်မှ လက်တွန်းလှည်းတစ်စီး အရှိန်နှင့် ဆင်းလာသည်။ ဖြုန်းခနဲ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ကြသဖြင့် သာဓုက တစ်ဖက်သို့ဆွဲပြီး ဘရိတ်ကို ဖမ်းလိုက်စေကာမူ လက်တွန်းလှည်းတွင် ဘရိတ်မပါ၊ အရှိန်သတ်၍ မရဖြစ်ကာ သာဓုကားရှေ့တစ်ခြမ်းကို ဝင်ဆောင့်တော့၏။

‘ဟာ- ဒီကောင်တွေ၊ ငါဆင်းရိုက်ပြန်တော့မယ်’

om"k v10g;0w,f

ဆင်းရဲသားကို သနားတတ်သူ စာရေးဆရာက ဤလို
ထကြိမ်းတော့၏။

‘နေနေ အစ်ကိုဆင်းမယ်’

ကုလားများကား အလွန်အမင်း ကြောက်နေသည်။ သာဓု
ကား မီးခွက်အနည်းငယ် ပိန်သွားရုံသာ ရှိသဖြင့် ကုလားများ
အား ‘သွားတော့’ ဟု မျက်နှာရိပ်ဖြင့် ပြရင်း ကားကို ပြန်
မောင်းထွက်လာသည်။ သူလည်း ဘာမျှမပြော၊ သာဓုလည်း
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းလာခဲ့သည်။

လမ်းပေါ်ကလူနှင့် ကားပေါ်ကလူ၊ နေရာပြောင်းလိုက်သော
အခါ လူသည် လူပါတကား။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာတည့်

သာဓု အလွန်နာမည်ကြီးနေသောအချိန်၊ စာပေဗိမာန်ဆုရ ကိုး တန်း၊ ဆယ်တန်း၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းများအတွက် သာဓု၏ ‘တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို’ ဝတ္ထု ကျောင်းသုံးဖြစ်နေသော အချိန်၊ မရှေးမနှောင်းမှာပင် သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရခဲ့သော ‘က ကြီးရေးက’ ဇာတ်ကား အကယ်ဒမီလေးဆု ပွဲဦးထွက် ဆွတ်ခူး ခဲ့သောအချိန်။

မြန်မာပြည်အနှံ့ သာဓုသွားလေရာတွင် သာဓုဟူ၍ ရိပ်မိ လိုက်သည်နှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်က လက်တို့ သတင်းပေး လိုက်သည်နှင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကာ ‘ဪ ဦးသာဓုလား၊ ဒါ သာဓုကိုး’ ဟု အတင်းတိုး၍ မိတ်ဆက်ကြသည်။ စာတိုစာစ ရေးခိုင်း၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသူတို့ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော အချိန်အခါသမယ၏ နေ့တစ်နေ့၌

သာဓု၏ ချက်မြုပ်ရာမြေ၊ ပဲခူးမြို့ရှိ ရေပိုက်ကန်ထရိုက် တာ ဦးဘိုးစိန် (ပန်းလှိုင်) ထံသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူကား သာဓု၏ ဦးလေအရင်း။ ရောက်ခဲ့သည့် ကိစ္စ မှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တစ်ကားအတွက် ကန်ထရိုက်ယူသူ ‘ကိုစာကလေး’ နှင့် ချိန်းထား၍ တစ်ကြောင်း၊ ထားဝယ်ဘက်မှ

om"k vl0g;0w,f

မိတ်ဆွေများအား ဘုရားဖူးပို့ချင်သည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့်။

ဧည့်သည်များကိုလည်း ဘုရားဖူးအနံ့ ပို့ခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုစာကလေးနှင့်လည်း ရုပ်ရှင်ကိစ္စ စကားပြောပြီးဖြစ်၍ ပြန်ကြတော့ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် သာဓုက ဓာတ်ဆီသွားဝယ်သည်။ အမေကြိုက်တတ်သော ရေငမ်းသီးနှင့် ငါးဖယ် ငါးချဉ်ထုပ်ပါ ဝယ်ခဲ့သည်။ အချိန်မှာ ညနေ ၃ နာရီ သာသာခန့်။

ပန်းလှိုင်ရပ်ထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာသည်၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ဦးလေးတို့အိမ်ရှေ့တွင် လူအများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘လာဟော သာဓု၊ မင်းက မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တတ်လို့ ‘မငွေ’ ကို ညောင်ပိုင်းကတောင် သွားခေါ်လာရတယ်၊ သူက ဟိုဘက်ပိုင်းမှာတင်ရောင်းတာ၊ အမလေး မနည်းတောင်းပန်ပြီး ခေါ်လာရတယ်’

မုန့်၏။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုလျှင် သာဓု အလူးအလဲ ကြိုက်သည်။ ပဲခူးမုန့်ဟင်းခါး ချက်ပုံပြင်ပုံ အစပ်အဟပ်မှာ ရန်ကုန်နှင့်မတူ၊ တမူထူးခြားသည်။ ဟင်းရည်မှာ ကျဲတောက်တောက်နှင့် အလွန်ချိုသည်။ မုန့်ဖတ်က အမျှင်ကြီးသည်။ ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ နံနံပင် များများမသုံး၊ ကြပ်သွန်မြိတ် အလုံးကြီးကြီးကို ခပ်ကြီးကြီးပင် လှီး၍ထည့်သည်။ အချို့ဆိုင်များက ကြက်သွန်မြိတ်အစား ကြက်သွန်ကြော် ထည့်ပေးသည်။ ရန်ကုန်ကဲ့သို့ ကြက်သွန်ဖြူ အကြော်မဟုတ်၊ ကြက်သွန်နီကြော် ဆီချက်။

om"k v10g;0w,f

ရှောက်သီး၊ သံပုရာသီးနေရာတွင် ပဲခူးက ဆီးဖြူသီး ပေးသည်။ သာဓု အကြိုက်ဆုံးတစ်ခုမှာ ဆန်မှုန့်လှော်ထောင်း ဖြစ်၏။ ပဲနှင့်ရောသေးသလော သာဓုမသိ။ အလွန်စားကောင်း သော အစပ်အဟပ်ဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ နဂိုကလည်း မုန့် ဟင်းခါးကြိုက်သူ ဖြစ်၍ (သာဓုအကြောင်း သိသူတိုင်း သိကြ သကဲ့သို့) အဒေါ်ဖြစ်သူ ဦးလေးစိန်၏အစ်မ ဒေါ်ဒေါ်မမကြီး သည် ညောင်ဝိုင်းဘက်တွင်သာ လည်ရောင်းပြီး ဈေးသည် စည်ကမ်းအရ သူ့နယ်နှင့်သူ ရောင်းသည်ကို ဒေါ်ဒေါ်က မငွေ မုန့်ဟင်းခါး ကောင်းလှချည့်ဟု စပယ်ရှယ်ရွေးကာ သာဓုကို ကျွေးချင်ရှာသည်။

‘ကဲ မငွေ ထည့်ထည့်၊ မတ်ပဲဘယာကြော် တစ်ခုထည့်၊ ဟဲ့ သာဓု ဘယာကြော် စားမယ်နော်၊ အေး စားမယ်တဲ့ ထည့် ထည့်’

သာဓု၏ ဧည့်သည်များကမူ စားသောက်ပြီးပြီ ဖြစ်၍ အတွင်းနားတွင် ထိုင်နေခိုက် ဦးလေးစိန်က သူ့ဝါသနာအတိုင်း ကော်ဖီဖျော်နေသည်။ ဧည့်သည်များကို တိုက်ရန်။

မုန့်ဟင်းခါး ပြင်ပြီးဖြစ်၍ ဒေါ်ဒေါ်က သာဓုကို တစ်ဆင့် ကမ်းပေးကာ

‘ငါ့တူလေး လိုတာထည့်စား၊ ငရုတ်သီးက စပ်တယ်နော်၊ အပေါ့အငန်ကော အတော်ပဲလား၊ အေးအေး စားစား၊ အဲဒါ ရန်ကုန်က ကျွန်မတူလေးပေါ့၊ သာဓု ဆိုတာလေ၊ ကြားဖူးမှာ ပေါ့’

om"k vl0g;0w,f

သာဓုက ဒေါဒေါကို လှမ်းကြည့်မိရာမှ တဆက်တည်းဆို သလို ဒေါငွေကိုပါ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဒေါငွေကမူ ဘာမျှမ ပြော၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။ သာဓု လည်း မုန်းဟင်းခါးဆက်၍ စားသည်။

‘သူက နာမည်သိပ်ကြီးတာ မငွေရဲ့၊ သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဆို အားပါး သိပ်အများကြီး ရောင်းရတယ်၊ လူကြိုက် သိပ်များ တာပေါ့’

ဤတွင် သာဓု ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ဒေါဒေါအား လှမ်း၍ လက်တို့ရင်း မျက်နှာကဲဖြင့် ဟန့်လိုက်ရသည်။ သို့ သော် မရ

‘ဟော ကျွန်မတူလေး ရေးတဲ့ဝတ္ထုပေါ့ ‘တပ်ထဲက မြတ်ကို ကို’ ဆိုတာ ဆုငွေ တစ်ထောင်တောင်ရတယ်၊ ဝန်ကြီးကိုယ် တိုင်ကကို ဆုပေးတာ၊ အခမ်းအနားနဲ့ပေါ့’

‘ဒေါဒေါဟုခေါ်ပြီး ဆက်မပြောရန် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ သာဓု ဧည့်သည်များလည်း ဒေါဒေါပြောသည်ကို နားစွင့်နေကြသဖြင့် သာဓုအနေဖြင့် ကသိကအောက် ဖြစ်လာ သည်။ ဒေါဒေါကား စကားပြောမရပ်။

‘မပြောပါနဲ့တော့ မငွေရယ်၊ အဲ အဲ သူက သာဓုတဲ့ အဲဒီ သူရေးတဲ့ စာအုပ်ပေါ့၊ အစိုးရကတောင် ကျောင်းတွေမှာ သင် ခိုင်းရတာ၊ အဲသလောက် တော်တဲ့ ကျွန်မ တူလေးပေါ့’

ခက်ချေပြီ၊ သာဓုလည်း ရှက်လာပြီ။

‘ကဲ ဒေါဒေါ၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တယ်၊ လမ်းထိပ်မှာ ဝယ်ပေးပါလား’

om"k v10g;0w,f

‘ဪ ငါ့တူကလည်း၊ ဟိုမှာ မင်း ဦးလေး ဖျော်နေပြီ’
‘ဦးလေးဖျော်တာ ကော်ဖီပဲ’
‘အေး အေး၊ ဝယ်ပေးမယ်’

‘သို့သော် ဒေါ်ဒေါ် မထသေး၊ စင်စစ် သာဓု လက်ဖက်ရည်
မသောက်တော့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း
ဒေါ်ဒေါ် ထသွားပါစေတော့၊ စကားပြတ်ပါစေတော့ဟူသော
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူလည်း

‘ပြီး ဟိုတလောက မငွေကော မကြည့်လိုက်ဘူးလား၊
‘ကကြီးရေက’ ဆို တာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်မတူလေး ရိုက်တာပေါ့၊
အာပါး ပိုက်ဆံတွေရလိုက်တာဆိုတာ မလိုချင်သလောက်ပဲ’
‘ဒေါ်ဒေါ် လက်ဖက်ရည်လေ’

‘အေးပါ၊ စားမှာ စားပါဦး၊ အဲ အဲဒီ ဇော်ကားကလည်း
ဆုရတာပဲ၊ ရွှေရုပ်တွေ၊ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ နတ်သမီးရုပ်တွေ
လေးခုတောင်၊ နဲမှတ်လို့ မငွေရယ်’

‘ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်’ ဟု သာဓုက အသံပြတ်နှင့် ဟန့်လိုက်၏။
သူကမူ ဆက်၍ပြောနေဆဲ။ ဒေါ်ငွေကလည်း ပါးစပ်အဟောင်း
သားနှင့် နားစွင့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ သာဓုကိုလည်း တ
လှည့်ကြည့်ကြည့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေရှာသည်။

‘ကျွန်မတူက နိုင်ငံကျော်တာမှ မငွေရယ်၊ နောက်ပြီး ‘ဧည့်
သည်’ ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားမှာလည်း မင်းသား လုပ်သေးတယ်
မငွေရဲ့၊ မကြည့်ဘူးလား၊ အိုပရိတ်သတ်တွေဆိုတာ သဘော
ကျလွန်းလို့’

‘ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လိုလဲ၊ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပါဆိုမှပဲ’

om"k v10g;0w,f

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မှ ဒေါ်ဒေါ်မှ မြန်မြန် ထပါစေတော့ဟု မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး နဖူးကြော တင်းပြလိုက်လိုက်သည့်တိုင် အောင် သာဓုအား ဂုဏ်တင်၍ မဝသေးသဖြင့် လေးလေးကြီး ထရင်း သူ့ပါးနှုတ်ခမ်းထောင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ တံတွေး မြှုပ်နုနုကလေးများကို အလှအယက်သုတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဦးမယ့်ဟန် ပါးစပ်ပြင်နေပြန်သောကြောင့်

‘သွားပါ ဒေါ်ဒေါ်’

ဒေါ်ဒေါ် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ယူရန် အိမ်ထဲဝင်သွားမှ သာဓု လည်း အသက်ရှု ဖြောင့်တော့လျက် နောက်တစ်ခွက်ထပ်မှာရန် ဒေါ်ငွေအား လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင်

ဒေါ်ငွေသည် သာဓုအား အလွန်လျှင် လေးစားကြည်ညို အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ပန်း ကန်ကို ခပ်ရိုရို လှမ်းယူရင်း

‘မောင်ရင်က ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲဟင်’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

သူတို့သိပါတယ်

‘စာသဘင်’ကို တာဝန်ယူထားသော သားများက စာအုပ်တစ်အုပ် အသစ်ရေးပေးပါဟု သာဓုကို အပူကပ်ကြသည်။ အနယ်နယ်က တောင်းဆို နေပါပြီဟုလည်း အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် အကြောင်းပြသည်။

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထုတ်ချင်လည်း ရေးပေးပါ့မယ်၊ ဟိုကတောင်းဆိုချက်၊ ဒီကတိုက်တွန်းမှု ဆိုတာတွေနဲ့ ခုတုံးမလုပ်ပါနဲ့ကွာ’

သို့ပြောရင်း ဤစာအုပ် ရေးပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ပြိုက်ခနဲ ကောက်၍ ကြော်ငြာကြသည်။

‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးပြီးကာစ ဒေါသဖြစ်စရာ ကမောက်ကမ မြင်ကွင်းများကို မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရာမှ စာတစ်ပုဒ် ကောက်ရေးရင်း စာရေးဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ရသော) စသည်ဖြင့်

ဤတွင် ထိုကောက်ရေးသည်ဆိုသော စာတစ်ပုဒ်သည် အဘယ်စာတစ်ပုဒ် လေနည်းဟု သိလိုလာကြသည်။ သိပြီး

om"k v10g;0w,f

သူက မသိသေးသူကို (ဝန်ကြီး တစ်မတ်) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပေါ့ဟု
သူတို့ချင်းပြော၍ သိသွားပြီးသော အခါတွင်မူ ဖတ်ချင်လာကြ
ပြန်သည်။

ဤသည်ကိုလည်း သားများက ပြော၍ သိရသည်။
စာရှုပရိသတ်ကိုပင် ခုတုံးလုပ်ပြန်လေသလော မပြောတတ်။
ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ‘အဆစ်’ ကလေးအဖြစ်
ကား ထည့်ပေးသင့်သည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း ဆက်ဖတ်လို
က ဖတ်ပါ သာဓု၏ စာရှုသူ။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဝန်ကြီး တစ်မတ်

ဂျစ်ကားကလေး တစ်စင်းသည် ဆူးလေဘုရားဘက်မှ ဒါလဟို
ဇီလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ မောင်းလာပြီး သိမ်ကြီးဈေး
ထိပ် ဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် လက်ယာဘက်သို့ ချိုး
ကွေ့ကာ သိမ်ကြီးဈေးဆင်ဝင်အောက် အထည်ဆိုင်များ အနီး
တွင် ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လိုက်၏။

‘အိုင်ဆေး ရင်ရေ ဆိုင်တွေ အားလုံး ပိတ်ထားပါကလား၊
ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်’

ဂျစ်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသူ မိန်းမပျိုသည် ကား
ပေါ်မှမဆင်းဘဲ အထည်တန်းဆီသို့ လှည့်ကြည့်ရင်း အနီးရှိ
အဖော်အား ပြောလိုက်ရာ’

‘ဟင် ဟုတ်ပါရဲ့’

ဟု အဖော် မိန်းမပျိုက ပြန်ပြောပြီး ဆက်လက်၍
‘နေဦး နေဦး တစ်ယောက်ယောက် မေးကြည့်ရအောင်’

om"k vl0g;0w,f

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကားအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူ သတင်းစာရောင်း သော သူငယ်တစ်ယောက်အား’

‘ဟေ့ သူငယ် ဈေးဘာဖြစ်လို့ ပိတ်တာလဲ’

‘ဒီနေ့ ဈေးတိုက်ပွဲ ရှိတယ်လေ။ ခု အစည်းအဝေးပြီးလို့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အလေးပြုဖို့ သွားကြပြီ။ ဟိုရှေ့မှာ’

မိန်းမပျို နှစ်ယောက်သည် သူငယ် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်မှပင် ဂျူဗလီဟောဆီသို့ ဦးခိုက် ချီတက်သွားကြ သော လူထုကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ခက်တာပဲ ရင်ရယ်။ ကိုယ့်ကို နက်ဖြန် ဆွမ်းကျွေးတစ်ခုက ဖိတ်ထားတာနဲ့ အဲ့ဒီကို ဝတ်သွားဖို့ ပိတ်ဆန်းလာဝယ်တာ။ ခုတော့ အကြီးအကျယ် ဆောရီးဖြစ်တာဘဲ’

‘အို တင်ကလဲ တင့်မှာ အဝတ်အစားတွေ ဒီလောက် ပေါ ရက်သားနဲ့ ရှိတာ တစ်ခုခု ဝတ်သွားလဲ ပြီးတာပဲဟာ’

‘နိုး နိုး ကိုယ့်အကြောင်း ရင်သိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ဒါဆို ဒါမှ’

ဟု ပြောပြောဆိုဆို တင်သည် မော်တော်ကား လက်ကိုင် ကို လက်ဝဲဘက် တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ထိန်းကိုင်ကာ လျင်မြန် သော အဟုန်ဖြင့် မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ကားကလေးမှာ နှေးချီတစ်ခါ မြန်ချီတစ်မူ မြောက်တူရှုသို့ လိမ့်နေ၏။

တင်ဆိုသည်မှာ အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ် ကြားတွင် ကြွားကြွားရွရွနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသူဖြစ်၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

သူသည် ရှေ့တွင်ချီတက်နေသော လူထုကို လည်းကောင်း၊
သူ့အား မျက်နှာပေး အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေကြသော ဘေးလူ
အပေါင်းကို လည်းကောင်း သူသည် ဂရုစိုက်ဟန်မတူ။

‘ဆွမ်းကျွေးမှာ ဝတ်ဖို့ ပိတ်ဆန်းမရတာ ဝှက်တတ်ဘဲ’

ဟု တစ်ခါတစ်ခါ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထိုအချက်ကို
ထောက်သော် သူသည် ပိတ်ဆန်းကလွဲ၍ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စား
သည်မှာ ထင်ရှားနေတော့၏။

‘ဟေ့ တင် ဘယ်သွားမှာလဲ’

ဟူသော ရင်၏အသံကြားမှ ရုတ်တရက် သတိရသလို
လှုပ်ရှားလာပြီး

‘ဟင် ကိုယ်ဖြင့် ပိတ်ဆန်းမရလို့ စိတ်အိုက်လာတာနဲ့
ဘယ်ရောက် လာမှန်းတောင် သတိမထားမိဘူး၊ ဟိုဟာ ကျား
ကူးကျောင်း မဟုတ်လား ပြန်ကွေ့မှဘဲ’

ဟု ပြောရင်း တင်သည် ကားကွေ့ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်
လည်း ထိုအချိန်၌ သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှာ မောတော်
ကားကွေ့ရန် မဆိုထားဘိ၊ ဆိုက်ကားကလေး တစ်စင်းပင်
ပြန်ကွေ့ရန် ခဲယဉ်းလောက်အောင် လူရော ယာဉ်ရထားတွေပါ
ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည့် အဖြစ်ကိုတွေ့ရမှ

‘ကဲ လူရှင်းမှပဲ ပြန်ကွေ့တော့မယ်၊ ကားကို ဘေးကပ်ရပ်
ထားမှပဲ’

ဟုပြောကာ တင်သည် ကားကလေးကို ဂျူဗလီဝင်းအဝ
မရောက်တရောက် ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ရပ်ထားလိုက်လေ
၏။

om"k vl0g;0w,f

‘ကဲ မထူးပါဘူး၊ ကားရပ်ထားရမယ့်အတူတူ ဂျူဗလီဟော
ထဲ ခဏဝင် ကြည့်ရအောင်’

တင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ဘုရားဘုရား သူမို့လို့ ဤစကား ပြောထွက်ပုံ ရမ်းကားလှ
တော့၏။ ရိုင်းလေစွ၊ ရိုင်းလေစွ။

ဤမျှသော လူထု အုပ်ကြီးသည် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အဖြစ်ကို
အသည်းနှင့်အောင် ပူဆွေးပြီး ရိုသေသမှု အလေးပြု လာကြ
ချိန်ဝယ် သူမို့သာ ဤစကားမျိုး ပြောရက်တော့သည်။ မတော်
တဆ သူ့စကားကိုသာ လူထုကြားရလျှင် ခဲတစ်လုံးစီနှင့်သာ
ဝိုင်းပေါက်တော့ သူ့ဂျစ်ကား ပျောက်ပြားသွားစရာ ရှိ၏။

နိုင်ငံရေးကို သူနားလည်ပုံ မပေါ်၊ စီးပွားရေးလည်း သူ
သိဟန်မရှိ၊ စီးပွားရေးသိလျှင် ဈေးတိုက်ပွဲအကြောင်းကို သိရ
မည်။ ဈေးတိုက်ပွဲသိလျှင် နိုင်ငံရေးလည်း သိရမည်။

သို့သော် တင်ကား၊ ဘာကိုမျှမသိဟု ဆိုရန်မသင့်။ တစ်ခု
တော့ သူသိသည်။ ထိုအသိမှာ ဝတ်မှု၊ စားမှု၊ ကြွားမှု သာ
လျှင် ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဤ၍ ဤမျှ မသိသား ဆိုးဝါး၍ အလိမ္မာ ခေါင်းပါးလှ
သော တင်လို အထက်တန်းစား မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဗမာ
ပြည်တွင် ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်လူထုသည် ပူမှု
တွေကြားထဲမှာ အံ့အားသော်လည်း သင့်ရာ၏၊ ဒေါသသော်
လည်း ဖြစ်ရာ၏။

သို့သော် တင်လို မိန်းမမျိုးထက် အဆပေါင်းများစွာ မိုက်
သော ယောက်ျားများလည်း ရှိသေး၏။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေး

om"k vl0g;0w,f

နေ ရှာနေစရာမလို ထိုယောက်ျားများကား ဗိုလ်ချုပ်တို့အား လုပ်ကြံကြသူ၊ လူသတ်ကောင်းများပင် ဖြစ်တော့သည်။

x

မကြာမီ တင်နှင့်ရင်သည် ဧရာမ လူအုပ်ကြီးအား တိုးကာ ဝှေ့ကာဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ အလောင်းများထားရာ ဂျူဗလီဟောထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

‘သူနာပြု သူနာပြု’

ဟူသော အသံများနှင့်အတူ လူထုကြီးသည် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စည်းကမ်းသေဝပ်ကြပါ၊ အလေးပြုမြဲပြုကြပါ၊ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းလုံးဆိုပြီး တက်သွားတာပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ထိုအသံ ပေါ်လာမှ လူထုလည်း ငြိမ်သွားသည်။

‘လာဟော့ ရင်ရေ ထွက်ကြစို့’

ဟု တင်ဆိုသူက ပြောကာ တင်နှင့်ရင်သည် လူအုပ်ကြီးအား ဝှေ့ကာ တိုးကာဖြင့်ပင် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် ဘေးပရိသတ် လူထုသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား အများနည်းတူ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အလေးပြုရန်လာသည်ဟု ထင်လျှင် ထင်ပေမည်။ သို့သော် ထိုသို့သော ထင်ခြင်းကား တက်တက်စင် လွဲတော့၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

အမှန်စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ချုပ်အလောင်းများကို အလေးပြုခဲ့သူများ မဟုတ်။ အထူးအဆန်းလို ပြပွဲတစ်ပွဲလိုမျိုး သဘောထား၍လားမသိ၊ ဝင်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သူများသာ ဖြစ်၏။

ထိုအမိုက်မ နှစ်ယောက်သည် သူတို့ဂျစ်ကား ထားခဲ့သော မူလနေရာသို့ ရောက်သော် မိမိတို့ ဂျစ်ကားကို မတွေ့ရတော့ပဲ မလှမ်းမကမ်းတွင်သာ အခြား ဂျစ်ကားတစ်စင်းကို တွေ့သဖြင့် ဟိုမေးရနိုး ဒီမေးရနိုးနှင့် အမျိုးမျိုး တွေးနေကြ၏။

‘ကိုယ်တို့ဂျစ်ကားတော့ လူခိုးသွားပြီထင်တယ်’

တင်သည် ဤသို့ပြောရင်း မျက်လုံးများကလည်း တောင်မြောက်လေးထွေသို့ ရှာဖွေသလို ကြည့်နေပြန်၏။

၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသော် ကျွဲခနဲ ဘရိတ်ဖမ်း၍ ရပ်လိုက်သော ကားသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုးရပ်လိုက်သော ကားမှာ မိမိတို့ဂျစ်ကား ဖြစ်နေပြီး မောင်းလာသူမှာ အသက် ၃၅ နှစ် အတွင်းလောက်တွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ယောက်ျားပျို တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘ဒါ ခင်ဗျားတို့ကားထင်တယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အမေကြီး ခုန ဂျူဗလီဟောထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကို အလေးပြုရင်း ဆိုပြီး တက်သွားလို့ ကိစ္စတုံးပြီ အောက်မေ့တာ ဆေးရုံအရောက် စောလိုသာပေါ့’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ထိုသူသည် တင်နှင့်ရင် ရပ်နေရာသို့ လျှောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ကာ ပြောဆို တောင်းပန်နေလေ၏။ တင်နှင့်ရင်တို့မှာလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြောင်နေကြ၏။ ဘာမျှပြန်မပြောသဖြင့် ထိုလူက ဆက်လက်၍

‘ခင်ဗျားတို့ ကားနောက်က ဂျစ်ဟာ ကျုပ်ကားပေါ့၊ ကျုပ်အမေကို ဆေးရုံသွားပို့ဖို့ဟာ ရုတ်တရက်စက်နှိုးမရတာနဲ့ တွေ့ရာကားကို ဆွဲယူသွားရတာပဲ၊ ဒီနားက ဈေးသည်တွေတောင် မှာထားခဲ့သေးတယ်၊ မပြောကြဘူးလား’

ထိုလူလည်း ရုတ်တရက် စကားဖြတ်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကို နှိုက်နေလေ၏။

‘ဒီမှာရှင့်၊ ကျွန်မကားကို ကျွန်မ မသိဘဲ ယူသွားနိုင်သလား’

တင်သည် မျက်နှာထားနှင့် မေးလိုက်၏။

‘အင်း ခင်ဗျားမေးတာ လမ်းကျတယ်၊ သူတစ်ထူးရဲ့ ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်ခွင့်မပြုရင် ယူမသွားနိုင်ဘူး၊ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အမေကြီး ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အလေးပြုရင်း တက်သွားတာနဲ့’

‘ဒါ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ယူတာဟာ ခိုးတာပဲ’

တင်သည် ငေါက်ဆတ်ဆတ် ရန်တွေ့နေ၏။

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့လေ၊ ကျုပ် တောင်းပန်နေတာပါ၊ ခင်ဗျားကားမကလို့ ဘုရင်ခံကားဖြစ်ရင်လည်း အတင်း ယူရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အမေတော့ အသေမခံနိုင်ဘူး’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

ထိုလူသည် စကားကိုဖြတ်၍ အိတ်နှိုက်ကာ
'စိတ်မရှိနဲ့ ရော့ ရော့၊ ဓါတ်ဆီဖိုးငွေ နှစ်ကျပ်'

တင်သည် ထိုလူ လှမ်းပေးနေသော ငွေကိုမယူဘဲ ထိုလူ
မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူ၏ မျက်နှာထားမှာ
ပြောင်ချော်ချော် မဟုတ်၊ ခပ်တည်တည်နှင့် ရှိနေ၏။

'ဒါဘာလဲ လူကို ပြောင်စရာ လှောင်စရာ မှတ်နေသလား၊
ရှင် ကျွန်မကားကို ဘာလို့ ခိုးသွားရသလဲ၊ ရှင် မော်တော်ကား
သူခိုး'

တင်သည် လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ရန်တွေ့လိုက်သ
ဖြင့်

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကားကြောင့် လူတစ်ယောက်
အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားတယ် ဆိုတော့၊ ခင်ဗျားတောင်
ကုသိုလ်'

'ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ရှင် ကားသူခိုး ကားသူခိုး'

'ဘာ နားမလည်ဘူး ဟုတ်စ၊ ဒါတွေ နားမလည်ရင် လော
ကကြီး အပြင်ဘက်မှာ သွားနေချည်၊ လူလောကကြီးထဲမှာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းကူညီရတယ် နားလည်
လား'

ထိုလူ ဤသို့ပြောလိုက်သဖြင့် တင်မှာ ကြောင်သွား၏။

'အပျိုချောတိုင်း အပြောမချိုဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့၊
ကျုပ် ကောင်းကောင်း တောင်းပန်နေတာ'

တင်သည် အံ့ကလေး ကြိတ်လိုက်၏။

'မတောင်းပန်လို့ ဘာများလုပ်ချင်သေးသလဲ၊ ကားသူခိုးက'

om"k v10g;0w,f

‘တော်တော့ ကျုပ်ကို သူခိုး သူခိုးနဲ့ စော်ကားတာ သုံးလေး ခါရှိပြီ၊ နောက်ထပ် မပြောရင် ကောင်းမယ်’

ထိုလူ၏ မျက်နှာထား တည်သလောက် အသားတွေက လည်း နီလာ၏။

တင်ကလည်း အတော်မာ၏။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရန် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးတဲ့ကာ

‘ပြောတယ်၊ ရှင်ဘာလုပ်မလဲ’

‘ပါးချလိုက်မှာပေါ့’

ထိုလူ၏ အမူအရာမှာ ကလီကမာ မဟုတ်၊ ပြောသလို လုပ်မည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသောကြောင့် တင်သည် ကြောက် သလို ရွံ့ကာ နောက်ကို တွန့်သွား၏။ ဘာပြော၍ ဘာလုပ်ရ မည် မသိတော့ဘဲ စစ်ကူခေါ်သလို မျက်နှာထားဖြင့် ရင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် ခဏတွင်

‘ဘာလဲ ဘာလို့ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဒါ လင်မယား ရန် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျောက်ပွဲလည်း မဟုတ်ဘူး’

ဟူသော ထိုလူ၏ အသံကိုကြားမှ တင်ရော ရင်ပါ ဘေး တွင် ရပ်၍ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူများကို သတိထားမိတော့ ကာ၊ ရှက်သွေးတွေဖြာပြီး ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် မသိရှိနေ စဉ်

‘ကားပေါ်တက်ကြ’

ဟု ထိုလူကဆိုမှ သတိရတော့ကာ တင်တို့သည် ကားပေါ် တက်၍ စက်နှိုးကွေ့မောင်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။

om"k v10g;0w,f

မောင်းမည့်သာ မောင်းသွားရသည်။ သတိမှ ရှိလေရဲ့လား
မပြောတတ်။ ကားကလေး ရမ်းခါနေသလောက် တင့်စိတ်
လည်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေလေ၏။

‘ဟေ့ သတိထားပြီး ဖြေးဖြေးမောင်းမှပေါ့’

ထိုအသံကြားမှပင် စောစောက ‘လူ့ဂွစာ’ သည် မိမိတို့ကား
နောက်ပိုင်းတွင် ပါလာကြောင်း သိရသဖြင့် တင်သည် ရုတ်တ
ရက် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။

‘ရှင် ရှင် ဘာလို့ လိုက်လာရသလဲ’

တင်သည် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်တောင်းပန်တာ ခင်ဗျား မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
နောက်ထပ်တောင်းပန်ဖို့ လိုက်လာတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ကား
ခိုးမှုနဲ့ ဂါတ်ကိုတိုင်ချင်ရင်လည်း ဂါတ်ကိုမောင်း ကျုပ်ပါလိုက်
မယ်’

တင်၏ ညှိမည်းနေသော မျက်နှာမှာ အလင်းရောင် ဖြာ
လာ၏။ ပထမကမူ ပုလိပ်ကိုလည်း သတိမရ၊ ဂါတ်တိုင်ရန်
လည်း သတိမရဘဲ၊ ယခု ထိုလူပြောမှသတိရကာ ဂါတ်ရောက်
မှ အကြောင်းပြလိုက်မည် ဟူသော အငြိုးကလေးဖြင့်

‘မကျေနပ်ဘူး၊ ဂါတ်သွားမယ်’

တင်က ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်တွင်

‘ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ဂါတ်ကိုမောင်း၊ နို့နေပါဦး၊ ခင်ဗျားမှာ
ကားမောင်းလိုင်စင် ရှိသလား၊ ဂါတ်ရောက်ရင် ပုလိပ်တွေက
မေးလိမ့်မယ်’

om"k vl0g;0w,f

ထိုလူ ဤသို့မေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တင့်မျက်နှာ
မှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားကာ ရင်အား လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

‘ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားမှာ ကားမောင်းလိုင်စင် မရှိဘူး၊ ကျုပ်သိ
တယ်၊ ပုလိပ်တွေ ဝတ္တရားပေါ့သလောက် ခင်ဗျားတို့ (မိန်းမ
ကားမောင်းသူတွေ) အားကြီး အတင့်ရဲနေကြတာပဲ၊ ကဲလေ၊
မောင်း မောင်း ဂါတ်တဲကို’

‘ဟင့်အင်း၊ ဂါတ်ကို မသွားတော့ဘူး၊ ရှင့်ကိုလည်း အမှု
မလုပ်တော့ဘူး’

တင်သည် ပြာပြာသလဲ လက်လျော့လိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား’

‘မိတ်ဆွေ ဆိုပါတော့’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ ဂျူဗလီဟောကို ဘာကိစ္စ လာ
ကြသလဲ’

တင်သည် ရင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘သူများနည်းတူ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အလေးပြုဖို့ လာတယ်ဆို
ရင် ဒီလိုပဲ ဝတ်စားလာရသလား’

တင်နှင့်ရင်တို့သည် သူတို့ဝတ်လာသော အဖိုးတန် အဝတ်
အစားများကို ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ဝတ်စားလာတာဟာ တန်ဖိုး မနည်းလှဘူး၊
မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို လာသလိုပဲ ဝတ်စားလာတယ်’

တင်နှင့် ရင်မှာ ထိုလူအား မော်မကြည့်ရဲဘဲ ရှိနေကြ၏။

om"k vl0g;0w,f

‘တချို့ မိန်းမတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အလေးပြုဖို့လာတာ အဝတ်အစား အကောင်းဆုံး အဖိုးအတန် ဆုံးကိုမှ ဝတ်ပြီး စိန်တွဲလဲ ရွှေတွဲလဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုး လာတယ်။ ပေါင်ဒါ အဖွေးသား လိမ်းလာတယ်။ ဒါ ဝမ်းနည်း ခြင်း အထိမ်းအမှတ်တဲ့လား။ အတော်ရိုင်းတဲ့ ဟာမတွေ။ ထို့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လည်း အတူတူပဲ။ ဘယ်လောက် ရှက်စ ရာကောင်းသလဲ ဟင်’

တင်နှင့်ရင်သည် မိမိတို့ အဝတ်အစားကို လည်းကောင်း၊ ဘေးတွင်ချထားသော ခေတ်သစ် ဖက်ရှင် (ပလတ်စတစ် မိုး ကာအင်္ကျီ) ဆင်တူနှစ်ထည်ကိုလည်းကောင်း ကြည့်ကာ ရှက် ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေကြ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ မိဘတွေ သေရင် ဒီလိုပဲ ဝတ်စားလာမလား။ ပေါင်ဒါအဖွေးသား ရိုက်လာမလား။ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုးလာ မလား’

ထိုလူ၏ အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တုန်လာ၏။

‘အခု လူထုရဲ့ အလေးပြုခံနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိဘဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။ အဲဒီ တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကို အလေးပြုဖို့လာရင် ကိုယ့်မိဘ မသာကို လာသလိုပဲ ဝတ်စားလာပါ။ ခုလို အပြုအမူတွေကို ရှောင်’

ထိုလူကားထိုစကားမျှဖြင့်မရပ်သေးဘဲ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ နိုင်ငံရေး၊ ဈေးတိုက်ပွဲ၊ ဖဆပလ ပါမကျန် အဖြေအမေး ရော ထွေးပွေလုံးကာ နောက်ဆုံး မည်သည့်အခြေ ရောက်သွားကြ သည်မသိ။

om"k v10g;0w,f

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ထင်
သလောက် နားမဝေးသေးဘူး၊ ကဲ၊ ပြန်တော့ ကျုပ်လည်း
သွားမယ်’

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်မှဆင်းသွားသဖြင့် တင်နှင့်ရင်
သည် ထူးဆန်းသော ထိုလူအား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ
ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုလူလည်း မိမိကား ဆိုက်ထားရာ ဂျူဗလီဟော အနီးသို့
ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ကားကို စက်နှိုးကြည့်၏။ မရ။ ပြုပြင်၏။
စက်ကား မနိုး၊ ချွေးအထွက်သာ တိုးလာသဖြင့် နီးရာ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည် မှာသောက်နေ
လေ၏။

ထိုအချိန်၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် လူ လေးငါးယောက်
ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေကြ၏။ တစ်ယောက်က စတင်၍

‘တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျွန်တော် အဖွဲ့က ဗိုလ်ချုပ်ကို အလေးပြု
ဖို့ အလှူငွေ ကောက်ခံတာ ၅၀၀ ကျော် ရတယ်၊ အထွေထွေ
စရိတ် နှုတ်လိုက်တာတောင် ၃၀၀ လောက် ပိုမယ်၊ အဲဒါ ဘာ
လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ’

ပထမလူက မေးသည်ကို ဒုတိယလူက
‘၃၀၀ တန် ပန်းခွေ လှလှကြီးလုပ်ပြီး အလေးပြုရင် မ
ကောင်းဘူးလား’

ဟု အကြံပေးသည်တွင် တတိယလူက
‘အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်’

ဟု အားရဝမ်းသာ ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

om"k vl0g;0w,f

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသော ‘လူ့ဂုဏ်’ သည် လက်ဖက်ရည် သောက်နေရာမှ ထလာပြီး

‘ခင်ဗျားတို့ပြောတာထက် ကောင်းတဲ့နည်းကတော့ အဲဒီ ပိုတဲ့ငွေ ၃၀၀ ကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ရန်ပုံငွေထဲ ထည့်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ၃၀၀ တန် ပန်းခွေလုပ်လုပ် သုံးထောင်တန် ပန်းခွေ လုပ်လုပ် နောက်ဆုံး အမှိုက်ပုံထဲ ရောက်မှာပဲ’

ဟု ခပ်တည်တည် ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် မူလ ဆွေးနွေးနေသော လူများလည်း ထိုလူအား ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရာမှ

‘မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ’

ဟု တစ်ယောက်က မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သောကြောင့်

‘မဆိုင်လဲ ပြီးရောပေါ့’

ဟု ပြောရင်း မိမိနေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်တွင် ထိုလူများလည်း မကြာမီ ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိန်းမတစ်ယောက်မှာလည်းလက်ဖက်ရည်သောက်နေကြသည်။ ထိုအထဲမှ ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်က

‘ဟိုသူငယ်ပြောတာ မှန်တာပေါ့။ ပန်းခွေလုပ်ပြီး အလေးပြုလည်း အမှိုက်ဖြစ်မှာပဲဥစ္စာ။ ရန်ပုံငွေထဲ ထည့်လိုက်တာက ကောင်းဦးမယ်’

မိန်းမ ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်၏။

ခပ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကမူ

‘ဗိုလ်ချုပ်တို့မှ မရှိတော့တာ၊ ဒီရန်ပုံငွေ ဘယ်မှာသုံးမှာလဲ’

om"k v10g;0w,f

ထိုအသံ ကြားသည်နှင့် စောစောကလူ ထလာပြန်ကာ အဆိုပါ မိန်းမများ ထိုင်နေသော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ခုဖွင့်ထားတဲ့ ရန်ပုံငွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ မရှိတော့ပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်တို့အပါအဝင် ကျဆုံးသွားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ သားသမီး ဇနီးတွေကို ထောက်ပံ့ဖို့ ဖွင့်ထားတဲ့ ရန်ပုံငွေပေါ့။ ဝန်ကြီးတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး၊ သူတို့ရဲ့ သားမယားတွေကို လျစ်လျူရှုထားလို့ ကောင်းပါ့မလား ဒေါ်ဒေါ်၊ ခုနေအခါမှာ အဲဒီ ကျဆုံးသွားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ သားသမီး ဇနီး တွေကို အရင်ကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ အတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ ရန်ပုံငွေ ဖြစ်ပါတယ်’

မိန်းမအားလုံး ထိုလူစကားကို နားစွင့်နေကြသည်။

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ဝန်ကြီးတစ်မတ် ဝန်ကတော် တစ်ကျပ် ဆိုတာ ကြားဖူးကြပါသလားခင်ဗျာ’

ထိုလူသည် မိန်းမတစ်သိုက်လုံးကို သိမ်းကျုံး မေးလိုက် သဖြင့် အားလုံး ခေါင်းခါပြကြ၏။

‘မကြားဖူးဘူး၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်’

‘ရှေးမြန်မာဘုရင် လက်ထက်တော်က ဝန်ကြီးဆိုရင် ဩဇာ တန်ခိုး အင်မတန်လွှမ်းမိုးကြီးကျယ်တယ်ခင်ဗျာ၊ ခုရှိတဲ့ ဝန်ကြီး တွေလိုပေါ့ ခင်ဗျာ’

မိန်းမတစ်သိုက်ကား ထိုလူစကားတွင် နားစွင့်နေကြ၏။

‘အဲဒီရှေးတုန်းက ဝန်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ သားသမီး ဖြစ်စေ၊ ဝန်ကြီးကတော်ဖြစ်စေ သေဆုံးတဲ့အခါ ရိုင်းပင်းတဲ့အနေနဲ့ ကူ ငွေထည့်ကြတယ်၊ ၅၀၀၊ ၁၀၀၀ စသည်ဖြင့်ပေါ့ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့

om"k vl0g;0w,f

အဲဒီ အသုဘဟာလည်း ဝန်ကြီးမျက်နှာနဲ့ အင်မတန် စည်ကား တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝန်ကြီးသာ အရင်သေရင်တော့ ဝန်ကတော် သေသလောက်လည်း ကူငွေမရဘူး။ စည်လည်း သိပ်မစည် ကားတော့ဘူး။ ဝန်ကတော်သေလို့ ကူငွေ ၁၀၀၀ ထည့်မယ်ဆို ရင် ဝန်ကြီးသေတဲ့အခါ ၅၀၀၊ ၃၀၀ စသည်ဖြင့် လျော့သွား တယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ဝန်ကြီးသေတဲ့အခါမှာ ဝန်က တော်ဟာ ဝန်ကြီးရာထူးမှ မရှိတော့ဘဲကိုး’

‘အဲ အဲ ပြောစမ်းပါဦးကွယ်’

‘ခုခေတ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့။ ရာရှင် ကိုယ်စားလည် ရဖို့ကိစ္စ၊ ရာထူးရဖို့ကိစ္စ၊ နယ်မပြောင်းဖို့ ကိစ္စနဲ့ အခြား ကိုယ် ကျိုးကိစ္စအတွက် ဝန်ကြီးတွေကို ဖော်လံဖားနေကြသလောက် ဝန်ကြီးကတော်တွေကိုလည်း မြှောက်စားကြတယ်။ အရေးပေး ကြတယ်’

‘ဟေ့ ဝန်ကြီးတစ်မတ် ဝန်ကတော် တစ်ကျပ်ဆိုတာက ဘာ ကိုပြောတာလဲ မောင်ရင်ရဲ့’

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

‘ဒီလိုလေ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ခုန ကျွန်တော်ပြောသလို ရှေးဗမာ ဘုရင်လက်ထက်က ဝန်ကတော်သေရင် ဝန်ကြီးမျက်နှာနဲ့ ကူ ငွေ ၁၀၀၀ ထည့်တဲ့လူဟာ ဝန်ကြီးသေတော့ တစ်ရာ နှစ်ရာ လောက်ပဲ ထည့်ကြတော့တယ်။ ဝန်ကြီးဆိုတဲ့ မျက်နှာ မရှိကြ တော့ပဲကိုး။ ဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိတွေက ဝန်ကြီးသေရင် တစ် မတ်၊ ဝန်ကတော်သေရင် တစ်ကျပ်ရယ်လို့ ဆိုစမှတ် ပြုခဲ့ကြ တယ်’

om"k vl0g;0w,f

‘ဪ ဪ’

‘ခုခေတ်လဲ ဒီလိုပေါ့၊ ဝန်ကတော် သေသွားတဲ့ ဝန်ကြီးဆို ရင် သိပ်မျက်နှာရှိတယ်၊ သမက်တော်ချင်တဲ့ လူတွေကရော ကိုယ်ကျိုးရှာသမားတွေကရော ဟိုက ဘာကူပါရစေ၊ ဒီက ဘာ တာဝန်ယူပါရစေနဲ့၊ ဝန်ကြီးမျက်နှာက ရှိသေးသကိုး၊ အဲဒီ တော့ ဗိုလ်ချုပ်အစရှိတဲ့ ဝန်ကြီးတွေ ကျဆုံးသွားတဲ့အတွက် ခုနပြောသလို ဝန်ကြီးသေရင် တစ်မတ် မဖြစ်ရအောင် ကူငွေ လည်း လျော့မသွားအောင် ကိုကြီးနုတို့က သိပ်ဂရုစိုက်ပြီး ရန်ပုံငွေတွေဖွင့်၊ အစီအစဉ်တွေလုပ်နဲ့ အတော် ခေါင်းရှုပ် နေ ကြရတယ်’

‘ဒီမှာ ဒီမှာ’

ထိုလူ စကားပြောနေခိုက် အထက်ပါအတိုင်း ခေါ်သံကြား သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အနက်ရောင်လုံချည် ဆင်တူဝတ် ၍ လက်ဝဲလက်တွင်လည်း လက်ပတ်အနက် စည်းထားသော တင်နှင့်ရင်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုလူမှာ အံ့အားသင့်စွာ ထ သွားရင်း

‘ဟင် ခင်ဗျားတို့ ပန်းခွေတွေနဲ့ ပါလား’

ဟုမေးပြီး ငေးကြည့်နေလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ လွန်သမျှ ဝန်ချရင်း အလေးပြုဖို့ ချက်ချင်း ပြန်လာကြတယ်၊ ရှင်နဲ့ တွေ့မယ်တောင် မထင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို လိုက်ပို့မလား’

‘အေး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုမှပေါ့’

om"k v10g;0w,f

ဟုပြောပြီး ထိုလူသည် တင်နှင့်ရင်ကိုခေါ် ဂျူဗလီဟောသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

ကျားကူးကျောင်းနှင့် ကပ်လျက် ဂျူဗလီတံခါးဝသို့ ရောက်သော် တယောသံလိုလို ကြားရသဖြင့် ထိုလူသည် တယောသံကြားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တံခါးပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လူတစ်ယောက်သည် တယောကို ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် ထိုးနေလျက် အခြားနှစ်ယောက် သုံးယောက်က သီချင်းဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ထိုလူသည် တယောသမားထံ လျှောက်သွားလေ၏။

‘ဒါ ဘာသီချင်းလဲ’

ထိုလူက မေးလိုက်၏။

‘ဒါ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွ ကျဆုံးသူ ခေါင်းဆောင်ကြီးများရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ သီချင်းစာလေ ဝယ်ပါလားဗျာ၊ တစ်ရွက်မှ တစ်မတ်ပါ’

လူတစ်ယောက်က အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင်နှင့် ပြန်ပြော၏။ ထိုလူ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်း နီလာ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ စီးပွားရှာစရာ ဒီလောက်ပဲ ရှားသလား၊ ဒီပြင်နည်း မရှိတော့ဘူးလား။ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ ဓါတ်ပုံတို့၊ စာအုပ်တို့ ရောင်းတာက ဖြေနိုင်စရာ ရှိသေးတယ်၊ တော်သေးတယ်၊ ခုတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ပူဆွေနေရတဲ့ ဈာပနကို ခေါင်းတပ်ပြီး သီချင်းစပ်ရောင်းတာများ အံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ခု ကျဆုံးတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ မိဘဆို

om"k v10g;0w,f

လည်း ဟုတ်တယ်၊ တကယ်လို့များ ခင်ဗျားမိဘတွေသေရင် ဒီလိုပဲ တယောကလေးနဲ့’

ထိုလူစကားမဆုံးမီ ‘ခွပ်’ ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုလူမှာ ပုံရက်သား လဲကျသွားလေ၏။ လူတွေလည်း ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုလူ စကားစပြောစဉ် ကတည်းက လူအုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း များလာပြီး ထိုလူအုပ်ထဲမှ မည်သူ ဝင်ရိုက်သွားသည် မသိလိုက်ရဘဲ ထိုလူသာလျှင် ခေါင်းကွဲ လဲကျသွားတော့ကာ နောက်ဆုံး၌ အမြင်မတော် သည်ကိုတွေ့တိုင်း ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောတတ်သော ထိုလူအား တင်နှင့်ရင်တို့ ဂျစ်ကားနှင့်ပင် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရလေ တော့သတည်း။

သားများက ဤမျှနှင့် မကျေနပ်သေး

‘ဖေဖေ အမှာစာဖြစ်ဖြစ် နိဂုံးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု လုပ်ပါဦး’

သို့ ပြောလာချေသေးသည်နှင့် အောက်ပါအတိုင်း တိုတို ထုတ်၍ နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်ရသော ဟူသတည်း။

‘သူတို့သိပါတယ်ကွာ’။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

စိန်တုံးလုံးမင်းသား

သာဓုငယ်စဉ်က ၆ နှစ်၊ ၇ နှစ်သားအရွယ်အထိ ကျောင်းမနေ နိုင်သေး။ မိဘများမှာလည်း စားဝတ်နေရေး အတွက်ပင် မ နည်းကြီး ရုန်းကန်နေရသောကြောင့် သူငယ်တန်း ကျောင်လခ ၃ ကျပ်မှ စသည်ကို လည်းကောင်း၊ မုန့်ဖိုး တစ်နေ့ ၂ ပြားမျှ ကိုလည်းကောင်း ပေးနိုင်စွမ်း မရှိကြ။

ထိုစဉ်ကာလ (၁၉၂၅ ခုနှစ်လောက် ထင်၏။) စီးပွားရေး အခြေအနေမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အဖေက လျှောက်လွှာစာရေးလုပ်ပြီး အမေက တစ်ပေခွဲ နှစ်ပေအရွယ် သစ်သားဗန်းကလေးဖြင့် လိပ်ခွံဘီး ကြယ်သီး စသည်တို့ ရောင်းရသည်။ ဆိုင်နှင့် ကနွားနှင့် မဟုတ်။ ထိုဗန်းကလေး ပေါင်ပေါ်တင်၍ သိမ်ကြီးဈေးဘေးသစ်ပင်အောက်တွင် ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ရောင်းရပြီး မြူနီစပယ် လိုက်ဖမ်းလျှင် ပြေးရသေး သည်။

အဖေရော အမေပါ အလုပ်လုပ်ကြပါလျက် နှစ်ယောက် ပေါင်း ဝင်ငွေ တစ်နေ့ ၃ ကျပ်ပင် အနိုင်နိုင်၊ သားအမိအဘ ၄ ယောက် စားစရိတ် ကာမိရုံသာသာမျှသာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ၂ ကျပ်ပင် မပြည့်။ ထိုကာလက ပေအဝက် ပေ ၅၀ ရှိ တိုက်ခန်း

om"k vl0g;0w,f

လခ တစ်လမှ ၂၅ ကျပ်ခန့် ဖြစ်သော်လည်း ငှားမနေနိုင်၊ သူတစ်ထူး ငှားနေသော အိမ်ခန်း၏ အထပ်ခိုးကလေး ၁၀ ပေ၊ ၁၂ ပေ အထပ်ကလေးတွင် တစ်နေ့တစ်မတ်ပေး၍ နေရသည်။

စည်းကမ်းကလည်း ကြီးလှသည်။ ညနေ အိမ်ပေါ်တက် သည်နှင့် အိမ်လခတစ်မတ်ကို ချက်ချင်းပေးရသည်။ မပေးနိုင် လျှင် အထပ်ခိုးပေါ် တက်ခွင့်မရ၊ အခန်းရှင် အဒေါ်ကြီးကား အလွန် နှုတ်သီးကောင်းပြီး အားမနာတမ်း ရေရွတ်တတ်သည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လည်း ဆဲတတ်သည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးပါးစပ် ကို သာဓု အလွန်ကြောက်၏။

သာဓု၏ မိဘတို့မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ငွေ အဆင်မပြေရှိ၍ ကြံရင်းဖန်ရင်း ညဘက် ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီလောက်အထိ ပြန်မ ရောက်သေး။ ထမင်းကလည်း မစားရသေး၍ ကြာကြာ အဆာ မခံနိုင်တော့ပဲ တစ်ယောက်တည်းပင် အိပ်တော့မည်ဟု တက် သွားသည်နှင့်

‘ဟဲ့ သေနာကောင်လေး နင့်အမေက သောက်ခပေးသေး တာ မဟုတ်ဘူး၊ မတက်နဲ့’

စူးစူးဝါးဝါးအသံဖြင့် ကလေးသူငယ်နှင့်မတန်သော စကား များဖြင့် မောင်းချတတ်ချေသည်။

အဘွားကြီးဆိုးသလောက် သူ၏ တူမများ အလွန်သဘော ကောင်းကြသည်။ သာဓုကို အလွန်ချစ်ကြသည်။ သူတို့ ခိုင်း သမျှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပေးတတ်သော ကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ပင် ၂ ထည် ထက်ပို၍ မရှိသည်ကို သနား ၍လည်း တစ်ကြောင်း ပါဝင်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

သည်။ သူတို့ စိတ်အထိခိုက်ဆုံးမှာ သာဓု ၇ နှစ်အရွယ်ထိ ကျောင်းမနေနိုင်သေးသည့် အဖြစ်။

တစ်နေ့သော် ကျောင်းစကား ပြောကြသည်နှင့် သာဓုက သင်ပုန်းကြီးစာအုပ် ပေးရန်နှင့် သင်ပြပေးရန် ပြောရာ နောက် နေ့မှစ၍ သင်ပေးကြလေတော့သည်။ ထိုစာအုပ် ကုန်သော် သူငယ်တန်းဖတ်စာ စသည်ဖြင့် သွက်နေအောင် သာဓု လိုက် နိုင်သည်။

သို့ သင်ပေးနေသည် သာဓု စာကျက်နေသည်ကို မြင်သော သာဓုအဖေသည် မျက်ရည်လည်မျှ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ (အဖေရင်းမဟုတ် ပထွေးမျှသာ ဖြစ် ၏။)

နောက်ပိုင်း၌ သိရှိရသည်မှာ အဖေသည် အမေအား နေ့စဉ် ပေးရသည့် လျှောက်လွှာရေးခ ဝင်ငွေမှ ငါးမူးစု တစ်မတ်စုဖြင့် လိုသောငွေကို သုံးထည်တည်းသော ပိုးလုံချည်ကို ပေါင်၍ သာဓုကို ကျောင်းထားပေးသည်။

သာဓု အပျော်ဆုံးနေ့။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ရမည့်နေ့တွင် သာဓုကို စာ သင်ပေးသော အပျိုကြီးများက ငွေစုပြီး ဝယ်ပေးထားသော ရှုပ် အင်္ကျီလက်တို ငါးမတ်တန်၊ ချည်လုံချည် သုံးမတ်တန် အသစ် များ လဲနေစဉ်

‘အေး ငါ့မောင် စာကို ကြိုးစားနော်၊ ခုခေတ်မှာ ဘီအေ အောင်ပြီး သားတွေတောင် အလုပ်ရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်

om"k vl0g;0w,f

အစိုးရက ဗိုလ်ကပြား အင်္ဂလိပ်ကပြားတွေသာ အလုပ်ပေးတာ သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

‘အဲဒါ မှတ်ထား၊ မင်းဘီအေအောင်ရင်တောင် ဓာတ်ရထား လက်မှတ်စစ် အာ အီး တီ ဘတ်စကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ အလုပ်တောင် မနည်းလိုက်ရမှာ’

‘စိတ်ချပါမမ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်’

‘စာမတတ်ရင် ဟိုလူ့ဆီက လက်ဖြန့်၊ ဒီလူ့ဆီက လက်ဖြန့် နဲ့ တောင်းစားရလိမ့်မယ်’

သာဓု တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ခနဲ ဖိန်းသွား၏။ ယခု မိဘရှိနေ ပါလျက်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆန်ပြုတ် ၂ ပြားဖိုးသောက်ပြီး အိပ် ရသည်။ ရံဖန်ရံခါ အပျိုကြီးများက ကျွေးသည်။

ကလေးဖြစ်၍ သနား၍ အမြင်မတော်၍ ကျွေးကြသည်။ မုန့်စားလိုက လက်ဖြန့်တောင်းရသည်များကို ကျောင်းသွားရင်း သာဓု တွေးသည်။

လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်လျှင် ဤသို့ ကျွေးချင် ပေးချင် ကြပါမည်လော။ သာဓုကကော လက်ဖြန့် တောင်းဝံ့ပါမည် လော။

ယခု သူတစ်ထူးပေးကမ်းစာ စားရသည်ပင် ရှက်စရာ ဖြစ် နေချေပြီ။ ပညာကို ကြိုးစားရမည်။

သူငယ်တန်းမှစ၍ နေရပြီး ဝလုံးမှစ၍ သင်သည်။ အတန်း ထဲတွင် သာဓုအကြီးဆုံးဖြစ်နေသည်။ စာသူငယ်ကြား လင်းတ နားသကဲ့သို့။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ပထမဆုံး ဝလုံးများ ရေးခိုင်းရာတွင် သာဓုက အပျိုကြီးများ သင်ပေးထားသည်များကို အသုံးပြုလျက် ဝလုံးသာမက ကကြီး၊ ခကွေး၊ အ အထိ ရေးပြီး သွားပြသောအခါ အတန်းပိုင်ဆရာ ဒေါ်လူစီ (အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးကျောင်း ၁၇ လမ်းထိပ် ကျိုကြီးလမ်း)၊ သူက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေးရာ သာဓုကလည်း အိမ်တွင် သင်ပေးသူရှိကြောင်း၊ ကျောင်းမနေနိုင်မီက ကြိုတင်သင်ထားကြောင်းပြောရာ ဆရာမ ဒေါ်လူစီ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ပြီး သာဓုအား ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြိုထံ ခေါ်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဘာတွေ ပြောသည်မသိ။

‘မောင်ဖေသန်း၊ ဘဦး ရေကူးနေသည်၊ ဆေးကု၍မရပါ၊ ငါ၏ ဒူးနာသည်။ ဘူးသီးနုနုမရူးရ၊ ဆိုတဲ့ စာတွေ ဖတ်တတ်သလား’

ဘိလပ်သူအစစ် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ဒေါ်လူစီလက်မှ စာအုပ်လှမ်းယူရင်းမေးသည်ကို သာဓုက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ရွတ်ပြလိုက်သဖြင့် ဆရာမကြီးက အလွန်သဘောကျသွားကာ သူငယ်တန်းအဆင့် သုံးဆင့်တွင် တစ်နှစ်စီ တက်မနေရတော့ဘဲ တိုက်ရိုက် ပထမတန်းသို့ ပို့ပေး၏။ ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

သို့သော် လစဉ်လတိုင်း လဆန်းလျှင် သာဓု စိတ်ညစ်ရသည်။ ကျောင်းလခ ၃ ကျပ် မှန်မှန် မပေးနိုင်၍။

ဤသို့နှင့်ပင် ၅ လ တာမျှ အကြွေးတင်ကာ ဒုတိယတန်း တက်ရန် ရှိလာသောအခါ ကျောင်းလခ ကြွေးကျန်များသည်

om"k v10g;0w,f

၂၁ ကျပ် ဖြစ်လာလျက် ထိုငွေအားလုံး ယူလာရန် ဒုတိယ အတန်းပိုင်ဆရာမက မှာလိုက်၍ အမေတို့ကို ပြောပြသည်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သဖြင့် ကျောင်းမတက်ဘဲ နေလိုက်ရ ချေသည်။

အီးရော အီးရောဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ပညာအချိန် လစ် ဟင်းသွားရတော့လျက် ထိုအချိန်တွင် သာဓုတို့လည်း ကုန်ဈေး တန်းရှိ လေးထပ်အိမ်ခန်း အထပ်ခိုးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြီ ဖြစ် ၏။

ကုန်ဈေးတန်းဟူသည့် အမည်နှင့်အညီ ကုန်သည် လူချမ်း သာများ ကုန်သည် သားသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ မျက် နှာငယ်လှ၏။ သူတို့ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အစားနှင့် သာဓု ဝတ်နိုင်သည့် အကျိုးလုံချည်တို့ ခြားနားချက်သည် ၂၀ ကျပ်နှင့် ၂ ကျပ်လောက် ကွာခြားနေသည်။ သူတို့က ၄ ကျပ်တန် ရှူးဖိ နပ်နှင့် သာဓုတို့က တစ်မတ်တန် ကျိုက်ထို ခုံဖိနပ်နှင့်။

ဗွေဆော်ဦးအားဖြင့် ကုန်တိုက်တစ်ခုက သာဓုကို လှမ်းခေါ် ပြီး ခေါက်ဆွဲဝယ်ခိုင်းသည်။ ထိုစဉ်က သူ့သားများလည်း ရှိ သည်။ သူတို့ကိုမခိုင်း၊ အတူကစားပါလျက် သာဓုကို ရွေးခေါ် ပြီး ၂၄ လမ်းတွင် ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ခိုင်းသည်။

သာဓု ဆင်းရဲသည်။ သူတို့ ချစ်အောင်၊ သူတို့ သားသမီး နှင့် ကစားခွင့်ရအောင် သူတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရမည်။ သွား ဝယ်ပေးသည်။ ခေါက်ဆွဲ ၉ ထုပ်။ ဆိုင်နောက်ခန်းသို့ ဝင်ပေး သောအခါ သူတို့ကုန်သည်တစ်သိုက်က ပိုကာဆွဲနေကြသည်။

om"k v10g;0w,f

၎င်းတို့စားရန် ဖြစ်လျက် ခေါက်ဆွဲများရော ပိုငွေပါ ပြန်ပေး
လိုက်သည်တွင်

‘ရော့ မင်းမုန့်ဝယ်စား’

ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပေးသည်။ အလွန် ဝမ်းသာသွားရသည်။
အမေထံမှ မုန့်ဖိုးပင် ၂ ပြားထက် ပို၍ မရစဖူး။

သို့နှင့် သာဓုမှာ သူတစ်ထူးချစ်အောင်ရော ခိုင်းချင်အောင်
ပါ သွက်လက်ရတော့သည်။ အကင်းပါးရတော့သည်။ သို့မှ
မုန့်ဖိုးကလေး ရွှင်ရွှင်ရမည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးမောင်ကလေး ဒေါ်ကျုပ် ပရိက္ခရာဆိုင်မှ ဦး
မောင်ကလေး၊ ဒေါ်ကျုပ် သမီးကြီး ဒေါ်ဒေါ်သန်းက အဘယ်
ကြောင့် ကျောင်းမနေသနည်းဟု မေးကာ နောက်ဆုံး သူတို့
စရိတ်ဖြင့် ကျောင်းနေခွင့် ရလိုက်သည့်အချိန်၌ ယခင်ကျောင်း
သို့ပင်သွား၍ ဆက်နေရန် ဆုံးဖြစ်လျက် ကျောင်းတက်ရာတွင်
ဒုတိယတန်းတွင်သာ နေခွင့်ရသည်။ သာဓုနှင့် ယခင် တစ်
တန်းတည်း နေသူတို့မှာမူ ၅ တန်းသို့ ရောက်ကုန်ကြလေပြီ။
ရှက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သာဓု အပြင်းအထန် ကြိုးစားသည်။ ဒုတိယတန်း ၆ လ
နှင့်ပင် စာမေးပွဲကြီးအောင်သည်။ ၇ တန်းအထိ ၆ လ နှင့်
အောင်သည်။ အတန်းတက်ရသည်။

အထက် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း လမ်းထဲတွင် အစစအရာရာ
အလိုက်သိ အကင်းပါးရသည်။ ဝယ်ခိုင်းတတ်သောပစ္စည်းများ
ဈေးနှုန်း၊ မည်သည့်နေရာတွင် ရောင်းသည် စသည်ဖြင့် စုံစမ်း
လေ့လာထားရသည်။ နို့ဆီ၊ အချိုသောက် လက်ဖက်ခြောက်၊

om"k v10g;0w,f

နို့မှုန့်၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ သွားပွတ်တံ၊ အိမ်သာသုံး ချေး(ဂျီး) ချွတ်ဆေးမှုန့် ပေါင်ဒါနှင့် ရေမွှေးမျိုးစုံ။

တစ်နေ့သော ညဉ့်တစ်ည လသာသာတွင် သီချင်းသံနှင့် အတူ သူတောင်းစားတစ်ယောက်လမ်းထဲဝင်လာပြီး သူ့သီချင်းနှင့်သူ ဆို၍ ကပြသည်။ သူကပုံမှာ စိတ်ကတုံးအက ဖြစ်လျက် ခါးနားတစ်ဝိုက်တွင်သာ လက်ဖဝါးကို ကွေး၍ ကောက်၍ လှည့်၍ နဲ့၍ကပြီး စည်းချက် ဝါးချက်ကိုမူ သူ့လက်ဝါးကို ခပ်ခုံးခုံးထား၍ ရင်အုံကိုရိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ လက်ခုပ် ခပ်အုပ်အုပ် တီးသကဲ့သို့ ဖောင်းခနဲ ဖောင်းခနဲ မြည်သံထွက်သည်။ လက်ခုပ်သံနှင့်လည်း တူလှသည်။ သူသည် ထိုလက်ဝါး ခုံးခုံးဖြင့် စည်းဝါးလိုက်ရာတွင် ဝဲယာရင်အုံကို ရိုက်ရုံသာမဟုတ် နောက်ကျော ဂုတ်ပိုင်းနေရာသို့လည်း တဖြောင်းဖြောင်း ပေးသည်။ ထိုရိုက်ချက်နေရာတို့မှာ ကွက်ပြီး ညိုနေပြီဖြစ်၏။

ယနေ့ည သူဆိုသော သီချင်းမှာ ဦးရွှေရိုး၏ ဝေလွင်လွင် ဇာတ်ကားမှသီချင်းဖြစ်လျက် သူကလည်း အသံကောင်း အဆိုကောင်း ဖြစ်ချေသည်။ သူလာချိန်မှာ ညဉ့် ၇ နာရီခန့် ဖြစ်၍ အဘယ်ကြောင့် ညဉ့်မှ လာရသနည်း အများသူငါ သူတောင်းစားတို့ နေ့ဘက်တွင်သာ လာကြသည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သာဓု စဉ်းစား၍မရ။

သူ့သီချင်းဆို၍ ကရာတွင် နေရာရွေးပုံလည်း ပိုင်လှသည်။ လမ်း ဓါတ်မီးတိုင်အောက် တည့်တည့် အလင်းရောင်တွင် ကပြသည်။

om"k v10g;0w,f

ဆိုကပြီးသည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြန့်ကာပိုက်ဆံတောင်းသည်။ အောက်ထပ်နေသူများတံခါးဝသို့ သွား၍တောင်းသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး တောင်းသည်။

‘အစ်ကိုကြီးတို့၊ အစ်မကြီးတို့၊ အစ်ကိုငယ်၊ အစ်မငယ်တို့၊ ဘကြီးတို့၊ ကြီးကြီး ဒေါ်ဒေါ်တို့ခင်ဗျား၊ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန် ရှိရင်လည်း ပေးကြပါ၊ ပိုက်ဆံပေးချင်လည်း ပေးကြပါခင်ဗျာ’

ဤသို့အော်ပြောရင်း တောင်းသည့် အောက်ထပ်ဆိုင်ပေါက်များတွင် ထိုင်စကားပြောနေသော (ဝါ) တိုက်အတွင်း၌ ပူအိုက်၍ အပြင်ထွက် လေညင်းခံနေသော သူများထံ ပိုက်ဆံတောင်းရာတွင် ပိုက်ဆံများသည် သူ့လက်တွင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သော်လည်း

‘တိုက်တွေပေါ်က ထွက်ကြည့်နေတဲ့ အစ်ကို အစ်မတို့ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံလေး တစ်ပြားတစ်ချပ် သနားပါ’

တကျီကျီအော်ရင်း လက်မြှောက်ဖြန့်၍ တောင်းခံနေရာ အချို့က ကြေးပြား တစ်ပြားစေ့ကလေးများ စေတနာအလျောက် တစ်ပြားနှစ်ပြား ပစ်ချပေးကြသည်။

နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ်၊ လေးထပ်တိုက်များပေါ်မှ ပစ်ချသည်ဖြစ်၍ အချို့ကြေးပြားစေ့ကလေးများ အပြားလိုက် လမ်းပေါ်သို့ကျလာပြီး တစ်နေရာထဲတွင်ပင် တစ်ချက်မျှခုန်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ထိုသူတောင်းစားက လွယ်လွယ်ကောက်၍ရသွားသည်။

အချို့ပိုက်ဆံတို့မှာ ထိုအပြားလိုက်မကျဘဲ စောင်းလိုက်ထောင်လျက်သား ကျလာကာ ကတ္တရာလမ်းနှင့် ဆောင့်ပြီး ဦး

om"k v10g;0w,f

တည်ရာသို့ လိမ့်သွားတတ်ရာ သူ့တွင် ပိုက်ဆံကျသံသာ ကြား
ရပြီး မည်သည့်ဘက်သို့ လိမ့်သွားသည်ကို မမြင်ရ။ ဓါတ်မီး
ရောင်ရှိရာ လိမ့်သွားလျှင် တော်သေး၏။ သူ လိုက်ကောက်
နိုင်၏။

သူသည် မျက်စိလည်း မှုန်ပုံရလျက် ညဉ့်ဘက်လည်း ဖြစ်
သောကြောင့် လိမ့်သွားသည့် ပိုက်ဆံကို လိုက်ရှာရသည်မှာ
တစ်ဒုက္ခဖြစ်နေ၍ သာဓုမှာလည်း လူတစ်ဘက်သားကို ကူညီ
တတ်သော ဝါသနာဗီအေရ ကူညီ၍ ဝိုင်းကောက်ပေးသည်။

‘ခုန ထွက်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ဝင်သွားသော အစ်မကြီးတို့ ခင်
ဗျား’ ဟူ၍လည်း ခွဲခြားပြောဆို တောင်းတတ်သေးသည်။ သူ
သည် သူ့ကိုယ်သူ အမည်ပေးထားသည်မှာ ‘စိန်တုံးလုံး’ ဟူ၍
ဖြစ်၏။ ကပုံမှာ စိန်ကတုံး အက ကိုယ်ကတုံးလုံး လုံးချည်သာ
ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်း အင်္ကျီပါနေလျှင် သူ့လက်
ဝါး ရိုက်သံ ဖောင်းဖောင်းမြည်တော့မည်မဟုတ်။

စိန်တုံးလုံးသည် သုံးရက်တစ်ကြိမ်၊ လေးရက်တစ်ကြိမ်
လောက်သာ လာလျက် လာပြန်လည်း ညဉ့် ၇ နာရီ၊ ၈ နာရီ
အတွင်း။

ယင်းကိစ္စကို သာဓု မေးကြည့်သောအခါ

‘နေ့ခင်း၊ နေ့လည် ဆိုတော့ လူရှုပ်၊ ကားတွေ ရှုပ်တယ်၊
အိမ်ရှင်ဆိုင်ရှင်တွေလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ကျတော့ အစ်
ကိုကပြတော့ ဘယ်ကြည့်နိုင်ကြမှာလဲ၊ ညဉ့်ဆိုတော့ သူတို့
လည်း အားကြတယ်၊ အစ်ကိုလည်း အေးအေးလူလူ ကပြနိုင်
တာပေါ့’

om"k v10g;0w,f

စက္ကူခေါင်းပေါင်း တခါခါဖြင့် သာဓုအား သူပြောသည်။ သာဓု ဤသို့ စပ်စပ်စုစုမေးပြီး ရသမျှအဖြေကို လမ်းထဲမှ အလျဉ်းသင့်သူများအား ပြောပြသောအခါ သာဓုကို သဘော ကျရင်း ထိပ်ပုတ်ကြလေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ‘သာဓု’ လမ်းထဲ၌မရှိဘဲ ကိစ္စတစ်ခုခုဖြင့် အပြင်သွားနေသောနေ့၌ သူလာရောက် ကပြတောင်းခံသည့် အခါ လိမ့်သွားသည့် ပိုက်ဆံ လိုက်ရှာပြီး ကောက်ရသည့် အခက်အခဲကို သာဓုရှိသောနေ့ သူ့ကို ကူညီသောနေ့တွင် သူ က ပြောပြလေ့ရှိ၏။ အကြိမ်ကြိမ်ဆိုသလိုပင်။

‘လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ပါလားကွာ၊ လမ်းထိပ်မှာ ဖန်ခွက်နဲ့ တစ်ခွက်ဆိုရင် ၂ ယောက်သောက်လို့ရပါတယ်’ ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ့ရှိ၏။ သာဓုမလိုက်၊ မသောက်။ ကျွန်တော်ကပင် ပေးကမ်းသင့်ကြောင်း ပြောပြ ငြင်းဆိုရ၏။

တစ်နေ့သော် လကွယ်နေ့ ည၌တစ်ည၌ စိန်တုံးလုံး သီ ချင်းသံ ကြားရသည်။ လက်ဝါးခုတ် ရိုက်သံသည် တဖောင်း ဖောင်း ကြားရသည်။ ယနေ့ည၌ သာဓု သူ့ကို ကူ၍ ပိုက်ဆံ ကောက်မပေးနိုင် ဖျားနေသည်။ နှာစေး ချောင်းဆို ဖြစ်နေ သည်။

သူဆိုသော သီချင်းမှာ ထိုစဉ်က အလွန်ကြော်ကြားလှသော မိုးညှင်းဆရာတော် ဘုရားကြီး တရားပွဲနှင့် ပတ်သတ်၍ ရွှေ တိုင်ညွန့်ရေးသားသော မကြည်အောင် သီဆိုသည့် ‘အိုက်တင် တွေများပါဘိတယ်’ တေးသွားအလိုက်ဖြင့်

om"k v10g;0w,f

(ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းပါဘိတယ်။ မိုးညှင်းက ဆရာတော် ရယ်၊ ဒေသနာ သေချာအောင် ဟောပြော ဆုံးမတယ်၊ တရား နာစဉ် အခါကကွယ် အနားပင် မြင်ရတယ်၊ သူ့အမည်ကလေး ကို မေးလိုက်ချင်လှတယ်)

စသည်ဖြင့် ဆိုလိုက် ကလိုက် လက်ဝါးခုတ်လိုက်ဖြင့် သူ့ လှုပ်ရှားမှုကို အထင်အားဖြင့်သာ မြင်နေရ၏။ သာဓု မထနိုင်၊ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေနေရရာမှ ကြားရ၊ တွေးထင်ရခြင်း ဖြစ်ချေ ၏။

ဆိုလိုက်ကလိုက်ဖြင့် နာရီဝက်ခန့်ကြာသော် သူ၏ ပိုက်ဆံ တောင်းသံကို ကြားရ၏။ သူ့အား ကူညီပြီး ပိုက်ဆံကောက် ပေးမည့် သာဓုကို မတွေ့ရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အခြားလမ်းများ၌ တောင်းခံစဉ် လိမ့်သွားသော ပိုက်ဆံကို လိုက်လံရှာဖွေကောက်ယူရသည့် အခက်အခဲကို ကျော်လွှားရန် လည်း ဖြစ်နိုင်သော သူ့အော်သံ တစ်မျိုးကို ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်ရသည်မှာ

‘တိုက်အပေါ်ထပ်တွေက ထွက်ကြည့်နေကြတဲ့ အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့ခင်ဗျား၊ ပိုက်ဆံလေး တစ်ပြားတစ်ချပ် စက္ကူလေး နဲ့ ထုပ်ပြီး ပစ်ချပေးကြပါ ခင်ဗျ’

အဖျားတက်နေလျက်က သာဓု အားပါးတရရယ်လိုက်မိ၏။ သူတောင်းစားသည်မှာလည်း လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရနိုင် သည့်သဘောကို သူ လက်တွေ့ပြလိုက်သည်။

om"k v10g;0w,f

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျလာသော ပိုက်ဆံများ ဆယ်လေးငါးပေအထိ လိမ့်သွားတတ်လျက် ရံဖန်ရံခါ လုံးဝ ရှာမတွေ့သည်များလည်း ရှိကောင်းရှိမည်။ ထို့ကြောင့် ညဉ့် အမှောင်ထဲတွင် စက္ကူဖြင့်ထုပ်၍ ပစ်ချမည်ဆိုက ထိုတစ်ပြား စေ့သည် လုံးဝ လိမ့်မသွားနိုင်၊ စက္ကူဖြူဖြူ ကြောင့်လည်း အထင်းသား မြင်ရမည်။

ဤသည်တို့မှာ သူတောင်းစား စိန်တုံးလုံး မင်းသားက လိုလျှင် ကြံဆပြီး လူဝါးဝလိုက်ခြင်းကြောင့် ရသွားသည့်နည်းလမ်း ဖြစ်ချေ၏ တကား။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

မင်းနဲ့ဘာဆိုလဲ

သာဓု ကျောင်းသားဘဝက နေရသည့်အိမ်မှာ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း ၄၁ လမ်းတွင် ဖြစ်လျက် တက်ရသော ကျောင်းမှာ ၁၇ လမ်းထိပ်နှင့် ကျုံးကြီးလမ်းထောင့်တွင် ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးကျောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းနှင့်အိမ် မိုင်ဝက် ကျော်ကျော် ဝေး၏။ ခြေလျင် လျှောက်၍ ကျောင်းတက်ရ သည်။

အမေက ထမင်းရောင်းသဖြင့် သာဓုမှာ နံနက် ၅ နာရီလောက် ကထပြီး လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပေးရ၊ ဟင်းချက်ရာ တွင် လိုအပ်သော နံနံပင်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ မဆလာ၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် စသည်များ ဝယ်ပေးရဖြင့် မနားတမ်း ဝိုင်းလုပ်ရပြီး ၈ နာရီခွဲ အမေ ဈေးထွက်သွားမှ သာဓု ရေချိုးပြီး ၉ နာရီခွဲ အမိ ကျောင်းသို့ ပြေးရချေတော့သည်။

၉ နာရီခွဲတိတိ ကျောင်းတက်သည် ဖြစ်သော်လည်း သာဓု ၉ နာရီအရောက် သွားရ၏။ အတန်းထဲတွင် မော်နီတာဖြစ်၍ ကျောင်းရောက်သည်နှင့် ထိုင်ခုံများ ဖုန်ခါရသည်။ သင်ပုန်း ဖျက်ရသည်။ ဆရာမစားပွဲရှင်း ဗီရိဖွင့် မြေဖြူခဲ၊ စာအုပ်၊ ခဲတံ တို့ အသင့်ပြင်ရသည်။

om"k v10g;0w,f

တစ်ခါတစ်ရံ အမေ ဈေးထွက် နောက်ကျသည့်တိုင်အောင် သာဓု ကြိုတင်၍ ကျောင်းမသွားဝံ့။ အမေက ခိုင်းစရာမရှိ။ ကျောင်းသွားတော့ဟု ခွင့်ပြုမှ သွားရဲသည်။ ကျောင်းသို့သွား ရန် အိမ်မှထွက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ခြေကို အသွက်ဆုံး လှမ်းရ လျက် မကြာခဏဆိုသလို မြင်းရထား (ရထားလုံး) နောက်မြီး ခိုစီးရသည်။ မောင်းသူကုလားမသိအောင် အလစ်တွင် တက်ခို လျက် ကုလားသိသွားလျှင် မသက်သာ ကြာပွတ်ရှည်ကြီးဖြင့် လှမ်း ရိုက်တတ်သောကြောင့် ကျော၌ အရှိုးထင်ဖူးသည်မှာ အ ကြိမ်ကြိမ်။

နောက်မြီးခိုစီးရန် ရထားမကြိုက ကုန်သည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကာ ဆူးလေဘုရားအနီး ဗန္ဓုလပန်းခြံမှ ဖြတ်၍ သိမ်ကြီးဈေး၊ ထိုမှ ကျုံးကြီးလမ်းအတိုင်း ကျောင်းသို့လျှောက် ရသည်။ အိမ်ထွက်နောက်ကျ၍ မပြေးရုံတမယ် သုတ်ခြေတင်ရ သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

ညနေ ကျောင်းမှပြန်ရောက်လျှင်လည်း မသက်သာ။ အမေ ဝယ်ပြီး ရေစိမ်ထားသော ငရုတ်သီးခြောက်များ ငါးပိကြော်ရန် ထောင်းရသည်။ ပုစွန်များ အမြီးခေါင်း ဆိတ်ရသည်။ ဆိတ် ကလီစာများ လှီးရ တုံးရသည်။

သို့သော် အပြန်တွင် အသွားလောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ခြေ သွက်ရန်မလို။ အေးအေးဆေးဆေး ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲဝင်၍ ဒန်း စီးသည်။ စီးလျှောစီးသည်။ အနည်းငယ် နောက်ကျက ဆရာမ ခိုင်း၍ဟု အကြောင်းပြလိုက်ရုံသာ။

om"k v10g;0w,f

ကျောင်းတက်ကျောင်းပြန်တိုင်း (ဝါ) ဗန္ဓုလပန်းခြံကို ဖြတ်
လာတိုင်း သာဓု တစ်ခုသတိထားမိသည်မှာ ဆူးလေဘုရား
တောင်ဘက်မုခ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပန်းခြံ ပလက်ဖောင်းရှိ
စိန်ပန်းပင်အောက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ ပိုက်ဆံ အလှူခံနေသော
သူတောင်းစားကြီး ဖြစ်ချေ၏။

ထိုသူတောင်းစားကြီး အသားဖြူပုံ၊ ပိန်ပုံ အနေအထားမှာ
သာဓု၏ အဖေနှင့်တူပြီး အသက်လည်း ထိုမျှပင် ရှိလိမ့်မည်
ထင်၏။

နံနက် ကျောင်းသွားချိန်၊ ခြေကျဲကျဲ လှမ်းလာရင်းကပင်
ထိုအနားနောက်လျှင် ထိုလူကြီးကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ အဘယ်
ကြောင့်ဟူ၍မသိ ပန်းခြံနားရောက်လျှင်ပင် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ သ
တိရသည်။ လှမ်းကြည့်မိသည်။

သာဓု ကြည့်တိုင်းလည်း ထိုလူကြီးသည် အခြားသော သူ
တောင်းစားများကဲ့သို့ ‘အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့’ စသည်ဖြင့်
ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်သံဆို၍ တစ်ကြိမ်မျှ မကြားရ။
လမ်းသွား လမ်းလာများ ထံတွင်လည်း လက်ဖြန့်တောင်းဟန်
လည်းမပြ။

ပါးစပ် အ နေ၍ ဆိုလျှင်လည်း သူ့လက်ဝဲဘက် ပေ ၁၀၀
လောက်အကွာမှ ကုလား သူတောင်းစားကဲ့သို့ ပိုက်ဆံခွက်ကို
လှုပ်အသံပြု တောင်းသင့်သည် ဖြစ်ပါလျက် ထိုဖြူဖြူပိန်ပိန်
သူတောင်းစားကြီးမှာမူ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချ
ကာ မျက်လုံးလည်း မှိတ်ထားလေ့ရှိသည်ကိုသာ သာဓု တွေ
နေရသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

သူ၏ လက်ယာဘက်တွင် ထိုင်တောင်းနေသော အဖွားအို တစ်ယောက်သည် သူနှင့် ပေ ၄၀ ခန့်သာ ကွာလျက်

‘သားသမီးကလည်း မရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း မရှိ လို့ တောင်းရပါတယ်၊ သူတောင်းစားမျိုးရိုး မဟုတ်ပါဘူးရှင် အသက်လည်း ၆၀ ကျော်ပါပြီ၊ သနားကြပါ’

စသည်ဖြင့် လူဖြတ်သွားတိုင်း လှမ်းပြောတောင်းရမ်းလေ့ရှိ ပြီး သူ့ရှေ့တွင် ခင်းထားသော တစ်ယောက်ထိုင် ဖျာစုတ်ပေါ် တွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကြေးပြား တစ်ပြားစေ့ ၄ ပြားတန် (ပဲစေ့) ရှစ်ပြား (မူးစေ့) များပင် အဖွေးသား တွေ့ရသည်။ တစ်ဘက် မှ ကုလား သူတောင်းစားခွက်ထဲတွင်လည်း တစ်ပြားစေ့ ၂၀ ခန့်။

ထိုလူကြီးရှေ့မှ ပုဆိုးစုတ်ပေါ်တွင်မူ တစ်ပြားစေ့ ၃ ၄ စေ့ ထက် ပို၍မရှိပါ။ သူ ကံကောင်းလှသည့်နေ့အဖြစ် တစ်ပြားစေ့ ၁၀ စေ့သည် သူ အရဆုံးနေ့။

ထိုစဉ်က တစ်ပြားစေ့ ဆိုသည်မှာ သာဓုတို့အဖို့ ရှပ်အင်္ကျီ အိတ်အပြည့် ပဲလှော်ရနိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်မှ ၂ ပြား။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သာဓု (သူကိုတွေ့တိုင်း အားမလို အား မရ) အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကို စဉ်းစားသည်။ သာဓု အဖေနှင့် အသားရော ပိန်ခြင်းရော အရွယ်ပါ တူ၍လော လုံးဝ မဟုတ်ဟု အဖြေထွက်သည်။

တစ်နေ့သော် ကျောင်းမှအပြန် ထိုလူကြီး လက်ဝဲဘက်မှ ကုလား သူတောင်းစားကြီးအနီးသို့ ရောက်သော် ထိုကုလား

om"k v10g;0w,f

ကြီးသည် လာသမျှလူအပေါင်းအား ပိုက်ဆံခွက် လှုပ်ပြရင်း ဆလံပေး၍ တောင်းသည်။ သာဓုရှေ့တွင်ပင် တစ်ပြားစေ့က လေးများ ခွက်ထဲ ပစ်ထည့်သွားကြသည်ကို မြင်ရသည်။

ဆက်၍လျှောက်လာသောအခါ ထိုလူကြီးရှေ့ ရောက်လာ သဖြင့် ငဲ့ကြည့်မိသည်၌ ပြားစေ့ငါးစေ့သာ သူ့ရှေ့တွင် ခင်း ထားသည့် ပုဆိုးစုတ်ပေါ်တွင်တွေ့ရသည်။ သာဓုစိတ်မကောင်း အမြဲလိုပင် ထိုလူကြီးက ငွေအရနည်းနေသည်။ ထိုနေရာတွင် ပုံသေတောင်းစားသူ သုံးယောက်ရှိသည့်အနက် ထိုလူကြီးသည် အလှူခံရပုံ တတိယအဆင့်တွင်သာ ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ တောင်းစား လေးငါးယောက် ဖြစ်လာသောအခါ ထိုလူကြီး၏ ဝင်ငွေသည် ပဉ္စမဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သာဓု သနား မိသည်။

ထိုသနားစိတ်ကြောင့် အားမလို အားမရ ဖြစ်ရသည်ကို နောင် တွင်မှ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်ပါချေတော့သည်။

x

ဤနေ့သည် နွေရာသီ ကျောင်းရက်ရှည် စ၍ ပိတ်လိုက် သောနေ့ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်း စိန်လှဆိုသူလည်း သာဓုနှင့်လိုက် လာသည်။ သူက ကျိုက်ထိုသား၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင် နေ ရစ်ခဲ့မည်။ သို့သော် ဆူးလေဘုရား ဖူးချင်သေးသည် ဆိုကာ အတူ ထွက်လာကြပြီး ဘုရားဖူးကြလျက် တောင်ဘက်မုခ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k vl0g;0w,f

ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိသည်။ ကြံရည်
လည်း ရသဖြင့် သောက်ကြရန် ကားလမ်း ဖြတ်ကူးခဲ့ရာမှ
သူတောင်းစား အမေကြီးနား ရောက်သော် စိန်လှက ပိုက်ဆံ
နှစ်ပြား ပေးလှူသည်။ နောက် ပန်းခြံထဲဝင် ကြံရည်သောက်
ပြန်ထွက်လာသောအပေါက်မှ ကုလားသူတောင်းစားကြီး ခွက်
လှုပ်နေသဖြင့် စိန်လှက ပြားစေ့တစ်စေ့ ထည့်လိုက်သည်။

စိန်လှသည် ကျိုက်ထိုမြို့မှ ကျိုက်ထီးရိုး ခရီးသည်တင်
ကား ၄ စီးပိုင်ရှင်၏သား ငွေပေါသူဖြစ်၍

‘ဟိုမှာ တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်၊ သနားပါတယ် တစ်
ပြားတစ်ချပ် လှူလိုက်ပါဦး’

သို့ပြောရင်း ထိုပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူကြီးကို သာဓုက လက်
ညှိုး ညွှန်လိုက်သဖြင့် စိန်လှက ပိုက်ဆံနှိုက်ရင်း လိုက်လာ
သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဤလူကြီးသည် လက်မဖြန့် ခွက်သံမပေး
ပါးစပ်ကလည်း မလှုပ် အငဲ့သားထိုင်ပြီး မျက်စေ့ပါ မှိတ်ထား
သည်။ စိန်လှက တစ်ပြားစေ့တစ်စေ့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်ကို
ပင် ဆုတောင်းရန်ဝေးဆွ မော့၍ပင်မကြည့်။

‘ဒီလူကြီးက ငွေအရနည်းတယ်နော်၊ ဟိုဘက်က ကုလား
ရော အဘွားကြီးရော တော်တော်များများ ရကြတယ်’

ထိုလူကြီးနားတွင်ပင် ရပ်၍ စိန်လှက ကောက်ချက်ချနေ
သောကြောင့် သာဓုလည်း အူယားလာသဖြင့်

‘အေးပေါ့ကွာ၊ သူများတွေဆို သနားအောင်ပြောပြီး အော်
တောင်း၊ ခွက်လှုပ်တောင်း၊ လက်ဖြန့်တောင်း မဟုတ်လား၊ ဒီ

om"k v10g;0w,f

အဘိုးကြီးက အမြဲဒီအတိုင်းပဲ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘူး၊ ခေါင်း
ကြီးငုံ့ပြီး ငိုက်နေတာပဲ၊ ဘယ်ပိုက်ဆံရမလဲ’

သာဓု ဤလိုပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုလူကြီးမော့လာသည်။
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် သာဓုကို စိုက်ကြည့်ပြီး

‘ငါ့ဟာငါ အော်မတောင်းလို့ ငါအရနည်းလို့ ငါ့ဟာငါ
ငတ်တော့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

သာဓုတို့ တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲကြရလေတော့သတည်း။

စေတနာသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အကျိုးပြု၏။

သူနှင့်ယှဉ်၍ သာဓု လူပါးမဝနိုင် ဖြစ်ရချေသည်တကား။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

သာဓုကို ပညာပေးသွားသော သူတောင်းစား

အချိန်ကာလနှင့် ဒေသမှာ သာဓုဖြစ်လာမည့် မောင်ဖေသန်းသည် ရန်ကုန်မြို့ ကုန်ဈေးတန်း (ဆရာဝန် ကိုမြ ဆေးတိုက်) တွင် စာရေးအဖြစ် လခစားအလုပ် လုပ်နေစဉ် အခါသမယ။

ရပ်ကွက်မှာ ကုန်ဈေးတန်း အမည်နှင့် လျော်ညီစွာ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ လက်လီလက်ကား ထွန်းကား ရောင်းဝယ်သော အရပ်ဖြစ်ချေ၏။ လမ်းအမည် မြန်မာဆန်သလောက် မြန်မာကုန်သည် များများစားစားမရှိ။ သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက် အလယ်ပိုင်း ရပ်ကွက်ဟု ချို့လိုက်လျှင်ပင် မြန်မာလူဦးရေက ၂၀ ရာနှုန်းပင် မပြည့်ချင်။

အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်တို့က များသည်။ တရုတ်က ဒုတိယလိုက်သည်။ သို့အလျှောက်လည်း အရပ်ထဲတွင် လည်ရောင်းကြသော ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး (သွားရည်စာ) ဈေးသည်တို့မှာလည်း တရုတ်အစားအစာသည်က များပြီး မြန်မာဈေးသည်ဆို၍ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လက်သုပ်သည်လောက်သာ လည်ရောင်းကြသည်။

om"k v10g;0w,f

ထူးခြားသည်မှာ မြန်မာအနေကျသောအရပ် ဖြစ်၍လော မသိ။ သူတောင်းစားပင်လျှင် မြန်မာလူမျိုးက အလာနည်းပြီး တရုတ်၊ ကုလားက များပြန်သည်။ သို့သော် တရုတ်နှင့်မြန်မာ သူတောင်းစားဦးရေတို့ ဝင်ထွက် တောင်းရမ်းကြသည်မှာ အညီအမျှလောက်သာ ဖြစ်လျက် အခြား သူတောင်းစားက အဆမတန် များသည်။

သူတောင်းစားတို့သည် အတောင်းအရမ်း ကြမ်းသည်။ ပေ ကပ်ကပ်နိုင်သည်။ တစ်ကြိမ် လက်ခါပြရုံဖြင့် မသွား။ ပတ်ချဲ့ နပ်ချဲ့ မျက်နှာကို ငဲ့ကာ မဲ့ကာဖြင့် လက်ဝါးသာ ဖြန့်တန်း နေတတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး အော်ငေါက်ထုတ်မှ မျက်မှောင် ကြုတ်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတတ်ကြသည်။

သာဓု၏ အလုပ်ရှင် အစ်ကိုကြီးသည် အများသူငါတို့ သူ တောင်းစားကို တစ်ပြားသာပေးသော်လည်း သူက တစ်ပဲ (၄ ပြား) အနည်းဆုံး နှစ်ပြားခန့် ပေးလေ့ရှိသောကြောင့် သူ တောင်းစားများ အလွန်မျက်စေ့ကျသော (စည်ကားသော) ဆိုင် ဖြစ်ချေ၏။ သာဓု သူတို့ကို အမြဲဂရုစိုက် ကြည့်မိသည်။ ဂရု စိုက်မိသည်မှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ အချို့သော သူတောင်း စားတို့သည် ရိုးရိုးဆံပင် ဖွကြဲဖြင့် လာရောက် တောင်းရမ်း ထွက်သွားကာ ၃ နာရီခန့် အကြာတွင် ဦးထုပ်စုတ်တစ်လုံး ဆောင်းကာ ရုပ်ဖျက်၍ နှစ်ထပ်ကွမ်း ဝင်ရောက် တောင်းတတ် ကြသည်။

သာဓု၏ အလုပ်ရှင်သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက် သူ၏ မွေးနေ့ (သောကြာနေ့) တိုင်း လှူရန် ပိုက်ဆံအကြွေများ အမ်း

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k v10g;0w,f

ထားသည်။ လာတောင်းသမျှ သူတောင်းစားတို့ကို ပေးသည်။
ထိုအလှူကို စတင်၍ တစ်လခန့် ကြာသောအခါ သောကြာနေ့
တိုင်း ဆေးတိုက်အတွင်း သူတောင်းစားများနှင့် ပြည့်မတတ်
ကျပ်နေလေ့ရှိသည်။ ပိုက်ဆံအလှူလည်း ပေးမလောက်။

အကြောင်းသော်ကား သူတောင်းစား လူလည်တို့သည်
သာဓုတို့ဆိုင်က သောကြာနေ့တိုင်း လှူသည်ကို မှတ်သားပြီး
လာတောင်းကြသောကြောင့်။

ထို့ကြောင့် ကံတရား သဘောထားကာ ပထမပတ်တွင်
တနင်္လာနေ့၌ ပေးလှူလျက်၊ ဒုတိယပတ်တွင် အင်္ဂါနေ့၊
တတိယပတ်တွင် ဗုဒ္ဓဟူး စသဖြင့် ရက်ပြောင်းကာ သောကြာ
နေ့ကို ချန်လှပ်ထားလိုက်ရသည်။

ထိုခေတ်က သူတောင်းစားတို့မှာ စုံလှသည်။ ခြေကွေး
လက်ကောက် လက်တွန်းလှည်းပေါ် မှောက်လျက်တစ်မျိုး၊
ပက်လက် တစ်မျိုး၊ ခြေသလုံးတွင် အက်ဆစ် ငရဲမီးသုတ်၍
အသားနီလန်အောင် တမင်ဖန်တီးထားသော အနာကိုပြု၍
တောင်းရမ်းသည်လည်း တစ်ဖုံ။ မျက်လုံးများ ကျွတ်ကျမတတ်
ပြူးထွက်နေသော ကလေးများကိုချီ၍ လိုက်တောင်းနေကြ
သည်လည်း မရှား။

ထိုထို စိတ်ပျက်စရာ ပေါင်းစုံတို့ထဲတွင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ သူ
တောင်းစားကြီး တစ်ယောက်ကို သာဓု မှတ်သားထားမိဖူး၏။

သူသည်

အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် စစ်တကောင်းလူမျိုး သူတောင်းစား
ကြီး။ ငယ်စဉ်က သာဓုတို့ ခေါ်သည်မှာ စစ်တကောင်းမဟုတ်။

om"k vl0g;0w,f

ဤသူတောင်းစားကြီးသည် အခြားသော သူတောင်းစားများနှင့် လုံးဝမတူ။ အဝတ်အစား အနည်းငယ် စုတ်သော် စုတ်မည်။ သို့သော် လျှော်ဖွပ်ထားသည်မှာ ဖွေးနေ၏။ အလွန်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိလှသည်။ သူလာတောင်းတိုင်း သာဓု အကဲခတ်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်ပါသိုင်းမွေး စသည်တို့ ညက်နေအောင် ရိတ်ထားသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူတောင်းစားနှင့် လုံးဝမတူ။

သူ လာတောင်းသည့်နေ့သည် သာဓုတို့အစ်ကိုကြီး လှူသောနေ့ မဟုတ်၍ လက်ခါပြလိုက်၊ ပြန်မချမီမှာပင် သူက ဆလံပေး၍ ထွက်သွားတတ်သည်။ သာဓုဆရာက ပိုက်ဆံခေါ်ပေးလျှင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး တက်ယူသည်။

တစ်နေ့သော်

သာဓု နောက်ဖေးအိမ်သာမှ ထွက်အလာ

‘ဟေ့ ဟေ့၊ ခုန ဒီမှာ ဝယ်သူများနေလို့ ဟို သူတောင်းစားကြီး ဝင်မလာဘူးကွ၊ ရှေ့ ရှေ့ လိုက်ပေးလိုက်ပါကွာ’

အစ်ကိုကြီး လှမ်းပေးသော အလှူပိုက်ဆံကို ဆုပ်ပြီး ရုတ်တရက် အပြေးထွက်လိုက်သွားရာ စောစောက သာဓု ပြောခဲ့သည့် လူရည်သန့် သူတောင်းစားကြီးကို ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အဝေးတွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

သာဓု အပြေးလိုက်သွားပြီး ကြေးပြားပိုက်ဆံ ၃ ပြားကို သူ့လက်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်ရာ သူက ကုလားဘာသာဖြင့် လည်း ဆုပေးဟန်ပြုသည်။ မြန်မာလိုလည်း (သာဓုမှအစ ဘုန်းကြီး သက်ရှည် နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရောက်) စသဖြင့် ပီပီသသ

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ကြီး စီကာပတ်ကုံး ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်၏။ နောက် သူသည် သာဓုကိုပါ ဆလံပေးပြီး (ဝါ) စလုရိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး လှည့်ထွက်သွားချေ၏။

ဤသည်မှာ လှည့်လည် တောင်းရမ်းနေသော သူတောင်း စားအား ထူးထူးခြားခြား ပိုက်ဆံလိုက်ပေးရသည့် ပထမ အကြိမ်။

နောက် ဒုတိယ အကြိမ်။

သည့်နောက် တတိယ အကြိမ်တွင်မူ သာဓုက ဆိုင်ရှေ့ ခွေးခြေတွင် ထိုင်၍ သတင်းစာ ကိုင်ဖတ်နေသည်။ သာဓု၏ အလုပ်ရှင်က ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျ နေကြသည်။

သာဓု ယခုပြောနေသည့် လူရည်သန် သူတောင်းစားကြီး သည် နေ့ရက်အတိအကျ ပုံမှန်မလာ။ သူလာချင်စိတ်ရှိမှ လာ ဘိသကဲ့သို့ တစ်ခါတရံ အတန်ကြာ ပျောက်နေတတ်သည်။

သတင်းစာဖတ်ရင်း ဇော်ညောင်းသဖြင့် ဘယ်ညာလှည့်၍ နှိပ်လိုက်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေသော အဆိုပါ သူတောင်း စားကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုထိုဤဤ တွေးလိုက်မိ၏။

ယနေ့သည် ကြာသပတေးနေ့ သာဓုဆရာ အလှူရက်သည် စနေ၊ သူတောင်းစားကြီးလာသည်မှာ ကြားရက် ဖြစ်နေသည့် အတွေး။

om"k v10g;0w,f

ထိုအချိန်၌ သာဓုအလုပ်ရှင် ဆရာသည် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနှင့် တရား ဆွေးနွေးနေကြသည်။ သူသည် မကြာမီ ဆိုင်ရှေ့ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းရှိ ကုလားဆိုင်တွင် တောင်းပြီး မှ သာဓုတို့ဆိုင်ဘက် လျှောက်အလာ သာဓုကလည်း ယနေ့ မလှူသေးကြောင်း လက်ခါပြရန် အသင့်ပြင်ထားသော်လည်း သူသည် ဆိုင်ဝ လှေကားထစ်နှင့် ၁၅ ပေလောက် အရောက်မှာ ပင် ချာခနဲကွေ့ပြီး အခြားဆိုင်ဘက် ဦးတည်ထွက်သွားချေ၏။

ပိုက်ဆံ အံ့ဆွဲဖွင့်သံကြား၍ သာဓု လှည့်အကြည့် ဆရာက ခေါင်းညိတ်ခေါ်ပြီး

‘လိုက်ပေးလိုက်ပါဦးကွာ ဟိုသူတောင်းစားကြီး’

ယနေ့သည် ဆရာ၏ အလှူရက် မဟုတ်စေကာမူ သူ တောင်းစားကြီးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သဖြင့် စေတနာ ထက် သန်လာဟန် တူ၏။ ပိုက်ဆံတစ်ပဲ အပေးခိုင်းသဖြင့် သာဓု လိုက်ရပြန်သည်။ တိုက် သုံးလေးတိုက်ခြား လောက်တွင် သူ တောင်းစားကြီးကို တွေ့၍ သာဓုက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင် မကာ အခြားလက်က ပိုက်ဆံလေးပြားထည့်ပြီး သူ့လက် ခေါက် ဆုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် သူ သဘောကျသလို ပြုံးပြသည်။

သာဓုက သူ ကုသိုလ်ထူးကြောင့် ယနေ့ အလှူရက် မဟုတ် သူ့ရပ်တောင်းခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ ပိုက်ဆံလေးပြား ရလိုက်ကြောင်း သာဓုဆရာ၏ အလှူနေ့သည် အတိအကျမရှိ ကံတရားဖြင့်သာ ကြုံကြိုက်သူရကြောင်း ပြောပြရင်း

om"k v10g;0w,f

‘သူများတွေ ၎် အိမ် ၎် ဆိုင်က တစ်ပြားစီပေးမှ ၎် ပြားရတာ မာမူကြီးကတော့ တစ်ဆိုင်တည်းနဲ့ ၎် ပြား ရတယ်ဆိုတော့ ကံကောင်းတာပေါ့နော့’

မာမူကြီးက ပြုံးပြပြန်သည်။ သူလိုသူတောင်းစား တစ်ယောက်ကို သာဓုက ဦးလေးခေါ်၍ သူ အလွန်ကျေနပ်ပုံရသည်။

များသောအားဖြင့် လူမျိုးတိုင်းလိုလို သူတောင်းစားကို ဟေး သူတောင်းစား ‘ဖကီးလ်’ ဟုပင် အထက်သံနှင့် ခေါ်တတ်ကြသည်။

သူသည် သာဓုလက်ဝါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီးမှ မင်းဘာအလုပ်ရှိလဲ အားရင် မာမူနဲ့ လက်ဖက်ရည်လိုက်သောက်ပါလား။

သာဓုလိုက်သွားသည်။ ဖန်ခွက်နှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ဝက် သောက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

‘မင်း ခုလို သူတောင်းစားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ လက်ဖက်ရည်သောက်တာ မရှက်ဘူးလား’

‘ဘာရှက်စရာရှိလဲဗျာ၊ လူလူချင်းပဲ’

သာဓုငယ်စဉ်က အလွန်ဆင်းရဲသည်။ စွပ်ကျယ် ၂ ထည်သာရှိသည်။ တစ်ထည်လျှော်ထားလျှင် တစ်ထည်ဝတ်။ သာဓုအပေါ် လူတန်းစားခွဲသူများ ရှိကြသည်။ အလှူအိမ်တွင်ပင် အတူထိုင်မစားချင်သူများ တွေ့ဖူးသည်။ သာဓု အလွန်စိတ်နာ၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

(အလျင်းသင့်လျှင် သူတောင်းစားများ၊ အမှိုက်ကျုံး အလုပ်သမားများ၊ မိလ္လာအိမ်သာကျုံး အလုပ်သမားများအား ရေခဲမုန့်တို့ဖြင့် သာဓု ဧည့်ခံခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းကလေးကို ရေးပါဦးမည်။)

ဤသူတောင်းစားကြီးသည် အဝတ်အစားမှအစ အနေအထိုင် သန့်ပြန့်သလောက် လူရည်လည်သည်။ အခြားသောသူတောင်းစားများနှင့်မတူ။ မြန်မာစကားကို မွတ်ထွတ်နေအောင် တတ်သူဖြစ်၏။

‘မာမူကြီး ဗမာပြည်မှာ မွေးတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး ၎င်း နှစ်သားလောက်က ရောက်လာတာကွ။ အဲဒီအရွယ်ကစပြီး အဖေနဲ့အတူ လိုက်တောင်းရတယ်။ အခု မာမူကြီးအသက် ၅၅ နှစ်ကျော်ပြီ’

‘ဗမာပြည်ရောက်တာ နှစ် ၅၀ ကြာပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဗမာစကားကို ဒီလောက်ပြောတတ်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူတောင်းစားတိုင်း မတတ်ဘူး။ တတ်ဖို့လည်း မလိုဘူးလေ။ သူတောင်းစားပဲ လက်ဖြန့်တတ် ပြီးတယ်မဟုတ်လား’

သာဓုက ရယ်လိုက်ရာ သူကပါ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘မာမူကတော့ စိတ်ထဲမှာကိုက ဖြစ်လာတယ်။ ဗမာစကား တတ်ချင်တယ်။ စာလည်း တတ်ချင်တယ်။ ကြိုးစားကြည့်တယ် မအောင်မြင်ဘူး။ ကုလားစာတောင် သင်ချိန်မရဘူးလေကွာ’

‘ဟုတ်တယ်နော်။ မာမူကြီးသာ စာတတ်ရင် ဒီလို တောင်းစားချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့’

om"k v10g;0w,f

ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေးဘူးကွ၊ တစ်ခါတစ်ခါ မာမူ
လည်း ဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ချင်တယ်၊ မလွယ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ မာမူကြီးတို့က တောင်းစားတဲ့ အမျိုးလေ၊ တို့
ပြည်မှာ လူမျိုးအစုံရှိတယ်၊ ဖိနပ်အဟောင်းချုပ်တဲ့ လူမျိုးစု၊
ချေးကျုံးတဲ့ လူမျိုးစု၊ မီးရထားလမ်းဖောက် လူမျိုးစု၊ လယ်
သမား လူမျိုးစု၊ ကုန်သည် လူမျိုးစု’

‘ဟာ အများကြီးဘဲနော်’

‘သေသေချာချာပြောရင် အမျိုး ၁၀၀ ကျော်မယ် ဒီအထဲမှာ
ဇာတ်နိမ့်တာတို့ ဇာတ်မြင့်တာတို့၊ လူလူချင်း အသားချင်း
မထိရတာတို့ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဒီလူမျိုးစုက
ဟိုလူမျိုးစုအလုပ်ကို သွားလုပ်လို့မရဘူး၊ လက်မခံဘူး၊
ဒါကြောင့် မာမူလည်း တောင်းစားနေရတာပေါ့’

‘မာမူကြီး စိတ်ညစ်မှာပေါ့နော်’

‘မညစ်ပါဘူးကွာ၊ သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင် လွယ်
လွယ်လေးနဲ့ ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ် မဟုတ်လား’

သာဓုက ရယ်လိုက်ပြန်၏။

‘အေး လွယ်လွယ်လေးနဲ့ဆိုလို့ အဲဒါ သူတောင်းစားတိုင်း
အဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သိတတ်တဲ့ သူတောင်းစားအဖို့သာ
လွယ်တာကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အများအားဖြင့် သူတောင်းစားတိုင်း အလိုက်မသိကြဘူး၊
အလှူရှင်မျက်နှာကို မကြည့်ဘူး၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ဇွတ်တောင်း
နေတာပဲ (သွားပါဦးတော့) တစ်ခါပြောလည်း မရ၊ နှစ်ခါပြော

om"k vl0g;0w,f

လည်းမရ၊ အော် ငေါက်မောင်းထုတ်တော့လည်း အလှူရှင်ကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးကြည့်သွားတတ်ကြတယ်။ မင်း သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်၊ အဲဒါမျိုး တွေ့ရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြံဖူးပါတယ်’

‘မင်း စိတ်မဆိုးဘူးလား’

‘ဆိုးတာပေါ့ဗျာ’

‘ပိုက်ဆံပေးရတဲ့ အလှူရှင်ဆို ဘာပြောစရာရှိမလဲ။ နောက် ပြီး အဝတ်အစားကွ၊ စုတ်ပြတ် ညစ်ပေနေရင် ဘယ်သူမှ မကြိုက်ဘူး၊ ရွံကြတယ်။ မကြည့်ချင်ဘူး၊ စုတ်ချင်စုတ် စင်စင် သန့်သန့် လျှော်ဖွတ်ပီး ဝတ်မှ ကြည့်ကောင်းတယ်။ အနားကပ် ပိုက်ဆံပေးချင်တာပေါ့’

သူ့ကို သာဓု သူတောင်းစားအဖြစ်ပင် မေ့နေ၏။

‘ပြီးတော့ အလိုက်သိတတ်ဖို့ဟာ အရေးကြီးဆုံး၊ ဈေးဆိုင် ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတစ်လေ ဝယ်သူရပ်နေတယ်။ ဧည့် သည်ရှိနေတယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဝင်မတောင်းရဘူး။ အလှူရှင် လည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲကွာ၊ အသာရှောင်ထွက်သွား၊ လူ ရှင်းမှ ပြန်တောင်းချင်တောင်းပေါ့။ အလိုက်မသိ ဇွတ်ရပ်ပြီး တောင်းနေရင် အလှူရှင် စိတ်ဆိုးတတ်တယ်။ အဲသလို သူ တောင်းစားမျိုးကို ပိုက်ဆံသိပ်မပေးချင်ကြဘူး’

‘ဒါတွေတော့ မာမူကြီး ဒီအတိုင်းလုပ်ခဲ့ဖူးတာ ခဏခဏ တွေ့ဖူးလို့ သိနေပြီ။ ခုနလည်း ကျွန်တော့်ဆရာ ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားပြောနေလို့ ရှောင်လာတာ မဟုတ်လား’

om"k v10g;0w,f

‘အေး မာမူက ပိုက်ဆံလိုချင်တာသာသိပြီး ပေကပ်ကပ် ရုပ်
နေရင် သူ့မှာ အနှောက်အယှက် ဖြစ်မှာပေါ့။ နောက်လည်း
ပေးချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်မာမူကြီး၊ ကျွန်တော့်ဆရာကလေ ဟိုသူတောင်း
စားကြီး သိပ်အလိုက်သိတယ်ဆိုတာ ခဏခဏ ပြောတယ်’

‘အဲ့ဒါ မင်းလည်းမှတ်ထားကွ၊ မင်းတို့လို လခစား အလုပ်
သမားတွေ ပိုအရေးကြီးတယ်။ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ၊
အလိုက်သိမှ အထက်လူကြီး သဘောကျတယ်။ ဗမာလို ဘယ်
လိုပြောမလဲ၊ ပါးတယ်၊ နပ်တယ်၊ ပြီးတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လာဘ်မြင်ရမယ်ပေါ့’

‘နောက်တစ်မျိုးရှိသေးတယ်။ ပါးတာ’

‘ဪ အကင်းပါးရမယ်’

‘အဲ ဟုတ်ပြီ၊ အဲသလို သိတတ်တယ်ဆိုတာတွေဟာ
ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မပြောနဲ့တော့၊ ဘာ
ပညာမှ မတတ်တဲ့ သူတောင်းစားတောင် ဒါတွေသိမှ၊ မသိရင်
တောင်းစားရတာ မလွယ်ဘူးကွ။’

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

ပြည်သူပိုင်အစ သခင်မြ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင် စပ်ကူး မပ်ကူး ကာလ၊ သာဓု၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အူယားဖားယား ပေါက် လာသည်။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အသွားအလာ မရှိသလောက် ခြောက်ကပ်နေရာဝယ်၊ မိတ်ဆွေသည် သူ့မော်တော်ကားက လေး ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသဖြင့် အမြင်ထူးနေချေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျ ကိုကျင်သိန်း၊ ခုလို ခေတ်ထဲမှာ ကားနဲ့လာရတယ်လို့၊ နို့ ဓာတ်ဆီကော ဝယ်လို့ရသေးရဲ့လား’
‘အိမ်မှာ အပိုဝယ်ထားတဲ့ဆီနဲ့၊ ဒါအသာထားစမ်းပါဦး၊ အ ရေးကြီးတာက ဒီကားလေး မင်းဝယ်စမ်းပါ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ၊ တိုင်းပြည်ပျက်နေတဲ့ဥစ္စာ’
‘ကွာ ငါ့ကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငါလစ်ချင်ပြီ’
‘ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲဗျ၊ ဘယ်ကိုလစ်မှာလဲ’

‘ဘယ်လိုမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အစကတည်းက ရည်ရွယ် ချက်ရှိတယ်၊ ဒီမှာ မင်းငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ငါဟာ တရုတ်ကပြားပေမယ့် တရုတ်ပြည်ကြီးသား စစ်စစ်နဲ့ မတူဘူးလား၊ အေး အဲဒါပဲကွ၊ ဂျပန် သေနာကောင်တွေက

om"k v10g;0w,f

တရုတ်ဆိုရင် ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ ရန်သူလို သဘောထားတာ၊ သူတို့ဝင်လာရင် အနည်းဆုံး ထောင်ထဲထည့်ပြီး လေးငါးလ နှိပ်စက်မှာတော့ သေချာတယ်၊ ဖိလစ်ပိုင်တို့၊ စင်ကာပူတို့၊ အင်ဒိုချိုင်းနားတို့မှာလဲ ဒီလိုဘဲလုပ်နေတာ သတင်းရတယ်ကွ’

သူ အတော် ကြောက်နေပုံရသည်။ ပြောရင်းကပင် ချွေးပေါက်ပေါက် ကျနေသည်။ သူသည် လူတစ်မျိုး။ မည်သို့ ကြည့်ကြည့် ရှေ့နောက်ဝဲယာ အဘယ်က ကြည့်ကြည့် ပြည်ကြီးသား တရုတ်အစစ်နှင့်တူနေပါလျက် ပို၍တူစေရန် အနာခံ၍ ရှေ့သွားလေးချောင်းကို ရွှေ့ကွပ်လိုက်ချေသေး၏။

ယခု တရုတ်နှင့်ပိုတူသဖြင့် ပို၍ ကြောက်နေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွ နို့မို့ရင် ငါ အလကားတောင် ပေးခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ခုတော့ ငါတို့ပြေးရမှာက အိန္ဒိယနိုင်ငံ အထိဆိုတော့ စရိတ် အများကြီးလိုမယ်၊ မိသားစုက ကိုးယောက်ဆိုတော့’

သူပြောရင်း အသံတုန်နေသည်။ ကိုကျင်သိန်းသည် သိမ်ကြီးဈေးတွင် ထီးဖိနပ် ရောင်းသူဖြစ်၍ ငွေကြေးတောင့်တင်းသော်လည်း အခြေအနေအရ ရှိသမျှ ရသမျှ ယူသွားချင်သည်။ လမ်းခရီး၌ ငွေပြတ်လျှင် ဒုက္ခဟု သူတွက်သည်။

အကျဉ်းရုံးရသော် သူ၏မော်တော်ကားသည် အင်္ဂလန်လုပ် (ဟီးလ်မင်း) ကား။ ထိုအချိန်က အေးအေးချမ်းချမ်းဆိုလျှင် (အင်္ဂလိပ်ငွေ) ထောင့်ငါးရာခန့် တန်သည်။ ယခု ခေတ်ပျက်နေ၍ သူက တစ်ထောင်သာ ပေးပါတော့ဟု ဆိုသည်။ အမှန်အားဖြင့် သာဓု မလိုချင် ဂျပန်များဝင်လာ၍ တွေ့သွားကြလျှင် ယူသုံးကြမည် သေချာ၏။ ပြန်ရရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိ။

om"k v10g;0w,f

ထို့ကြောင့် မဝယ်လို၊ လက်ထဲတွင်လည်း ငွေပိုဆို၍ ရှစ် ရာခန့်သာ ရှိသည်ကို ပြောပြရာ

‘အေးကွာ ကားကိုပဲ ယူလိုက်၊ ငွေကိုတော့ ချေးတာလို့ သဘောထားကွာ ပြန်လာရင် အဲဒီပိုက်ဆံ ပြန်ပေးမယ်’

ငွေရှစ်ရာ ပေးလိုက်ရသည်။

ဂျပန်များ ဝင်လာလေပြီ။ ကားကလေးကို ကောက်ရိုးပုံ လုပ်၍ ဝှက်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ကြက် ဝက် လိုက်ရှာသော ဂျပန်။ ကြက်ဥငတ်သော ဂျပန်နှင့်ကိုရီးယားစစ်သားများ တွေ့သွားက ဝှက်ထားရကောင်းလား စူသည်က တစ်ပြစ်ဖြစ်လာ နိုင်သေး၍ ဘုရားတနေရသည်။

၆ လခန့်ကြာသော် အဆိုပါ ဟီးလ်မင်းကဲ့သို့သော အော်စတင်၊ ဘောက်ဆော၊ မောရစ် အစရှိသည့် ကားသေးသေးလေးများ ထွက်မောင်းစ ပြုလာကြသည်။ ဂျပန်သိမ်းသည်မှာ စစ်အတွက် အသုံးဝင်သော ကားကြီးများသာ။

သာဓုလည်း ထိုဟီးလ်မင်း ကားကလေးကို ထုတ်ပြီး ပေါင်ဒါလည်ပို့သည်။ ပဲခူးသို့ ဘုရားဖူးသွားသည်။ ပြည်၊ ပေါင်းတလည် စသည်တို့သို့ အငှားလိုက်သည်။

x

ဂျပန်က လွတ်လပ်ရေးပေးပြီ။ ဒေါက်တာ ဗမော်လည်း အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီးဟူ၍ အစိုးရအဖွဲ့ကိုခေါင်းဆောင်ပြီ။ သခင်

om"k v10g;0w,f

သန်းထွန်း၊ သခင်မြတို့ အပါအဝင် သခင်အတော်များများ
လည်း ဝန်ကြီးဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း စာတစ်စောင် ဖတ်ရ၏။
စာမှ သခင်မြထံမှ ဖြစ်ပြီး အတိုချုပ်သဘောမှာ

ဟေ့ ကုန်ဈေးတန်း သခင်ဖေသန်း

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာချင်ပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း အစိုးရအဖွဲ့
က ဖွဲ့ကာစမို့ သိပ်အလုပ်များနေတယ်။

လိုရင်းပဲ ရေးမယ်ဗျာ၊ သခင်ဖေသန်းဆီမှာ မော်တော်ကား
လေးတစ်စီး ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျုပ်မှာက ဝန်ကြီးလုပ်ပြီး
(မော်တော်ကား အဆင်မပြေတာက များတယ်) မြင်းလှည်းနဲ့
ရုံးတက်တက် နေရတယ်ဗျာ၊ မနိပ်ဘူး။

အဲဒါဆို သခင်ဖေသန်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်
တယ်။

အတိုချုပ် ပြောရရင် ခင်ဗျာ့ မော်တော်ကားလေး ကျုပ်ကို
ပေးထားပါလား။

အေးအေးဆေးဆေး မရရင် ဘုံဝါဒအရ နိုင်ငံပိုင် လာသိမ်း
ရလိမ့်မယ်၊ ဟား ဟား ကျုပ်တို့အတွက် မော်တော်ကား ရဖို့
လည်း လုံးပန်းနေကြပြီပဲ၊ ရရချင်း သခင်ဖေသန်းကားကို ပြန်
ပေးမှာပါ။ ယခုလာသူကို အကြောင်းပြန်လိုက်ပါ။ ရမယ်ဆိုရင်
မနက်ဖြန် ကားမောင်းမယ့်လူ လွှတ်လိုက်မယ်လေ။

သခင်မြ

om"k v10g;0w,f

ထိုစဉ်က နိုင်ငံရေးလောကတွင် ပြည်သူပိုင်ဟူသော စကားကို သုံးလေ့မရှိကြသေးဘဲ နိုင်ငံပိုင်ဟုသာ ဆို၏။ အများပိုင် အများပစ္စည်းဟူ၍ ဘုံဝါဒ စကားကို သုံး၏။

မည်သို့ရှိစေ သခင်မြစာအရ (မူရင်း ပျောက်ပျက်သွား၍ မှတ်မိသမျှ ရေးပြရပါသည်။) သာဓု၏ ကားကို သူယူစီးတော့မည်။ မပေးကလည်း ဇွတ်လာယူမည်။

ထိုအချိန်က သခင် သခင်မတို့သည် သူတစ်ပါး ပါးစပ်ထဲမှ ဘယာကြော် လှစားကြ၊ ဆေးလိပ် လှသောက်ကြ၊ လုံချည် အင်္ကျီပါ အစုတ်နှင့်အကောင်း လဲယူကြသည်။ များများရှိသူက နည်းနည်းရှိသူကို ထောက်ပံ့သည်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်းတည်း သုံးလေးယောက် ဝင်နှိုက်စားကြသည်။

အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူကလေးများ ဖြစ်၏။

ထို စိတ်ဓာတ်အရပင် သခင်မြသည် သာဓု၏ ကားကို တောင်းဆိုသည်။ သာဓုကလည်း နိုင်ငံတော်အတွက် တာဝန်ထမ်းနေသော သခင်တစ်ယောက်အား ကူညီလိုစိတ် အပြည့်ရှိသည့်အတိုင်း ပြန်ရမည် မရမည်ကို ခေါင်းထဲတွင်မတွေး။ ပေးမည်ဟု စာပြန်လိုက်ရာ နောက်တစ်နေ့ လာရောက် မောင်းယူသွားလေတော့၏။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သခင်မြနှင့် မတွေ့ကြ၊ သူလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူရူပ်နေသည်။ သာဓုကလည်း ရာထူးရှင်များထံသို့ လက်နောက်ပစ်၍ ခါးကိုင်းကိုင်းထားပြီး ဝင်တွေ့ရန် ဝါသနာမပါ။

om"k vl0g;0w,f

အဘယ်မျှ ကြာသွားသည်ပင် မမှတ်မိလိုက်။ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၊ သာဓု စက်ဘီးစီး၍ မြို့ထဲမှ ပြန်အလာ သာဓု ခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် နောက်နားဆီမှ ခေါ်သံတစ်ခု ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သာဓု၏ ကားကို မောင်းယူသွားသော သခင်မြဒရိုင်ဘာကို တွေ့ရပြီး သူ့အား သခင်မြက လွှတ်လိုက် ကြောင်း သာဓု၏ ကားကလေးကို ဂျပန်ငွေ လေးထောင့်ငါးရာ တန်ဖိုးထား၍ ငွေများပေးလိုက်ရာ ကျေနပ်စေလိုကြောင်း စသ ဖြင့် ပါးစပ်ကလည်း ပြောသည်။ ငွေစက္ကူများနှင့် ရော၍ ပါ လာသော စာတွင်လည်း ထိုသဘောအတိုင်း ရေးထားသည်။

သာဓု ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘုံဝါဒအရ နိုင်ငံပိုင် အသိမ်းမခံရ သောကြောင့်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် မေ့သလောက် ရှိလာပြန်သော နေ့တစ် နေ့။

သာဓုသည် စက်ဘီးဖြင့် သိမ်ကြီးဈေးမှရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ နင်းလာကာ ဘုရားခြေရင်း ရောက် သည်နှင့် ဦးထောင်မိုလ်လမ်းဘက်အကွေ့လိုက်တွင် ဘုရားခြေ ရင်းဘက် ကားဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တိုက်တန်းရှေ့တွင် သာဓု၏ ဟီးလ်မင်းကားကလေး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်နှင့် သခင်မြတို့ ဘုရားဖူးလာသည်ထင်ကာ သူနှင့်လည်း မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သူ ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းအလာကို စောင့်ရန် ကားဘေးတွင် စက်ဘီးထောင်လိုက်၏။

အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တစ်ခွက်မှာသောက်ရင်း စောင့်၏။ ၄၅ မိနစ်ခန့် ကြာသည်အထိ ရောက်မလာကြသေး။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရသည်မှာ ကြာပြီ။ သောက်သုံးသူ မစဲ
သဖြင့် အားနာလာသည်။ ကားအနီးတွင် သွားရပ်နေရာမှ တစ်
ကြိမ်က မိမိမွေးထားဖူးသောခွေးကလေးကို ပြန်တွေ့ရသကဲ့သို့
ယုယချင်လာသလိုလိုဖြင့် ကားကို ပွတ်သတ်ကြည့်မိ၏။

ကားလေးမှာ သာဓုလက်တွင် ရှိစဉ်ကထက် ပြောင်လက်
သန့်ပြန့်နေသည်နှင့် တံခါးဖွင့်ဝင်ထိုင်ကာ အတွင်းပိုင်း သေ့
ကိုကြည့်ရာမှ ခြေဆော့ချင်လာ သောကြောင့် စက်နှိုးသော
စတာတာဘုကိုနင်းကြည့်၏။ စက်လည်သည်။ သို့သော် ဂီယာ
ဝင်နေသဖြင့် အနည်းငယ် ရွေ့သွားသည်။

ဂီယာကို ဖြုတ်လိုက်သည်တွင် ကြမ်းပေါ်၌ ကားသေ့ကျ
နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ကောက်ပြီး ကားစက်နှိုးသေ့ပေါက်တွင်
ထိုးကာ စက်နှိုးဘုကိုနင်းကြည့်ပြန်သည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့်
စက်နှိုးသွားသည်။ အလွန်ကောင်းသည်။ စက်လည်ပုံကို သုံး
ကြိမ်မျှ လီဘာနင်း၍ စမ်းကြည့်စဉ် ကားတံခါးပေါက်မှ တစ်
ဦးတစ်ယောက်သည် သာဓု ဇော်ပိုးကော်လာမှ ဆွဲထုတ်ရင်းက

‘ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

ယောက်ျားအသံ

‘လာကြပါဦးဗျို့၊ ဟောဒီမှာ ကားသူခိုး ကားသူခိုး’

အမျိုးသမီး ခပ်ကြီးကြီးအသံ

‘ဟာ ဒီမှာ ဒီမှာ’

သာဓု စကားဆုံးအောင် မပြောရသေးမီ နားရင်းတစ်ချက်
ပူထူသွား နောက်တစ်ချက်ဆင့် ရိုက်ပြန်၏။ ကျင်စပ်စပ် ခံ
လိုက်ရချေ၏။

om"k v10g;0w,f

‘ဒါ သခင်မြကား မဟုတ်ဘူးလား’

သို့မေးလိုက်မှ အရိုက်ရပ်သွားသည်။ ဇက်ဖိကိုင်ထားသူက ရုတ်တရက် သာဓုကို ဆွဲမော့ကာ

‘မဟုတ်ဘူး’

သူက ဆတ်တောက်တောက် ဖြေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းနေသော လူများမှာ အစိတ်ခန့် ရှိလိမ့်မည် ထင်၏။ သူတို့ သည်လည်း သာဓုအား သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက်မိလျှင် ကြည့်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် တင်းမာနေကြသည်။

‘ဒီကားဟာ အရင်က ကျွန်တော့် မော်တော်ကားပါ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဒါ အရင်က ကျွန်တော့်ကားပါ။ ကျွန်တော် လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ပူတူတူးပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းတဲ့လူပါ’

ဤတွင်မှ အားလုံးသော မျက်နှာများ တင်းမာခြင်း လျော့နည်းသွားကြသည်။ သာဓုကပင် ဆက်၍ အမြန်ဆုံး ပြေလည်စေရန်

‘ဒီကားနဲ့ သခင်မြကော မပါဘူးလားဗျာ’

‘ဘယ်က သခင်မြလဲ’

‘ဝန်ကြီးသခင်မြလေ။ သူ ဝန်ကြီးလုပ်နေပြီး စီးစရာကား မရှိဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော် ရောင်းလိုက်တာ’

အတိုချုပ်ပင် ပြောလိုက်ရာ သာဓုအား နားရင်းအုပ်သူနှင့် အဒေါ်ကြီးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

‘ဟေ့ ဒါတွေ တို့မသိဘူး’

om"k v10g;0w,f

ဟု ပြောရင်းက အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ဒရိုင်ဘာနှင့်တူသူအား
'မင်းကော ဘာသိလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်၌

'ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ၊ အရင်မောင်းတဲ့လူတော့ သိမ
လားပဲ'

'ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ ခုကိစ္စမှာ မင်းရှုပ်တာပဲ၊ ရောင်းလိုက်
တယ်ပြောပြီး ဘာဖြစ်လို့ စက်နှိုးတာလဲ၊ မင်းနဲ့မှ မဆိုင်တော့
တာ၊ ဘာလဲ မောင်းပြေးမလို့ မဟုတ်လား'

'ဟာဗျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စမ်းကြည့်တာပါ၊ သခင်မြလည်း
တွေ့ချင်တာနဲ့ စောင့်နေရင်း'

'မသိဘူး သခင်မြလည်း နားမလည်ဘူး၊ ဒီကားကို ငါတို့
ဝယ်ထားတာ၊ သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ ဒီကားရှင် နာမည်
ငွေစာရင်းမင်းကြီး ဦးဘခင်၊ သူ့ကား၊ ကဲ တက် မောင်းဟေ့၊
အချိန်ကုန်တယ်'

ထိုကားလေးလည်း ထွက်သွားလေပြီ။ သာဓုလည်း အူ
ကြောင်ကြောင် အကောင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခနဲပြုံးနှင့် ကြည့်
နေကြသောကြောင့် သာဓုတွင် စက်ဘီးပေါ် ခုန်တက်ပြီး ဦး
ထောင်ဗိုလ်ကုန်းဆင်းသို့ ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းခဲ့ရချေ၏။

တွေးစရာများ ရှုပ်နေပြီ၊ ကုန်းအဆင်းတွင် စက်ဘီးပေါ်မှ
မနင်းဘဲ ထိုင်လိမ့်လာရာမှ

(က) ထိုမည်သော ဟီးလ်မင်းကားကလေးကို သခင်မြက
သူစီးရန် ဝယ်သည်ဆိုခြင်းသည် မှန်သလော။

om"k v10g;0w,f

(ခ) သို့မဟုတ် ဦးဘခင်ဆိုသူ ငွေစာရင်းမင်းကြီးက သူစီးရန် ကားမရှိ၍ ဝန်ကြီး သခင်မြအား အကူအညီတောင်းသဖြင့် သခင်မြကပင် သာဓု၏ကားကို အကြံအဖန် လုပ်ပေးလိုက်သလော

(ဂ) သို့မဟုတ် မူလက သခင်မြက သူ့အတွက် ယူခြင်းဖြစ်လျက် သူကားအစားရစဉ် ဦးဘခင်နှင့် စကားစပ်မိကြရာမှ ဦးဘခင် ဝယ်ဖြစ်သွားသလော၊ သခင်မြက အဖိုးဖြတ်ပေးသလော။

(ဃ) သူခိုးစွပ်စွဲသော အဒေါ်ကြီးသည် သခင်မြနှင့် ဦးဘခင်တို့ ဖလှယ်ကြသည့် ကားကိစ္စကို အရိပ်အငွေ့မျှ မသိသလော။

တွေးမည့်သာ တွေးလာခဲ့သည်။ ဤပြဿနာများ သာဓုနှင့် လုံးဝမဆိုင်။

ဆိုင်သော အဓိက အချက်မှာမူ အလားတူ အပြုအမူမျိုးဖြင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အထင်မျှကို အကြောင်းပြုကာ ခြေဆော့လက်ဆော့ ကျူးလွန်သင့်သလော ဟူသည်သာ ဖြစ်၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ကြွက်

ဂျပန်ခေတ်ကို မီလိုက်သူတိုင်း ကြွက်ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်း သိကြချေမည်။ အသက်အရွယ်နှင့်အမျှ သာဓု ခေါက်မိသ လောက် ဆိုရသော် မြန်မာ့ကျမ်းမာရေး ရာဇဝင် တစ်လျှောက် တွင် ဂျပန်များလောက် ကြွက်ကိုဂရုစိုက်သူ မတွေ့ဖူးပါချေ သေး။

သာဓု အသက် ၂၀ လောက် အရွယ်က ဒေါက်တာမြ ဆေးတိုက် ကိုယ်စာလှယ်အဖြစ် မန္တလေး (ဘီ) လမ်းတွင် တိုက်ခွဲတစ်ခု သွားဖွင့်သည်။

သာဓု ရောက်သွားသောအချိန်က မိုးရာသီဖြစ်သော်လည်း ဟုတ္တိပတ္တိ မိုးရွာသည်မရှိ။ ရွာပြန်လျှင်လည်းမိုးပြေး။ ကတ္တရာ လမ်း အငွေ့ထရုံမျှသာ။

‘ဟေ့ မောင်ဖေသန်း၊ ဆောင်းဝင်တော့မယ်နော်၊ ကြွက် သတိထားကွယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ’

om"k v10g;0w,f

သို့ပင် ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရသော်လည်း သာဓု ဆက်တွေးစရာ လမ်းစကျန်ရစ်ခဲ့ချေသည်။ ကြွက်ဟူသည် အတိုချုပ်အားဖြင့် အစားအသောက် ပစ္စည်းသာမက အဝတ်အစားကိုပါ ကိုက် တတ်သဖြင့် ကြွက်ကို သာဓု အလွန်မှန်းသည်။

သို့သော် တိုက်ပိုင်ရှင်ဒေါ်ဒေါ်က အဘယ်ကြောင့် (ဆောင်း ဝင်လာပြီ) နှင့် ကြွက်ကိုတွဲ၍ သုံးလိုက်သနည်း။ ဤသည်မှာ သာဓု တွေးစရာ လက်ကျန် ဖြစ်နေချေသည်။

သာဓုက ဆိုင်ဖွင့်ချိန် ဒေါ်ဒေါ်က ဈေးသွားချိန် ပြောပြော ဆိုဆို ထွက်သွားလေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သာဓု မရှင်းသည့် အချက်ကို မမေးလိုက်ရသဖြင့် တစ်ဘက်ခန်းသို့ ကူးသွားပြီး သံသေတွာရောင်းသော ကုလားအဘိုးကြီးအား စုံစမ်းကြည့်ရ တော့သည်။

‘ဟေ့ တို့မန္တလေးမှာ ရန်ကုန်လိုမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆောင်းဝင် လာလို့ရှိရင် ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲဒီ ပလိပ်ရောဂါ ဟာ ကြွက်တွေက စတာပဲ၊ ပလိပ်ပိုးက ကြွက်တွေမှာ ပါလာ တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကြွက်ကိုသတိထားလို့ မသိန်းက ပြော သွားတာ’

မကြာမီပင် ထိုအရပ် ကြွက်ကျသည်။ ဤနေရာ ကြွက်ကျ သည် စသဖြင့် ကြွက်သေသည့် အရပ်တွင် ပြဿနာရှုပ်ကုန် တော့သည်။ ကြွက်သေသည့် အိမ်နှင့် (သို့မဟုတ်) လမ်းနှင့်နီး သော အိမ်တိုင်းလိုလို သူတို့အိမ်ရှေ့ရော အိမ်ထဲပါမကျန် ရေနံ ဆီဖြန်းကြတော့သည်။ အချို့က ကာဘော်လစ်ဆီကို ရေနံ ဖျော်၍ ပက်ကြသည်။

jrrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

ထိုထို လမ်းပေါ်မှ ကြွက်သေကောင်များကို တာဝန်သိစွာ ဖြင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ယူပစ်မည့်သူ မရှိသလောက် ရှားသည်။ တွေ့လျှင် ကွေ့၍ ခပ်ဝေးဝေးမှ ရှောင်သွားတတ်ကြသည်။ ကြောက်၍။

အမှိုက်ကြုံးသူများပင် ဝါးလုံးရှည်ကို တံချူလုပ်၍ အဝေးမှ ဆွဲညှပ်ပြီး အမှိုက်ကားထဲ ထည့်ကြသည်။ အချို့ အမှိုက်ကြုံးသမားကမူ မမြင်ဟန်ဆောင် ရှောင်သွားတတ်ကြသေးသည်။

တစ်နေ့သော နံနက် သာဓု ဆိုင်ဖွင့်ပြီး လက်ဖက်ရည် ထွက်အမှာတွင် တိုက်ရှေ့၌ ကြွက်သေတစ်ကောင် တွေ့သဖြင့် ကြွက်ကြောက်လေ့မရှိသော ရန်ကုန်မှ သာဓုပင် ဘုမသိ ဘမသိ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်မိသည်။ လက်ဝဲဘက်ခန်းမှ သေတ္တာကုလားကြီးကိုမေးရာ ယာဘက်ခန်းမှ ကြိမ်ကုလားထိုင်ဆိုင်ကို မေးငေါ့ပြသည်။

ထိုဆိုင်သို့ သွားမေးပြန်သော် ကုလားကြီးဆီ မျက်စပစ်ပြသည်။ မည်သူလာပစ်သွားသည်မသိ။ နောက်ဆုံး သာဓုကပင် ရေနံဆီတစ်ပုလင်း ၅ ပြားနှင့် ဝယ်လောင်း မီးရှို့လိုက်ရချေသည်။

ဆောင်းဝင်သည်မှ ၁၅ ရက်ခန့်အတွင်း ထိုအရပ် ဤအရပ် မန္တလေး၊ မတ္တရာ၊ အမရပူရ စသည်တို့တွင် ကြွက်ကျ၍ ပလိပ်ရောဂါဖြင့် သေသူဦးရေမှာ နှစ်ဆယ်ကျော်သွားကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် သာဓု ပို၍လန့်သွားသည်။ ဆိုင်ရာ မြူအဖွဲ့က ပြည်တွင်းဖြစ် လော်စပီကာ ပါးစပ်အသံချဲ့ အော်လံဖြင့် မောင်းထု သတိပေးသည်။

om"k v10g;0w,f

ဤဖြစ်ရပ် စရေးခဲ့သည်တွင် ဂျပန်ခေတ်ကို အကြောင်းခံ ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း

ဂျပန်တပ်များ မြန်မာပြည်ထဲ ဝင်လာသည်ဆိုကတည်းက ဂျပန်စစ်သား အတော်များများတို့သည် ယူနီဖောင်းခေတ္တခွာ လျက် အတွင်းခံဘောင်းဘီဖြင့် အချို့၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါပတ်၍ အချို့တို့သည် နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားချောင်း ဝါးရင်းတုတ် စသည်တို့ကို ကိုင်ကာ တွေ့သမျှခွေးများကို ရိုက်သတ်ကြလေ တော့သည်။ နောက် လှည်းများတွင်တင်၍ ယူသွားကြသည်။

ခွေးတစ်ကောင်ကို ဂျပန်ဆယ့်နှစ်ယောက်ခန့် ညှပ်ပူးညှပ် ပိတ် ဝိုင်းရိုက်ကြသည်မှာ ပညာသားပါလှသည်။ ခွေးနှင့် လက်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲ့နေသည်နှင့် တူလှ၏။

‘ဂျပန်ပြည်က မြို့ကြီးတွေပေါ်မှာ ခွေးလေ ခွေးလွင့်တွေ မရှိဘူး’

ပွဲကြည့်သကဲ့သို့ ရပ်ငေးနေကြသူများထဲမှ လူရည်သန့်တစ် ဦးက ပြောသည်။

‘ဩ ဒါကြောင့် ဒီမှာလည်း ခွေးသန့်ရှင်းရေး လုပ်တာ ထင်ပါရဲ့’

အခြားတစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်ကို

‘အမလေး စစ်လာတိုက်တာပါဗျ၊ သန့်ရှင်းရေး လာလုပ် တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သူတို့စားဖို့ လိုက်သတ်နေတာ’ ထိုတစ်ယောက်ကို သာဓု ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

‘ဟုတ်တယ် ဒီကောင်တွေ ခွေးသားလည်း စားတာပဲ၊ မျောက်ရော၊ ကြောင်ရော၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်တွေ့ဗျ’

om"k v10g;0w,f

ဆိုက်ကားသမားတစ်ဦးက ဝင်၍ ထောက်ခံပြန်သည်။

အကျိုးတိုဟတ်ကာ စသော (တရုတ်ပြည်နယ်ကွဲမှ) တော ကျသော တရုတ်အမျိုးသားအချို့ ခွေးသားစားသည်ကို သာဓု ပဲခူးတွင်နေစဉ်က မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ သာဓုကိုပါ ခေါ်ကျွေးသော ကြောင့် သုတ်ခြေတင် ပြေးခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ဂျပန်များ ခွေးလိုက်ရိုက်သတ်စားသည် ဆိုရာ၌ ဖြစ် နိုင်စရာ ရှိသော်လည်း စဉ်းစားရန်တစ်ချက်မှာ ဂျပန်တပ်များ ဝင်လာစဉ်က ယူနီဖောင်း၊ ခြားနားချက်များ ရှိနေသဖြင့် စုံစမ်း ကြည့်ရာ ဂျပန်သက်သက်သာမဟုတ်ဘဲ ထိုစဉ်က ဂျပန်လက် အောက်ခံ ကိုရီးယားလူမျိုးများ၊ မန်ချူးရီးယား လူမျိုးများ လည်း တပ်ဖွဲ့များအဖြစ် ပါဝင်လာကြသည်ဟု သိရသဖြင့် ထို ခွေးလိုက်ရိုက်သူများမှာ ထိုသုံးမျိုးစလုံး ဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအ နေတွင် ရှိသည်။

နောက် ၅ လခန့် ကြာသောအခါ ခွေးလိုက်ရိုက်မှုများ မရှိ သလောက် ပျောက်သွားပြီး ဈေး၊ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်၊ လူ စည်ကားရာ လမ်းဆုံ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ ဘူတာရုံ၊ နယ်သွားကား ဂိတ် စသည်တို့တွင် ဂျပန်များ ယောက်ယက်ခတ် လာကြပြန် သည်။

ဤတစ်ချိတွင်မူ မြန်မာများလည်း ပူးပေါင်းပါဝင် လာကြ သည်။ ခွေး သန့်ရှင်းရေးကား မဟုတ်။ ရောဂါ ကာကွယ်ရေး ဆေးထိုးအဖွဲ့များဖြစ်လျက်၊ တစ်နေရာတွင် ပလိပ်ရောဂါ ကာ ကွယ်ရေး ဆေးထိုးတတ်သည်။ အခြားတစ်နေရာတွင် ဝမ်းရော

om"k v10g;0w,f

ဂါဆေးထိုးလျက် အချို့နေရာတွင် ကျောက်ရောဂါဆေး စသည်ဖြင့်။

ထို ဆေးထိုးအုပ်စုတွင် ဂျပန်အရပ်သား ဆေးအဖွဲ့ မြန်မာနှင့်ဂျပန်စစ်သားတို့လည်း ပါသည်။ ဥပမာ၊ ဈေးအနီးတွင် တာဝန်ကျသောအဖွဲ့သည် ဈေးဝယ်လာသူရော၊ ရိုးရိုးဖြတ်သွားသူပါ ဖြူဖြူတွေ့တိုင်း တန်းစီခိုင်းသည်။ နောက် လက်မောင်းတွင် ဆေးထိုးလေတော့သည်။ လူပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ လုပ်ရသည်ဖြစ်၍ မညင်သာနိုင်။

ဆေးထိုးသူ အနီးရောက်သည်နှင့် လက်မောင်းကို အသင့်လှန်ပေးရသည်။ ဇွက်ခနဲ ထိုးလိုက်တော့သည်။ ဆေးထိုး ဖန်ပြောင်းကြီး တစ်ခုတည်းဖြင့် လူပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ကို ဆက်တိုက်ထိုးသည်။ ဆေးကုန်လျှင် ထိုဆေးထိုးပိုက်ဖြင့်ပင် ထပ်ဖြည့်သည်။ ဆက်ထိုးသည်။ ကြာလေ အပ်က တုံး၍ တုံး၍ လာလေဖြင့် နာသမျှ ဘေးဒဏ် နောက်ကျသူတို့ ခံရလေတော့သည်။

တစ်ခါက သာဓုတို့ဇနီးမောင်နှံ ပဲခူးသို့အသွား မင်္ဂလာဒုံလမ်းဆုံဘူတာရုံနားမှ ဆီး၍ ဆေးထိုးလေတော့သည်။ ကားပေါ်မှ ပါလာသူအားလုံး ဆင်းရသည်။ မခင်ညိုမှာ ကိုယ်ဝန်နှင့်ဖြစ်နေ၍ ကြောက်နေရှာသည်။ သာဓုက ဂျပန်တစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း တောင်းပန်သော်လည်း အကြောင်းမထူးဘာရောဂါအတွက်မှန်း မသိသောဆေး အထိုးခံလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်က ဓာတ်ဆီသက်သက်ဖြင့် မမောင်းနိုင်ကြသော ဘတ်စ်ကားတို့မှာ ကညင်ဆီ ရော်ဘာဆီ စသည်တို့ဖြင့်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ရော၍ မောင်းကြရသဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ညော်လာသဖြင့် မခင်ညိုခမျာ အင်းတကော်လောက် (မိုင် ၂၀ မျှ) မောင်းမိလျှင် ပင် လက်မှ ဆေးထိုးအပ်ဒဏ်ရာက ဖူးလာ၊ ရောင်လာသည်။

လှည်းကူးအဝင်တွင် ဆေးထိုးအဖွဲ့နှင့် တွေ့ကြရပြန်သည်။ အားလုံးကို ဆင်းခိုင်းသည်။ အေးအေးသာသာမဟုတ်၊ သေ နတ်ကိုင် ဂျပန်စစ်သားက လှံစွပ်ကြီးတစ်ရမ်းရမ်းဖြင့် ဆေးထိုး စားပွဲဆီသို့ လမ်းညွှန်လေတော့၏။ စောစောပြီး စောစော ကား ပေါ်ထိုင်ခွင့်ရရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား မင်္ဂလာဒုံတွင် ထိုးခဲ့ပြီးကြောင်း ဆေးလက်မှတ် သွားပြရာ ခေါင်းသွက်သွက်ခါလျက် လက်ဝဲလက်မောင်း ရောင်နေလျှင် လက်ယာလက်မောင်းတွင် ထိုးရမည်ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူက ပင် ခေါ်သွားပြီး ထိုးခိုင်းချေတော့သည်။

သာဓု အလွန်စိုးရိမ်သွားသည်။ မင်္ဂလာဒုံတွင် ထိုးခဲ့သော ဆေးသည် ဝမ်းရောဂါဆေး ဆိုပါစို့၊ ယခုထိုးမည်မှာလည်း အလားတူဆေး ဖြစ်နေသော် လူတစ်ဦးကို ဝမ်းရောဂါဆေး ၂ ကြိမ် (တစ်နာရီအတွင်း) ထိုးနိုင် မထိုးနိုင်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုးဆေးသုံးမျိုး တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး အချိန်ကပ်၍ တွဲထိုးသင့် မသင့်၊ တစ်ယောက်ထိုးပြီး အပ်ဖြင့် နောက်တစ်ယောက်၊ ဆယ်ယောက်၊ နှစ်ဆယ် စသဖြင့် ဆက်တိုက်ထိုးက အပ်မှတစ် ဆင့် ရောဂါပိုး ကူးနိုင် မကူးနိုင်။

သို့ တွေးရင်းနှင့်ပင် ပဲခူးသို့ရောက်သော် ဆေးထိုးအဖွဲ့နှင့် တွေ့ရပြန်ချေသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဘက်စလုံး ဆေးထိုးပြီးနေ

om"k v10g;0w,f

ပြီ ယခု အဘယ်နေရာတွင် ထပ်ထိုးလေမည်နည်း။ ထိုးပြီးသား ဖူးရောင်နေသည့် အပ်ရာနားတွင်ပင် ကပ်၍ ထိုးလေမည်လား။

စိတ်တထင့်ထင့် ပူနေလျက်ကပင် ဘတ်စ်ကားသည် သူတို့ ဆေးအဖွဲ့နားသို့ ရောက်သွားသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က လက်ကိုမြှောက်၍ တားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သွားခွင့်ပြုလိုက်သောကြောင့် သက်ပြင်းချသံများ ကားတစ်စီးလုံး ညံသွားချေတော့သည်။ ထိုအခေါက်က ဇနီးသည်မှာ ဆေးထိုးနှစ်ကြိမ်၏ အရှိန်ကြောင့် ပဲခူးတွင် ၄ ရက်ဖျားပြီး နားနေရချေသည် တမုံ။

ဗဟုသုတအဖြစ် အတွေ့အကြုံကလေးများကို အစေ့အစုံ ရေးလိုက်မိသဖြင့် လိုရင်းမရောက် ယခုမှ ပြန်ကောက်ရပေတော့မည်။

ယင်းအခါသမယက သာဓုသည် သင်္ဃန်းကျွန်းလမ်း နတ်စင် ဘောက်ထော်အရပ်တွင် စစ်ပြေးအဖြစ် မိဘများနှင့်အတူ နေကြသည်။ ယခင်က တောရွာကလေး ဖြစ်သော်လည်း ဂျပန်ခေတ်ကမူ စစ်ပြေးများဖြင့် စည်ကားနေကာ အဝတ်အထည်၊ အလှကုန်၊ ထိုးဆေး၊ သောက်ဆေးမှအစ စိန်ထည် ရွှေထည်များပါ လိုရာဝယ်နိုင်သော ဈေးတန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။

သာဓုက 'ပူတူတူး' ဟူသော အမည်ဖြင့် ကလေးပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်းခဲ့ရာ အတော်ကလေး အဆင်ပြေသည်။ နိုင်ငံခြားပေါင်ဒါများမရှိတော့၍ တစ်နေ့လျှင် ဂျပန်ငွေ သုံးလေးသောင်း ဖိုးခန့် ရောင်းရသဖြင့် ငွေကလေး ရွှင်နေခဲ့သည်နှင့်အမျှ စစ်ကာလ၏ ကသီလင်တ ဖြစ်နေကြသော နိုင်ငံရေး ရဲဘော်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

များကို အတော်အတန် ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ချေ၏။ ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။

တစ်နေ့သော နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် အမေက သာဓုကို လာပြီးနှိုးပြီး ခြံရှေ့တွင် ဂျပန်များ ရောက်နေကြောင်းနှင့် ထွက်တွေ့ရန် ပြောသည်တွင်

သာဓု ထင့်ခနဲ စိတ်ပူသွားသည်။ ထိုအချိန်ကာလက ဂျပန် လာသည်ဆိုလျှင် ကျောစိမ့်ရသည်။ ဘုမသိ ဘမသိ ဖမ်းသော် ဖမ်းပြီး ဘာမှန်းမသိ ရိုက်လိုက ရိုက်တတ်သောကြောင့် တော် ရုံလူများ ဂျပန်နှင့် စကားမပြောလို ရင်မဆိုင်ချင်ကြ။

ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ မန်ချူး အားလုံးလိုလိုပင် ဖက်ဆစ်များ ဖြစ်၍ ရိုင်းကြသည်။ သူပြောသည်ကို နားမလည်ရကောင်း လားဟု ပါးရိုက်ကြသည်။ သူ နားလည်အောင် မပြောတတ် လည်း ရိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများကိုပင် ချမ်းသာမပေး၊ စိတ်မထင်လျှင် ပါးရိုက်တတ်လေသောကြောင့် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကပင် ‘အောင်ဆန်းရယ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကူညီမယ့် မဟာမိတ် ခေါ်မလာဘဲ ဘယ့်နှယ် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ ဖိတ်ခေါ်လာ ရတာလဲဟာ’

ဟူ၍ ညည်းညူဖူးချေသည်။

ခြံဝသို့ သာဓုထွက်သွားရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အငယ်စားတစ် ယောက် ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်နှင့် မူစလင်ကပြား စကား ပြန်တစ်ယောက် နွားလှည်းအနီးတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး သူတို့သည် ပလိပ်ရောဂါ နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ကြီး၏ အဖွဲ့ခွဲဖြစ်

om"k v10g;0w,f

ကြောင်း ပလိပ်ရောဂါ နှိမ်နှင်းရေးတွင် ကြွက်သည် အဓိကဖြစ်
၍ ကြွက်များ ဖမ်းပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ

‘ဒီခြံထဲမှာ အိမ်ခြေ ဘယ်နှစ်လုံး ရှိသလဲ’

‘သုံးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်’

‘တစ်အိမ် တစ်ယောက်ခေါ်ပါ’

ဟု ဆိုသဖြင့် သာဓု လူစုပေးလိုက်ရတော့၏။ လူစုံပြီဖြစ်
ကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်က
လှည်းပေါ်ခုန်တက်သွားပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်
လိုက်သည်။ နောက် ကြွက်ထောင်အိမ် တစ်ယောက်တစ်လုံး
ထုတ်ပေးသည်။

‘နောက် သုံးရက်ကြာရင် လာမယ်၊ အဲဒါ တစ်နေ့ ကြွက်
တစ်ကောင်မိအောင် ဖမ်းရမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် တစ်အိမ်လျှင်
ကြွက်သုံးကောင် ပြုရမယ်၊ မပြနိုင်ရင် ဖမ်းမယ်၊ တစ်နေ့နဲ့
တစ်ည ထောင်ချမယ်’

ကြွက်ထောင်အိမ် ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည့် လူအားလုံး
စိတ်ညစ်ကုန်ကြသည်။

သူတို့စကားအရ သာဓုခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည့်
အတွေးတစ်ရပ်မှာ ယနေ့ ကြွက်တစ်ကောင် ဖမ်းမိသည် ဆိုပါ
စို့၊ နောက်တစ်ကောင်ကို မည်သည့်ထောင်ခြောက်နှင့် ဖမ်းရ
မည်နည်း။ ထိုသဘောတရားအတိုင်း သာဓုက မေးခွန်းထုတ်
လိုက်ရာ

‘ဩ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ပထမတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှာမိတဲ့
ကြွက်ကို သတ်ပစ်ပြီး အမြီးကို ဖြတ်ယူသိမ်းထား အကောင်

om"k v10g;0w,f

ပိုင်းကို မြေကြီးထဲမြှုပ်ပစ်၊ ကြွက်အရှင်မရလည်း အမြီးသုံးခု ရရင်ပြီးတယ်’

အားလုံး တွေဝေနေကြဆဲပင်ရှိသေး၏။ စိတ်အိုက်မပြေကြ သေး။ တစ်စုံတစ်ရာ မေးချင်နေကြဟန် မျက်နှာတွင် ပြနေကြ သည်။

‘ကြွက်ဆိုတာက ဖမ်းတိုင်း မိချင်မှ မိတယ်မဟုတ်လား’
‘မိအောင် ဖမ်းကြပေါ့ဗျာ’

စကားပြန်က ပြောလျက် ဆက်လက်၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဘက် တစ်ချက်လှည့်၍ ကြည့်ပြီးမှ

‘အဲဒါ အဲဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့လာလို့ ကြွက်မမိရင် အဲဒီအိမ် ကလူ တစ်ယောက်ခေါ်သွားပြီး တစ်ညဉ့် ချုပ်ထားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့’

စကား မဆုံးသေးမီမှာပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သွားကြရန် လက်ပြထွက်သွားသောကြောင့် နွားလှည်းပါ မောင်းထွက်သွား တော့၏။

အားလုံးပင်ညည်းညူကြသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကြွက်ဖမ်းခြင်း ကိစ္စဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သာဓု ကြွက်ထောင်ရန် မုန့်သွားဝယ် သည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်အလွန်ရှားသောကြောင့် ကြွက်များကြိုက် တတ်သော ပေါင်မုန့်ဝယ်မရ။ ဘိန်းမုန့်တစ်ခု ဝယ်ပြန်လာပြီး ကြွက်ထောင်ရန်ကိစ္စ လုံးပန်းရချေတော့သည်။

သာဓုတို့အမေအိမ်သည် မြေပေါ်တွင် အုတ်ဖိနပ်ဖြင့် တိုင် ထူဆောက်ထားသည်။ သံမံသလင်းမရှိ၊ မီးဖိုနှင့် ပန်းကန်ခွက်

om"k vl0g;0w,f

ယောက်ဆေးသော နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကြွက်တွင်းများ နှစ်ပေ ကြား တစ်တွင်းလောက်ရှိသည်။ ကြွက်ပေါသည်။

သို့သော် ထိုနေ့က နေ့ရော ညဘက်ရော တစ်ကောင်မျှမရ။ နောက်နေ့ မိုးလင်းလင်းချင်း ဆင်းကြည့်သည်။ ချိတ်ထား သော အစာ ဘိန်းမုန့်သည် ပုံမပျက်။

ဘိန်းမုန့်ကိုပင် မကြိုက်၍လော၊ သို့မဟုတ် အမေတို့ တစ် သက်လုံး ကြွက်ထောင်ချောက်ဖြင့် ဖမ်းလေ့မရှိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြွက်များ ယခု ထောင်ခြောက်သေတွာထဲ ဝင်စား လေ့မရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့် ကြောက်နေ၍လောမသိ။

ပတ်ဝန်းကျင် စုံစမ်းကြည့်သောအခါလည်း ထိုနည်းနှင့် အိမ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်တွင်မှ ၁၀ အိမ်လောက်သာ ကြွက်ရကြ သည်။ ကျန်အိမ်များခေါင်းကုတ်ကြရပြီး ကြွက်ရသူများလည်း မပျော်နိုင် နောက်ထပ်ဖမ်းရန်အတွက် မိပြီးကြွက် အမြီးဖြတ် သိမ်းရဦးမည်။ အရှင်လတ်လတ် အမြီးဖြတ်ရမည်လော (သ နားသဖြင့်)။

သို့မဟုတ် ကြွက်ကိုသတ်ပြီးမှ ဖြတ်မည်လော၊ မည်သို့ သတ်မည်နည်း။

အများစုအတွက် မလွယ်ကူလှ။ ထိုနေ့က ကြွက်ရသူနှင့် မမိသေးသူတို့ ထိုကိစ္စသာ ဆွေးနွေးကြသည်။

သာဓုတို့အိမ်ဘက် ခွဲတမ်းစိတ်ချရပြီ။ ဒုတိယနေ့က မြေ ကြွက်တစ်ကောင် မိထားသဖြင့် အရပ်ထဲမှ ရေထမ်းကုလားကို

om"k v10g;0w,f

အမြီးဖြတ်ခိုင်းပြီး နို့ဆီခွက်နှင့်ထည့် အပေါ်မှအုတ်ခဲဖိ၍ သိမ်းထားသည်။ အမြီးပြတ်ကြွက်ကို လွတ်ပစ်လိုက်သည်။

တတိယနေ့တွင် ကြွက်တစ်ကောင်မိနေပြီဟု မောင်ဝဏ္ဏတို့ အမေ ပြောသဖြင့် မျက်နှာပင်မသစ်သေးဘဲ သွားကြည့်သည်။ သာဓု ‘တောက်’ တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်မိ၏။ အကြောင်း သော်ကား ထိုမိနေသော ကြွက်မှာ မနေ့က အမြီးဖြတ်လွတ်လိုက်သော ကြွက်ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြွက်ကို ကြိုးနှင့်ချီ သိမ်းထား၊ နောက်တစ်ကောင် ထောင်ရန်မှာလည်း အမြီးမရှိသော ကြွက်ကို ဂျပန်က အသိအမှတ်ပြုမပြု။ တစ်ဖန် အသိအမှတ်ပြုသည်ထားဦး၊ ဖြတ်ထားသော အမြီးနှင့် ထိုကြွက်တစ်ကောင်ဟု အသိအမှတ်ပြုလျှင်လည်း နှစ်ကောင်လိုဦးမည်။

ကြာကြာစဉ်းစားချိန်မရ။ အမြီးပြတ်ကို လွတ်ပစ်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်အောက် မြေကြီးကြွက်တွင်းတွင် ထမင်းလုံး နာနာဖြူး ဟင်းဖတ်ကလေးများပါ ဖြန်းရုံမက ထောင်အိမ်ထဲတွင်လည်း ငါးခြောက်ရိုးတစ်မြောင်း ထည့်ထားလိုက်၏။

ကံအားလျော်စွာ ထိုနေ့ညနေစောင်းလောက်တွင် ကြွက် ၂ ကောင် တစ်ပြိုင်တည်း မိနေပြီဟု ယောက္ခမကြီးက သတင်းပို့သဖြင့် အပြေးအလွှား ရောက်သွား၏။ အမြီးပြတ်ကောင် ပြန်ရောက်နေပြန်သည်။ သာဓု လွတ်လိုက်သည့် အမြီးပြတ်လော၊ အခြားအိမ်မှ အမြီးပြတ်လောမသိ။ ၎င်းနှင့်အတူ ၎င်းကိုယ်လုံး တစ်ဝက်ခန့် ကြွက်လတ်တစ်ကောင်ပါ မိနေသည်။

သာဓုတွင် မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျသွားသည်။ အမြီးပြတ်ကို လွတ်ပစ်ရန် တံခါးဟလိုက်သည်နှင့်

om"k v10g;0w,f

အငယ်ကောင် ထွက်ပြေးလိမ့်မည်။ အငယ်ကောင်ကို ဖမ်းထားရန်လည်း ပြေးလွှားရှောင်တိမ်းရန် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိနေသောကြောင့် အခက်တွေ့ရပြန်သည်။ သူတို့လာမှပင် ရှင်းပြရပေတော့မည်။ မတတ်နိုင်။

သေခြင်းဆိုး ကြွက်သမားတွေ ရောက်လာကြပါချေပြီ။ တစ်အိမ်ချင်း၏ ထောက်ခြောက်များကို စစ်ဆေးသည်။ အမြီးနှစ်ခု ကြွက်ရှင်တစ်ကောင်ဆိုလျှင် ‘အိုကေ၊ ကား’ ဟု ဂျပန်ကပြောသည်။ အမြီးတစ်ခု ကြွက်နှစ်ကောင်မိသူကို ပခုံးပုတ်၍ ‘ဘဲရီး၊ အိုကေ’ ဟု ချီးကျူးလျက် အမြီးသုံးခုဆိုလျှင် မကျေမနပ်နှင့် ဒေါပွတတ်သည်။ နောက် ဤလိုအဖြစ်စေရန် စကားပြန်မှတစ်ဆင့် သတိပေးသည်။

အခြားသော နှစ်ကောင်စာသာ မိသူနှင့် သာဓုဆိုလျှင် ဘေးဖယ်ရပ်ခိုင်းထားပြီး အစစ စစ်ဆေး၍ လူကုန်သောအခါ သာဓုတို့အစုကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တန်းစီခိုင်းပြီး ခေါ်သွားလေတော့သည်။ သာဓုနှင့်ဆိုင်သူ ဒေါ်ခင်ညိုရော အားလုံးတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

‘မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ပြန်လွှတ်လိုက်မှာပါ’

သာဓုက ဤသို့ဖျောင့်ဖျါပြီး အားလုံးနှင့် တန်းစီထွက်လာကြသည်။ ထိုစဉ်က နတ်စင် ဘောက်ထော်ဈေးမှာ အလွန်စည်ကားသည်။ အင်္ကျီချုပ်အပ်မှ စိန်လက်စွပ်အထိ ဝယ်နိုင်ရောင်းနိုင်သော ဈေးတန်းရှိသည်။ ဈေးချိန်ဖြစ်၍လည်း ပို၍စည်ကားနေသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

သာဓုတို့လူတန်းမှာ ရှေ့ဆုံးမှ နောက်ဆုံး ၁၂ ယောက်၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးတန်းတွင် တစ်ယောက်ပါ၏။ ပေါင်း ၂၃ ယောက်။ သာဓုက နောက်ဆုံးတန်း၏ ရှေ့တန်းမှဖြစ်လျက် တစ်လမ်းလုံး အကြံထုတ်လာသည်။ ဘာလုပ်မည်နည်း ဟူ၍။

ဂျပန်၏ လောရီကားသည် ဈေးအနီး နတ်စင်နားတွင် ရပ်ထားသည်။ ထိုကားဖြင့် သာဓုတို့ကို ခေါ်သွားမည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

မကြာမီ သာဓုတို့လူတန်း စားသောက်ဆိုင်များကို ဖြတ်ကျော်စအပြု

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ’

အသိတစ်ယောက်က သာဓုအနီးတိုးလာပြီး စကားစသည်။

သာဓုက ခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်ရင်း

‘ကြွက် မမိလို့တဲ့ဗျာ’

သို့ပြောရင်းက သူ့လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို ယူသောက်ရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသော ဂျပန်သည်လည်း လမ်းလျှောက်ရင်းက စီးကရက်မီး ညှိနေသောကြောင့် သာဓုလည်း ဆတ်ခနဲ ဘေးဖယ်ကာ အနီးရှိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ကိုဖေသန်း ဘာကြော်နဲ့ စားမလဲ’

‘မတ်ပဲ ဘယာကြော်ပေါ့’

om"k v10g;0w,f

ဂျပန်ကောင် သာဓုအနီးသို့ ရောက်လာပြီ၊ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် မိသားလျှင် ပါးရင်းနားရင်း ပူချေတော့မည်။

ဂျပန်ကောင် ဘာမျှမသိ၊ သာဓုကိုပင် ဒူးနှင့် ခလုတ်တိုက်မိပြီး သူက တောင်းပန်သွားသေးသည်။

မော်တော်ကားပေါ် ပါသွားသော သာဓုခြံမှလူများ သာဓုကို ကြည့်၍ ပြုံးသွားကြသည်။ အချို့က သောက်လိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ လက် လှုပ်ပြသွားသေး။ သာဓု ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ရချေသည်။

ညမိုးချုပ်မှ သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မေးကြည့်သောအခါ ယခင်က (တံတားလေး အရူးထောင်) ယခု စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း ရောက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ အကုန်ဆင်းခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံများ နှိုက်ယူထားလိုက်ကာ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြဟု ဒဏ်ပေးလိုက်လေသတည်း။

ထို့နောက်ပိုင်း ရက်များတွင်ကား ကြွက်ပြဿနာ မကြီးကျယ်လှတော့ချေ။ စီးပွားရေး လာဘ်မြင်သူတို့က လှိုင်လှိုင်သတ် နိုင်နိုင်အမြီးဖြတ်ပြီး ကန်ထရိုက်ပေးကြလေသည်ဟူ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

လူတန်းစားဆိုတာ မရှိဘူး

တို့ဗမာ အစည်းအရုံးဟူ၍ ပေါ်လာပြီးနောက် ‘တို့ဗမာ သခင်များ’ လည်း လျင်မြန်စွာ ပေါက်ဖွားလာကြသည်။

ပေါ်ဦးပေါ်စ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး ထူသာ ထူထောင်လိုက်သည်။ အစပထမတွင် ကမ္ဘာ့ဝါဒကြီးများဖြစ်သည့် ကွန်မြူနစ်၊ ဒီမိုကရေစီ၊ ဆိုရှယ်လစ် တို့အနက် တစ်ခုမျှမရွေး ‘တို့ဗမာဝါဒ’ ဟုသာ သတ်မှတ်လျက် ပြည်သူ့သဘောထားကို မျှော့သွေးစမ်းသကဲ့သို့ အကဲခတ်နေကြဆဲကာလတွင် ဌာနချုပ်ရောက်၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြရာတွင် ဆင်းရဲသား၊ သူဌေး၊ ငွေရှင် ကြေးရှင်၊ ပစ္စည်းမဲ့ စသည်တို့ကို အပေါ်တင်လိုက် အောက်ချလိုက်ဖြင့် မတိကျသေးသော အခါသမယ။

‘အဲဒါပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဆင်းရဲသားတို့၊ ဓနရှင်ဆိုတာတွေ ပြောလာရင် စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်ကြလိမ့်မယ်’

ထိုသို့လျှင် သခင်ထိပ်တင် ကိုယ်တော်ကြီးက ဝင်၍ဟန့်သည်ကို ခွေးခေါင်းသခင်လှမောင်က အလေးအနက် ထောက်ခံစကားပြောသည်။

om"k v10g;0w,f

‘ခွေးခေါင်းကို ရှင်းရန်လိုမည်ထင်၏။ အများအတွက် ဗဟု သုတ။

အဆိုပါ သခင်လှမောင်သည် သာဓုတို့ (သခင်ဖေသန်း) တို့၏ လက်ရုံး၊ ဒုခေါင်းဆောင် ဖြစ်လျက်၊ စိတ်ဓာတ်ရော အ လုပ်တွင်ပါ အလွန်ထက်မြက်လှသည်။

တစ်ခါက ပြည်မြို့သို့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး စာအိတ်ပိတ်၍ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရန် ရှိရာတွင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်စိတ် အဘယ် ပုံ ပြင်းထန်သွားသည်မသိ။ အင်္ဂလိပ် ဂျော့ဘုရင်ပုံနှင့် တံဆိပ် ခေါင်းကို ပုံမှန်အတိုင်းကပ်ပြီး ရေးနေကျ ခေါင်းကပ်ပြီးဟု မရေးဘဲ

စာအိတ်ယာဘက် အပေါ်ထောင့်တွင် ဂျော့ဘုရင် တံဆိပ် ခေါင်းကို ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုး ကပ်ပြီးနောက် အောက်တွင် ‘ခွေးခေါင်း ပြောင်းပြန် ကပ်လိုက်သည်’ ဟု ရေး၍ ပို့လိုက် သောကြောင့် အကြည်ညိုပျက်စေမှု ပုဒ်မဖြင့် တရားစွဲ ထောင် အချခံလိုက်ရဖူးသောကြောင့် ခွေးခေါင်း သခင်လှမောင် ဖြစ် သွားလေတော့၏။

စောစောကအကြောင်းအရာ ပြန်ကောက်ကြပါစို့။ သို့လျှင် သခင်လှမောင်က ဝင်၍ ထောက်ခံသည့်နည်းတူ သခင် သန်း ထွန်းကပါ (စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း) အသိုင်း အဝိုင်းဖြင့် လက်ခံ စကားပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ၊ ခုမှ အင်အားစုနေ ရဆဲအချိန်မှာ လူတန်းစား မခွဲသင့်ဘူး၊ အားလုံးကို တစ်တန်း စားထဲ ထားပြီး ဆက်ဆံမှဖြစ်မယ်’

om"k v10g;0w,f

သခင်သန်းထွန်းသည် ထိုအတိုင်းပင် တစ်သမတ်တည်း ရပ်တည်ခဲ့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်မြ၊ တွေ့သမျှနှင့် စကားစမိတိုင်း တန်းတူလူတန်းစားသဘောတရားကို ဆွေးနွေး သည်။ ကွန်မြူနစ်ဘက် ယိမ်းနေသော သခင်ဗဟိန်းတို့ကို လည်း တွင်တွင်ဟော၍ တွင်တွင်သွေးစည်းသည်။

သူ့စကားများ အခြေအနေအရ မှန်ကန်နေသောကြောင့် အတော်များများက လက်ခံကြသည်။

မြန်မာပြည် အတွင်းသို့ ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာချေပြီ။ လွတ်လပ်ရေး ဆိုသည်ကိုလည်း ပေးပြီ။ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်မြ၊ သခင်လေးမောင်တို့လည်း ဝန်ကြီးအသီးသီး ဖြစ်ကုန် ကြလေပြီ။ ဟောပြောပွဲများ ရှိလာလျှင် အကြောင်းဆိုက်လာ လျှင် လူမှုရေးကိစ္စ ဘဝတူပြဿနာ တိုင်းရင်းသားချင်း စိတ် ဝမ်းမကွဲရေး၊ လူတန်းစား ပပျောက်ရေး စသည်တို့ကို အတော် များများ ပြောကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့လည်း ပြော သည်။ သခင်နု၊ သခင်ချစ်တို့လည်း ပြောသည်။

ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် စကားမှားမည်ကို ကြောက်နေ ကြရသည်။ (အ နွှာရယ်ကင်း ဘေးရှင်း) လူလူချင်း စာနာရေး ချစ်ကြည်ရေးများလောက်သာ ဟောကြပြောကြသည်။

တစ်ချိန်တွင် သာဓုတို့ ခုနေထိုင်ရာ သင်္ကန်းကျွန်းလမ်း ခြံ ရှေ့ ဒက္ခိနာရုံ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် လူမှုဝန်ထမ်း ဌာနက ဟောပြောဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ကြသည်။ ဝန်ကြီးတွေ ပါကြ သည်။ ဟောကြ ပြောကြသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

သခင်သန်းထွန်းက လူတန်းစား မခွဲရေး၊ တန်းတူဆက်ဆံရေးကိစ္စများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောသည်။ သူတောင်းစားလည်း လူ၊ သုဘရာဇာလည်း လူဖြစ်သောကြောင့် အဆင့်အတန်း မခွဲခြားသင့်ကြောင်း ဒေါနှင့် မာန်နှင့် ဟန်ပါပါ ဟောပြောသွားသည်ကို တက်ရောက်လာကြသော ဝန်ကြီးများနှင့်အတူ တို့ဗမာ ဆင်းရဲသား အစည်းအရုံး၊ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး သခင်နုတို့ပါ အားပါးတရ လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြသည်။

သူတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ သာဓုခြံဝတွင် ထိုင်ရင်း စဉ်းစားသည်။ ‘သုဘရာဇာ သူတောင်းစား စဏ္ဍာလ စသူတို့နှင့် တန်းတူ ရည်တူ ဆက်ဆံရေး’ ဟူသည် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်။

လူလူချင်း ဆက်ဆံရေးသည် ခဲယဉ်းစရာ မဟုတ်စေကာမူ စရိုက်ချင်းကား မတူလျှင် ဆက်ဆံမှု မလွယ်ကူ။ သူတောင်းစား ဆိုသူတို့သည် အလုပ်လုပ်စားချင်သူများ မဟုတ်။ သက်သောင့်သက်သာ တောင်းစားခြင်းတွင်သာ မွေ့လျော်ကြသည်။ အနေအထိုင် အဝတ်အစား အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် နေရခြင်းသည် သူတောင်းစားတို့၏ အရည်အချင်း တစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်။ မည်သည့်စနစ်ဖြင့် တန်းတူ ဆက်ဆံကြမည်နည်း။ နှစ်ရက်သုံးရက် ထပ်ပြီး အတွေးရ ကျပ်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သော်

သာဓုသည် ပူတူတူးပေါင်ဒါ သွားပို့ရင်း ဗဟန်းအုတ်လမ်းအဆင်း ဈေးဒေါင့်တွင် ရေခဲမုန့် ထိုင်စားနေစဉ် နောက်နား၌ လူရိပ်လိုလို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြူ

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

နီစပယ် တံမြက်လှည်း အလုပ်သမားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ သူက ပြုံးပြသည်။ အသက် ၆၀ ခန့် ရှိမည် ထင်ရ၏။

‘မောင်ရင် အဲဒီရေခဲမုန့်တစ်ခွက် ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ’
‘နှစ်ဆယ် ဦးလေး’

‘ဟ လုပ်လှချည်လား၊ အေးလေ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ငါးမူးတန် ဖျင်ကြမ်းလုံချည်တောင် အခု လေးဆယ့်ငါးကျပ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့’

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ တွေ့နေပြီးမှ တံမြက်စည်းလဲရန် ဟန်အပြင် သာဓုက မေးလိုက်သည်မှာ

‘ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ဦးလေး’

သူက ပြုံးလိုက်ပြီးမှ

‘အေးကွာ ဦးလေးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက နှစ်ပြားဖိုးတောင် ဝယ်စားလို့ရတယ်၊ ရေခဲမုန့် အတောင့်ကတော့ တစ်ခွက် တစ်ပဲ ပေးရတယ်ကွ၊ အဲ မစားနိုင်တာတော့ ကြာပါပြီလေ၊ ဟဲဟဲ’

ရယ်ရင်းက ပါးစပ်ကို ပွတ်လိုက်ပြီး

‘လုံးလုံး မစားဖူးလည်း အကောင်းသားပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါက စားဖူးတော့၊ ခုမြင်လည်း စားချင်သလိုလို၊ ဟား ဟား အရသာ သိနေမင့်ကိုးကွ’

သာဓု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူ စားချင်ရှာ၍ နောက်မှ ရပ်ကြည့်သည်။ (ကလေးစကားအရ မျှော်သည်။)

တတ်နိုင်က စားဦးမည်ကဲ့သို့ ဈေးနှုန်းမေးသည်။

‘ထိုင်လေ ဦးလေး လာစားပါဦး၊ ကျွန်တော် ကျွေးပါ့မယ်’

om"k vl0g;0w,f

‘သာဓုကွာ သာဓု စားတော့ စားမယ်၊ အတူတူတော့ မထိုင်
ချင်ဘူး ဦးလေး တစ်ကိုယ်လုံးက စုတ်ပြတ် ပေရေနေတာ
အောက်မှာပဲ’

‘မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် မရွံတတ်ပါဘူး’

ရေခဲမုန့်တစ်ခွက် ရောက်လာ၍ တစ်ဇွန်းမြို့ကြည့်ပြီး

‘ကောင်းကွာ၊ ရင်ထဲကို စိမ့်သွားတာပဲ၊ ဦးလေး ပိုက်ဆံနဲ့
သာ ဝယ်စားရရင် လေးရက်လောက် ထမင်းကို ရေဆမ်းစားရ
မှာပဲ’

ထို့နောက် လေးရက် မြောက်သောနေ့တွင် ယင်းအတွေ့
အကြုံအရ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ် ချမိ၏။

သာဓုနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက် သင်္ဃန်းကျွန်း မြို့နီစီပယ်နှင့်
ရန်ကုန်မြို့အဖွဲ့တို့တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော အမှိုက်ကျုံးနှင့်
မိလ္လာအလုပ်သမားများကို ဖိတ်ခေါ်၍ ရေခဲမုန့်ကျွေးရန်။

စာရင်းအရ အလုပ်သမား ၇၀၀ ကျော်သည်။ ထိုအတွက်
အကောင်းဆုံး ရေခဲမုန့်နှင့် ကိတ်မုန့်အလိပ်၊ တစ်ယောက် နှစ်
ခွက်စီကျွေးရန်။

သာဓု ဖိတ်စာလည်း ရိုက်သည်။ မြို့နီစီပယ်ဆိုင်ရာ အရာ
ရှိအကြီးဆုံးမှ အငယ်ဆုံးအထိ။

နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ ဝန်ကြီးများ၊ သတင်းစာ
ဆရာများပါမကျန် ဖိတ်စာပို့သည်။

လူတန်းစား ခွဲခြားမှုကို ဆန့်ကျင်သောအားဖြင့် လူလူချင်း
တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံရေးသို့ ဦးတည်ကာ ထိုထို မိလ္လာနှင့်

om"k v10g;0w,f

တံမြက်စည်းလှည်း အလုပ်သမားများကို ဂုဏ်ပြုကျွေးမွေး
ဧည့်ခံရန် စသဖြင့် ဖိတ်စာတွင် ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။

ရောက်လာကြလေပြီ။

မိလ္လာကုလားတို့သည် အချို့က မိလ္လာကားနှင့်၊ အချို့က
နွားလှည်းဖြင့်၊ အမှိုက်ကျုံးများလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင့်။

စာရှုသူတို့ တွေးကြည့်ပါ။ ဂျပန်ခေတ် ရှားပါးပစ္စည်းများ
အနက် အဝတ်အထည်သည် ခေါင်ခိုက်အောင် ဈေးတက်နေသ
ဖြင့် တစ်ကြောင်း အလုပ်ကိုက မသန့်ရှင်း ပေကျံသော အလုပ်
များဖြစ်၍ အဘယ်မျှ စုတ်ပြတ်နေကြလေမည်။ အချို့ မိလ္လာ
ကုလားတို့တွင် အကျိုလက်ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။

သာဓု၏ ယခုနေထိုင်ရာ သင်္ဘန်းကျွန်းလမ်း ခြံရှေ့တွင်
အမှိုက်လှည်း၊ မိလ္လာပုံးလှည်းတို့ဖြင့် စည်ကားနေချေပြီ။

အခမ်းအနား စပါပြီ။ သာဓုက မိတ်ဆက် အမှာစကားပြော
သည်။ ထိုစဉ်က သာဓုသည် စာရေးဆရာလည်း မဖြစ်သေး။
အသက်ကပါ နှ၊ ဗဟုသုတပါ နယ်ကျဉ်းသေး သောကြောင့်
တတ်သလောက် မှတ်သလောက်။

မောင်မာဃမည်သော ရွာသားသည် ရပ်ရွာသန့်ရှင်းရေး၊
အများသူငါ စိတ်ကြည်လင်ရေးကို အမြဲတစေ စေတနာထား၍
တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အမှိုက်ကျုံးခြင်းတို့ကြောင့် ကွယ်လွန်
သောအခါ သိကြားမင်း ဦးမာဃဟူ၍ ဖြစ်လာကြောင်းမှအစ

‘ယခုရောက်ရှိနေကြသူ မြူလုပ်သားတို့သည် သူတစ်ထူး
မကိုင်ချင်သော အညစ်အကြေး၊ မလုပ်ချင်သော အလုပ်များကို
လုပ်နေကြ၍ အလွန်ကျေးဇူးတင်ရကြောင်း၊ လူအများ၏ ကျမ်း

om"k v10g;0w,f

မာသန်ရှင်းရေးကို ဆောင်ရွက်ကြသဖြင့် နတ်ပြည်ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ လက်တွေ့၌ပင် အများ၏အမြင်၌ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာသော လုပ်ရပ်ဖြစ်၍ အများလူထု သာဓုခေါ်ကြသည်သာဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးမှ အကျွေးအမွေး စတော့၏။

အားပါးတရ စားလိုက်ကြသည်မှာ စေတနာထပ်၍ ထပ်၍ မပွားဘဲ မနေနိုင်အောင် ကြည်နူးရပေသည်။ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း တစ်ယောက်လျှင် နှစ်ပွဲနှင့်ပင် ကိစ္စဖြတ်လျှင် ရသော်လည်း နောင်ဤသို့ ကျွေးနိုင်ရန် အခြေအနေက ပေးသော်မှ ပေးလာမည်။

သူတို့ အရှိန်ကလေး ရနေခိုက် ဆက်၍ အရသာ ရှိစေချင်သည်။ သာဓုလည်း စေတနာသုံးတန်ကို ဆက်ချင်သည်။ ဆိုင်မှာလည်း မဝေးလှသဖြင့် ထပ်ဝယ်ခိုင်းသည်။ နောက်ထပ် ဆက်ကျွေးသည်။

ဤတတိယအသုတ် ကျွေးရာ၌ ရေခဲမုန့် တစ်စည်ခွဲလောက်သာ ဝယ်ရသည်။ အကြောင်းသော်ကား အမှိုက်ကျုံး မိလ္လာ အလုပ်သမားတို့မှာ ဖိတ်ထားသည့်အတိုင်း အပြည့်အဝသာမက ပိုပိုလျှံလျှံ လာကြသော်လည်း မြူဆိုင်ရာ အရာရှိများ၊ မြို့နယ်ဆိုင်ရာ မျက်နှာကြီးများ၊ နိုင်ငံရေးဆရာများ တစ်ဦးတစ်လေမျှ ပေါ်မလာ။

အထူးသဖြင့် လူလူချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်းကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသော ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ ပေါက်မလာ။ ဒုတိယ၊ တတိယ ခေါင်းဆောင်များလည်း ရောက်မလာ။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

သာဓုအထူးမျှော်လင့်ထားသည့် သတင်းစာဆရာများလည်း ရောက်မလာကြ။

ရှားရှားပါးပါး မြန်မာ့အလင်း သတင်းထောက်ချုပ် ဦးချစ် ဦး တစ်ယောက်သာလျှင် အချိန်မီ ပေါ်လာပြီး သာဓုနှင့်အတူ မိလ္လာလုပ်သားများ (ဝါ) ချေးကျုံးကုလားများနှင့် (အတူထိုင်၍) မြိုင်ဆိုင်စွာ ရေခဲမုန့်စားကြသော ဟူသတတ်။

(နောက်နေ့ထုတ် ဂျပန်ခေတ် မြန်မာ့အလင်းစာတွင် ဤ သတင်း ပါလာချေ၏။ ဦးချစ်ဦး၏ လက်ချက်)။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဖေါ်တီဝမ်:

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစကာလ။

‘တင့်တယ် တင့်တယ်’ နှင့် စာရေးဆရာ တင့်တယ် တစ်ယောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကြီးနေစဉ်ကာလ၊ သာဓုကမူ ဖေသန်းဘဝနှင့်ပင် ပူတူတူး ပုံနှိပ်စက်ကလေး တချောက်ချက်ချက်နှင့် အလုပ်သွက်နေရသည်။

လကုန်ခါနီးရက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုစသည်တို့ အချိန်မီထွက်နိုင်ရန် သာဓုတို့က ရောင်စုံမျက်နှာဖုံး ရိုက်ပေးရသည်။

တပည့် သုံးယောက်နှင့် တစ်ဦးကမောလျှင် တစ်ဦးက ဝင်ရိုက်၊ သာဓုလည်း မသက်သာ။ ပုံနှိပ်မင်ပြေးဝယ်လိုက်၊ စက္ကူသွားဝယ်လိုက်ဖြင့် ကတိုက်ကရိုက် ဝင်ရိုက်ရသည်ကလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ။ ထိုညက ညဦးပိုင်းမှ ဆယ့်နှစ်နာရီအထိ မောင်ချစ်အောင် (ယခုလုပ်အားပုံနှိပ်တိုက်၊ နှလုံးလှစာပေ) က ရိုက်ပြီး ကျန်အချိန်များတွင် သာဓုက တာဝန်ယူရသော်လည်း

om"k v10g;0w,f

ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်လိုက်ရ။ နံနက်လေးနာရီလောက်တွင်
ဓာတ်မီးပြတ်သွားသောကြောင့် စောစောပင် အိပ်ခွင့်ရလိုက်ချေ
၏။

အိပ်မောကျ အိပ်၍ကောင်းနေဆဲ မောင်ဝဏ္ဏတို့အမေက
လာနှိုး၏။

‘မအော်နဲ့ဦးနော်၊ အရေးကြီးလို့ လာနှိုးတာ၊ ဟို အိမ်ရှေ့မှာ
မော်တော်ယာဉ်ရဲတွေ ရောက်နေတယ်၊ နှိုးပေးပါဆိုလို့၊’

သာဓုတွင် ဖြစ်လေ့တစ်ခု ရှိနေသည်။ အိပ်နေစဉ် လာနှိုးက
တစ်နေ့လုံး ခေါင်းကိုက်တတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် သာဓု
အိပ်နေပြီဆိုလျှင် ရေဒီယိုကျယ်ကျယ် မဖွင့်ရ၊ ခုတင်ကို မထိရ၊
စကားကျယ်ကျယ်မပြောရ။ (နားလေးသော သာဓုမှာ အိပ်ပျော်
နေလျှင် အဘယ့်ကြောင့် ထိုထိုအသံများ နားထဲဝင်လာ ကြား
လာရသည်ကို ယခုထိ မတွေးတတ်။)

အရေးကြီး၍ နှိုးသောအခါ၌လည်း ဦးခေါင်းမှလွဲ၍ ကိုယ်
အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို လက်ဖျားနှင့် အသာပွတ်လိုက်လျှင်
ချက်ချင်း နိုးတတ်၏။

ယခု ဒေါ်ခင်ညိုက သို့လျှင်စကားပလ္လင်ခံ၍ လာနှိုးသည်၌
သာဓုလည်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အလူးအလဲ ထသွားရာတွင်
ယာဉ်ထိန်းရဲလေးဦး၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးဖြင့် သာဓု၏
ပူတူတူးပေါင်ဒါ ကြော်ငြာအရောင်းကားအနီး ရပ်နေကြသည်
ကို တွေ့ရပြီး တစ်ယောက်သောရဲက သာဓုကို မြင်သည်နှင့်

‘ဒီကားကို ဘာဖြစ်လို့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်ထားရသလဲ’

om"k v10g;0w,f

‘ဪ၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရပ်ရင်အိမ်နဲ့ဝေးနေတော့ ပစ္စည်း
ဖြုတ်ခိုးမှာ စိုးလို့ပါ’

‘မော်တော်ကားကို ခုလို ပလက်ဖောင်းပေါ် မရပ်ရဘူးဆို
တာ မသိဘူးလား၊ လိုင်စင်ပေး’

အချိန်မှာ နံနက် ခုနစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ အဘယ်
အကြောင်းဖြင့် သူတို့ ဤမျှ ဝီရိယ ကောင်းနေကြသည်မသိ။
စောစောစီးစီး လူကိုနှိုး၍ လိုင်စင်တောင်းနေတော့ရာ

‘ဘာအတွက်လဲဗျာ၊ အမှုက ဘာ’

‘ဖော်တီဝမ်း၊ လမ်းပိတ်ဆိုမှု ခေါ်တယ်၊ လူသွားပလက်
ဖောင်းပေါ် ကားမရပ်ရဘူး၊ ကားလမ်းပေါ်လည်း အများအ
တွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မရပ်ရဘူး၊ ကားမောင်းနေ
ပြီးတော့ နားမလည်ဘူးလား’

‘ဪ ခါတိုင်းလည်း ညအိပ်တဲ့အခါ ဒီလိုပဲ အိမ်နဲ့နီးနီး’

‘လိုင်စင်ပေးမှာ ပေးပါ၊ အချိန်မရဘူး’

သာဓု နောက်ထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားမောင်းလိုင်စင် ဝင်
ယူပေးလိုက်သည်တွင် နှစ်ရက်ခြား ရက်ချိန်းဖြင့် မော်တော်
ယာဉ်ရုံးသို့ လာရန် အမိန့်ပေးသွား၏။

သာဓုလည်း ကားကို ခပ်သုတ်သုတ်မောင်း၍ ကတ္တရာ
လမ်းပေါ် ချလိုက်ရင်းက ယနေ့မှစ၍ စောစောစီးစီးနှင့် ထူးထူး
ခြားခြား လာဖမ်းသည့်အကြောင်းရင်းကို မရအရ စဉ်းစားနေမိ
၏။ ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးသဖြင့် မောင်ဝဏ္ဏတို့အမေက
သွားတိုက်ဆေး၊ ရေခွက်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ လာပေး၏။

om"k v10g;0w,f

သွားတိုက်ရင်းလည်းစဉ်းစားသည်။ မျက်နှာသစ်ရင်းလည်း
တွေ့သည်။ တရေးရေးပေါ်လာသည်ကား ဤနေ့မတိုင်မီ တစ်
လလောက်က မော်တော်ယာဉ်ဌာနက ကြေညာချက်တစ်ရပ်
ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ မော်တော်ကားများ လမ်းပေါ်တွင်ညမအိပ်ရ၊
မထားရ၊ ဂိုထောင်တွင် သိမ်းရမည်။

အချိန်နှင့် အခါမှာ လွတ်လပ်ရေး မရသေး။ စစ်ဘေး စစ်
ဒဏ်ကြောင့် မီးလောင်၍ ဗုံးထိ၍ စိစိညက်ညက် ကြေမတတ်
ဖြစ်နေသော ရန်ကုန် အဆောက်အအုံများ ပြန်လည်ထူထောင်
ရေးအတွက် အစစ ပစ္စည်းများ အခက်အခဲ ရှိနေချိန် အနယ်
နယ်မှ ပြေးဝင်ခိုအောင်းလာကြသော လူဦးရေ ထူထပ်နေချိန်။

လူနေအိမ်ပင် မလုံလောက်၍ ထိုရပ်ကွက်၊ ဤရပ်ကွက်
စသည်ဖြင့် ဝါးခနိတ် ရပ်ကွက်များ ဖန်တီးနေထိုင်ကြရသော
ခေတ်တွင် မော်တော်ကားတစ်စီးလုံးထားရန် ကားဂိုထောင်ကို
အဘယ်မှာရှာ၍ ငှားရမ်းကြမည်နည်း။ ယင်းအစိုးရသည်
အမိန့်ကြေညာချက်တစ်ခု (ဝါ) ဥပဒေတစ်ရပ် မချမှတ်မီ ဖြစ်
နိုင်၏။ မဖြစ်နိုင်၏ မစဉ်းစားသလော၊ မတွေ့သလော။

နောက်ပိုင်း၌ကား မည်သည့်ကားရှင်မျှ ဂိုထောင်မငှား။
(ငှားလိုကလည်း ငှားမည့်အဆောက်အအုံမရှိ) သို့နှင့် ပုံမှန်
အတိုင်း ကားများ လမ်းပေါ်တွင်ပင် သိပ်ကြရသည်။ ပလက်
ဖောင်းတွင် အိပ်ကြရသည်။ ယင်းကြောငြာချက်ကား ကြေညာ
ချက်အဖြစ်သာ သတင်းစာ ပိဿာချိန်ထဲ ပါသွားချေတော့
သည်။

om"k vl0g;0w,f

သာဓုလည်း မျက်နှာသစ်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသည် နှင့် ၂၄ ကျပ်တန် ကင်မရာ သေတ္တာဆွဲ၍ မြို့ထဲအနှံ့ ဓာတ်ပုံ လျှောက်ရိုက်သည်။

- ၁. သတင်းစာတိုက်များရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်ထားသော သတင်းစာပို့ကားများ။
- ၂. ရန်ကုန်မြို့လယ် လမ်းကျယ်ကျယ်များမှ တရုတ်၊ ကုလား၊ မြန်မာ၊ ကုန်သည်၊ ကုန်တိုက်တို့ရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ကားများ။
- ၃. ရွှေဘုံသာ (မဂိုလမ်း) ရှိ ရဲအရာရှိကြီးများ နေထိုင်သည့် မဂိုပတ်ခေါ် အဆောက်အအုံကြီး ဘေးတစ်လျှောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်ထားသော ရဲကားများ။

ရုံးချိန်းနေ့သို့ ရောက်ပေပြီ။ ရုံးရှေ့တွင် ၉ နာရီလောက်က စ၍ သွားစောင့်သည်။ တစ်မူပြီးတစ်မူ ခေါ်သည်။ သာဓု အလှည့်သည် ၁၁ နာရီခွဲသည်အထိ မရောက်သေး။ ဆာဆာရှိ သည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါး ထိုင်စားနေဆဲတွင်မှ

‘ဖေသန်း ဖေသန်း’

စားလက်စ ပန်းကန်ချပြီး သာဓု ထပြေးရသည်။ အမှုစစ် သူမှာ မြန်မာတိုင်းရင်းသား အင်္ဂလိပ်ကပြား။

‘ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ကားရပ်ရသလဲ၊ ဒါ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒဏ်ရိုက်ရမယ်၊ မင်းဘာပြောချင်သလဲ’

om"k v10g;0w,f

သာဓုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဓာတ်ပုံများကို လှမ်းပေးလိုက်
သည်တွင် အမှုစစ်အရာရှိလည်း ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်ထား
သည့်ကားများ ဓာတ်ပုံကို ဂရုတစိုက် တစ်ခုချင်းကြည့်သည်။

၄-၅-၆ ပုံ ဘေးသို့ချလိုက်သည့်နောက် ၇ ပုံမြောက်မှာ
မဂိုပတ် (ရွှေဘုံသာ ရဲရိပ်သာ) အဆောက်အအုံဘေးမှ ရဲ အရာ
ရှိကြီးတို့၏ ကားများ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်ထားသည့်ပုံ ဖြစ်
နေသည်တွင် သူက သာဓုအား မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပုံထဲမှ
ကားတစ်စီးကို ထောက်ပြရင်း

‘ဒါ ငါ့ကားကွ’ ဟု ရယ်မောပြောဆိုပြီး ဓာတ်ပုံများနှင့်
အတူ သာဓု လိုင်စင်စာအုပ်ပါ ထပ်၍ပြန်ပေးကာ
‘သွားပါတော့ကွာ’ တဲ့။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဝဲမောင်း ယာမောင်း

ဗြိတိသျှတို့ ယူနီယံဂျက်အလံချပြီး မြန်မာ့အလံတင်ပြီး အင်္ဂလိပ် အရှင်သခင်တို့ ဗမာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားစဉ်ကာလ စပ်ကူးမပ်ကူး အခါသမယတွင် သာဓု မော်တော်ကားတစ်စီး အချောင်ရလိုက်သည်။ ဗွီအိတ်ဆီဒင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသစ်ကျပ်ချွတ်နီးပါး ကောင်းလှ၏။ အပြာနုရောင်ကလေး ဈေးနှုန်းက ၃၅၀၀ ကျပ်။

အကယ်၍ ကားရှင် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည် (ဂီလင်ဒါအာဘတ် နော့) ကုမ္ပဏီ လက်ထောက်မန်နေဂျာသည် ဗမာပြည်တွင်ပင် နေခဲ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရောင်းမည်ဆိုပါက ၅၀၀၀ ကျပ် မက ရနိုင်သောကား။

ထိုကားကို ဝယ်စဉ်က သာဓု သတိတစ်ခု လစ်သွားသည်။ ဈေးတည့်၍ ငွေချေသောနေ့တွင် သာဓု နေမကောင်း၍ ဦးလေး တော်သူကို လွှတ်လိုက်ပြီး ငွေပြေစာပေးကာ ကားကို ယူခိုင်း လိုက်၏။ ကားရှင်ကလည်း ငွေရပြေစာနှင့် ကားလိုင်စင်ပါ ပေးလိုက်သဖြင့် ကိစ္စပြီးပြီ သဘောထားလိုက်သည်။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာ နေကောင်းသွား၍ လိုင်စင်စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန်လိုင်စင် မလုပ်ရသေးဘဲ အိန္ဒိယ ပြည် စစ်တကောင်းမြို့လိုင်စင် ဖြစ်နေသည်။ (ယခု ဘင်္ဂလား ဒေ့ရှ် နိုင်ငံ၏ မြို့တစ်မြို့။)

om"k v10g;0w,f

သို့နှင့် ဆိုင်ရာသို့ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ရန်ကုန်လိုင်စင် လုပ်၍ရသည်။ ပူစရာမလိုဟု ဆိုသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ကား လိုင်စင်ရုံးသို့ သွားပြီး ရန်ကုန်လိုင်စင် လဲပေးရန် လျှောက်လွှာ တင်ရာ လိုင်စင်စာအုပ်နှင့် လျှောက်လွှာကို ယူထားလိုက်ပြီး ငါးရက်ခန့်ခွာ၍ ရက်ချိန်းယူလိုက်သည်။

ထိုချိန်းသည့်နေ့ ကားယူသွားရာ စစ်ဆေးသူအရာရှိ ယခင် အင်္ဂလိပ်ကပြားနေရာတွင် မြန်မာရောက်နေပြီး ကားမှာ အသစ် နီးပါးကောင်းနေသဖြင့် ထိုအရာရှိက ထူးထူးထွေထွေ စစ်ဆေး ခြင်း မပြု။ သို့သော် လက်ကိုင် (စတီယာရင်)မှာ လက်ဝဲဘက် တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့စိုက်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစား နေသည်။

ထိုစဉ်က ၉၅ ရာခိုင်နှုန်း ကားများမှာ စတီယာရင် လက် ကိုင်များ လက်ယာဘက်တွင်သာ ရှိသည်။ လက်ယာမောင်း။ ယခု သာဓုကားမှာမူ လက်ဝဲမောင်း ဖြစ်နေသည်နှင့်

‘ဒီကား လိုင်စင်ပေးဖို့ မလွယ်ဘူး၊ လက်ဝဲမောင်း ဖြစ်နေ တယ်’

‘အဲဒါ လိုင်စင်ရအောင် ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘လက်ယာမောင်း ပြောင်းလိုက်ပေါ့’

အလွန် မဖြစ်နိုင်သောစကားကို သူပြောလိုက်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိသလို ဖြစ်နေချေသည်။

‘နဂိုက လက်ဝဲမောင်း လက်ကိုင်တပ်ထားတာပဲဗျာ၊ ဘယ် လို လက်ယာမောင်း ပြင်တပ်လို့ရမှာလဲ’

om"k v10g;0w,f

‘အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ လိုင်စင် လဲခွင့်ရဖို့ဆိုရင် လက်
ယာမောင်းဖြစ်မှ လုပ်ပေးနိုင်မယ်၊ ဒီပြင်ကားတွေလို လက်ယာ
မောင်း လက်ကိုင်နဲ့မှ’

အရာရှိသည် ထိုအချက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်
ထားသလို ပြောနေသည်။

သာဓုလည်း ထူပူပြီး အကြံအိုက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ တစ်စုံ
တစ်ရာကို မျက်စိထဲတွင် မြင်လိုက်မိသည်။

‘ဂျစ်ကား’

‘ဒါဖြင့် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ဂျစ်ကားတို့ ဒေါ်ချ်ဂျစ် တို့
လည်း လက်ဝဲမောင်းမဟုတ်လား၊ လက်ကိုင်က လက်ဝဲဘက်
မှာပဲ အဲဒီကားတွေ လိုင်စင်လုပ်ခွင့်ရရင် ကျွန်တော့်ကားလည်း’

စကားမဆုံးမီပင် သူ လက်ကာပြပြီး

‘လာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’

ထိုအချိန်က ကားလိုင်စင်ရုံးမှာ ပြည်လမ်းတွင်ရှိသော နှစ်
ထပ်ဘန်ဂလို အိမ်ကြီးမျိုး တန်းလျားရှည် ဖြစ်လျက် ထိုအရာ
ရှိနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်သွားရပြီး အပေါ်ထပ်
အခန်း တစ်ခုထဲသို့ သူဝင်သွားစဉ် သာဓုအား အပြင်တွင်
စောင့်နေရန် မှာခဲ့ပြီး

မကြာမီ ပြန်ထွက်လာပြီး

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကား လိုင်စင်လုပ်ပေးမယ်’

ထိုအရာရှိသည် မြန်မာ။ နောက်လူသစ်ဖြစ်လျက်၊ မိမိလုပ်
ကိုင်ရသည့် အလုပ်နှင့်ပတ်သတ်၍ လိုအပ်သည်များကို စေ့စေ့

om"k v10g;0w,f

စပ်စပ် သိထားရန် လေ့လာမထားဘဲ စိတ်ထဲရှိသလို စွတ်ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

အကယ်၍ ဤနေရာ၌ သာဓုကဲ့သို့ ဂျစ်ကားကိုထောက်မပြ
ဘဲ (ဝါ) မပြောဝံ့ဘဲ နေခဲ့သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် ငွေ
ကုန်လူပန်း ဖြစ်သွားရဖွယ် ရှိချေသည်။

ထို့ပြင်တဝ သာဓု ကြုံတွေ့ရသော (မော်တော်ကား) ပြဿ
နာ တစ်ရပ်မှာ

အထက် အဆိုပါကားကို ၃၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်လိုက်ပြီး
ငါးလခန့်အကြာတွင် ၂၀၀၀ ကျပ်အမြတ်ရ၍ ရောင်းပစ်လိုက်
ကာ လက်ရှိ ဗောက်ဆောက်ကားအိုကလေးဖြင့် သွားလာနေရရင်း
တစ်နေ့တွင် ရွှေဂုံတိုင်လမ်းဘေး၌ စစ်သုံးဒေါ်ချို စတေရှင်
ဝက်ဂွန်ကား ကိုယ်ထည်တစ်ခု တွေ့သဖြင့် ဆင်းကြည့်ရာ
အင်ဂျင်မရှိ၊ တာယာမပါ၊ ဂီယာဘောက်လည်း မရှိတော့သည့်
တိုင်အောင် ကားကိုယ်ထည်မှာ အလွန်သန့်ပြီး တောင့်တင်းလှ
သောကြောင့် သာဓု သဘောကျပြီး ကြည့်နေစဉ်

‘ဘာလဲဗျ၊ ဝယ်ချင်လို့လား၊ ရောင်းမယ်လေ’

ထိုအသံနှင့်အတူ ကုလားကပြားလို လူတစ်ယောက်က
သာဓုဘေးတွင် လာရပ်ပြီး ပြုံးပြသည်။

‘လိုချင်ရင်ယူလေ၊ လျှော့ပေးမယ်’

‘အေးဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားလို့ ကြည့်နေတာပဲ၊ အင်ဂျင်တွေ၊ ဂီ
ယာဘောက်စံတွေကော’

om"k v10g;0w,f

‘မရှိတော့ဘူး၊ ဖြုတ်ရောင်းလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကြက်တန်း
မှာ အစုံရပါတယ်၊ ဝယ်ပြီး ဆင်ပါလား၊ ဘော်ဒီ သိပ်တောင့်
တယ်ဗျ’

သာဓုလည်းသဘောကျသည်။ ရှေ့မှန်၊ ဘေးမှန်နှင့် တံခါး
များ အားလုံးကောင်းသည်။

‘ဆိုပါဦး၊ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ၊ ဈေးများရင်တော့
မတတ်နိုင်ဘူး’

‘ပေါပေါနဲ့ ရောင်းမှာပါ ၈၀၀ ကျပ်ပဲ ပေးတော့’

ထိုဈေးကို သာဓု ကြိုက်သွားပြီ။ သို့သော်

‘စိတ်လဲ မရှိနဲ့နော် ကျွန်တော်မှန်းတာ ၅၀၀ ကျပ်၊ အဲဒါ
ရမယ်ဆိုရင် နက်ဖြန် ငွေယူလာမယ်၊ မရောင်းနိုင်လည်း ခင်
ဗျားသဘောပေါ့’

ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားပြီးမှ သူပါးစပ်ပြင်၍ တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောမည်ပြုစဉ်

‘ကျွန်တော်လဲ ကံတရားထားပြီး ဝယ်ရမှာ၊ ဒီကားနဲ့ဆိုင်တဲ့
ပစ္စည်း ရှာမရရင် ဒီဘော်ဒီ အလကားဖြစ်မှာပဲ’

‘ရမှာပါ၊ ဒါ စစ်သုံးကားပဲ၊ စစ်ပစ္စည်းတွေ ကြက်တန်းမှာ
တစ်ပုံကြီးရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ငွေလိုနေတယ်လေ၊ ယူ
တော့၊ နက်ဖြန်လာမယ်ဆိုရင် စရန်တော့ ပေးခဲ့ဗျာ’

သာဓု ငွေငါးဆယ်ပေးခဲ့ပြီး အပြန်လမ်းတွင် စဉ်းစားတွက်
ချက်လာသည်။ အင်ဂျင်ဖိုး၊ ဂီယာအုံ စသည်တို့ ကုန်ကျမည့်
ငွေ။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကြက်တန်းဘက် မောင်းခဲ့ပြီး ၎င်း
ဒေါ်ချီဂျစ် စတေရှင်ဝက်ဂွန်အတွက် လိုအပ်သည်များကို လိုက်

om"k v10g;0w,f

လံစုံစမ်းရာ၌ အခက်အခဲမရှိ တွေ့ခဲ့ပြီး စုစုပေါင်း ၁၁၀၀ ခန့် ကုန်မည်။

ဘော်ဒီ ၅၀၀ ကျပ်၊ ဂီယာအုံ၊ ဂျိုင်း စသည်တို့က ၁၁၀၀ ကျပ်၊ တာယာ ၅ လုံး၊ ဂွေ ၅ ခု ၉၀၀ ကျပ်၊ လက်ထရီ ကွိုင် စသည့်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများက ၄၀၀ ကျပ်၊ အင်ဂျင် ၄၅၀ ကျပ်။ ပေါင်း ၃၃၀၀ ကျပ် ကျော်ဖြင့် အလွန်တောင့်သော၊ ခံ့သော ကားတစ်စီး ဖြစ်သွားတော့၏။

လိုင်စင်ယူရန် သွားရပြန်ချေပြီ။ မော်တော်ယာဉ်ရုံးတွင် လိုအပ်သည့် ပုံစံများ ဝယ်ယူဖြည့်စွက်ကာ ပစ္စည်းဝယ်စာရင်း ပြေစာများနှင့်တကွ လျှောက်လွှာတစ်စောင်ပါ ရေး၍ သွားတင် သည်။

ဤအကြိမ်တွင်ကား ယခင်အရာရှိမဟုတ်။ အခြားသော စကားဝဲတဲတဲ အရာရှိနှင့် တွေ့ရပြီး သူက ယခုကားကို မည်သို့မည်ပုံ ရသနည်း စသဖြင့် မေးသည်။ သာဓုကလည်း ဘော်ဒီဝယ်သည်ကအစ တစ်ခုချင်း ပြောပြသည်။

‘ဒီလို တစ်ခုချင်း တပ်ပြီး ဆင်တဲ့ကားကို လိုင်စင်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

သာဓုခေါင်းကိုက်သွား၏။ သို့သော် ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာစဉ်က အမေရိကန်တပ်များလည်း ပါသည်။ ကပ္ပလီ ခေါ် နီဂရိုးများလည်း ပါသည်။ သူတို့ လူမည်းများလည်း ညံ့ကြသည်မဟုတ်၊ စစ်သားအိတ်ဆောင် ဟူသော ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် စသည်များ အပြည့်အစုံ ပါလာကြသည်။

om"k v10g;0w,f

ထိုထို စာအုပ်များကို မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လဲစားကြသည်။ ကြက်၊ ကြက်ဥတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သရက်သီး၊ သဘောသီးများဖြင့်လည်းကောင်း အပြန်အလှန် ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်၍ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။

သူတို့နှင့် တစ်ပါတည်း ပါလာသော စာအုပ်များအနက် ဝတ္ထုစာအုပ်တို့မှာ ကန့်လန့်။ ဆိုကြပါစို့။ အနံတိုသည့်ဘက်က ချုပ်သည်။ သဘောမှာ စာအုပ်ကို လိပ်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်နိုင်ရန် ဖြစ်ချေ၏။ (အိတ်ဆောင်။)

ထိုထို စာအုပ်များထဲတွင် မဂ္ဂဇင်းအပြင် စက်မှု လျှပ်စစ်၊ သိပ္ပံပညာ စသည့် အကြောင်းအရာ ဆောင်းပါးများပါသော နာမည်ကျော် ‘ပေါ်ပြူလာ မက်ကင်းနစ်’ စာအုပ်များလည်း ပါသဖြင့် အလဲအလှယ် လုပ်ကြရောင်းကြဝယ်ကြရင်းက လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်များသို့ ရောက်သွားပြီး စစ်အတွင်း စာအုပ်ငတ်နေသူများအဖို့ ပြည်တော်သာကုန်ကြသည်။

မော်တော်ကားပြင်နည်း၊ ဆောင်းပါးတစ်ခုနှင့် ကပ်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စာမျက်နှာ တစ်ရွက်တိုင်း ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်ကား ကြော်ငြာပါလာပြီး ကားတစ်စီးလုံး မိမိကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းတပ်ဆင်၍ မောင်းနှင်ရန်အတွက် မတ်ဂတ် (ရွံကာ) မှအစ အင်ဂျင်အထိ ကားတစ်စီးလုံးတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဓာတ်ပုံနှင့် ပြထားသည်။

ဤနည်းဖြင့် မိမိငွေ တတ်နိုင်သလောက် ၅ ကျပ်တန်မှစ၍ တဖြည်းဖြည်း ဝယ်စုသိမ်းထား (ဝါ) တပ်ဆင်လျက် ပြီးပြည့်စုံသည်နှင့် မောင်းနှင်ကြည့်ပြီး လိုင်စင်ယူနိုင်ကြသည်ကို စိတ်

om"k v10g;0w,f

ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ရှုရဖူးသဖြင့် ဤသဘော အကြောင်းအရာကို သာဓုက လိုင်စင်အရာရှိအား ပြောပြရာ

‘ဒါက သူတို့နိုင်ငံမှာပဲ၊ ဟိုမှာ တစ်စစီတပ်ပြီး လိုင်စင်ရပေမယ့် ဒီမှာ မရဘူး’

‘ဒါဖြင့်ဗျာ၊ သူတို့နိုင်ငံမှာ အဲသလို တစ်စစီတပ်ဆင်ပြီး ပို့လိုက်လို့ ဒီရောက်ပြီဆိုပါတော့၊ အဲဒီကားကိုကော လိုင်စင်လုပ်မပေးတော့ဘူးလား’

သူ အနည်းငယ် တွေသွားသည်။ နောက်မှ လှုပ်ရှားလာပြီး

‘အဲဒါက အသစ်ပဲ၊ ခု ခင်ဗျာကားက အဟောင်းတွေ၊ တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆင်ထားတာ’

သာဓု မကျေနပ်သေး။

‘သူတို့ဆီမှာလည်း ကားပစ္စည်းအဟောင်းတွေ တစ်ပတ်ရစ်တွေနဲ့ ပြန်ဆင်ပြီး မောင်းနေကြတာ ရှိကြောင်း ကျွန်တော်မှတ်သားမိဖူးပါတယ်။ ဥပမာ ကိုယ်ထည်ရော၊ အင်ဂျင်ရော ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုက်ရာ သံသတ္တုပစ္စည်းနဲ့ တီထွင်လုပ်၊ ဘီးတို့၊ ဂီယာအုံတို့၊ ဂျှိုင်းတို့ကို ဟိုကား ဒီကားက ပစ္စည်းတွေနဲ့ တပ် ပုံစံတစ်မျိုး ဖန်တီးပြီး လိုင်စင်လုပ်လည်း ရပါတယ်။ ပြီးစက်တွေ ပစ္စည်းတွေအားလုံးက မော်တော်ကား၊ ဒါပေမယ့် ကားဘော်ဒီက မော်တော်ဘုတ်ပုံစံ လုပ်ထားတာလည်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ဖူးပါတယ်’

‘မရပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျာကားကို လိုင်စင်ပေးကို မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ’

om"k vl0g;0w,f

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူလှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် သာဓု
တွင် အငေးသား ကြောင်နေမိ၏။

သာဓု စိတ်ဓာတ်မလျှော့ရုံသာမက ပို၍ပင် တင်းလာသည်။
မခံချင်သည့်စိတ်၊ မကျေနပ်သည့် ဒေါသတို့လည်း တထောင်း
ထောင်းထလာသည်။ သူတို့ အနောက်နိုင်ငံတွင် ရိုးရိုးလူစီး
မော်တော်ကား မဆိုထားဘိ၊ ပြိုင်ကားများ၊ လေယာဉ်ပျံများပင်
ကိုယ်တိုင်တီထွင်ပြုလုပ်ပြီး လိုင်စင်ယူနိုင်ကြသည်။ ထိုထို တီ
ထွင်သူများကိုလည်း အထူးတလည် အားပေးကြသည်။

မကြာမီ သာဓုခေါင်းထဲ အလင်းရောင်တစ်ချက် လက်သွား
ကာ ထိုအရာရှိကိုလိုက်ရှာသည်။ အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးတွင်
မရှိ၊ နောက် အောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တွေ့ရသည်
နှင့်-

‘လူကြီးမင်းခင်ဗျာ ကျွန်တော်ကြက်တန်းမှာ မော်တော်ကား
ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်တုန်းက ကုလားတွေ ဂျစ်ကားရော၊
ထရပ်ကားရော၊ လော်လီကားရော၊ စစ်တပ်လေလု ကားပစ္စည်း
တွေနဲ့ တပ်ဆင်နေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

‘သူ့မျက်နှာထားညက်လာသည်။ အဲဒီကားမျိုးတွေပဲ ခေါင်း
တိုရော ခေါင်းရှည်ရော ဂျစ်ကားတွေရော မြန်မာတစ်ပြည်လုံး
သွားလာနေကြပါတယ်၊ အဲသလိုပဲ ကျွန်တော့်ကားကို လိုင်စင်
လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ’

နောက်ဆုံးတော့ သာဓုကား လိုင်စင်လုပ်ခွင့် ရလိုက်ပါပြီ။

ထိုခေတ်နှင့် ကြုံလိုက်သူများ အားလုံးသိကြပါလိမ့်မည်။
အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်များ ဝင်လာစဉ်က ၎င်းတို့သုံးသော ကား

om"k v10g;0w,f

များ အနည်းငယ် ချို့ယွင်း ရုံမျှဖြင့် စုပုံလေလံပစ်လိုက်ကြသည်။ တိုက်မိခိုက်မိသော ကားများဆိုလျှင် ရွှေတိဂုံဘုရားအနောက်မုခ် ချိုင့်ကြီးထဲတွင် လာပစ်ကြသည်။

ထိုချိုင့်ထဲတွင် လူမျိုးစုံတို့သည် ပွဲတော်တမျှ စည်ကားစွာ ရောက်ရှိနေကြပြီး စစ်ဘက်မှလာရောက်စွန့်ပစ်သော ကားများ စက်ပစ္စည်းများကို သူဦးငါရ ဖြုတ်ကြ သယ်ကြသည်။

ကြက်တန်း ကုလားများက လာဝယ်ပြီး ကားတစ်စီးအဖြစ် ပြင်ဆင်၍ ရလျှင် ဆင်ပြီး ရောင်းကြသည်။ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာကုန်ကြသည်။ ကြက်တန်းမှ ကား-ကုလားတို့သည် ယင်းကဲ့သို့ ကားမျိုးစုံ တပ်ဆင်ပြီး လိုင်စင်လုပ်၍ ၎င်းတို့ ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားကာ ထိုကားကို အသင့်ဝယ်လိုသူပေါ်က ရောင်းသည်။ အချို့က အင်ဂျင်ချည် ဖြုတ်ရောင်းပါ ဆိုလျှင် လည်း ရောင်းသည်။ နောက်မှ ဆိုင်ရှိ အခြားအင်ဂျင် ပြန်တပ်သည်။ လိုင်စင်ယူသည်။ လွယ်လွယ်ပင် ရသည်။

သဘောမှာ မော်တော်ယာဉ်အဖြစ် ကားလမ်းပေါ်တွင် သွားလာမောင်းနှင်နိုင်သော အင်ဂျင်တပ် မော်တော်ကား (ယာဉ်) ဖြစ်စေ၊ လျှပ်စစ် ရေနွေးငွေ့ဖြင့် သွားလာ မောင်းနှင်နိုင်သော မော်တော်ကား (ယာဉ်) ဖြစ်စေ ထာဝစဉ် သွားလာမောင်းနှင်နေနိုင်ပါက လိုင်စင်ပေးရမည် ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

jrfrmhRQm;ewfarmif

‘လည်း’ ဆိုသည့် ထိုစကား

ရန်ကုန်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ သာဓု၏ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ယူရိုက်ပြီး အကျိုးခံစားခွင့်ဘာမျှမပေးသောကြောင့် သာဓုက တရားစွဲ၏။

ဤကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြချင်သည့် လိုရင်းအတိုချုပ်မှာ သာဓုရေးခဲ့သော ‘ချစ်ပဒေသာ’ ဝတ္ထုကို ‘ပျိုချစ်လင်’ အမည်ဖြင့် ဒါရိုက်တာ မောင်တင်မြင့် အမည်ခံ လူရွှင်တော် ဖိုးပါလေးက ဆေးရောင်စုံရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် ပြီးစီးပါက ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ် ခွင့်ပြုခ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် သာဓုအားပေးရန်။

သို့သော် ဖိုးပါလေးသည် ဇာတ်ကားပြီး ရုံတင်ပြသနေသည့်တိုင်အောင် ငွေမပေးရုံမက လူပါအတွေ့မခံဘဲ မရိုးသားဖောက်လာသဖြင့် သာဓုက တရားစွဲသော အမှုဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်သမားများသည် စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်ခိုးချပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေကြသော်လည်း ‘ခက်တာပဲ’ ဟု ညည်းရုံမှအပ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် အတင့်ရဲချင်တိုင်း ရဲနေကြခိုက် ဖြစ်၏။

om"k v10g;0w,f

ဤလိုအပြုအမှုကို တရားစွဲနိုင်သော ဥပဒေသည် ရှေးပဝေ
သဏီ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
သာဓု ကိုယ့်အခွင့်အရေး ကိုယ် တိုင်သည်။

ဆိုကြပါစို့၊ ရုံးရောက်ကြပြီ။ ယခုရေးလိုသော အကြောင်း
အရာ အစိတ်အပိုင်း၏ လိုအပ်ချက်ကိုသာ ဖော်ပြရသော်

ထိုနေ့က ရုံးတော်မှ သာဓုကို စစ်သည်။ ရန်ကုန်ရုပ်ရှင်
ဘက်မှ ဒေါက်တာဗမော်၏ အစ်ကို ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဒေါက်
တာဗဟန်က လိုက်ပြီး သာဓုဘက်မှ ဒေါက်တာ ဦးသိန်းက
ဆောင်ရွက်သည်။

ဒေါက်တာဗဟန် မေး။ ။အခုအမှုကို တရားစွဲရာမှာ ကိုသာဓု
က ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်စွဲတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘေးကဘီက
တိုက်တွန်းလို့ စွဲတာလား။

သာဓု ဖြေ။ ။‘မတရားလုပ်တာ မခံချင်လို့ စွဲတာပါ’

မေး။ ။ ‘ခင်ဗျားကို စာရေးဆရာအသင်းတို့ ဘာတို့က မြှောက်
ပေးလို့ စွဲတာဆိုရင် ကိုသာဓု ဘာပြောမလဲ’

ဖြေ။ ။ ‘ကျွန်တော်ဟာ သူများမြှောက်ပေးမှ လုပ်တတ်တဲ့
လူစား မဟုတ်ပါဘူး’

မေး။ ။ ‘ခင်ဗျားကို စာရေးဆရာအသင်းက ငွေစိုက်ထုတ်ပြီး
ဝတ်လုံငှားပေးတယ်ဆိုရင် မှန်သလား၊ မှားသလား’

om"k v10g;0w,f

ဖြေ။ ။ ‘ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် တရားစွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့ ကျွန်တော့် သခင်မိတ်ဆွေ ဦးဘဦးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သူ့ကိုရုပ်ရှင် ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ နောက် ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ပြီး (ခိုးချ တာအမှန်ပဲ တရားစွဲလို့ရတယ်ပြောလို့) ကျွန်တော် အစီအစဉ် လုပ်တယ်။ စရိတ်အတွက် ပုံနှိပ်စက်အပေါင်ခံမယ့်လူ စုံစမ်း တယ်။ အဲဒါ သတင်းစာတွေက သိသွားလို့ သတင်းရေးကြ တာနဲ့ စာရေးဆရာအသင်းကလည်း သိသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဆွေးနွေးပါတယ်’

တရားရုံး။ ။ ‘သခင်ဘဦးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ ဘာကြောင့် ဒေါက် တာဦးသိန်း ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကိုသာဓုက ဝတ်လုံပြောင်းပြီး ငှားတာလား’

ဖြေ။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာအသင်းက ကူညီတာပါ။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဦးသိန်း ဟာလည်း စာရေးဆရာအသင်း သား ဖြစ်ပါတယ်’

ဒေါက်တာဘဟန်သည် စာတစ်စောင်ကို ဖြန့်ကြည့်နေပြီးမှ ‘ဒီမှာ ကိုသာဓု၊ ခင်ဗျားဒါရိုက်တာကိုတင်မြင့်ဆီကို စာရေး တယ်၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့အတွက် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ပေးရမယ်လို့ ရေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်သလား’

ဖြေ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’

om"k v10g;0w,f

မေး။ ။ ‘ဒါဆို၊ ခင်ဗျား ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ရရင် ပြီးပြီးပဲ ရိုးရိုး တောင်းပါလား၊ ဘာပြုလို့ တရားစွဲရတာလဲ’

ဖြေ။ ။ ‘ကျွန်တော် သုံးလေးခါစာရေးတယ်၊ အကြောင်းမပြန်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ပြောထားတဲ့ ကတိစကားတွေလည်း ပျက်ကွက်တယ်’

မေး။ ။ ‘ဒီမှာ ရေးထားတယ်။ (ဝတ္ထုအတွက် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် မရသေးပါ၊ ဒါပဲပါတယ်၊ ခင်ဗျာ့စာထဲမှာ)

ဤတွင် သာဓုတွေသွားသည်။ သာဓု တောင်းဆိုချက် ၂ ချက် သူဖတ်ပြသည့်အထဲတွင် မပါသောကြောင့်

သာဓု။ ။ ‘တရားသူကြီးခင်ဗျား၊ ခုနဦးလေးဦးဘဟန် ဖတ်ပြတဲ့စာကို ကျွန်တော် ဖတ်ချင်ပါတယ်’

မေး။ ။ ‘ခင်ဗျားရေးတဲ့စာပဲ၊ ပြန်ဖတ်စရာ လိုသေးလား၊ မှတ်မိမှာပေါ့’

ဖြေ။ ။ ‘အားလုံး မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး တရားသူကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာဟာ သုံးလေးစောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ခု တစ်စောင်ပဲ ဖတ်ပြတာ ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါဘူး’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ကဲ အကျိုးဆောင်ကြီးက ပေးဖတ်လိုက်ပါ’

om"k v10g;0w,f

ထိုစာကို သာဓု ဖတ်ခွင့်ရသည်။

(ဝတ္ထုအတွက် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်လည်း မရသေးပါ။)

ဒေါက်တာဦးဘဟန် ဖတ်ပြသော စာပုဒ်တွင် စာတစ်လုံး
လျော့နေသည်ကို ချက်ချင်း သတိထားမိသည်နှင့်

သာဓု။ ။ ‘တရားသူကြီးခင်ဗျာ၊ ခုလို အကျိုးဆောင်ကြီး ဦးဘ
ဟန်ဖတ်ပြတဲ့ အထဲမှာ ‘လည်း’ ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်’

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး၊ ‘ဟာ’ သံလိုလို ‘ဟင်း’ သံလိုလို ညံသွား၏။
တရားသူကြီးပါ ရှေ့ငိုက်နားစွင့်လာသည်။

သာဓု။ ။ ‘အဲဒီ ‘လည်း’ ဟာ အရေးကြီးပါတယ်ခင်ဗျာ’

ဤတွင် ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

တရားသူကြီးကပါ ရယ်၍-

‘ကဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး ကိုသာဓု၊ ‘လည်း’က ဘယ်လိုအရေးကြီးတာ
လဲ’

ပုန်းခနဲရယ်သံ တစ်ခန်းလုံး လျှံသွားချေ၏။

om"k v10g;0w,f

သာဓု။ ။ ‘ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာပါ။ စာ-စကားတွေကို ရေးသားသုံးနှုန်းရာမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှုပ်အောင် သတိထားရပါတယ်’

အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေကြသည်။

သာဓု။ ။ ခု ကျွန်တော်ရေးလိုက်တဲ့စာမှာ (ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ‘လည်း’ မရသေးပါ။) လို့ ဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီ ‘လည်း’ ဟာ’

ရယ်ကြပြန်သည်။

သာဓု။ ။ စာကားအနေနဲ့ ပြောရင် ‘လည်း’ ဟာ ‘လဲ’ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော် အိမ်ကို မုန့်ဝယ်လာတယ်၊ သားကြီးကိုတွေ့တော့ (ရော့ သားလဲစားလို့ ပြောရင်၊ သူညီတွေလဲ ကျွေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ နောက် ညီလေးတွေလဲ ကျွေးလိုက်ဆိုရင် သူလဲစားဆိုတဲ့ သဘောကို သူသိပါတယ်’

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်နေသည်။ ဦးဘဟန်က ပြုံးသည်။ ဒေါက်တာဦးသိန်းက ရွှေအံသွားများပေါ်အောင် ရယ်နေသည်။

သာဓု။ ။ ‘အဲဒီ ဥပမာအတိုင်းပါပဲ၊ တရားသူကြီးခင်ဗျာ (ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်လည်း မရသေးပါဆိုရာမှာ ၂၀၀၀ ကျပ်အပြင် အခြားအချက်အလက်တွေ ရှိသေးတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

တရားသူကြီး။ ။ ‘တခြားအချက်အလက်ဆိုတာ ဘာလဲ’
သာဓု။ ။ ပထမစာတွေမှာ ပါပါတယ်။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့
(သာဓုရေး ချစ်ပဒေသာဝတ္ထုကို အမည်ပြောင်းလိုက်သော ‘ပျို
ချစ်လင်’ ဆိုတဲ့ စာတန်းကို ဖလင်မှာရော ပိုစတာတွေမှာပါ
ဖော်ပြပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေအပြင် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်
လည်း ပေးရမည်လို့ ဆို’

တရားသူကြီးရော၊ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးပါ ရယ်ကြပြန်သည်။
(အမှုကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်သည် ဟူသတည်း။)

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဝတ္ထု နှင့် ရုပ်ရှင်

သာဓု မှတ်မိသလောက် မြန်မာရုပ်ရှင်ဟူ၍ စတင်ပေါ်ပေါက် လာစဉ်က ယခုကဲ့သို့ ‘ရုပ်ရှင်’ ဟူ၍ အမည်မတပ်။

‘အရိပ်ပြပွဲ လိုက်ချင်ရင် ဒေါ်ဒေါ်ကို နင်းပေး’

သာဓုတို့ အဒေါ်များက တစ်ခုခုခိုင်းလိုလျှင် ယင်းသို့ ပြော တတ်ကြသည်။ ‘အရိပ်ပြပွဲ’ ဆိုသည်မှာ ယခုအခေါ် ‘ရုပ်ရှင်’။

သို့တစေ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်သောမြန်မာများက ‘အရိပ်ပြပွဲ’ ဟု ခေါ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကား တစ်ဆစ်ချိုးတတ်တို့ကမူ ‘ဘိုင်စကုတ်’ ဟု အင်္ဂလိပ်အသံထွက်၍ ခေါ်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကာလရွေ့လျားလာသည်နှင့်အမျှ မြန်မာစာ တတ် မြန်မာတို့က ‘အရိပ်ပြပွဲ’ မှ ‘ဓာတ်ရှင်’ ဟု ပြောင်းလွှဲ ခေါ်လာကြကာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တို့ကလည်း ‘ဘိုင်အိုစကုတ်’ ဟု ပြင်ခေါ်ကြသည်။ ကြာသော် ‘ရုပ်ရှင်’ ဟု မြန်မာဆန်ဆန် ခေါ်သူကခေါ်ပြီး ရွတ်-ရှက်-ဒွတ် ဒက် သမားတို့ကမူ ဘိုသံ ပါပါ ‘မိုးရှင်းပစ်ချာ’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘မူဗွီ’ ဟူ၍ လည်း ကောင်း ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်လာကြသည်။

ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်မိသလောက် တင်ပြရသော် ၁၉၂၀ ခု နှစ်လောက်ဆီက ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းခဲ့သူများအနက် တစ်ဦးဖြစ်သူ မြန်မာအမျိုးသားခေါင်း

om"k v10g;0w,f

ဆောင်ကြီး ဦးထွန်းရှိန် ကွယ်လွန်သွားချိန် ရုပ်ရှင်ရိုက် ကင်မ ရာအဟောင်းတစ်ခုကလည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိနေချိန် ဖြစ် သောကြောင့် မြန်မာ့ပထမကင်မရာမင်း (ဓာတ်ပုံဆရာ) ဦး မောင်မောင်က သတင်းကားအဖြစ် ပေး ၂၅၀ ခန့် ရိုက်ကူးပြီး နိုင်ငံခြားကားတစ်ကားဖြင့် ပူးတွဲပြသရာ အထူးကျော်ကြား အောင်မြင်ခဲ့လေသတတ်။

အဆိုပါ ကင်မရာမင်း ဦးမောင်မောင်သည် ယခုတိုင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးလျက် သူ၏ ဈာပနသတင်းကား လက်စွမ်း လက်စ ကြောင့်ပင်လျှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်း အခြေခံ ရသွားကြသည်။

ထို့နောက် ‘မေတ္တာနှင့် သူရာ’ ဇာတ်ကားကို မင်းသား မောင်ဘဌေး (ယခု အဝမ်း ဦးညီပု) မအေးကြည် (ခေါ်) မရီ တို့ တွဲဖက်ပါဝင်စေလျက် ဇာတ်ညွှန်း ပီမိုးနင်း၊ ဒါရိုက်တာ ဦးတုတ်ကြီး၊ ဓာတ်ပုံ ဦးမောင်မောင်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ပြည့် ပြည့်ဝဝ မြန်မာဇာတ်ကားတစ်ကား ပွဲဦး ထွက်လာချေသည်။

ထိုစဉ်က ဇာတ်ကားများမှာ အသံတိတ် စာတန်းထိုး ဇာတ် ကားများဖြစ်လျက် ယခုကဲ့သို့ ဆက်တိုက်ပြု၍ မရသေးဘဲ တစ်ပိုင်း (ပေ၀၀၀) ခန့်ပြပြီး စက်ရပ်၍ နောက်တစ်ပိုင်း လဲ ထည့်ရလေရာ ၁၀ မိနစ်ကျော်ကျော်တွင် တစ်ကြိမ်ရပ်၊ တစ် ကြိမ်မီးပွင့်လျက်

(အပိုင်း ၂ ဆက်လက် ရှုစားတော်မူကြပါ။) ဟူသော စာတန်း ထိုးပြထားပြီးမှ ထိုအပိုင်း အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် မီး

om"k v10g;0w,f

မှိတ် ဆက်ပြလေတော့၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အရသာ ပျက်လှ
၏။

၁၉၃၀ ခုနှစ်လောက်ဆီတွင် ‘ငွေပေးလို့မရ’ ဟူသော
မြန်မာ့ ပထမ အသံထွက်ကားတစ်ကား ပေါ်ထွက်လာကာ
မင်းသားမှာ အေးကို မင်းသမီးကိုကား မမှတ်မိတော့ချေ။

သို့တိုင်၊ ယခုအထိ အမှတ်တရ မျက်စိတွင် စွဲနေခဲ့သည့်
သရုပ်ဆောင်ဇာတ်ပို့ကိုမူ သာဓုမမေ့။ ဒေါ်သိန်းဆိုသူဖြစ်လျက်
သူက မင်းသားအေးကိုအား ငွေဖြင့်ချူ၍ တစ်ဖတ်သက်ချစ်နေ
သော အဖွားကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပုံမှာ ကောင်းလွန်းလှ
သည်။ အေးကိုက သူ့အားပြန်မချစ်နိုင်ကြောင်း ခါးခါးသီးသီး
ငြင်းဆန်ထွက်သွားသည်။

‘ဪ၊ မောင်ကိုကို မောင်ကိုကို၊ အချစ်ဆိုတာ ငွေပေးလို့
လည်း မရပါလားကွယ်’

သို့ရေရွတ်ရင်း ငိုချလိုက်ဟန်ကို သာဓုတွေးမိတိုင်း မျက်စိ
ထဲတွင် အထင်းသားပေါ်၍ ပေါ်၍ လာလေတော့သည်။ အ
ထက်ပါ စကားလည်း နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။

ထိုမည်သော ရုပ်ရှင်ပေါ်စ ခေတ်မှသည် (စိတ်အထင်
၁၉၅၀ ခုလောက်အထိ) အနှစ် ၃၀ နီးပါး မြန်မာရုပ်ရှင်သမား
တို့သည် စာရေးဆရာများ ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုများကို ထပ်တူသော်
လည်းကောင်း၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းသော် လည်းကောင်း
ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်၊ စကားလုံးပါမကျန် (ခိုးချ) ရိုက်ကူးခဲ့
သော်လည်း

‘ကျုပ်ဝတ္ထုတော့ ယူရိုက်သွားပြန်ပြီဗျာ’

om"k vl0g;0w,f

‘ခုပြနေတဲ့ကားဟာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပေါ့၊ ခိုးချ ပြန်ပြီ’

‘ပိုက်ဆံမပေးချင်နေ၊ ခွင့်တော့ တောင်းဖို့ကောင်းပါတယ်’
ဤလိုစကားနှင့် ညည်းအားသာ သန်နေကြသည်။ မည်သူ ကမျှ ထိထိရောက်ရောက် ကန့်ကွက်ခြင်း၊ အရေးဆိုခြင်း မရှိ ခဲ့ကြ။

သာဓုကို စမ်းကြသည်။

ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ရေးလိုက်သော ‘ချစ် ပဒေသာ’ ဝတ္ထုကို ရန်ကုန်ရုပ်ရှင်မှ ဒါရိုက်တာ တင်မြင့် (ဖိုးပါ လေး) က လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကူးချပြီး ‘ပျိုချစ်လင်’ အမည်ဖြင့် မြန်မာ့ ပထမ (ဆေးရောင်စုံ) ကားကို ရိုက်ထုတ်လိုက်သည် တွင် သာဓုက တန်ရာတန်ကြေး အရေးဆိုသည်။ ၎င်းတို့က ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေသောကြောင့် ရုံးတင်တရားစွဲ၊ ပြု နေဆဲ ယင်းဇာတ်ကားများ ဝါးရမ်းဖြင့် ဖမ်းလိုက်သောကြောင့် ရုပ်ရှင်တစ်လောကလုံး တုန်လှုပ်သွားလေတော့၏။

အမှုစစ်၍ ဆိုင်ရာတရားသူကြီးကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုလည်းဖတ်၊ အဆိုပါ ‘ပျိုချစ်လင်’ ကားကိုလည်း သီးသန့်ပြုသ ကြည့်ရှုပြီး နောက် တရားသူကြီး ဦးလှမောင်က

‘ခင်ဗျားတို့ တယ်ပြီး လက်ရဲဇော်ရဲ နိုင်တာကိုး’

ဤမှတ်ချက်အရပင် တစ်ဖက်မှ ကြေအေးရေးစကား စလာ ပြီး နစ်နာကြေး ၄၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ပြေလည် ကြေအေးလိုက်၏။

အမှုမလုပ်မီက သာဓုကဝတ္ထုအတွက် ၂၀၀၀-ကျပ် ပေးရန် နှင့် သာဓု၏ ချစ်ပဒေသာဝတ္ထုကို မိုးငြမ်းပြုသည်ဟူသော စာ

om"k v10g;0w,f

တန်းထည့်ပေးရန်သာ တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း တစ်ဘက်မှ ဝေလည်လည် လုပ်နေသဖြင့် သာဓက အနုပညာ မူပိုင်ခွင့် ဥပဒေအရ တရားစွဲခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သာဓကတောင်းသမျှ လိုက်လျောရသည့်အပြင် ငွေလည်း ၄၀၀၀ ကျပ်အထိ ပေး လျော်ရချေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်သမားတို့ မထိရဲတော့ဘဲ ယခုဆိုလျှင် တစ်သောင်းနှင့် နှစ်သောင်းကြား ပေးဝယ်နေကြရချေတော့သတည်း။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဟိုက်၊ ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မိလဲ

၁၉၅၁-၅၂ ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားမှ ပုံနှိပ်စက်အသစ်တစ်လုံး မှာယူခဲ့ရာတွင် တစ်လခန့်စော၍ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျန်ငွေပေးချေရန် ငွေလိုလာသည်။ လက်ထဲတွင် မပြည့်စုံ။ သို့နှင့် ဘဏ်တိုက်မှ စိုက်ထုတ်ချေးငှားရန် အတွက် ဆွေးနွေးမည်ဟု ဘဏ်တိုက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သာဓုစီးသောကားမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သုံး ဖိုဒ်ဆန်းစတေရှင် ဝက်ဂွန်ကားဖြစ်၏။ စစ်သုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန်တော့သည်။ အကြမ်းခံသည်။ သာဓု၏ ပူတူတူး ပုံနှိပ်တိုက်အတွက် စက္ကူထုပ်များ၊ မင်ဘူးများ၊ ဒေါ်ဂျစ်တစ်စီးစာလောက် တင်နိုင်သည်။

သာဓု အလွန်သဘောကျသည့် အချက်မှာ ကားနောက်ပိုင်း၌ စစ်ဗိုလ်များ သုံးရန်အတွက် ခေါက်စားပွဲတစ်ခုနှင့် စာအုပ်ဖိုင်ထည့်ရန် အံဆွဲတစ်ခု ပါလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပူအိုက်သော အခါများတွင် ကားမောင်းထွက်သွားပြီး အေးချမ်းရာ ကန်တော်

om"k v10g;0w,f

ကြီးတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်အောက် ကားထိုးရပ်ကာ အဆိုပါစားပွဲ ကိုဖြန့်ပြီး အခန့်သား ဝတ္ထုရေးနိုင်၏။

ဘဏ်သွားမည့်နေ့က ရန်ကုန် ရေကျော်ရပ်၊ ၄၇ လမ်းမှ ထွက်၍ အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း အနောက်သို့ မောင်းခဲ့ပြီး ဆူးလေဘုရားလမ်းမှ ကမ်းနားဘက်ကွေ့ပြီး သွားရန်ဖြစ်၏။

ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာ၊ ဆူးလေလမ်းဆုံ မီးပွိုင့်နားရောက်လှ လှအထိ မီးစိမ်းပြနေသော်လည်း ရုတ်တရက် ဝါသွားမည်စိုး သဖြင့် ကားကိုအရှိန်သတ်လိုက်စဉ်

‘ဂျိုင်း’

သာဓုကားကို နောက်မှ ကားတစ်စီးစီး ဝင်ဆောင့်လေပြီမှာ သေချာ၏။ ချက်ချင်း လူ ၁၄-၅ ယောက် အုံလာသည်။ သာဓု ဆင်းကြည့်ရာ နောက်မှ ဝင်တိုက်သောကားသည် မောရစ်ကား သန့်သန့်ကလေးဖြစ်လျက် မောင်းသူမှာ အသက် ၅၀ ခန့် တရုတ်အမျိုးသား။

သူသည် သူ့ကားကိုကြည့်ပြီး အလွန် မျက်စိမျက်နှာ ပျက် နေသည်။

သာဓုသည် အိမ်တွင် စက္ကူထုပ်များ၊ ကားနောက်ပေါက်မှ ချပြီး နောက်တံခါး ပြန်မပိတ်မီသဖြင့် ယခု မောရစ်ကား ကလေးကဝင်တိုက်သောအခါ သာဓု၏ ကားနောက်ပိတ်တံခါး စောင်းနှင့် တည့်တည့်တိုးမိသည်ဖြစ်၍ သူ့ကားရှေ့ပိုင်း ဖောင်း ကြွကြွ အလှမှာ ဓားနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် အခုတ်ခံရသကဲ့သို့ အတွင်းသို့ ခြောက်လက်မခန့် ချိုင့်ဝင်သွားသည်။

om"k vl0g;0w,f

ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ရွှေသွားတလက်လက် ဝင်းနေ
သော ပေါက်ဖော်ကြီးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်ကာ
'လုတ်ခဲ'

သူဆိုလိုသည်မှာ
'ဒုက္ခပဲ'

'ကဲ၊ ဒုက္ခတွေဘာတွေ နောက်မှ ပြောကြဗျာ၊ ကားတွေ
လမ်းဘေးရွှေ့ကြရအောင်၊ နောက်မှာ ကားတွေ ကျပ်ကုန်ပြီ'
သို့ပြောရင်း ခပ်သုတ်သုတ် တိုက်တွန်းသူမှာ မော်တော်
ယာဉ်ရဲ့ ဖြစ်၏။

ကားနှစ်စီးစလုံး ဘေးကပ်ရပ်ပြီးသောအခါ

'ကဲ၊ ထောင်ကဲကြီး ခင်ဗျားဘာပြောမလဲ'

'ဘာပြောရမိလဲ၊ ကျုပ်ကား အများကြီး ပျက်စွားပြီ လျော်
ပေးရမယ်'

'နေပါဦး ပေါက်ဖော်၊ ခင်ဗျားက ဝင်တိုက်ပြီး ကျွန်တော်က
လျော်ပေးရမှာလား'

'မင်း ကားမောင်းတယ်၊ ဘာပြုလို့ ကြည့်မမောင်းဘူးလဲ'

'ဘယ်ကို ကြည့်ရမှာလဲ၊ ရှေ့ကို မောင်းနေတာ၊ နောက်ကို
ကြည့်ရမလား'

'မင်း ရှေ့ကသွားတယ်၊ မြန်မြန်သွားရင် အစိမ်းလွတ်တယ်၊
မင်း ချက်ချင်းရပ်တယ်၊ လက် မပြဘူး၊ တိုက်တာပေါ့'

'ဒီမှာ ပေါက်ဖော်ကြီး ကားမောင်းရင် မီးပွိုင့်ကို သတိထား
ရမယ်၊ အရှိန်သတ်ရမယ်၊ နားမလည်ဘူးလား'

'ဟေ့၊ မင်းရှေ့က ရပ်မယ်ဆိုတာ မပြောဘူး'

om"k vl0g;0w,f

‘ဘာလဲ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြောရမလား’

‘ကဲ ကဲ၊ တိုတိုပြောကြဗျာ၊ အမှုလုပ်မလား၊ ဘယ်လိုလဲ ထောင်ကဲ၊ ရဲဌာနသွားမလား’

‘ကျုပ်ကားပျက်တာ ပြင်ရင် သုံးလေးရာကုန်မယ်’

ဤတွင် သာဓုက ကြားဖြတ်၍ ‘ကျွန်တော်က ပြင်ပေးရမှာ လား၊ ခင်ဗျားက ဝင်တိုက်တာ၊ ခင်ဗျားက လျော်ရမယ်’

‘ဟေ့ ဟေ့ မငဲ့ကား နည်းနည်းပဲ ပျက်တယ်’

အမှန်အားဖြင့် သာဓုကား နောက်တံခါးမှာ အသေအချာ ကြည့်မှ တိုက်မိသည့်ဒဏ်ရာ ပေါ်ရုံသာရှိသည်။ သူ့ကားမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပိန်ချိုင့်နေသောကြောင့် ပေါက်ဖော်ကြီး ရင် ထုမနာ ဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်စရာ။

‘အချိန်ကုန်တယ်ဗျာ၊ ကဲ၊ ခင်ဗျားပြော၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ’

‘ပိုက်ဆံ လျော်ပေးရမယ်ပေါ့’

‘မပေးနိုင်ဘူး’

‘မပေးရင် မင်း မင်း ဘာစကား ပြောလဲ’

‘ဒီမှာ ပေါက်ဖော်ကြီး၊ သူ ပိုက်ဆံမပေးဘူး ပြောတယ်၊ တရားစွဲမလား’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ပန်းဆိုးတန်းရဲဌာနသို့ ရောက် လာကြသည်။ ထောင်ကဲသည် လျော်ကြေးသာ ဇွတ်တောင်းနေ သည်။ တောင်းသည်မှာလည်း ငွေ ၂၀၀ ကျပ်။

‘မဟုတ်ဘူး ထောင်ကဲ၊ တရားစွဲရုံးရောက်၊ အချိန်ကုန်၊ ပိုက်ဆံကုန်မယ်၊ ခင်ဗျားပဲ ရှုံးမှာပဲ၊ ခင်ဗျားက နောက်က ဝင် တိုက်တာ၊ ဒဏ်ရိုက်လည်း ခံရလိမ့်မယ်’

om"k v10g;0w,f

ရဲအရာရှိက ဝင်၍ရှင်းပြသည်။

ထိုစကားကိုလည်း သူ လက်ခံချင်ပုံမပေါ်၊ သာဓုလည်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။ ဘဏ်တိုက် အချိန်မမီလိုက်မည် စိုးသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သာဓုလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါမိရာမှ အနီးရှိ စာရေးစာပွဲဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ အနက်ရောင် သစ်သားမျဉ်းလုံး တစ်လုံးတွေ့သဖြင့် ဖျတ်ခနဲ စိတ်ကူးတစ်ခုရလိုက်သည်။ သာဓုလည်း ထိုမျဉ်းလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘ကဲ၊ ထောင်ကဲ ခင်ဗျား ဟိုဘက်နည်းနည်း လှည့်စမ်းပါ’

သို့ပြောရင်း မျဉ်းလုံးကို ထောင်လိုက်သောကြောင့် ထောင်ကဲကြီး လန့်ပြီး နောက်သို့ ရှိ့ခနဲ ဆုတ်သွားသည်။ ယာဉ်ရဲတို့ မှာလည်း အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။

‘ဒါ ဘာလဲကွ၊ မင်း’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဟိုဘက် ခဏလှည့်၊ ကျွန်တော် နောက်ကနေပြီး ခင်ဗျားခေါင်းကို ရိုက်မယ်၊ နည်းနည်းကွဲချင်ကွဲသွားမယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံလျော်ပေးရမယ်’

‘ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ဘာဆိုလဲ’

‘ကျွန်တော့် မော်တော်ကားကို ခင်ဗျား နောက်ကနေ ဝင်တိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲပေါ့’

ထောင်ကဲကြီး ခေါင်းကိုပွတ်ရင်း တွေ့သွားသည် ပြီးမှ

om"k v10g;0w,f

‘ဟိုက် ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မိလဲကွ’

ပြောပြောထွက်ထွက် ထောင်ကဲ့ကြီး ရဲဋ္ဌာနထဲမှ ထွက်၊ သူ့
ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားလေတော့ဟူ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ထစ်လိုက်ရမှ

သာဓုမှာ ရုပ်ရှင်သမား ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ကိစ္စနှင့်ပင် အကြောင်းတစ်ရပ် ပေါ်လာရပြန်သည်။ ဤတစ်ချိန်မှ ရန်ကုန်တွင် မဟုတ်ဘဲ အထက်မြန်မာပြည်၊ မြို့လည်းမကျ၊ ကျေးရွာကြီးလည်းမကသော ဒေသတစ်ခု။

ထိုနေရာမှ ၇ မိုင်ခန့်ဝေးသောအရပ်တွင် မြေယာနှင့်ပတ်သတ်သော ရုံးရှိသည်။ ထိုရုံးသို့ သာဓု သွားရသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခွင့်ပြုရန် စာတစ်စောင် သွားတင်သည်။ ဆိုင်ရာစာရေးရုပ်ကွက်ကောင်စီ ထောက်ခံချက် လိုသည်ဆိုသဖြင့် ၇ မိုင်ခရီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြီး ထောက်ခံစာတောင်းပြီး ပြန်လာသောအခါ ထိုစာရေးကပင် မြို့နယ်ကောင်စီ ထောက်ခံချက် လိုသေးကြောင်း ပြောပြန်သည်။

‘ဪ ညီလေးနယ်၊ စောစောကတည်းက ပြောလိုက်ပါလား ၇ မိုင်ခရီး အခေါက်ခေါက် ပြန်နေရတယ်၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ် မို့လို့ပေါ့၊ ဘတ်စ်ကားသာစီးရရင် တစ်ခေါက် သုံးကျပ်’

စာရေးသည် ကြောင်တွေတွေနှင့် စာရွက်တွင် ဟိုရေးသည် ခြစ် လုပ်နေသည်။

om"k v10g;0w,f

‘ကဲ၊ မြို့နယ်ကောင်စီ ထောက်ခံချက်ရယ်၊ ပြီးတော့ကော
ဘာလိုသေးလဲ၊ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်’

သူက မလိုတော့ကြောင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ဖြေသည်။

ထိုနယ်မှာ အလွန်ရိုးသားသော တောင်ပေါ်သားများ နေ
ထိုင်ရာပြည်နယ်ဖြစ်လျက် ထိုရုံးများပြုသမျှ နုနောကြရသည်။
ပြန်ပြော၊ ပြန်မေးဝံ့သူ မရှိကြောင်း နောက်မှသိရသည်။

သာဓုလည်း မြို့နယ်ကောင်စီရုံးသို့ သွားရပြန်ပြီး ထောက်ခံ
ချက် တောင်းရပြန်သည်။ ထိုကောင်စီမှ လူကြီးအချို့အား ထို
အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သောအခါ

‘ခက်တာပဲဗျာ၊ ဒီအမှုထမ်းတွေလည်း အကျင့်ပါနေပြီ၊ နည်း
နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ထစ်လိုက်ရမှ’

ထောက်ခံစာများ ရသည်နှင့် စောစောကရုံးသို့ ချက်ချင်း
ပြန်သွားကာ လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပေး၍

‘ဒီကိစ္စ ဘယ်လော်ကကြာမလဲ၊ ဘယ်နေ့ သိရမလဲ’

‘ပြည်နယ်ကို ပို့ရဦးမယ်၊ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်တော့
ကြာမှာပဲ’

သာဓု စိတ်ညစ်သွားသည်။ သာမန်ခရီးသည် မဆိုထားဘိ၊
မြို့ခံလူများအဖို့ ရာပင် ၁၀ ရက်ဆိုသော အချိန်သည် များလွန်း
လှချေသည်။ တောဘက်မှ တက်လာသည့် ခရီးသည်ဆိုက
ထမင်းစရိတ်နှင့် မောရချည့်။

သာဓုတို့သော်ကား လူ ၂၀ ကျော်နှင့် လာရသည့် ရုပ်ရှင်
ကိစ္စဖြစ်၍ ၁၀ ရက်စောင့်ရလျှင် လူတစ်ယောက် ထမင်း ၂ နပ်
၁၀ ကျပ်နှုန်းထား တွက်သည့်တိုင်အောင် (လက်ဖက်ရည် မုန့်

om"k v10g;0w,f

ဆေးလိပ်မပါသေး) တစ်နေ့ နှစ်ရာ၊ ၁၀ ရက် နှစ်ထောင်ကုန် စောင့်ရမည်။ အကြောင်းမဲ့ အကုန်မခံနိုင်။ မြန်မြန်ပြီးနိုင်မည် ကို ခပ်သွက်သွက် စဉ်းစားရတော့၏။ ထိုထိုဤဤ စုံစမ်းရ တော့၏။

‘ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒီမှာလာတင်သမျှ လျှောက်လွှာ တွေရော ရုံးကိစ္စတွေရော တစ်ပတ်တစ်ခါပဲ ပြည်နယ်ကို ပို့ တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ပို့စရာနည်းနေရင် ၁၀ ရက် ၁၅ ရက် လောက်မှ တစ်ခါပို့တယ်’

‘အိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အကြာကြီး ဆိုင်းထားရတာလဲ’
‘ပြည်နယ်မြို့တော်ကို ဘတ်စ်ကားခ လူတစ်ယောက် ၇ ကျပ်၊ အသွားအပြန် ၁၄ ကျပ်၊ ထမင်းဖိုးနေ့တွက် ၄ ကျပ်၊ ပေါင်း ၁၈ ကျပ်ကုန်တယ်၊ ဒီငွေကို ခဏခဏ မကုန်ရအောင် ချွေတာတဲ့ သဘောပေါ့’

သူ့ပြည်နယ်နှင့် သူ့ဘဏ္ဍာအင်အားကို ချင့်ချိန်သုံးစွဲရသည့် သဘောပါသောကြောင့် သာဓု လက်ခံနိုင်၏။ ကျေနပ်၏။ သို့ သော် ရုံးကိစ္စ၊ လျှောက်လွှာကိစ္စရှင်တို့တွင်မူ မြန်မြန်သိချင်ကြ ပေမည်။ မြန်မြန်ပြီးချင်ကြပေမည်။ ဤစနစ်အစား တစ်နည်း တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသင့်ပေမည်။

ထိုနေ့မှာပင် သာဓုနှင့် ဆိုင်ရာအရာရှိနှင့် ဝင်တွေ့၏။

‘ဒီလိုလေ၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က (ဆိုပါတော့) အင်္ဂလိပ် ခေတ်က ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဘတ်စ်ကားတွေက တချို့နေရာမှာ ပိုပြီး အရောက်မြန်လို့ စာပို့ဌာနက ဘတ်စ်ကားထဲမှာ လူ တစ်နေရာ စာလောက် အခန်းကလေးကာပြီး သော့ခတ်ပြီး စာပို့တဲ့စနစ်

om"k vl0g;0w,f

သုံးခဲ့ဖူးတာ ရှိပါတယ်။ ဒီရုံးကလည်း ဒီလိုစနစ်မျိုးနဲ့ ဘတ်စ်ကားသမားကို တာဝန်ပေးပြီး စာပို့စာယူလုပ်ရင် အချိန်ကုန်လည်း သက်သာမယ်၊ လူလိုက်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ အသွားအပြန် တစ်ခေါက် ၅ ကျပ်လောက်နဲ့ ပြီးသွားနိုင်စရာ ရှိတယ်ထင်တာပဲ’

‘ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘတ်စ်ကားက ဒီလောက်ငွေနဲ့ ပို့ပေးမယ် မထင်ဘူးဗျာ’

‘ဒါ အစိုးရကိစ္စပဲ၊ နားလည်အောင် ပြောပြပြီး ကူညီဖို့ တိုက်တွန်းရမှာပေါ့၊ ဒီစာထုပ်ကလေး တင်သွားရလို့ ဆီပိုကုန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တိုင်းပြည်အတွက် ဒါလောက်တော့ နားလည်သင့်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြလိုက်ပါ့မယ်’

‘ဒီနေ့ ကျွန်တော်တင်ထားတဲ့ လျှောက်လွှာရော ဘယ်နေ့လောက် ပြည်နယ်ကို ပို့နိုင်မယ်ဆိုတာ မသိရဘူးလား’

အရာရှိက သက်ဆိုင်သူများအား ခေါ်မေးသည်။ အများလျှောက်လွှာများ ရေတွက်ကြည့်သည်။

‘ဒီနေ့ ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ တနင်္လာနေ့လောက်မှ ပို့နိုင်မှာပဲ’

သာဓု ကြိုတင် ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်လေ၊ ဒီက စာပို့စာရေးပါ ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား၊ ဒီပြင်ကိစ္စတွေလည်း စောစောပြီးသွားမယ်’

om"k vl0g;0w,f

‘ကောင်းသာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စာပို့စာရေးကလည်း မိန်းမရနေလို့ ခွင့်ယူထားတယ်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပဲ စာပို့စာရေးလုပ်ပြီး ယူသွားမယ်လေ’
အရာရှိက သဘောတူ၏။ အဆင်သင့် လုပ်ထားမယ်ပြောသဖြင့် နောက်နေ့ သာဓုသွားယူရာတွင် သက်ဆိုင်ရာက လက်မှတ်ထိုး လက်ခံရမည့် စာအုပ်များပါ အပြည့်အစုံ ပေးလိုက်သဖြင့် မိုင်လေးဆယ်ကျော်ဝေးသော ပြည်နယ်မြို့တော်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။

ရောက်ချေပြီ။

မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ရာ စာလက်ခံဌာနသို့ သွားပေးရာတွင် လာပေးနေကျ စာရေးမဟုတ်၍ လက်မခံနိုင်ဟု ငြင်းသည်။ သာဓုကလည်း အမျိုးမျိုး ရှင်းပြသည်။ မရ။

‘ကဲ၊ အဲဒီစာရေး သေသွားပြီ၊ အဲဒီနေရာမှာ ဦးလေးကို လူစားခန့်တာ ဆိုရင်ရော ဟိုစာရေးက သေရာက ထလာရဦးမှာလား’

‘ဒါတွေ မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး’

ထိုမြို့တွင်လည်း ဆိုင်ရာအရာရှိနှင့်ပင် တွေ့ရပြန်သည်။ ရှင်းပြရပြန်သည်။

‘အလုပ်ဆိုတာ ဘယ်ဌာနမှာဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်ပြီးရင် ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ အောက်ရုံးက တစ်ယောက်မအားလို့ တစ်ယောက်လာပို့တယ်၊ ဒါကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာတော့’

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီလူတွေ ဒီလိုပဲဗျာ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ထစ်လိုက်ရမှ’

om"k v10g;0w,f

ပြောရင်းက တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုစာရေးကိုအခေါ်ခိုင်းပြီး
သူ့ရှေ့တွင် လက်မှတ်ထိုး လက်ခံစေကာ သာဓုကိစ္စလည်း
ချက်ချင်း ခွင့်ပြုရေးထိုးပေးလိုက်၏။ (ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ ကြာ
၏။)

သာဓု စိတ်ချမ်းသာရ၏။

အများပြည်သူအားလုံး သာဓုကဲ့သို့ပင် တပြေးညီစွာ စိတ်
ချမ်းသာကြစေချင်သည်။ မြန်မြန်စိတ်ချမ်းသာကြပါစေသော်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဆရာ မကြည်ဘူး

‘မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား သနားပါစေ’ ဟူသော မြန်မာ့ဆုပေးစကား (ဝါ) ထိုဆုနှင့် ပြည့်စုံသူကို လူတိုင်းလိုလို ကြားဖူးတွေ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ကမူ မျက်နှာမြင်ရုံဖြင့် သာဓု ချစ်သွားပြီး အသံကြား သောအခါ သနားခြင်းထက် အဆင့်အတန်းမြင့်စွာ လေးစားမိ ၏။

သူကား ကုန်သွယ်ရေးဌာနတစ်ခုမှ ဦးစီးမန်နေဂျာ။

အသားမဖြူမညို၊ ဘိုကေတိုတို၊ အသက်ကလေးထောက် နေပြီဖြစ်၍လောမသိ။ ဆံပင်တို့မှာ မည်းတစ်ချို့၊ ဖြူတစ်ချို့၊ အချို့ ဆံပင်တစ်ပင်တည်း ဖြူတစ်ဝက် မည်းတစ်ဝက်ဖြင့် ရောရောယှက်ယှက် ရှိနေသောကြောင့် အဝေးမှ ကြည့်လျှင် မီး ခိုးရင့်ရောင် သမ်းနေသည်။ ဤသည်ကပင် တစ်မျိုး ကျက်သ ရေရှိနေသည်ဟု ယူဆမိ၏။

ထိုနေ့က သာဓုတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်စက် ပျက်သွားသဖြင့် အ ရေးတကြီး လိုအပ်နေသော ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို လိုက်ရှာသည်။ ပြင်ပတွင် လုံးဝမရှိ။ အဆိုပါ ကုန်သွယ်ရေးတွင်မှ ရနိုင်မည် ဟု သိရသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွ ထိုဌာနသို့ သာဓုကိုယ်တိုင် ပြေးရသည်။

om"k v10g;0w,f

သူ့ အတွင်းခန်း၌ ထိုင်နေသည်ကို တံခါးကြားမှ မြင်ရသည်။ ဧည့်သည်ရွယ်တူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသဖြင့် သာဓု အဝင်ရခက်နေသည်။

ထိုရုံး ရောက်ရောက်ချင်း မန်နေဂျာအခန်းမှ ရုံးစေအား သာဓု လာရသည့်ကိစ္စနှင့် ရုပ်ရှင်ပစ္စည်းအကြောင်း ပြောပြပြီး ဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်သမားဆိုက ကူညီလိုသောစိတ်သည် ထိုရုံး လှလင်၌လည်း ကိန်းအောင်းနေဟန်တူ၏။

‘ဝင်ချင်ဝင်သွားပါလား၊ အဲ့ဒါဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရုံးက အရာရှိပါ၊ ဒီလိုပဲ လာ လာ စကားပြောတတ်တယ်’

သာဓု အလိုက်သိရမည်။ သူတို့ ရုံးသမားချင်းပင်ဖြစ်စေဦးတော့ သူပြောသည့်စကားမှာ ဘေးလူကြားစေချင်သော်မှ ကြားစေချင်ပေမည်။

‘အဲ့ဒါ ဦးလေး ခုဝင်ရင်ဝင်၊ တော်ကြာဆို မလွယ်ဘူး၊ အစည်းအဝေး တက်သွားလိမ့်မယ်’

‘အေးကွာ၊ ဒီလိုဆိုလည်း နက်ဖြန်မှ လာတော့မယ်၊ ခု တစ်ချက်ခွဲနေပြီ၊ ပစ္စည်းဝယ်ခွင့်ရတောင် ဒီနေ့တော့ ကိစ္စပြီးမယ် မထင်ဘူး’

နောက်နေ့ ကိုးနာရီလောက် ကတည်းက သာဓု သွားစောင့်သည်။ ၁၀ နာရီ ၅ မိနစ်လောက်တွင် မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုသော ဆုနှင့် ပြည့်စုံနေသည့် မန်နေဂျာ ရောက်လာချေပြီ။ သို့သော် မနေ့က ရုံးစေကို အရိပ်သော်မှ မမြင်ရသေး။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ဝင်ခွင့်ကို တစ်ဆင့်တောင်းရမည့်သူ မရှိသေးသော်လည်း သာဓု မစောင့်နိုင်။ မန်နေဂျာ နေသားတကျ ထိုင်မိသည်နှင့် စွေခနဲ ဝင်သွားရာတွင် အလွန်ချစ်စရာ အင်္ဂါရုပ်ရှိသော မန်နေဂျာ၏ မျက်နှာသည် မှုန်သိုးသိုးဖြင့်သာ သာဓုကို လှမ်းကြည့်ပြီး

‘ဒီနေ့ ဘာလျှောက်လွှာမှ လက်မခံနိုင်သေးဘူး၊ အစည်းအဝေးရှိနေတယ်၊ နက်ဖြန်လည်း စနေနေ့၊ တနင်္လာနေ့မှ လာပေတော့’

စကားတစ်ဝက်လောက်ကပင် သူခေါင်းငုံ့ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ မနေ့က ‘နဝင်ပီယံ’ ရှိလှသော သူ့အသံသည်လည်း ယနေ့မဟန်။ သံဖြူပုံးဆရာတို့လမ်းလယ်ချထားသော အိမ်မိုးသွပ်ပြား ကားကြိတ်သံကဲ့သို့ ကျက်သရေမဲ့နေချေ၏။

တနင်္လာနေ့။

‘ဦးလေး မနေ့က လာသေးလား’

ရုံးလုလင်က မေးသောအသံနှင့် မျက်နှာထားမှာ သာသာယာယာ မရှိလှ။

‘လာတာပေါ့၊ မင်းကို မျှော်နေသေးတယ်၊ အဲဒီနေ့က ခွင့်ယူထားသလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက် ၈ နာရီလောက်ကတည်းက ဆရာကတော် ကားလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလို့ လိုက်သွားရတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတယ်လေ၊ ဦးလေး

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

သာ အဲဒီနေ့က လျှောက်လွှာလာတင်ရင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လေ’

သာခု တွေသွားသည်။ ရုံးဗေဒင်ကို သူက အတတ်သိနေသောကြောင့်။

‘အဲဒါတွေ မင်းဘယ်လိုလုပ် သိလဲ၊ မန်နေဂျာက ပြောသေးသလား ဒီကိစ္စ’

‘ဟာ၊ ကျွန်တော်က ငယ်သားပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ’

သာခု အစဉ်းစားရ ကျပ်သွား၏။

‘ဒီလို ဦးလေးရ၊ အဲဒီနေ့က ဆရာကတော်က အိမ်ခေါ်ပြီး အမျိုးမျိုးတွေ မေးတော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုပုံပန်းနဲ့မိန်းမ မလာဘူးလား၊ ဘယ်အမျိုးသမီးနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စကားပြောသလဲ ဆိုတာတွေပေါ့၊ ဆရာကတော်က သိပ်သဘောနုတယ် ဦးလေးရဲ့’

‘ဪ၊ ဪ’

‘ကျွန်တော် သူတို့အိမ်ရောက်တော့ ဆရာမရှိတော့ဘူး၊ စောစောပိုင်းကတည်းက သူတို့ချင်း ရန်ဖြစ်ပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ ထွက်သွားတယ်ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ဗျာ ၁၂ နာရီထိုးရော ဆရာကတော် စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက် ဟဲ ဟဲ မုန့်လဲ စားရပါရဲ့၊ လက်ဖက်ရည်လည်း သောက်ရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်စရာကြီး’

‘အင်း’

om"k v10g;0w,f

သာဓုကမူ ဘာမျှ ဝင်မပြောသေးဘဲ စာရေးဆရာပီပီ စိတ်ထဲမှ ဇာတ်လမ်းဆင်ကြည့်နေမိသည်။

‘အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်ဆရာက ဒါတွေ ဝါသနာမပါရှာပါဘူး၊ လာသမျှကိုတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ဆရာကတော် လာချောင်းတာနဲ့ တိုးသွားရင်တော့ တစ်မျိုးတစ်မည်တွေ ထင်ကုန်တော့တာပါပဲဗျာ’

‘နို့ နေပါဦး၊ အဲဒါနဲ့ ဦးလေး အဆင်မပြေဖြစ်တာနဲ့ ဘယ်လိုစပ်ဆိုင်နေလို့လဲ’

‘ဦးလေးကလဲဗျာ၊ ဒါရိုက်တာလုပ်နေပြီး၊ ဟဲဟဲ မန်နေဂျာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အိမ်မှာ ပြဿနာပေါ်ခဲ့ရင် ရုံးရောက်တာနဲ့ တွေ့တဲ့လူကို ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက် လုပ်တတ်ကြတယ်’

‘ဪ အေး’

‘အော်ဖစ်ဆာ အရာရှိမပြောနဲ့၊ စာရေးမတွေတောင် သူတို့ ဟာနဲ့မကြည့်ရင် ရုံးရောက်လဲ နှုတ်ခမ်းထော်နေတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့ အဲဒီနေ့က ဦးလေးလျှောက်လွှာလာတင်ရင် တိုက်ရိုက် ဝင်တွေ့မှာဆိုတော့ အင်း၊ ဦးလေးလည်း အနားရောက်မှ အဟောက်ခံရမလား၊ အဝင်ဝမှာပဲ ဆီးပြီး မောင်းထုတ်မလားလို့ ကျွန်တော် တွေးပူသွားတာပေါ့’

‘အေး၊ ဟောက်တော့ မဟောက်ပါဘူး၊ လေသံမာတာ တစ်ခုပဲ၊ ဦးလေးတောင် အံ့အားသင့်သွားတယ်၊ ဒီလူ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့ပေါ့ကွာ၊ ပထမနေ့ကဆို ဦးလေး သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း

om"k v10g;0w,f

သိပ်ခင်မင်မိတယ်။ အင်္ဂါရုပ် အတော်ကျက်သရေရှိတဲ့လူ။ အသံလည်း ကြားကြားချင်း’

‘ဟုတ်တယ်ဦးလေး၊ ဒီရုံး တစ်ရုံးလုံးမှာ ဆရာ အသိမ်မွေ့ဆုံးဗျ။ သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ခက်တာက အိမ်မှာ မိန်းမနဲ့ကတောက်ကဆဖြစ်လာရင် မင်းသားရုပ်ပျောက် ဘီလူးရုပ်ပေါက်လာတာပဲ’

ရုံးလုလင်အား စီးကရက်ထုတ်ပေးရင်း တစ်လိပ်ကို သာဓုမီးညှိနေစဉ်

‘ဒီမှာ မကြည်နှစ်မျိုးရှိတယ် ဦးလေးရဲ့’

‘ဘယ်လို မကြည်’

‘မ ကြည် မဟုတ်ဘူး၊ မကြည် နှစ်မျိုးဆိုတာက အိမ်က ဇနီးနဲ့ ပြေလည်လို့ ကြည်လာတဲ့ အရာရှိရယ်။ အိမ်မှာ လင်မယားချင်း မကြည်မလင်ဖြစ်လာတတ်တဲ့ အရာရှိရယ် လူတန်းစားနှစ်မျိုးကိုပြောတာ။ အဲ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားအရာရှိဆိုရင် မိန်းမကြောက်ရတဲ့ အရာရှိက ပိုဆိုးတယ်’

‘အကြောင်းက’

‘ကျွန်တော့် ဆရာလိုပေါ့။ မိန်းမကို တော်တော်ကြောက်ရတယ်။ အဲ အိမ်မှာ အရေးတော်ပုံပေါ်လို့ အရုံးပေးခဲ့ရသမျှ ရုံးရောက်လာရင် တွေ့ရာလူ မဲတော့တာပဲ။ အဲဒီထဲ ဟိုနေ့က ဦးလေးပါသွားတာပေါ့။ ဟော ဟိုမှာ လာနေပြီ’

မန်နေဂျာ ရောက်လာလေပြီ။ ယနေ့သော်မူ ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာနှင့်ပင် ရောက်လာသည်။ သို့သော် အခြားတစ်ခန်းသို့ ကြို၍ဝင်သွားသောကြောင့် သာဓု ရင်ဖိုရပြန်၏။

om"k v10g;0w,f

‘မပူနဲ့ ဦးလေး၊ ဒီနေ့ ကြည်တယ်၊ သူ ရောက်လာရင် နောက်ကသာ ဝင်လိုက်သွား’

ရုံးလုလင် သြဝါဒအတိုင်း သာဓု ပြုမူသည်။ ချောချောမွေ့မွေ့ ပြေလည်သွားသည်။ သောကြာနေ့က သာဓုလျှောက်လွှာ လက်မခံနိုင် ဖြစ်ရသည်ကိုပင် ဝမ်းနည်းစကား ပြောလိုက်သေး၏။

မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါ၍ အသံကြား လေးစားဖွယ်ရာသော မန်နေဂျာအခန်းမှ ထွက်အလာ ရုံးလုလင် ဘယ်သွားနေသည်မသိ။ စီးကရက် နောက်တစ်လိပ် မပေးခဲ့ရ။

ထိုနေ့မှစ၍ သာဓုလည်း အသိဉာဏ်တစ်မျိုးဖြင့် တောက်လျှောက်လူဝါးဝသွားတော့၏။

ပစ္စည်းလျှောက်သည်ဖြစ်စေ အလုပ်ကိစ္စ သွားသည်ဖြစ်စေ သက်ဆိုင်ရာ ရုံးလုလင်ကိုကပ်၍

‘ညီလေးတို့ဆရာ ဒီနေ့ ကြည်ရဲ့လား’ ဟု ပထမအဆင့် အနေဖြင့် စုံစမ်းသမူ ပြုသည်။ မကြည်လျှင် ပြန်၊ ကြည်သောနေ့မှ ဝင်တွေ့၊ ကိစ္စဟူသမျှ အပြည့်မဟုတ်သည့်တိုင် ဖစ်ဖတီး ပါဆင့်လောက် ချောမောတတ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါး လိုက်ရချေသည် ဟူလို။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ပြောင်းကြ ရွှေ့ကြရင်လဲ

တစ်ခါက သွားနေကျ ဌာနတစ်ခုဆီသို့ ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြင့် တန်း
တန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသည်။ ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ ဓာတ်မီးပျက်
နေ၍လော မသိ။ ပြတင်းပေါက်များမှ ဝင်လာသော နေ၏
အလင်းရောင်ဖြင့်သာ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေပြီး အချို့နေရာ
တွင် လုံးလုံးမှောင်နေသည်။

ထောင့်တစ်ခု ချိုးကွေ့ပြီး စွေ့ခနဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့်

‘ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စ ဝင်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ မိန်း
မသားတွေချည်ပဲရှင့်’

သုံးယောက်တစ်တွဲ ထွက်လာသော စားရေးမကြီးငယ် တစ်
သိုက်နှင့် ရင်ဘတ်ချင်း တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားရာမှ အထက်ပါ
အသံ စာစာလေးများကြောင့် သာဓု အသည်းနှလုံး ခါသွား
သလား ထင်လိုက်မိ၏။

‘ဒါ ဦးအောင်သန်းထွဋ်အခန်း မဟုတ်လား၊ သူ့ကို တွေ့
ချင်လို့’

‘သူတို့ဌာန မရှိတော့ဘူး၊ ပြောင်းသွားပြီ၊ မသိဘူးလား၊
မမေးမမြန်း ဝင်လာတယ်’

‘ဟ တစ်နေ့ကပဲ ဦးလေးလာသေးတာ’

‘မနေ့က ပြောင်းသွားပြီ၊ ခုဟာက ဒီပြင်ဌာန’

om"k vl0g;0w,f

‘အဲဒါမှ ဦးလေးမသိဘဲ၊ နို့ ဘယ်ပြောင်းသွားလဲ’
‘မပြောတတ်ဘူး’

တစ်ယောက်က ဘောက်ဆတ်ဆတ်။

‘ပြောမနေပါနဲ့အေ၊ လာ ဟိုမှာ လက်သုပ်ကုန်သွားဦးမယ်’
တစ်ယောက်က မာကျောကျော။

ဤတွင် သာဓုက မျက်လုံးပြူးပြဲပြီး

‘အေး၊ ငါသာ ဒီဌာန အကြီးအကဲဆိုရင် မင်းတို့ သုံး
ကောင်စလုံး ပြုတ်ပြီ’
‘အောင်မာ’

သံသေးသံကြောင် ပြိုင်တူလို ထွက်လာသည်။

‘ဘာ အောင်မာလဲ၊ မင်းတို့ လူတောထဲနေပြီး လူလိုမဆက်
ဆံတတ်ဘူး’

သူတို့ချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေစဉ်
မှာပင် သာဓုကိစ္စ အရေးကြီးနေသဖြင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း
တွေးသည်။ ဤလိုအဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ကြုံရသည်။ ကြုံမိ
တိုင်းလည်း တောက်ခေါက် သက်ပြင်းချမိသည်။ ယခုလည်း
ထိုအတွေး ဝင်လာသည်။

ဌာနတစ်ခုသည် အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပါက
မူလဌာန၏ အများမြင်နိုင်သည့် တစ်နေရာရာတွင် စက္ကူတစ်
ရွက်ဖြင့် (မည်သည့်နေရာ ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း)
လိပ်စာရေး၍ ကပ်ထားသင့်ပါသလော။ သတင်းစာများတွင်
နှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းလောက် အများပြည်သူကို အသိမပေး
သင့်ပါသလော။ (ကြော်ငြာခ မပေးရပါချေ)

jrrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

ဤသို့သော သီတတ်မှုကလေးများသည် ‘စေတနာ’ မှသာ လျှင် ပေါက်ဖွားနိုင်သည်ကို သာဓု နားလည်၏။ စေတနာမပါ သည့်တိုင် အလုပ်ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။

မည်သည့်နေ့ရက်တွင် ရေပိတ်မည်ဟု ကြေညာလေ့ရှိသော မြူအဖွဲ့နှင့် မည်သည့်နေ့တွင် ဓာတ်မီးခေတ္တရပ်ထားမည်ဟု အချိန်ပိုင်းနှင့် သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာလေ့ရှိသော လျှပ်စစ် ဓာတ်အားဌာနတို့အား အများကြီး ကျေးဇူးတင်နေရသည်။ သာဓုတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်မည်ဟု စီစဉ်သည်နှင့် ထမင်းဟင်းချက်ရ သည်ပင် ၅၀၀ ကျပ်ခန့် ကုန်သည်။ လူပို့လူကြို့ ကားငှား စရိတ် ၃၅၀ ကျပ်၊ အထွေထွေ အလုပ်သမားများစရိတ် ၅၀၀ ကျပ်ခန့်။ (ယခုဆိုလျှင် တစ်နေ့ ၃၀၀၀ ကျပ်ခန့် ကုန်၏။)

အကယ်၍ အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ ဓာတ်မီးမလာလျှင် ထိုထို စရိတ်ငွေ ၁၃၅၀ ကျပ်သော ငွေများ ရေစုန်မျောမည်ဖြစ်၏။ ကြိုတင်ကြေငြာလေ့ရှိကြသော ဌာနများမှ မောင်မင်းကြီးသား များ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

တစ်ကြိမ်သော အခါသမယကလည်း ကမာရွတ်ရုံးတစ်ရုံး တွင် သာဓု အမှုဆိုင်နေရသည်။ တစ်နေ့သော ရုံးချိန်းတွင် အိမ်မှအထွက် လမ်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် ကားဘီးပေါက်သော ကြောင့် တစ်နာရီခန့်နောက်ကျပြီး ရုံးပေါ်တက်သွားသောအခါ ပလတ်စတစ်ရေပိုက်၊ ဓာတ်မီးချောင်း၊ ဒန်အိုး စသည်တို့ စုပုံ ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖောက်ထွင်းမှုပစ္စည်းများ သက် သေခံခြင်းလောဟု ထင်မိသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

နောက်မှ သမဝါယမ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေပြီး တရားရုံသည် လည်း ပြောင်းသွားချေပြီတကား။

စုံစမ်းသည်။ မေးမြန်းသည်။ မည်သူမေးမေး ဇေဝဇေဝါသာ အဖြေ ဖြာနေသည်။ နောက်ဆုံး ဆိုက်ကွားသမားတစ်ဦး၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ပြောင်းရွှေ့သွားသောတရားရုံးသို့အရောက် နောက်ကျနေသည့် အမှုသည် သာဓု ပြဿနာစုရတော့သည်။

တစ်ဖက်အမှုသည်၏ အကျိုးဆောင်ဝတ်လုံက သာဓုမလာ သဖြင့် ရုံးတော်ကို မထီမဲ့မြင်လုပ်ရာရောက်သည်။ ဝရမ်းထုတ် ပါဟု တောင်းဆိုနေဆဲ သာဓုရောက်သွားပြီး တရားသူကြီး အား အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။

‘ဟို မူလရုံးမှာလည်း ဘယ်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတဲ့ အသိ ပေးစာ ကပ်မထားတော့ ကျုပ်က ဘယ်ကို လိုက်ရှာရမလဲ’

သာဓုက တစ်ဘက်ဝတ်လုံကို ဤလို ချေပလိုက်ပြီးမှ ထို စကားသည် တရားသူကြီး၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကိုပါ အဖျား ခတ်သွားကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ တရားသူကြီးကလည်း သာဓုကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ရေးမှတ်လိုက် သည်။ သာဓုကလည်း တစ်ဘက်မှ အကျိုးဆောင်အား

‘နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားရော ဒီရုံး ဒီပြောင်းလာတာ၊ ကြို တင်သိမှာပေါ့၊ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်အ ကြောင်းကြားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ခင်ဗျား သိသားနဲ့’

‘ပြီးတာ ပြီးပြီပဲလေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရုံးအနေနဲ့ လည်း နည်းနည်း သတိလစ်သွားတာကို ဝန်ခံရမှာပဲ၊ ပြောင်း

om"k vl0g;0w,f

ရွှေ့လာတဲ့ ကြေညာချက် ကပ်မထားမိခဲ့ဘူးလေ။ ကဲ၊ ခု ဦးသာဓုက ဘာပြောမလဲ။ အကျိုးဆောင် ဝတ်လုံ မပါဘူးလား။ သူကရော ဘာမှမပြောဘူးလား။ ရုံးပြောင်းတဲ့ ကိစ္စ။

‘ကျွန်တော် ဝတ်လုံ မငှားရသေးပါဘူး။ ရက်ချိန်းပေးဖို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်’

ဌာန အပြောင်းအရွှေ့လုပ်တိုင်း မူလနေရာတွင် ကြေညာ ချက်ကပ်ခြင်း၊ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြ အသိပေးခြင်းများ မလုပ်မနေရအဖြစ် မည်သူက အမိန့်ပေးနိုင်ပါလိမ့်။

စောစောက ပြောင်းသွားသည်ဆိုသော ဦးအောင်သန်းထွဋ် တို့ဌာနကို နောက်တစ်နေ့တွင်မှ စုံစမ်း၍ရ၏။ တက်သွား၏။ ၄ ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ခေတ္တအမောဖြေပြီးမှ ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားရာ သာဓု မျက်မှန်းတန်းမိသူနှစ်ဦးမှလွဲ၍ အခြား အမှုထမ်းများမှာ လူသစ်များ ဖြစ်နေပြန်ချေသည်။

သို့သော် အရာရှိကား ယခင်အရာရှိပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၍ သီးခြားအခန်း တစ်ခုထဲ ဝင်တော့မည်ပြုစဉ် လူသစ်စာရေး တစ်ဦး ထလာသည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ’

‘ဪ၊ ဦးအောင်သန်းထွဋ်’

‘မရှိဘူး။ တခြားဌာနကို ပြောင်းသွားပြီ။ ခုအရာရှိက ဒီပြင် ဌာနက ပြောင်းလာတာ’

‘ဒီဌာနနဲ့ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စပဲလေ။ ရှိတဲ့ အော်ဖစ်ဆာနဲ့ပဲ ဝင်တွေ့ရမှာပဲပေါ့။ ဝင်ရမလား’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

om"k vl0g;0w,f

သာဓုက အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းအရာများ ရေးထားသည့် စာကိုပြရာ

‘ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကတစ်ဆင့် သွားရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ လာပါ’

သူ့စားပွဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ သာဓု မထိုင်ရသေးမီမှာပင် ထိုစာကို သူတင်ပြပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ၄ ရက်ခွာ ပြီးချိန်းလိုက်၏။

၅ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် သာဓု သွားသည်။ အရာရှိထံ တင်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ပြန်မကျလာသေး ဟုဆိုကာ တစ်ပတ်ချိန်းသည်။ သာဓု အနည်းငယ်စိတ်တိုမိသော်လည်း ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ ထပြန်လာခဲ့သည်။

ကိစ္စမှာလည်း အစည်းအဝေးထိုင်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်လိုသော ပြဿနာမဟုတ်။ အရာရှိဖြစ်သူက ဘောလ်ပင်တစ်ချက် သွက်ရုံဖြင့် ဒက်ခနဲ ပြီးနိုင်၏။

သာဓုတို့မှာ အလုပ်ကို အချိန်လု လုပ်ရသည်။ မင်းသမီး မင်းသား ပေးသောရက်တွင်သာရုပ်ရှင်ရိုက်နိုင်သည်။ တစ်ရက် ပျက်ကွက်လျှင် နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် စောင့်ရပြန်သည်။ ဤတွင် အထက်ရုံးဆရာတို့က (တစ်နေ့တစ်ညမဟုတ်ပဲ) အပတ်လိုက် ရွှေ့ချိန်းသောအခါ အမောကြီး မောရသည်။

ချိန်းသောနေ့ ထပ်သွားသည်။ အကြောင်းမထူး။ ၃ ရက်ခွာ ချိန်းပြန်သည်။ တက်ရဆင်းရသည်မှာ (လေးထပ်ကြီးဖြစ်၍) မသက်သာလှ။ သာဓု စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီ။

om"k v10g;0w,f

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ထိုစာရေးစားပွဲမှထပြီး အရာရှိခန်း တံခါးဟကြည့်ပြီး ဝင်ခွင့်တောင်းရာ အရာရှိက ခေါင်းညိတ်ပြ သဖြင့် သွေးပူစွာဝင်သွားပြီး သာဓုကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်၌ ‘ဟုတ်လား၊ အဲဒီစာ ကျွန်တော့်ဆီကို မရောက်သေးပါဘူး’

သို့ပြောရင်း ခေါင်းလောင်းကလေး နှိပ်လိုက်သောအခါ စောစောက စာရေးဝင်လာသည်။ အရာရှိက မေးမှသာ သာဓု စာကိစ္စကို ပျာပျာသလဲ သွားယူလာသည်ကို ချက်ချင်းယူ၍ အရာရှိက ခွင့်ပြုလက်မှတ်ထိုးပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရင်း-

‘ကဲ၊ သူနဲ့လိုက်သွားပါ၊ ပုံစံတစ်ခုမှာ ဖြည့်ရေးပြီးရင် ပြီးပါ ပြီ၊ ယူသွားနိုင်ပါပြီ’

သာဓုက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးအထတွင်

‘အလုပ်လုပ်ရတာ တော်တော်ခက်ပါတယ်ဗျာ။ ခု ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အကွေ့လေးတွေ အခေါက်ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်နေကြတယ် မပြောတတ်ဘူး’

အသစ်ဖြစ်သောအရာရှိက ညည်းညူရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုစာရေးကမူ သူ့စာပွဲတွင်ထိုင်၍ သာဓုကိစ္စလုပ်ရင်း မျက် မှောင်ကြုတ်နေသည်။

‘ဦးလေးတို့က ခုန်ပျံကျော်လွှား အရာရှိအားကိုး သိပ်လုပ် တာပဲ’

‘အေး၊ အရာရှိအားကိုးလို့ ခုချက်ချင်း ပြီးသွားတာမဟုတ် လား၊ ဟိုနေ့ကတည်းက ဝင်တွေ့လိုက်ရင် ဟိုနေ့ကတည်းက ပြီးမှာ၊ ခု ဆယ့်လေးငါးရက် အလကား ပျက်သွားပြီ’

‘ကျွန်တော် အလုပ်တွေများနေလို့ မလုပ်ဖြစ်တာပါဗျ’

om"k v10g;0w,f

‘ဒါဖြင့် အရာရှိဆီ တင်ထားပြီလို့ ဘာကြောင့် လိမ်ပြောသလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း မင်းတို့ဆီက တစ်ဆင့်သွားရမယ်ဆိုလို့ စည်းကမ်းကို ဦးလေးလိုက်နာခဲ့ပြီး မင်းဘက်က တာဝန်မကျေလို့ အရာရှိဆီ ဝင်ပြောတာကို မင်းက ဦးလေးကို စိတ်ဆိုးတာ သဘာဝကျ မကျ မင့်ဟာမင်းပဲ ဆုံးဖြတ်တော့’

သူငြိမ်သွားသည်။ သာဓုပြောသည်ကို သဘောပေါက်သွားပုံလည်း ရသည်။ မျက်နှာ မကောင်းလှ။ သာဓုကိစ္စလည်း အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးသည်။ သာဓုက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး အထဲတွင်

‘အစအဆုံး ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်ဦးလေး၊ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး’

‘ဘယ်သူ့အတွက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးလဲ’

‘အားလုံးအတွက်ပါ ဦးလေး’

‘ဒီလိုမှ မှန်မယ်၊ အားလုံးအတွက်’

သာဓုလည်း သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး သာဓုစိတ်ဘဝင် အရွှင်ကြီး ရွှင်လာမိသည်တည်း။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

အကြောင်းရှာသော်

မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်လာလျှင် သာဓု နေရာတကာ
ပါတတ်၏။ ကူညီ၏။ စပ်စု၏။ မကြာသေးမီက ရုပ်ရှင်သမား
တစ်ယောက် အမှုဖြစ်နေ၍ လိုက်လံကူညီစဉ် စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်အား ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

‘ဟေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘အစ်ကိုရော’

‘ဒီမိတ်ဆွေ ဖလင်မှုဖြစ်လို့ လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးတာလေ’

‘ဒါဖြင့် အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အကုသိုလ်ဝင်ပြီး အမှု
ဖြစ်နေလို့ အာမခံတစ်ယောက် လိုနေတာ’

သူ့အတွက်ပါ သာဓု အာမခံလက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်သည်။
အမှုကို ဘာဟူ၍ မမေးမိ။

တစ်ကြိမ်လည်း ရုပ်ရှင်မိတ်ဆွေတစ်ဦးအတွက် ငွေအာမခံ
ချက်တစ်ခု ကူညီခဲ့သည့်အတွက် ဟိုးလေးတစ်ကျော် ရုံးတက်

om"k v10g;0w,f

ခဲ့ရသေးသည်။ အမှု ပတ်ခံလိုက်ရသည်။ သို့အလျှောက်လည်း ဌာနပေါင်းစုံဖြင့် သာဓု ဖူးစာ ဆုံနေရသည်။

တိုင်းပြည်၏ ဘဏ္ဍာငွေ ရှာရာတွင် အချက်အချာတစ်ရပ် ဖြစ်သော ဌာနတစ်ခု၏ ခပ်ကြီးကြီး အော်ဖစ်ဆာတစ်ယောက် နှင့်လည်း (သာဓု အမှုပွေရာမှ) အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အပြန်အလှန် လေးစားကြသည်။ လူကြီးချင်း သာမက သားသမီးချင်းပင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ရှိခဲ့ကြသည်။

သူ့ဇနီးချောသည်လည်း အပြောပြေပြစ် အနေကျစ်လျစ်သူ ဖြစ်လျက် သာဓု သူ့အိမ်ဆင်ဝင်အောက်ရောက်၍ ကားဟွန်းသံ ကြားသည်နှင့် သာဓု ကြိုက်တတ်သော ရေနွေးကြမ်း အသင့် ပြင်ပြီး ဖြစ်နေလေ့ရှိ၏။

သာဓုက သူ့ကို 'ချစ်ချစ်' ဟု သူ့နာမည် သုံးလုံးအနက်မှ တစ်လုံးတည်းကို ထပ်ဆင့်ပွားခေါ်ကာ သူ့ယောက်ျား အရာရှိ ကိုလည်း ထိုနည်းတူ 'ထွန်းထွန်း' ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ချစ်ရော ထွန်းထွန်းကပါ သာဓုအား 'ဓုဓု' ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်သည့် အကြိမ်လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထွန်းထွန်းနှင့် စတင်သိရှိခဲ့ရသည်မှာ သူ ကုန်သွယ်ရေး ဌာနတစ်ခုတွင် အထူးအရာရှိအဖြစ်တာဝန်ကျစဉ်က စခဲ့ကြ၏။

တစ်နေ့ သာဓု သူ့ဌာန ရောက်သွားကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် အတွက် ဆေးဘူးအရောင်သုံးမျိုး တစ်မျိုးလျှင် ၅ ဘူးစီခန့် ရောင်းခွင့်တောင်းရာ သူ့က သက်ဆိုင်ရာ လက်ထောက်တစ် ယောက်ကို ခေါ်မေးသည်။

om"k v10g;0w,f

‘ဒါက ဘယ်အရောင်ယူယူ တစ်ယောက်တစ်ဘူးစီပဲ ရောင်းခွင့်ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူး’

အထူးအရာရှိ နဖူးရေတွန့်သွားပြီး လျှောက်လွှာကို ကြည့်လိုက် သာဓုကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ဖောင်တိန်ကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားတွင် လှည့်နေရာမှ ကောက်ကာငင်ကာ ‘ရောင်းပါ’ ဟု ရေးချလက်မှတ်ထိုးလိုက်သဖြင့် သူ့လက်အောက် ပါးစပ်ဟ သွား၏။

‘ကဲ အဲ့ဒါ လုပ်ပေးလိုက်ပါ’

‘ပြဿနာများ ပေါ်မလားမသိဘူး၊ လူတစ်ယောက်တည်းကို ဒီလောက်အများကြီး’

‘တကယ်သုံးမယ့်လူကို ရောင်းတာပဲ၊ ပေါ်လာတဲ့ပြဿနာ ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်၊ ကဲ၊ ခဏလေးစောင့်ဦးနော်၊ တစ်ခါ တည်း ပြီးသွားအောင်’

သာဓုကိုပါ တဆက်တည်းပြောပြီးခိုက် ပန်ချာပီကုလား တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ လျှောက်လွှာတင်သည်။ သူသည် လည်း သာဓုကဲ့သို့ပင် ဆေးဘူးဝယ်ခွင့်တောင်းခံသည်။ အပြာ သုံးဘူး၊ ပန်ချာပီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အဆောင်တစ်ခု ဆေး သုတ်ရာတွင် မလောက်မငှနှင့် တန်းလန်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဟု အကြောင်းပြသည်။ အရာရှိကလည်း ‘ရောင်းပါ’ ဟု ရေးချ လိုက်ပြန်သည်။ ထိုပန်ချာပီ ထွက်သွားသည်နှင့် သာဓုက

‘လူတစ်ယောက် တစ်ဘူး၊ လျှောက်လွှာတစ်စောင် တစ်ဘူး ပဲရောင်းဖို့ သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတော့’

om"k vl0g;0w,f

‘အင်း၊ တစ်ဆင့်ရောင်းစားမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် လည်း ဒီဌာနရောက်တာ သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေါ့ဗျာ၊ လူကြည့်ရင် အကဲခတ်လို့ရပါတယ်၊ တကယ်များများ အသုံးလိုတဲ့လူလည်း တစ်ဘူး၊ ရောင်းစားမယ့်လူလည်း တစ် ဘူးဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်ဗျာ၊ ထူး ပါဘူး၊ မှောင်ခိုသမားက ဆယ်ယောက်လွှတ်တော့ ဆယ်ဘူးရ သွားမှာပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ်သုံးမယ်ထင်တဲ့လူ ဆို ရောင်းမှာပဲ၊ မှောင်ခိုလို့ မသင်္ကာရင်တော့ တစ်ဘူးလည်း မရောင်းဘူး’

ထိုသည်မှစ၍ သာဓုနှင့် ထွန်းထွန်းတို့ ခင်မင်သွားကြ သည်။ ထိုဌာနတွင်လည်း သူ ကြာကြာမနေလိုက်ရ။ အခြား သော အလုပ်တာဝန်သို့ ပြောင်းသွားရသည်။

သုံးလေးဌာနများတွင် သံသရာ လည်နေရာမှ နောက်ဆုံး ဘဏ္ဍာငွေကြေး အဖွေးသားဝင်တဲ့ ဌာနတစ်ခုသို့ ရောက်သော နေ့တွင်ပင် သူ သာဓုထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား၏။

ယခု သူကိုင်ရသော ဌာနသည်လည်း သာဓုနှင့် မကင်း။ ချက်ချင်း သွားတွေ့သည်တွင်

‘ဒီမှာဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ အစိုးရဆိုင်ရာ အရပ်သားအမှု ထမ်းဆိုလည်း ဒါ သပ်သပ်၊ စစ်မှုထမ်းဆိုလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် လုပ်ချင်တယ်၊ အဲဒါ ဆရာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

မကြာမီ စစ်ဘက်မှထွက်ပြီး အရပ်သားအရာရှိအဖြစ် ထို ဌာနတွင် ဆက်လက် ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ ယခုတိုင်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ချစ်ချစ်၊ ထွန်းထွန်းတို့ နှင့် အလွမ်းသင့်ခဲ့ကြသည်မှာ ပြောမနာ ဆိုမနာအထိ။ တစ်ခါ သော် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်လာသဖြင့် သာဓုက ထွန်းထွန်းအိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်ခိုင်း၏။ တစ်ဆင့် ခေါ်ပေးသူ တပည့်က အံ့အားသင့်စွာ သာဓုကို လှည့်ကြည့်သ ဖြင့်

‘ဘာတဲ့လဲ၊ မရှိဘူးလား’

‘ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ တုံးတိကြီးပြောတယ်၊ မရှိ ဘူးဆိုပြီး ဒေါက်ခနဲ ဖုန်းချသွားတယ်’

‘အရင်ပြောနေကျ ချစ်ချစ်အသံ ဟုတ်ရဲ့လားကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်မိနေ ပါတယ်’

‘ထပ်ခေါ်ကွာ’

ပြန်ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်သည်နှင့် သာဓုက ခွက်ကိုယူပြီး

‘ဟေး ချစ်ချစ်လား၊ ထွန်းထွန်းရော ပြန်မရောက်သေးဘူး လား၊ အခုပြောနေတာ သာဓုပါ’

ခွက်ကို တပည့်အား ပြန်ပေး၊ နားထောင်စေရာတွင်လည်း

‘မရှိပါဘူးဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတယ်ဆရာ’

တစ်ခုခုကား ဖြစ်ချေပြီ။ သာဓု အစဉ်းစားရ ကျပ်သွား သည်။ သူမကျေနပ်စရာ ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်မိခဲ့။ လုပ်ရန်လည်း

om"k vl0g;0w,f

မလို။ သာဓုသည် ရယ်စရာပြောတတ် နောက်ပြောင်တတ်သော အလေ့ရှိစေကာမူ ဤမျှမှုပြောင်းရလောက်အောင် လွန်လွန်ကျူး ကျူး သာဓု မပြောမိခဲ့။ ပြောမိရအောင်လည်း သာဓု လူမှုရေး မခေါင်းပါး။

ဖုန်းဆက်သည့်အချိန်မှာ ထွန်းထွန်း ရုံးမှ ပြန်ရောက်လေ့ရှိ သော ညနေ ၆ နာရီနှင့် ၇ နာရီကြား။ ၉ နာရီနီးပါးတွင် တစ် ကြိမ်ထပ်ခေါ်သည်။ ဖုန်းပင် လုံးဝ မကိုင်တော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးသို့သွားတွေ့သည်။ မနေ့ကကိစ္စ ပြောပြ ရန် ဟန်ပြင်မိသော်လည်း ကွက်ခနဲ စဉ်းစားမိသည်ကား ဖွင့် မပြောသင့်။

လင်မယားချင်း စိတ်ဆိုးနေသောကြောင့် ဘေးလူကိုပါ စိတ်တိုတတ်သည့် သဘောလည်း ရှိတတ်သည်။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ဤလိုအပြုအမည်ကို ထွန်းထွန်း ခွင့် လွတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ရှိလက်စရန်မီးအတွက် ဓာတ်ဆီတစ်ဝ ကြီးဖြန်းလိုက်သလို ရှိနေချိမ့်မည်။ မိမိကိစ္စ ပြီးရန်သာအဓိက။

ထွန်းထွန်းနှင့် တွေ့သောအခါတွင်မူ ယခင်ကအတိုင်းပင် သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် သာဓုကြိုက်တတ်သော ရေဇွေး ကြမ်းမှာခိုင်း၏။ လုံးဝမူမပျက်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းက ပင် သာဓုကိစ္စများကို ဟိုဖုန်းဆက်ဒီဖုန်းဆက်ဖြင့် ထိုင်ရာမထ ပြေလည်သွားသည်။ သူ့အလုပ်တွင် အနှောက်အယှက်ဖြစ်မည် စိုး၍ ထပြန်မည်ပြုသည်တွင်

‘နေပါဦး ဓုဓုရာ၊ တခြား ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ’

om"k vl0g;0w,f

ရေနှေးကြမ်းတစ်အိုး ထပ်မှာသည်။ စာရွက်ပုံ တစ်ထပ်ကြီးကို လက်မှတ်ထိုးရင်းက သူ့သမီးလေးအကြောင်း ပြောသည်။ ‘ဒီ’ သုံးခုရသည်ကိစ္စလည်းပါသည်။ နောက်မကြာမီ ဧည့်သည်တစ်ဦး ဝင်လာသည်နှင့် သာဓု ထပြန်ရန် အကွက်ဆိုက်သွားသည်။

ယနေ့အထိ ချစ်ချစ်ကိစ္စ ဘဝင်မကျနိုင်သေး။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညနေ ၅ နာရီလောက်တွင် ချစ်ချစ်အိမ်သို့ပ လှမ်းဖုန်းဆက်ခိုင်း၏။

‘ရုံးက ပြန်မလာသေးပါဘူးတဲ့၊ ဆရာရော နေကောင်းရဲ့လားတဲ့၊ အိမ်ကို လာလည်ပါဦးတဲ့၊ ကိုထွန်း ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ့မယ်တဲ့’

‘အေး၊ ကျေးဇူးပါပဲလို့ ပြောလိုက်ကွာ’

တပည့်ဖြစ်သူ ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့်

‘ဒါ ချစ်ချစ်ပဲနော်၊ မနေ့က အသံရော ဒီအသံပဲ မဟုတ်လား’

‘သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီအသံကို ကျက်မိနေပါပြီ’

သာဓု မစဉ်းစားတတ်တော့လောက်အောင် တွေ့သွားသည်။ နာရီဝက်သာသာတွင် ဖုန်းလာသဖြင့် ထွန်းထွန်းတို့အိမ် ထွက်သွား၍ ကားဟွန်းသံကြားသည်နှင့် ရေနှေးကြမ်း အသင့်ဖြစ်နေကြောင်း အိမ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် သိလိုက်ရတော့သည်။ ချစ်ချစ်တွင်လည်း ယခင် အမူအရာအတိုင်း တစ်ရွေးသားမျှ မလျော့။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

‘ကဲ၊ ဆို ဘာပြဿနာ ပေါ်ပြန်ပြီလဲ’

‘မပေါ်ပါဘူးဗျ။ မနက်က ကိစ္စတွေ ပြေလည်တာပြောမလို့၊ အဲဒါ ချစ်ချစ်က လာလည်ပါဦး ဆိုတာနဲ့’

သာဓုလည်း ရေနွေးကြမ်း နှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီး (ထမင်းစားနေရမည်စိုး၍) အကြောင်းတစ်ခုပြကာ ထပြန်လာခဲ့သည်။

မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ချစ်ချစ်ကိစ္စကိုသာ အချိန်ရှိသ၍ သာဓု အကြောင်းရှာနေမိသည်။ ယနေ့မြင်ရသော အမူအယာကြောင့် ပို၍ စိတ်ဝင်စားရပြန်သည်။

အကယ်၍ သူတို့ချင်း ပြဿနာပေါ်သဖြင့် မနေ့က မချေမငံ ပြောမိခြင်းဖြစ်လျှင် ယနေ့စောစောပိုင်း ဖုန်းဆက်စဉ်က ချစ်ချစ်မုချ တောင်းပန်စကား ထွက်လာရချေမည်။ ယခုသော်ကား လားလားမျှ မသိတော့သလို ဣန္ဒြေကောင်းနေသောကြောင့် သာဓုတွင် ပို၍ အတွေးရကျပ်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား ကြားရလျှင် သာဓု ရေဆုံးရေဖျား လိုက်တတ်သော ဝါသနာရှိသည့်အတိုင်း မနေ့က အချိန် ၆ နာရီသာသာတွင် သာဓု အမည်မပြောစောဘဲ ဖုန်းခေါ်သည်။ ချစ်ချစ်ကိုင်သည်။ ‘မရှိဘူး’ ဟု ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းဆတ်ခနဲ ချသွားကြောင်း သိရသည်။

နောက် တပည့်တစ်ဦး၏ဇနီးကိုခေါ်၍ မိန်းမသံနှင့် ခေါ်ပြီး မေးခိုင်းပြန်သည်။ စောစောကအတိုင်းပင်။ တစ်ဖန် အခြားတပည့်တစ်ဦးပြောင်း၍ ဖုန်းခေါ်လည်း ထိုနည်းတူ။

om"k v10g;0w,f

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ထွန်းထွန်း ရုံးမသွားမီ အချိန် ၈ နာရီခွဲခန့်တွင် ဖုန်းစမ်းခေါ်ကြည့်ရာ ချစ်ချစ်ပင် လာကိုင်ပြီး

‘ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ ဘယ်ကပါလဲရှင်’

ကြိုတင်အစီအစဉ်အတိုင်း သာဓု အမည်မပြောဘဲ ဆက်သည်။ အထက်ပါ အဖြေရသောအခါ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီးမှ ထပ်ခေါ်ကာ

‘ဖုန်းက ဘယ့်နှယ် ပြတ်သွားတယ် မသိဘူး၊ ချစ်ချစ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟား ဟား ထွန်းထွန်းကို မခေါ်ပါနဲ့တော့၊ မနေ့က ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လို့ရပြီလို့ ပြောလိုက်ပါတော့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါတဲ့ ဆရာ’

ညနေ ၆ နာရီခွဲလောက်တွင် ချစ်ချစ်ထံ ဖုန်းခေါ်ပြီး

‘ချစ်ချစ်လား၊ ထွန်းထွန်းရော၊ သာဓု စကားပြောချင်လို့၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား၊ ပန်းတွေနဲ့ဝေလေ၊ လက်မှတ်ပို့လိုက်မယ်’

‘သူလည်း မရှိဘူး၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်ဘူးရှင်၊ ဒါပဲနော်’

ဖုန်းချသွားသည်။ အကြောင်းထူးကား ထူးနေပြီမှာ သေချာ၏။ သာဓုလည်း ကြက်ဥအစရာမတွေ့သလိုသာ တွေးနိုင်တော့၏။ မေးမဖြစ်သည့်ကိစ္စ ထိုမျှနှင့်ရပ်ကာ တစ်ပတ်လောက်အရတွင် ညနေ ၄ နာရီလောက် ချစ်ချစ်အိမ်သွားပြီး ထွန်းထွန်းကိုစောင့်၏။

om"k v10g;0w,f

ချစ်ချစ် အမူအယာမပျက်။ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုလည်း ရှေးနည်းတူ။ ၅ နာ ရီလောက်တွင် ထွန်းထွန်း ရောက်လာသည်။ သာဓု လမ်းကြံ့၍ ဝင်လာခြင်းဟု အကြောင်းပြကာ

‘ကဲ ခင်ဗျားလည်း မောလာတယ်နော်၊ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားတော့၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ်’

ချစ်ချစ်က ထမင်းစားရန် တားသေး၏။

‘သာဓုက တွေ့ကရာအိမ်မှာ စားတာမဟုတ်ဘူး’

နောက်ပြောင်ရင်း အထဲတွင် တစ်အိမ်လုံး ပွဲကျသွားသော ဟူ၏။

နောက် တစ်ရက်ခြားလောက်တွင် လူနာအခြေအနေ အကဲစမ်းသကဲ့သို့ ချစ်ချစ်ထံလှမ်း၍ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်ရာတွင်

‘ရှိလည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာလဲ မမေးနဲ့၊ မသိဘူးတဲ့ဆရာ’

‘ချစ်ချစ်ရေ၊ ခုဆက်တာ သာဓုပါ’

ဖုန်းခွက်ထဲမှ သာဓု အသံပေးသော်လည်း

‘အေး၊ မင်းတို့ဆရာကို ပြောလိုက်ပါ၊ ခနအတိုင်းပဲ ပြောတယ်လို့တဲ့ ဆရာ၊ ဟော ဖုန်းချသွားပြီ’

သာဓု တွေးရပြန်သည်။ နောက် မောရပြန်သည်။ ဤအခိုက်တွင် ဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာပြီး တစ်ဖက်မှ ထွန်းထွန်း စကားပြောနေကြောင်း သူ ယခုပင် လာတွေ့လိုကြောင်း ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ထွန်းထွန်း ရောက်လာလေပြီ။

om"k v10g;0w,f

‘ကျွန်တော် ပြောချင်နေတာ ကြာပြီလေ။ အတိုချုပ်ကတော့ ခုတစ်လော ချစ်ချစ် မူမမှန်ဘူးဗျာ။ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ကောင်းချင်လည်း ကောင်းနေပြန်ရော။ ဖောက်လာပြီ ဆိုရင် အိမ်မှာလည်း ကလေးတွေကို မောင်းမဲဆူပူလုပ်၊ ဖုန်း ဆက်တဲ့လူတွေလည်း ဘုမ္မိတ်နဲ့၊ ခုန ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ သူ ဆရာ့ကို တုံးတံကြီး ပြောချလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

သာတွေင် ခေါင်းညိတ်ရအခက် ခါရအခက်ဖြစ်ပြီး ဟန်မ ပျက် နားစွင့်နေရ၏။

‘အဲဒါ တစ်ကြိမ်တည်းတော့ ကမယ်မထင်ဘူး၊ ဆရာက စကားနည်း ရန်စဲ ဖွင့်မပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ’

‘နို့ ထွန်းထွန်းက ဆရာဝန်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြမကြည့်ဘူး လား၊ အာရုံကြောများ တစ်ခုခု’

‘ခက်တာက ဒီလိုလေ။ မနက် ၈ နာ ရီလောက်နေစပြီး ၆ နာရီလောက်အထိ အကောင်းပဲ။ မနက်စောစောပိုင်းနဲ့ ၆ နာရီ က ကျော်ရင် ဖောက်တာပဲ။ အဲဒါ မြန်မာဆရာနဲ့ ကုရ ကောင်း မလားလို့’

‘အေးလေ။ ဆရာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြကြည့်ဖို့ လိုပြီ ထင်တယ်။ ဥရောပဆေးပညာနည်းလည်း အထင်သေးလို့ မရ ဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နက်ဖြန် ဆရာအားမလား၊ ရုံးကိုခဏ လှည့်ဝင်ခဲ့ပါနော်။ တိုင်ပင်ကြရအောင်ပါ’

ထွန်းထွန်းလည်း ဖင်တကြွကြွနှင့် ထရင်းက ပြောပြီး အထွက် သာဓုကပါ သူ့ကားဆီလိုက်ပို့ရင်း

om"k vl0g;0w,f

‘ခင်ဗျား အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီကိစ္စကြောင့် ဒီကိုထွက်
လာတယ်ဆိုတော့ ထမင်းမစားရသေးဘူးပေါ့၊ စားသွားပါလား
ဗျာ၊ ဟင်းကောင်းတယ်၊ ကြက်သားကုလားချက်၊ မန်ကျည်း
သီးဟင်းချို၊ ဟင်းနုနွယ်ကြော်’

‘စားတော့ပါဘူး။ ပြေးရဦးမယ် အစည်းအဝေး’

သူ့ကား ထွက်သွား၍ ခြံဝလောက်အရောက်မှာပင် ဖုန်းလာ
သည်။ ချစ်ချစ်ထံမှဟု တပည့်မလေးက ပြောသည်။

‘အေး ချစ်ချစ်လား၊ နေကောင်းတယ်နော်’

‘လူလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ စိတ်လည်း နေကောင်းပါ
တယ်တဲ့’

သာဓု စိတ်ထွေသွားရပြန်သည်။

‘ခုနု ကိုထွန်းလားသွားတယ် မဟုတ်လားတဲ့’

သာဓု အဘယ်ပုံ ဖြေရမည် မသိသဖြင့် မကြားသလို ထပ်
မေးခိုင်းရင်း ထွန်းထွန်းကိုယ်တိုင်ကသာ သာဓုထံလာမည်ဟု
ချစ်ချစ်အား ပြောသွားမသွား မသေချာ၍

‘အဲ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ကျွန်မကို ဆူပူပြီး ထွက်သွားတယ်လေ၊ ဆရာ့ကို သွား
တောင်းပန်မယ်ဆိုပြီ၊ အဲဒါ ဟို ကျွန်မက ဆရာ့ကို ပမာမခန့်
ဖုန်းထဲက ပြောလိုတဲ့’

‘ဪ၊ ဪ’

‘သူ ဘာတွေ ပြောသွားလဲ၊ ဘာမှ မယုံနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မ
ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်တိုတယ်၊ ဒေါသဖြစ်တယ်၊
ဒါလည်း သူ့ကြောင့်ပါတဲ့’

om"k vl0g;0w,f

‘အင်း’

သာဓုက စကားပြောခွက်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး တပည့်ဇနီး တပည့်မလေးကနားထောင်ရင်း တစ်ဆင့်ပြော၊ သာဓု စိတ်မော လှသည်။

‘သူ့အကြောင်း ဆရာသိပြီးပြီလား၊ ဆရာ့ ထွန်းထွန်းလေ၊ ခု ပင်လယ်ငါးထက်ငယ်တဲ့ ပင်လယ်ပုစွန် စားနေပြီ၊ ‘စမော’ တွေ ဘာတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီကော’
‘ဟာ’

‘မဟာနဲ့ ဆရာရေ၊ သူ့လည်း သွားမမေးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ ကို ရန်လုပ်နေပါဦးမယ်၊ ခု သူ့အလုပ်က ညနေ ခဏပြန်လာ ရေချိုး ၆ နာရီထိုးတာနဲ့ ‘အငယ်’ ဆီ ပြေးတာပဲ၊ ဟိုမှာ အိပ် တယ်၊ မနက်ဆို ၈ နာရီလောက် အိမ်ကို ပြန်လာတယ်၊ ရေမိုး ချိုး ထမင်းစားပြီး ရုံးသွားရော၊ အဲဒါပါပဲဆရာ၊ ကျွန်မမှာ ဖြစ် ပုံက သူ ဟိုအိမ်ရောက်နေတဲ့အချိန် ဘယ်ကဖုန်းလာလာ စိတ် မချမ်းသာဘူး၊ ဒေါသဖြစ်နေမိတယ်၊ စွတ်စက်ပြီး ပြောမိပြော ရာ ပြောချလိုက်မိရော၊ ဆရာ့တောင် မရှောင်နိုင်ဖြစ်မိတယ်’

‘အေးဗျာ၊ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘မဖြစ်နဲ့ဆရာ၊ အမှန်က ကျွန်မလည်း ဒါတွေ မပြောချင်ပါ ဘူး၊ လင် မယားငယ်ယူတာ ဘယ် မယားကြီးက ပြောချင်မှာ လဲ၊ အဲဒါ သူက ကျွန်မပဲ ပယောဂဝင်နေသလိုလို ဘေးမှာ သတင်းလွင့်နေသေးတယ်၊ ခု ဆရာ့ကိုလည်း ဒါမျိုးပဲ ပြောချင် ပြောသွားမှာ၊ ဆရာ မယုံနဲ့နော်၊ ဖောက်နေတာက သူ၊ ဒါပါပဲ

om"k v10g;0w,f

လေ၊ နောက် ဆရာဖုန်းဆက်ရင် သူ ဟိုသွားနေတဲ့ အချိန်လေး
ကို ရှောင်ပြီးဆက်ပါနော်၊ ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ပါ’
ဖုန်းချသွားသည်။

ဤသည်ကို သာဓု ဘာတစ်ခုမျှ မတတ်နိုင်။ တစ်စုံတစ်ရာ
လည်း ဝင်ရောက်မစွက်ဖက်လို။ စပ်စုစရာလည်း အကြောင်း
မရှိ။ ကြားဝင်ဖြေရှင်း၍ ရစကောင်းသော အကြောင်းခြင်းရာ
ပြဿနာမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

လူလည်း ကြည့်လုပ်ကြပါကွာ

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို (မည်သူ မည်ဝါမှန်း မသိ၍) အခြားသူ တစ်စုံတစ်ဦးက အကြောင်းတစ်ခုခု ပြုမိ မှားခဲ့သော နာနာကြည်းကြည်းမဟုတ်လျှင် အထက်ပါအတိုင်း ‘လူလည်း ကြည့်လုပ်ကြပါကွာ’ ဟု တခြားလူက ဝင်၍ သတိ ပေးလေ့ ရှိကြသည်။

အကယ်၍ ထိုပြုမိမှားမှု ထုလည်ကြီးမားနေလျှင်ကား ‘လူ ကြည့်လုပ်ပါကွာ’ ဟု ဒေါသဖြင့် ထန်လေ့ မာန်လေ့ ရှိကြသည်။ ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်ဟိန်းတတ်ကြသည်။

ဤသည်ကို စာရှုသူကိုယ်တိုင် ကြားဝင် ပြောသူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဖြန်ဖြေခံရသူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အပြုအမူခံရ သူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ကြံဖူးပေလိမ့် မည်။ ယုတ်စွအဆုံး ထိုစကားမျိုး ကြားဖူးသူ အဖြစ်ကား စာရှု သူ မငြင်းနိုင်။

om"k vl0g;0w,f

သို့အတိုင်း တစ်ခုခု မှန်ခဲ့သည်ဖြစ်အံ့။ စာရှုသူသည် ထို စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွေးကြည့်ဖူး ပါ၏လော။ မည်သို့ သဘောဆောင် သက်ရောက်သည်ကို လေ့လာမျှော်ခေါ် မိပါ၏လော။

တစ်ခါက ရုံးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သာဓုကို စစ်ဆေးရန်ခေါ်ထား သဖြင့် လေးထပ် အဆောက်အအုံ တစ်ခုရှေ့မှောက် သာဓု ရောက်လာရသည်။ ထိုနေ့က သာဓု အလွန်နွမ်းနယ်နေသည်။ နေထိုင်မကောင်း၍ ၅ ရက်မျှ အစားအအိပ် ပျက်နေခဲ့ရသော် လည်း ထိုနေ့ ထိုရက်က ရုံးသို့ မလာ၍မဖြစ်သောကြောင့် နွေ ခေါင်ခေါင်တွင် အဝတ်အစား ထူထူထဲထဲဝတ်၍ ဇွတ်ထွက်လာ ခဲ့ရသည်။

ထို အဆောက်အအုံသို့ ရောက်သောအခါ သာဓု သွားတွေ့ ရမည့်ဌာနကို စုံစမ်းကြည့်ရာတွင် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ရ မည် သိရသဖြင့် နဂိုက မောနေသူ သာဓုမှာ ရင်တုန်၍ပင် ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ နားနားနေနေပင် တက်ရပေတော့မည်။ လှေကားရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်၌ မြိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

လှေကားရင်းတွင် ဓာတ်လှေကားရှိသည်။ အထဲတွင် အမျိုး သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ဦး ဓာတ်လှေကား မောင်း သူကမူ ဓာတ်လှေကားနှင့် သုံးပေခန့်အကွာတွင် ရပ်ရင်း (ယခု ခေတ် ကြားကားစပယ်ယာက ခရီးသည် မျှော်သည့်ပုံစံမျိုး

om"k v10g;0w,f

အဝင်ဝဘက် ကြည့်နေသည်။) နောက်ထပ်တက်မည့်သူ စောင့်
နေဟန်။

သာဓုကလည်း ပေါ့ပါးစွာပင် ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်
ရပ်လိုက်သည်။ မကြာမီ သာဓု ပခုံးကို လက်တို့သည့် ခံစားရ
မှုတစ်ခုကြောင့် လှည့်အကြည့်

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမှာလဲ’

သာဓုတွေ့လိုသည့် အရာရှိရာထူးနှင့် တည်ရှိရာအထပ်ကို
ပြောပြရာ

‘ဒါ အော်ဖစ်ဆာတွေသာ တက်ခွင့်ရှိတယ်၊ အရပ်သား မစီး
ရဘူး၊ ခင်ဗျား ပြန်ထွက်ပါ၊ ဟိုလှေခါးက တက်’

ရေငတ်ခြင်းဒုက္ခကို အလူးအလဲခံနေရသူ တစ်ဦးအဖို့ ခပ်
လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်လိုက်ရသော ရေကန်ကလေးက ထိုဒုက္ခကို
ထက်ဝက်နီးပါး ပြေပျောက်သွားစေသော်လည်း ရေကန်နား
ရောက်၍ သောက်မည်ပြုသောအခါ လူသေကောင်းပုပ် ပေါ
လောမြောနေသည်ကို တွေ့ရအံ့။ ထိုသူသည် ရေကန်မတွေ့မီ
ကထက် နှစ်ဆသုံးဆမျှ ပို၍ ရေငတ်ခြင်း ဒုက္ခ ခံရတတ်သည်
ဟူသကဲ့သို့ သာဓုလည်း ထို့အတူ ခံစားလိုက်ရချေ၏။

သာဓု မကျေနပ်။ အကယ်တိ ထိုစဉ်က နေထိုင်ကောင်း
သော အခြေအနေတွင် ရှိပါက ကျကျနန မေးခွန်းတွေ ထုတ်မိ
ချေမည်။ ဇွတ်ပေ၍ ဓာတ်လှေကားထဲ ရပ်နေမည်။ ဖြစ်ချင်ရာ
ဖြစ်။

အကြောင်းရှိ၍ စည်းကမ်းတစ်ခုခု လုပ်ထားလျှင် ထိုစည်း
ကမ်းကို သာဓု လေးစားသည်။ လိုက်နာသည်။ သူတို့လုပ်ထား

om"k v10g;0w,f

သော ‘အော်ဖစ်ဆာ အရာရှိမှ စီးရမည့် ဓာတ်လှေကား’ စည်းကမ်းကိုမူ သာဓု လက်မခံနိုင်။

ပြည်သူလူထု၏ အခွန်အတုတ် လစာကို စားနေသူ အရာရှိများကိုမူ မမောပန်းစေရန် ဓာတ်လှေကားဖြင့်တက်၊ အများပြည်သူတွေကား လျှာအတစ်သား ထွက်သော် ထွက်စေ၊ ရိုးရိုးလှေကားမှ တက်ဟူဘိသို့ လူတန်းစား ခွဲခြားရာ ရောက်နေသည်။ ‘အများပြည်သူ အကျိုးကို ဦးစားပေး’ ဟူသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ သြဝါဒနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသည်။

ဤတွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က ထောက်ပြစရာတစ်ကွက်ရှိ၏။

‘ဘယ်သူတက်တက် ပို့ပေးရမယ်ဆိုရင် ဓာတ်လှေကားမောင်းသမား ဘယ်နားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဓာတ်အားခလည်း အဆမတန် ကုန်မှာပဲ’

မှန်၏။ ဤသည်ကြောင့် စည်းကမ်းထားလိုသော် ထားပါကုန်။ သို့သော် အများပြည်သူကိုကား မပိတ်ပင်သင့်။ ဥပမာ ရုံးချိန်အော်ဖစ်ဆာများ ရောက်တတ်၊ ရုံးတက်တတ်သည့် နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၁ နာရီအထိ မည်သူ ဆင်းဆင်းတက်တက်၊ အားလုံးကို စီးခွင့်ပြုပြီး ၁၁ နာရီ တိတိတွင် ဓာတ်လှေကားရပ်သော့ခတ်ထား။ အရာရှိများ၊ ထိုအချိန်ကျော်မှ ရုံးရောက်သော် အများနည်းတူ ရိုးရိုးလှေကားမှတက်။ ညနေရုံးဆင်းချိန် ၃ နာရီလောက်မှစ၍ ဓာတ်လှေကား ပြန်ဖွင့် ၅ နာရီတွင် ပိတ်။

သို့ တွေးရင်းပင် နားလိုက်တက်လိုက်ဖြင့် ဆိုင်ရာ အော်ဖစ်ဆာအခန်းသို့ရောက်သော် သာဓု ရုတ်တရက် စကားမပြော

om"k v10g;0w,f

နိုင်။ အလွန်မောနေသည်။ အရာရှိအား စာရွက်စာတမ်းများ ထုတ်ပြရင်း ချွေးသုတ်နေစဉ်

‘ဪ ဆရာဦးသာဓုဆိုတာ ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အင်း၊ နာမည်တော့ ကြားဖူးနေတာပဲလေ၊ လူကိုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတယ်’

သာဓု စကားမဆက်နိုင်သေး၊ အမောမပြေသေး၊ ဖြေရမည့် အကြောင်းအရာလည်း မဟုတ်သေး။

‘ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခုလို လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရတာ၊ ခုဘာဇာတ်ကားတွေ ရိုက်နေလဲ၊ ဒါနဲ့ ဆရာ နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။ အနွေးထည် အထပ်ထပ်နဲ့’

နားနားနေနေပင် သာဓုက ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ ထိုစကား ထဲတွင် ဓာတ်လှေကား ကိစ္စလည်း ပါသွားသဖြင့်

‘အို’

အရာရှိသည် အတော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရာမှ စားပွဲတင်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်ပြီး မကြာမီ ရုံးလုလင် တစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။

‘ဟေ့ မောင်ဖိုးဝက် သွားခေါ်စမ်း’

ချက်ချင်းဆိုသလို ဓာတ်လှေကားမောင်းသူ ရောက်လာ သည်နှင့်

‘ဟေ့၊ မင့်ကို ငါပြောပေါင်းများပြီ၊ ငါ့ဆီလာတဲ့ အမှုသည် တွေဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေ များတယ်၊ ဓာတ်လှေကား စီးခွင့်ပြုပါဆိုတာ’

om"k vl0g;0w,f

ထိုလူ မတုန်မလှုပ် ခေါင်းငုံ့နေသည်။

‘သူဘယ်သူလဲ မင်းသိလား၊ ဒါ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ဦးသာဓုကွ၊ မင်းတို့ တော်တော်ခက်တာပဲ၊ လူလည်း ကြည့်မှ ပေါ့’

နောက် မောင်ဖိုးဝက်က အော်ဖစ်ဆာရော သာဓုကိုပါ တောင်းပန်သောကြောင့် ကိစ္စပြီးသွား၏။ သာဓုလာသော ရုံး ကိစ္စလည်း ပြီးသွားသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် နာရီဝက်မျှ ရုပ်ရှင်အကြောင်းများ သူကမေး သာဓုက ဖြေဖြင့် အတော်ကလေး ခင်မင်သွားကြသည့်အတိုင်း အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘ဓာတ်လှေကားစီးခွင့် ပြဿနာ’ ကို အကြံပေးဟန် တင်ပြလိုက်ရာ

‘တော်တော်ကောင်းတဲ့ စည်းကမ်းလေးတစ်ခုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့လည်း မပြီးဘူး ဗျာ၊ ဒီပြင်အရာရှိတွေဆန္ဒလည်း ယူရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ နေ့ခင်း နေ့လယ်ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အထက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာတတ်ကြတာမို့ အင်း- တင်တော့ တင်ပြသင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို ဘေးဖယ်ပြီး ရင်းရင်း နှီးနှီးတော့ တစ်ခုပြောချင်တယ်ဗျာ’

‘ဟာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုတော့ အားမနာဘဲ ပြောပါ ဆရာ၊ ပြောသာ ပြောပါ’

‘ဪ၊ ခုန လူလည်း ကြည့်လုပ်ကြပါ’ ဆိုတာလေ၊ ဓာတ်လှေကား မောင်းသူဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေး အမှုထမ်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

om"k vl0g;0w,f

ဘယ်သူဟာဖြင့် ‘ဘာ’ ဆိုတာ သီးခြားသိထားမှ လူကြည့်လုပ် လို့ရမယ် မဟုတ်လား’

အရာရှိလည်း ဆေးတံကိုဖွာရင်း တွေနေပြီးမှ-

‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီစကားကို လက်သုံး အဖြစ် ပြော ပြောနေကျမို့ သုံးနေကြတာ၊ ဒီအထိ မတွေးမိဘူး၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဆရာနဲ့ တွေ့ရတာ ဗဟုသုတပဲ၊ ကဲ၊ လက် ဖက်ရည်လား၊ ကော်ဖီလား’

‘ဒါတွေ ကျွန်တော်ဖြတ်လိုက်တာ ၁၅ နှစ်ကျော်ပါပြီ၊ ရေ နွေးကြမ်းပဲ သောက်တော့တယ်လေ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မုန့်တစ်ခုခု စားပါနော့’

ရုံးလုလင်ကိုခေါ်၍ ဇွတ်ပင် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဆမူဆာ မှာ ကျွေးသည်။ စကားလည်း ဆက်မိကြပြန်သည်။

‘အင်း၊ ဆရာပြောမှပဲ ဆက်တွေးမိတော့တယ်။ ‘အပြင်လူ များ တယ်လီဖုန်း ပြောခွင့်မပြု ဆိုတာရယ်၊ ရုံးကိစ္စမှတစ်ပါး ဖုန်း မသုံးရ ဆိုတာရယ်’ အမှန်ကတော့ စာဆွဲထားတာသာ အဖတ်တင်တယ်၊ အကြောင်းကတော့ မထူးပါဘူး၊ အပြင်လူ ထက် အတွင်းလူကပိုဆိုးတယ်ဆရာရေ၊ တာမြစ်ပြန်ရင်လည်း ဘယ်ရုံးကို ရုံးကိစ္စပဲ ပြောတာပါ ဆိုတော့ ဘယ်သူက ဟုတ် မဟုတ် ထိုင်နားထောင်နေနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ပြီး ခုနစကား နောက်ဆက်တွဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဆက်ပြီး တွေးလိုက်ရင် ‘လူလည်း ကြည့်လုပ်ကြပါကွာ’ ဆိုတဲ့စကားမှာ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှုတွေ ပါနေတယ်၊ ကြည့်လုပ်သင့်တဲ့ လူ တန်းစားနဲ့ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တဲ့ လူတန်းစားရယ်လို့လေ’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

သူတွေသွားပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ရုံးကိစ္စနဲ့ လာတဲ့လူဆို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် တန်းတူပဲ အခွင့်အရေးရှိဖို့ပေါ့။ ဘယ်လူကိုမှ ကြည့် မလုပ်စေချင်ဘူးလေ’။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

လူမှုရေး ဆေးတစ်ပုလင်း

သာဓု အပြင်မှပြန်လာပြီး လွယ်အိတ်အချိတ်လိုက်တွင် စာပွဲ ပေါ်မှ ဖိတ်စာတစ်စောင်ခပ်ကြီးကြီးတွေ့ရသော်လည်း ကောက် မကြည့်မိသေး။ ထမင်းဆာဆာနှင့် ဟင်းအနွေးခိုင်းပြီးမှ ဖိတ် စာကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်၊ ရှင်ပြုတစ်ခုခုပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ထင် ကာ ကောက်မကိုင်သေး။ ထိုလိုကိစ္စဖြစ်လျှင် ရက်ကြိုတင် ဖိတ်တတ်သဖြင့် ထမင်းစားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်မည် ဟု။

ထမင်းပွဲ ပြင်နေစဉ် သတင်းစာတစ်စောင် ဖတ်နေခိုက် သားတစ်ယောက်က ဖိတ်စာယူလာပြီး သတိပေးသည်။

‘ဖေဖေ တွေ့ပြီးပြီလား၊ ဒီဖိတ်စာ ဆက်ဆက်ကြွခဲ့ပါတဲ့၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဦးတင်ဖေက ပို့ခိုင်းလိုက်တာတဲ့’

ဖိတ်စာကို သာဓု ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်၌ (ကုန်သွယ်ရေးနှင့် သမဝါယမဝန်ကြီးဌာန ဝန်ကြီးအဖြစ်) တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ဆဲ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ၏ ဖိတ်ကြားစာ ဖြစ်နေသည်။ ‘ညစာ စားပွဲသို့ ကြွရောက်ပါရန်’ ဟူ၍သာ တွေ့ရသည်။ အခြားကိစ္စ ဘာမျှမပါ။

om"k vl0g;0w,f

သာဓု ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ အကြောင်းသော်ကား ထိုစဉ်က သာဓု မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော အချက်အလက်အချို့ကို ဝန်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်တင်ပြခွင့် ရတော့မည်ဟု အကြောင်းပြုသော ဝမ်းသာခြင်း။

၅၊ ၂၊ ၇၀ ခုနှစ် နေ့ရက်၊ ညနေ ၆ နာရီခွဲသာသာတွင် သာဓု ရောက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် ဆီးကြိုသည်။ နှုတ်ဆက်သည်။ ဖက်လဲတကင်း ရှိလှသည်။ သာဓု တစ်ယောက်ကိုကား မဟုတ်။ သူ ဖိတ်ထားသည့် လူတိုင်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုသည်။

ရုပ်ရှင်ကောင်စီမှ ဦးညီပု၊ ကိုခင်ဇော်တို့အပြင် မင်းသားကျော်ဆွေ၊ ထွန်းဝေတို့လည်း ပါသည်။ ဂီတကောင်စီမှ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်၊ မောင်ကိုကိုတို့လည်း ပါသည်။ အနုပညာသည် အတော်စုံသည်။ လူစေ့အောင် မမှတ်မိတော့ပြီ။

သာဓုလည်း အခွင့်အရေးနှင့် အချိန်ကို စောင့်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်လည်း လာသမျှလူကို ကြိုဆိုရင်း၊ နေရာပေးရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သာဓုတွင်လည်း ယနေ့မှ ပြောခွင့်မရလျှင် နောင် ပြောခွင့် တင်ပြခွင့် ကြံရန် မလွယ်ကူ။

၇ နာရီလောက်တွင်သော် လူစုံသလောက် ရှိပြီဖြစ်၍ သာဓုအနီး လွတ်နေသော ဆိုဖာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် လာထိုင်သည်။ ရုပ်ရှင်ကိစ္စနှင့် လုပ်ငန်းအခြေအနေများမေးသည်။ သာဓုလည်း မေးသမျှ ရှင်းပြပြီး သာဓုပြောချင်သည်များကို စကားစမည်ပြုသည်နှင့် အိမ်သား တစ်ယောက်က ဖုန်း လာသည်ဆိုသဖြင့် ဗိုလ်မှူးချုပ် ထသွားသည်။

jrrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ထို့နောက် ပြန်လှည့်လာသောအခါ စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ထားသော စာအုပ်တွဲများ အထပ်လိုက်နှင့် သူ့တပည့်အား ဝေခိုင်းသည်။ သာဓု တင်ပြခွင့် လွတ်သွားရပြန်၏။

‘ရွှေဘိုမြို့နယ်တွင် ဗုံရှည်၊ ဗုံကြီး၊ ဗုံလတ်သံများဖြင့် တောင်သူလယ်သမားများ ကပြသီဆိုလေ့ရှိသော ဗုံကြီးသံ သီချင်းများ’

အထက်ပါ ထပ်စည်းစာတမ်းဖြင့် ဗုံရှည်ကြီးနှင့် ဗုံကြီးသံ၊ ဗုံလတ်ဗုံတို့ စသည့်တီးသော ဗုံကိရိယာအမျိုးအနွယ်၊ အရွယ်အစား ရပ်ရွာနယ်ပယ်အလိုက် အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် ရွှေဘိုမြို့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတွင် ယနေ့တိုင် တွေ့ရှိနိုင်သေးသည်မှ စ၍ မည်သည့်အချိန်ကာလက စတင်တီးမှုတ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ကို သက္ကရာဇ်နှင့်တကွ ဖော်ပြထားသည့် စာတမ်း ဖြစ်သည်ကို ဖတ်ရှုရ၏။

အဆိုပါ ဗုံကြီးသံအဖွဲ့ အသီးသီးတွင် ပါဝင်တီးမှုတ် သီဆိုသူတို့၏ အမည်များ ရပ်ရွာအလိုက် ဖော်ပြထားသောကြောင့်လည်း ဗဟုသုတ အတော်များများ ရလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုစာတမ်းနှင့် ပတ်သတ်၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ အချို့က ဆိုပြပြီး အချို့က တီးဟန်များ ပြကြသည်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှသည်။ အခြားသော မြန်မာ့တေးဂီတနှင့် ပတ်သတ်သည်များလည်း ပြောဆိုကြသည်။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ဤမည်သော ဗုံကြီးသံ၊ တေးမာန်တေးသွားများကို သာဓု မကျွမ်းကျင်၍ အငိုင်းသား နားစွင့်နေရသည်။ သာဓု စိတ်ထဲတွင်ကား ဗိုလ်မှူးချုပ်ကို ပြောချင်သော

om"k vl0g;0w,f

စကားများသာ အစီအရီ သီကုံးနေမိသည်။ မျက်လုံးကလည်း ဗိုလ်မှူး အားလပ်မည့်အချိန်ကိုသာ ချောင်းနေသည်။ သူ့ကိုယ် တိုင် ပါဝင်ဆွေးနွေးနေပြန်သောကြောင့် သာဓု မျှော်လင့်ချက် နှင့် မကိုက်ဖြစ်ရပြန်သည်။

နောက်မကြာမီ စကားကျဲသွားသည်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ များ ရောက်လာသည်။ အားမနာတမ်း စားကြရန် လူစေ့အောင် လိုက်ပြောသည်။ သာဓုအနီးသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ် ရောက်လာချေပြီ။ ဤအချိန်တွင် သာဓုသည် နှစ်ယောက်ဆိုဖာတွင် တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေခိုက်ဖြစ်၍ သူပါဝင်ထိုင်ပြီး (အရက်ဖန်ခွက်ဗန်း တစ်ခုဖြင့် ထိုထိုဤဤ လှမ်းပေးနေသူအား) အော်ခေါ်ပြီး အရက်တစ်ဖန်ခွက်ယူကာ သာဓုကို ပေး၏။ သာဓုကမူ လက် ကာ၍

‘ကျွန်တော် မသောက်ဘူး’

အမှန်အားဖြင့်မူ သာဓု မသောက်တတ်ကြောင်း ပြောရန် ဖြစ်သော်လည်း အခြားသော အနုပညာရှင်များ တကျိုက်ကျိုက် မော့နေကြသည်တွင် သာဓုက အသားယူသလို မပြောချင်သော ကြောင့် ထိုမျှသာ-

‘နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မသောက်ပါရစေနဲ့’

‘ဒါကတော့ နည်းနည်းပြင်းတယ်လေ၊ ဒီထက် ပျော့ပျော့ သောက်မလား၊ ရှိတယ်’

‘သည်းခံပါဗျာ၊ ကျွန်တော်’

‘ဘာလဲဗျာ၊မသောက်ချင်တာလား၊ မသောက်တတ်တာလား’

om"k vl0g;0w,f

သာဓု မနေတတ်တော့သဖြင့်

‘မသောက်တတ်လို့ပါ’

‘မညာနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သတင်းရပြီးပြီ၊ မဂိုလမ်း ပြည်သူ့
အရက်ဆိုင်မှာ ခင်ဗျား သွားသွားဝယ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟာ ဒါက အရက်မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါက ဗိုက်နာပြီး နေ
မကောင်းဖြစ်လို့ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက်အရ ‘ဝင်ကာနစ်’ ‘အီ
မူး’ ဆိုတာပါ၊ ‘စန်တိုဂျင်’ လည်း ဝယ်ဖူးပါတယ်’

‘အဲဒါတွေက မီးနေသည် သောက်တာပဲဗျ’

သူက ခပ်ရွန်းရွန်းပြောသဖြင့် အားလုံးပင် ခပ်သောသော
ရယ်ကြသည်။ သာဓုပါ ရော၍ ဟားနေရသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အရက်ဖန်ခွက်ကို ဘေးတွင်ချ၍
အခြားတစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်ကာ

‘ဟေ့ အီမူးဖြစ်ဖြစ် ဝင်ကာနစ်ဖြစ်ဖြစ် မီးနေသည် သောက်
တာမျိုး တစ်ခုခု ယူခဲ့ကွာ’

‘ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ်၊ ဗိုက်နာလို့ ဆေးအဖြစ်
သောက်တာတောင် အိမ်မှာ မူး မူးသွားတယ်’

‘နည်းနည်းပေါ့၊ ဖန်ခွက်နဲ့ လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲ သောက်၊
ကျေနပ်ပြီ’

‘တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုလာတာလည်း ကျွန်တော် တစ်
ယောက်တည်း၊ အပြန်မှာ ကားမောင်းရင်း မူးရင် မတော်တဆ’

‘အိုဗျာ၊ ခင်ဗျားမူးရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထမ်းပို့မယ်၊
နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ သောက်ရမယ်ဗျာ’

om"k vl0g;0w,f

သာဓု အငြင်းရခက်ချေပြီ။ အကယ်၍ အရက်ကိုသာ ဇွတ်တိုက်လျှင် သာဓုကလည်း ဇွတ်ငြင်းမည်။ လုံးဝ နှုတ်ခမ်းနားတော့မည်မဟုတ်။ ယခုသော် အရက် အနည်းငယ်ပါသော အားတိုးဆေး၊ မီးဖွားသူနှင့် သက်ကြီးရွယ်အို လူမမာနာလန်ထများ သောက်သည့်ဆေး။ သာဓုကိုယ်တိုင် သောက်ခဲ့ဖူးသည့် ဆေးမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း အပြန် လမ်းတွင် မူးမည် စိုးရိမ်မိ၏။ အိမ်တွင် ဗိုက်နာစဉ်က အကြမ်း ပန်းကန်နှင့် တစ်ဝက်မရှိတရှိ သောက်သည်ပင် တစ်ခါသောက် တစ်ခါမူး တစ်ခါအိပ်ပျော်သွားလေ့ ရှိသည့်အတွက် အကြံရခက်နေ၏။

ထို့ထက်ပို၍ သာဓု စိတ်ဝင်စားလာရသည့် အကြောင်းရင်းကား မဂိုလမ်း ပြည့်သူ့အရက်ဆိုင်တွင် ဆရာဝန်လက်မှတ်ဖြင့် အီမူး စန်တိုဂျင် သွားဝယ်လေ့ရှိသည်ကို ဗိုလ်မှူးချုပ် မည်သို့ သိနေသနည်း။

မည်သူကသတင်းပို့သနည်း။ မည်သူက မည်သို့ ညွှန်ကြားထားသနည်း။ သာဓု စဉ်းစား၍မရ။ စကားစပ်မိရာမှ သာဓု အကြောင်းပါလာ၍ ဆရာဝန်က ပြောလေသလော။ တစ်ခါ တစ်ရံ ကုန်သွယ်ရေးရုံးသို့ လျှောက်လွှာနှင့် ဝယ်ခွင့် တောင်းရသောကြောင့် ထိုရုံးမှ အကြီးအကဲများကပင် စပ်မိစပ်ရာ ပြောမိကြသလော။ ကြာသော် သာဓု ခေါင်းရှုပ်လာသဖြင့် ဆက်မတွေးတော့ဘဲ သာဓု တင်ပြလိုသည့် ကိစ္စကို ပြောတော့မည်ဟု

‘ဒီမှာ ဝန်ကြီး ကျွန်တော်တစ်ခုပြောချင်တာရှိတယ်၊ အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုပါတော့’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

‘ဟာ ပြောသာပြော၊ ဝန်ကြီးကိုပြောမလား၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကို ပြောမလား၊ တင်ဖေကို ပြောမလား၊ ကြိုက်သလိုပြော၊ ကဲဆို’

‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်က ကုန်သွယ်ရေးနဲ့ သမဝါယမကို ကိုင်နေတဲ့ ဝန်ကြီးမို့’

‘အင်း၊ ဘာတွေ မကျေနပ်တာ ရှိနေလို့လဲဗျ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အများပြည်သူတွေကိုယ်စား ပြောချင်တာပါ။ ပြည်သူ့ဆိုင်တွေမှာ ရေခဲသေတ္တာနဲ့ ငွေရှင်ကြေးရှင်သုံး အိမ်ဆောက် ပစ္စည်းတွေ လိုသလောက် ဝယ်လို့ရပေမယ့် ဆင်းရဲသားသုံး အိမ်ရိုက်သံဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားပါးနေပါတယ်’

‘နေပါဦးဗျ၊ ငွေရှင် ကြေးရှင်သုံး ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာတွေလဲ’

‘ပလတ်စတစ် ယင်းလိပ်ခေါ်မလား၊ အဲ တရုတ်ကပ် နေရောင်ကာ ပလတ်စတစ်အလိပ်တွေ၊ တံခါးကလန့်၊ မင်းတုံး၊ မျောက်လက်၊ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်နဲ့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ပြတင်းသံတံခါးဘောင်တွေ’

‘အဲ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါတွေ မှာတုန်းက နည်းနည်းပါးပါး၊ အရောင်းလေးနေလို့ ခုလိုလက်ကျန်’

‘ကျွန်တော် ပြောချင်တာကလည်း အဲဒါပါ၊ အရောင်းရနေတဲ့ သူဌေးသုံးတွေ တင်သွင်းမယ့်အစား အရောင်းရသွက်တဲ့ ဆင်းရဲသားသုံး ပစ္စည်းများများ ပိုမှာရင်’

ခုတော့ အဲဒါတွေ စီစဉ်ပြီး လုပ်ပြီးနေပါပြီ၊ မကြာခင်ပဲ အိမ် ရိုက်သံ၊ ဝက်အူ၊ လက်သမား ပစ္စည်း ဆိုတာတွေ ဖောဖောသီသီ ရပါတော့မယ်၊ ဒိပြင်ကောဗျ ဘာရှိသေးလဲ၊ ပြောစရာ’

hrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

‘သဘောကတော့ အဲဒါမျိုးပါပဲ။ ခုဆိုရင် ဂျပန်ကားတွေ၊ ဖယ်မလီယာတို့၊ တူးဒိုး၊ ဖိုးဒိုးတို့၊ သုံးလေးသောင်းတန် ကား အသစ်တွေ ရောင်းနေပြီး ဆင်းရဲသား ဘတ်စ်ကား၊ လော်ရီ၊ သုံးဘီး စတဲ့ အပိုပစ္စည်းတွေဆိုရင် ပြား ၆၀ တန် ဘရိတ် ဝါရှာ ဝယ်မရဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို ပြား ၆၀ တန်၊ တစ်ကျပ် တန်၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝယ်လို့မရလို့ ကားတိုက် ကားမှောက် ပြဿနာတွေ’

‘အေးဗျာ၊ ဒါတွေလည်း မှတ်သားထားပါ့မယ်’

‘ခုန ဗိုလ်မှူးချုပ် လှမ်းတောင်းလိုက်တဲ့ အီမူးတို့ စန်တိုဂျင် တို့ ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်အဝယ်ရ ခက်နေပါတယ်။ ဟို လျောက်လွှာတင်ရ၊ ဒီထောက်ခံချက် တောင်းရနဲ့၊ အဲဒါ တစ် ပုလင်းမှ ၁၀-၁၁ ကျပ်တန်ပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေး ဘက်ဝင်ပေမယ့် လွယ်လွယ်မရဘူးဗျာ။ ဟော ၁၀၀ ကျပ်တန် ၂၀၀ ကျပ်တန် အရက်တွေကတော့ ပြည်သူ့ဆိုင်တွေမှာ လိုသ လောက် ဝယ်လို့ရနေတယ်။ ဒါလဲ မမှန်ကန်ဘူး ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့’

‘ဟာ လာဗျို့’ သာဓု စကားမဆုံးမီမှာပင် ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်လာပြန်သဖြင့် (ဗိုလ်ချုပ် ထသွားပြန်သဖြင့်) စကား လက်စ ပြတ်သွားရပြန်ချေတော့၏။

စင်စစ် သာဓု၏ စကားနှင့် အကြောင်းအရာမှာ အစပျိုး နိဒါန်းချီနေခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းက စတင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ရန် ဟန်ပြင်ထား

om"k v10g;0w,f

ခဲသော်လည်း လိုရင်းသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေရသေး၏။ သို့သော် စိတ်မလျော့။ အကွက်ကောင်းကို ချောင်းမြဲ၊ စောင့်မြဲ။

မကြာမီ မောင်ကိုကိုတို့၊ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်တို့တီးဝိုင်း စကြသည်။ ဆိုသူက ဆို ကသူ က စားမြဲသောက်မြဲတို့ကလည်း စားဆဲ သောက်ဆဲ။

‘ဟိုမှာ ဟိုမှာ ပြောနေတယ်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပါတဲ့’

မင်းသားကျော်ဆွေက သာဓုနားကပ်၍ လာပြောသောကြောင့်

‘တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဘာသီချင်း ဆိုရမှာတုန်း’

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်က

‘ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ဗျာ၊ သူတို့လည်းဆိုကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း တစ်ပုဒ်ဆိုပေါ့’

သာဓု အနေရကျပ်သွားသည်။ အများပရိတ်သတ်ရှေ့တွင် ‘တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ’ ဟူသော တို့ဗမာ သီချင်းမှလွဲ၍ ဘာသီချင်းမှ သာဓု မဆိုဖူးခဲ့။

‘ဆိုလေ အစ်ကို၊ ဟို ဧည့်သည်သီချင်းဆိုဗျာ’ ဟု မင်းသားထွန်းဝေ ဝင်ထောက်လာသည်နှင့် အားလုံးက တောင်းဆိုသော လက်ခုပ်သံကြောင့် ကြောင်အအနှင့် ထဆိုခဲ့ရ၏။ (ဧည့်သည် သီချင်း)

သာဓုပြီးသော် ကျော်ဆွေ၊ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် စသည်ဖြင့် သံသေးသံကြောင်ရော အသံအောတွေပါ စုံညံလျှံသွားသည်။ အလွန်လည်း ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ကျောင်းသားဟောင်းများ ထမင်းလက်ဆုံ စားကြသည့်ပွဲ ပမာ တခဲနက် သိုက်မြိုက်လှသည်။ ပြောချင်ရာပြော ဆိုချင်ရာ ဆို၊ တံခါးမရှိ အတားမရှိ လွတ်လပ်နေကြသည်မှာ သာဓုပင် ဝန်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သော (ဝါ) စစ်ဘက်အရာရှိကြီးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ ဟူသည်ကို မေ့နေမိသည်။

‘ဆောရီးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တိုက်ချင်လွန်းလို့ အီမူးတို့ စန် တိုဂျင်တို့ ရှာခိုင်းတာ ဘာမှ မရဘူး’

‘ကျွန်တော် ပြောသားပဲ၊ ဗိုက်နာတုန်းကသာ သောက်တာ ပါလို့ ခုနေ ရလို့ တိုက်လည်း ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ကို အားနာ ပါးနာနဲ့ တစ်ငုံလောက်ပဲ သောက်မှာ’

‘အေးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေက စေတနာရှိလာပြီ ဆိုရင် ဘယ်လူမျိုးနဲ့မှ မတူအောင် ရက်ရောကြတယ် မဟုတ် လား၊ များများစားလေ ဝမ်းသာလေ၊ များများသောက်လေ’

‘များများ မူးလေပေါ့’

သူ အားရပါးရ ရယ်သည်။

‘ဒါလည်း သူ့အကြိုက်နဲ့ သူပေါ့ဗျာ၊ အဲ ခင်ဗျားကြိုက်တာ လေးနဲ့ မပြုစုရတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူးလေ’

‘ဟာ ကြိုက်တယ်ဆိုတာက စွဲစွဲလမ်းလမ်းနဲ့ မကြာခဏ စားတာ သောက်တာကို ဆိုလိုတဲ့ စကားပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုက်နာရင်သာ ဆေးအဖြစ်နဲ့၊ ခုလည်း လုံးဝ မနာတော့ဘူး’

သူသည် ကုန်သွယ်ရေးနှင့် သမဝါယမ ဝန်ကြီးဖြစ်သော ကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေသော စီးပွားရေးကိစ္စများ တစ်ပုံ

om"k v10g;0w,f

တစ်ထမ်း ပြောချင်သေး၏။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးချုပ်အား ကြည့်ရသည်မှာ သာဓုအား တော်နစ်ဝိုင် မတိုက်ရသည်ကို စိတ်မအီမသာ ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှား၏။ စကားလှအောင် ပြောခြင်းနှင့် နှလုံးသားမှ ခံစားဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း၏ ခြားနားချက်သည် မျက်နှာတွင် ရောင်ပြန်ဟပ်လေ့ ရှိသည်။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကိုပင် သာဓုက ပြန်၍ အားနာနေမိသည်။

အတိုချုပ်ရသော် အသီးသီး ထပြန်ကြသည် ဆိုပါစို့။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သာဓု တနဲ့နဲ့ စဉ်းစားတွေးတောလာသည်မှာ

တိုင်းပြည်၏ အဓိက အချက်အချာ တစ်ရပ်ဖြစ်သော ဌာနနှစ်ခု ကိုင်နေသည့် အလွန်အလုပ်များလှသည့်ကြားက သီးခြားအချိန်လှ၍ အနုပညာ မြန်မာ့တေးဂီတကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆွေးနွေးရင်း ဗဟုသုတ ဖြန့်ဝေလိုက်သည့် သူ၏ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီဝါသနာ ပြန်းထန်မှုအကြောင်း။

နောက်နေ့ နံနက် ၁၂ နာရီ လောက်တွင်မှ သာဓုနိုး၏။ မျက်နှာသစ်ရန် သွားပွတ်တံ၊ ဆေးတို့လိုက်သည်နှင့် ရှိခနဲ သားတစ်ယောက် ပေါက်လာသည်။ နောက်မှနေ၍

‘ဖေဖေ’
‘ဝေ့’

သာဓု လှည့်အကြည့်တွင် သားလက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ခု ပွေ့ထားသည်။

‘ဟောဒီမှာ မနက်က ပီအေဆိုလား လာပေးသွားတယ်၊ ဖေဖေဖို့ လက်ဆောင်တဲ့’

om"k v10g;0w,f

သားလက်ထဲမှ အထုပ်လှမ်းယူပြီး ပတ်ထားသော အပြာ
ရောင် စက္ကူကို ဖြေလိုက်သော အခါတွင်ကား

စက္ကူဖြူဖြူ ချောချောနှင့် ထုပ်၍ ဖဲပြားပန်းရောင် လှလှ
လေးဖြင့် ထုပ်ချီထားသော လေးထောင့်ကပ်ထူး ဘူးရှည်ရှည်။

နောက် ဖဲပြားကို ဖြေ၊ စက္ကူပတ်ကို လွှာလိုက်သောအခါ
တွင်ကား

ဦးသာဓု ဗိုက်နာလျှင် သောက်ရန်
တင်ဖေ

ဟူသော လက်နှိပ်စက် စာလုံးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော ‘ဝင်
ကာနစ်’ ဝိုင်တစ်ပုလင်း။

သူပို့လိုက်သည်မှာ ၂၅ ကျပ်တန်ဆေး။

သာဓု ရလိုက်သည်ကား တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော လူမှုရေး။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

အုတ်ခဲ ပြုတ်သောက်ရမလို

သာဓု ပေါင်ဒါလုပ်ရောင်းစဉ်က အလုပ်သမားတပည့် ကျားမ ၂၀ ခန့်ရှိပြီး ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်းသို့ ပြောင်းသောအခါ အလုပ် တပည့် ၆ ယောက်ခန့်။ နောက် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဘက် ကူး သောအခါ ရုပ်ရှင်ပြ စက်သမားရော၊ အလုပ်သမားပေါင်းစုံ စုစုပေါင်း ၃၀ ခန့် ရှိခဲ့သည်။

ထိုလူ ၃၀ ခန့်ကို ဆယ့်လေးငါးမျိုးထား၍ ဆက်ဆံရ သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ယောက် မတူ။ ဤနေရာတွင် ဤနှစ် ယောက် အပြုအမူချင်းတူသော်လည်း ထိုနေရာတွင် ကွဲပြားကြ သည်။ စိတ်သဘောထား အမျိုးမျိုး၊ စရိုက် အမျိုးမျိုး။

သူတို့ကို ခိုင်းရာ၌ အလွန် သတိထား၍ခိုင်းမှ သာဓုလိုချင် သော ပုံစံကိုရသည်။ ဥပမာ- သာဓုနှင့် ညီအစ်ကိုတစ်မျှ အလွန်ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ မမျှော်လင့်သော စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူ့တွင် ရုတ်တရက် ပြဿနာ

om"k v10g;0w,f

ပေါင်းစုံ ကြံ့လိုက်ရသဖြင့် အသုံးပြုတ်သွားကာ ယနေ့ဈေးဖိုး
ပင် မရှိ၍ ငွေအနည်းငယ် ထောက်ပံ့ပါရန် စသည်ဖြင့်။

သာဓု ချက်ချင်းထပြီ ငွေ ၁၀၀ စာအိတ်တွင်ထည့် လိပ်စာ
တပ်ပြီး တပည့်တစ်ယောက်အား ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

၂ နာရီခန့် ကြာသောအခါ ထိုတပည့် ပြန်ရောက်သည်။
သူ့အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ် လှမ်းပေးရင်း

‘အဲဒီလူ မရှိဘူးဆရာ၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲ ထွက်သွားတယ်တဲ့’

ပြန်ပေးသော စာအိတ်သည် သာဓုထည့်ပေးလိုက်သော စာ
ဖြစ်ချေ၏။ သာဓု စိတ်မောသွားသည်။ သူတို့ခမျာ ငွေ အရေး
တကြီးလိုနေသောကြောင့်

‘မင်း ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့လဲ၊ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား’

‘မိန်းမဆရာ၊ သူကတော့ ပြောပါတယ်၊ ဆရာသာဓုဆီက
စာဆိုရင် ပေးခဲ့ပါ၊ မမက လိပ်စာရှင်ရဲ့ ဇနီးပါ၊ သူလာရင်
ပေးလိုက်ပါ့မယ်တဲ့’

‘အဲဒီမိန်းမပုံစံက တို့ရုပ်ရှင်ထဲ ပါပါနေတဲ့ ရှုမဝမိတင်အေး
ရုပ်မျိုး၊ နည်းနည်းတော့ ဝတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သူကတောင် နည်းနည်း ပိုချောသေး
တယ်’

‘တောက် ပေးခဲ့ရောပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ သူ့မိန်းမကွ ဟူး’

‘သိဘူးလေဆရာ၊ လိပ်စာရှင်မဟုတ်ဘဲ ပေးခဲ့ရင် ဆရာက
ဆူဦးမှာ’

သာဓု သတိလစ်သွား၏။

om"k v10g;0w,f

အချိန်မှာ ၁၁ နာရီခွဲနေလေပြီ။ သွားပို့ရသည်မှာ ရန်ကုန် အစွန်အဖျား မြောက်ဥက္ကလာ၏ မြောက်ဘက် အစွန် ဘတ်စ် ကားပင်လျှင် တစ်နာရီကျော်ကျော် စီးရသည်။

ဤအမှားမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် မမှားစေရန် သာဓု မှတ် သားထားလိုက်၏။

သာဓု မန္တလေးရောက်လျှင် နံနက်စာ ထမင်းမစား၊ ဈေးချို ရှုပ်ဆိုင်တန်းမှ ကိုစိန်မြီးရှည်သာ နေ့စဉ်စား၏။ ညဘက် မရ တော့သဖြင့် ထမင်းစားသည်။ မြီးရှည် သာဓု အလွန်ကြိုက်သ ဖြင့် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း (တစ်ခါတစ်ရံ) ကိုစိန်ပင် ဆိုင်မဖွင့် သေး။ သာဓု ရောက်နေပြီ။ အနည်းဆုံး နှစ်ပွဲစားသည်။ နံနက် ပိုင်းက လက်ဖက်ရည်နှင့် တစ်ခုခု စားမထားလျှင် မြီးရှည် ချည်း သုံးလေးခွက်စားသည်။

ကိုစိန်နှင့်ဆိုသည်မှာ ကြာသော် သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်သွား သည်။

မန္တလေးတွင် ‘ကကြီးရေး က’ သွားပြစဉ်က နှစ်လလောက် နေရသည်တွင် နေ့စဉ်နီးပါး စားလွန်းအားကြီးသဖြင့် ကိုစိန်ပင် အံ့ဩယူရကာ

‘ဆရာ မလွန်လွန်းဘူးလား’ ဟု မေးလာသည်။

‘အမလေးကိုစိန်၊ ခင်ဗျား ညပါထွက်ရင် ညတိုင်း လာစား ဦးမှာ’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ကိုစိန်သည် သူ၏ လက်မအနီးမှ (လက်ပွားကလေး တုန်
နေအောင်) လက်ဝါးကို ပလုတ်တုတ်တုတ် လှုပ်သကဲ့သို့ ခါပြ
ရင်း ရယ်နေချေတော့သည်။

ထိုမျှ မြီးရှည်ကိုသာမူ ကြိုက်သည်။

ရန်ကုန်တွင် ရွှေလမင်းကဖီး ဦးအောင်ကြီးဆိုင် ပဲပလာတာ
စမူဆာသုတ်၊ မြီးရှည်ဟူ၍ ရောင်းလာသောအခါ သာမူ ဝမ်း
သာမဆုံး၊ အဘယ်ကြောင့်။ အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့်။
(မြီးရှည်)။

ကိုစိန်၏ မြီးရှည်ကို မှီရန် အနည်းငယ် လိုနေသည်။
ရွှေလမင်း မြီးရှည်က ကြက်သားပြုတ်နှင့် သုပ်သည်။ ကိုစိန်
က နူးပြီး မြည့်နေအောင်ပြုတ်ထားသော သုံးထပ်သား ဝက်နှင့်
သုပ်သည်။ အရသာချင်း တစ်မျိုးစီ။

တစ်နေ့။ ညဘက် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် နံနက် လေးနာရီ
လောက်မှ ပြီးသည်။ သာမူ မအိပ်သေးဘဲ မြီးရှည်အစားမည်
ဟု သုံးခွက်ဝယ်ခိုင်းသည်။

တစ်နာရီနီးပါး ကြာပြီ။ မြီးရှည် ရောက်မလာသေးသဖြင့်
မေးကြည့်ရာ ထသွား လာသွား စက်ဘီး ဘီးပေါက်နေသဖြင့်
လမ်းလျှောက်သွားရသည်ဟု သိရ၏။ အသွားအပြန်ဆိုလျှင်
သာမူနေထိုင်ရာ ဝင်ဒါမီယာနှင့် မြေနီကုန်း အနည်းဆုံး
အသွားအပြန် တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာမည်။ အရေးထဲ မိုးက ရွာ
လိုက်သေးသည်။ ထီးမှ ပါသွား၏လော မသိ။

om"k v10g;0w,f

ထုံးစံအတိုင်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြစ်လျှင် ပို၍ ဆာ
တတ်သည်။ ကြာမည်မှန်း သိ၍လည်း ဗိုက်က ပို၍ ဟာသွား
သည်။

အပြင်မှ အသံများ မသဲမကွဲ ကြားသဖြင့် ထထွက်သွားရာ
ထင်သည့်အတိုင်း ချိုင့်နှစ်ဆင့်နှင့် တပည့်ကျော် ပြန်လာပြီ။

‘ကဲ လုပ်လုပ်၊ ဟင်းချိုနွေးတဲ့လူက နွေးစမ်း’

‘ဟာ၊ မရခဲ့ဘူး ဆရာ၊ မြီးရှည်က ဒီနေ့ အစောကြီး ကုန်
သွားတယ်တဲ့’

သာဓု နဖူးထုမိချေတော့၏။ အချိန်များ အကြောင်းမဲ့ကုန်
သွားသည်။ လူလည်း ပင်ပန်းသည်။ သာဓု အိပ်ချင်နေလျက်
မအိပ်ရ၊ ဆာလှသည်မှာလည်း အူလိမ်နေသည်နှင့် နီးရာဆိုင်မှ
မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သာဓု သတိရှိလိုက်သည်မှာ နောင်သောအခါ
ဤလိုကိစ္စမျိုးကြုံက

ပထမ ဖုန်းဆက်မေး၊ သေချာမှ အဝယ်ခိုင်းရန်။

ထိုနေ့မှာပင် ဆက်တိုက်ဆိုသကဲ့သို့ ပြဿနာဆိုးတစ်ခုနှင့် ရင်
ဆိုင်တိုးလိုက်ရသေးသည်။

မုန့်ဟင်းခါး စားလိုက်သောအချိန်နှင့် လှုပ်ရှားခြင်း ပေါ့ပါး
ဖျတ်လတ်မှုတို့ကြောင့် မျက်စိကျယ်သွားသည်နှင့်အမျှ အိပ်ချင်
စိတ်လည်း အနည်းငယ် လျော့သွားသဖြင့်။

မောင်သက်

၁၀ နာရီလောက် အိမ်ကထွက်၊ ကားယူသွား
မောင်မြပါ ခေါ်သွား၊ ဘဏ်မှာ ငွေသွားထုတ်၊ နဂ္ဂတစ်
ဖလင်ကိစ္စ သွား၊ ပေ ၅၂၀၀ ဝယ်၊

ပြီးလျှင် ဇေယျအေး စာကူးစက်ကိုသွား၊ ဇာတ်လမ်း
စဉ် ရွေးခဲ့ပါ။ ကျသလောက် မေး၊ ပေးခဲ့။ ပိုစတာ
ရိုက်ဖို့ အတ်ပေပါ ၄ ထုပ်ဝယ်၊ ဟိုတစ်ပတ်က ပိုက်
ဆံကြွေးပါ ဆပ်လိုက်။

စီးကရက် ၂ ကာတွန်းဝယ်၊ ဓာတ်ဆီ ၄ ဂါလံ
ထပ်ဖြည့်ခဲ့၊ အားလုံး ကိစ္စပြီးရင် ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ ကွေကာ
အုတ်ဝယ်ခဲ့။

ဆရာ

ထိုစာနှင့်အတူ ချက်လက်မှတ်ပါရေးပြီး သက်နောင်လာက
ပေးလိုက်ရန် အိမ်ရှင်မအား မှာထားပြီး သာဓု နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်တော့၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အိပ်ပျော်သွားသော ဟူသ
တည်း။

ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် တစ်ရေးနိုးသည်။ မထချင်။
အလွန် အိပ်ကောင်းနေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုက

om"k v10g;0w,f

အလွန်အရေးကြီးနေသဖြင့် ဇွတ်ထ၊ ရေဝင်ချိုး၊ အဝတ်အစား
လဲ အပြင်သွားရန် ထွက်လာသောအခါ အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံဘေး
တွင် တိုက်ဆောက်သောအုတ်များ လောရီတစ်စီးစာခန့် ပုံထား
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ရာ

‘ကျွန်မ မသိဘူးလေဆရာ၊ အစ်ကိုသက်နောင် ဝယ်လာတာ
ပဲ၊ ဆရာခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား’

သာဓု ခေါင်းသွက်သွက် ရမ်းခါလိုက်ရင်း မနက်က ပေး
လိုက်သော စာနှင့်အတူ လာခဲ့ရန် မောင်သက်ကို အခေါ်ခိုင်း
လိုက်ရ၏။

‘ဟေး၊ မောင်သက် ဒီအုတ်တွေက ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဟင်၊ ဆရာပဲ ဝယ်ခိုင်းတာပဲ’

‘တောက်တီး တောက်တဲ့ကွာ၊ ကဲ၊ ဆရာစာ ပြန်ဖတ်စမ်းပါ
ဦး’

သူ့စာရွက်ကို ဖြန့်၍

‘ဟောဒီမှာ ဆရာရေးထားတယ်။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အုတ်
ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဒီမှာ’

သာဓု ပက်လက်လန်မျှ ဟားတိုက်မိ၏။

‘သေပါတော့ကွာ၊ မင်း စာလည်း သေသေချာချာမဖတ်ဘူး။
ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ ကွေကာအုတ်ဝယ်ခဲ့လို့ ဆရာရေးတာကွ’

သူပြူးပျာပျာနှင့် စာကို တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖတ်နေချေသည်။

om"k v10g;0w,f

ညရေးညတာဆာလျှင် ၎င်းနိုင်ငံခြား (မုယောဆန်မုန့် ဆန်း) ခေါ်မည်လော မသိ။ ကွေကာအုတ်ကို နို့ဆီနှင့် ကြိ၍ ဆန်ပြုတ်လို သောက်တတ်သည်ကို သိပါလျက် စာအဖတ်ရှုန်း ပြီး အုတ်များ ဝယ်လာခြင်းဖြစ်လေရာ အားလုံး ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကုန်ကြလေတော့သည်။

အိမ်၊ နောင်သောအခါတွင်သော် စာရေးရာ၌ အဓိပ္ပာယ် ကွဲပြားစေရန်နှင့် ဤလိုအဖြစ်မျိုး ထပ်မမှားစေရန် အထူး ဂရုစိုက်ရချေ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်

သာဓု ငယ်ဘဝက ၇ နှစ်သားအထိ ကျောင်းမနေနိုင်သေး
အောင် ဆင်းရဲသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သူတစ်ထူးက မုန့်ဖိုးပဲဖိုး
ပေးမှ ဗိုက်အတန်ငယ်ဝသည်။

လူမစွမ်း နတ်မ ဟူသောစကားကို မည်သူက မည်သို့
အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်စေကာမူ သာဓုအနေဖြင့်

‘လူမစွမ်း နပ်မှ’ ဟု ခံယူချင်သည်။ လူကိုယ်၌က မစွမ်း
လျှင် ပါးရမည် နပ်ရမည်။ ဤလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ချင်သည်။

သာဓု ဆင်းရဲသည်။ သူများသဒ္ဓါမှ ပေးမှ ကျွေးမှ စားရ
မည်။ သို့ကြောင့် သာဓု အကင်းပါးရသည်။ နပ်ရသည်။
အရိပ်အကဲ သိတတ်ရမည်။ အရပ်ထဲမှ ကုန်သည်များ၊ ပွဲစား
များ ဆိုင်ရှင်များ ထိုထိုဤဤ ကြည့်၍ လှုပ်ရှားနေလျှင် တစ်
ခုခု အကူအညီလိုပြီကို သာဓု သိလိုက်သည်။

အစ်ကိုတန် အစ်ကို၊ အဒေါ်တန် အဒေါ်၊ မမတန် မမ။

‘ဘာလဲ ဦးလေး၊ ဘယ်သူ ခေါ်ပေးရမလဲ၊ ဘာ ဝယ်ပေးရမ
လဲ’ စသည်ဖြင့် သာဓု အပြေးသွားမေးသည်။ ကူညီဆောင်ရွက်

om"k vl0g;0w,f

ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိုင်စီ ခေါ်ပေးရသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူတို့ ခိုင်းထားသောလူ ကြာနေလျှင် လိုက်ရှာပေးရသည်။ မကြာမကြာလည်း သူတို့ခေါ်ရာသို့ အဖော်အဖြစ် လိုက်ရ လျက် ရန်ကုန်တွင် ကိစ္စပြီးသည်လည်း ရှိ၏။ ဘိုကလေး၊ ကျိုက်လတ်၊ ပျော်ဘွယ်၊ အိမ်မဲ စသည်တို့သို့ လိုက်တန် လိုက်ရသေး၏။ အဖော်။

ဆိုင်ရှင် ကန္နားရှင်များ၊ အစိုးရ အရာရှိ ကတော်များ၊ ကျောင်းဆရာမနှင့် ဆရာဝန်များ၊ ပွဲစား စသည်တို့သည် ဈေး သွားလျှင် အထည်ဝယ် သွားကြလျှင် သာဓုကို အဖော်ခေါ် သည်။ ဈေးခြင်းတောင်း ကိုင်ရသည်။ အထုပ်အပိုး ထမ်းရ သည်။

သူတို့ ရှာလပတ်ရည်၊ ကျောက်ကျော တစ်ပြားတန် သောက်သောအခါ သာဓုကိုပါ တိုက်တတ်သော်လည်း ကြာဇံ ဟင်းခါး၊ ရှောက်သီးသုတ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားလျှင်မူ တစ် မတ်တန်ဖြစ်၍ သာဓုကို မခေါ် ပြောင်ကြည့်စားကြသည်။ အချို့တို့က ရေခဲမုန့်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး တစ်မတ် ၂ ပြားတန် ၃ မူး တန်များ စားရန် ရှိသောအခါ

‘မင်း အပြင်မှာ ခဏစောင့်နေ’

ဟု ပြောပြီး သူတို့ဘာသာ ဝင်စားကြသည်။ သာဓုမှာ အထုပ်အပိုးများ ဘေးချပြီး ထိုင်စောင့်နေရသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ဤလို အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသည်ကို သာဓု သဘောမကျ။ သူတို့အား ကူညီရန် လိုက်လာရသူဖြစ်၍ သူတို့က တစ်မတ်တန် ကူးရံဖိစားလျှင် သာဓုကို တစ်ပဲတန် ရေခဲမုန့်၊ အနည်းဆုံး တစ်ပြားတန် ရေခဲချောင်းလောက်ကား ကျွေးသင့်သည် ယူဆ၏။ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်။

သို့သော် ၎င်းတို့ကိစ္စပြီးလျှင် သယ်ခပိုးခ၊ အဖော်လိုက်ခ အဖြစ် မုန့်ဖိုး ၂ ပြားလောက် အနည်းဆုံး ပေးတတ်ကြသည် ဖြစ်၍ ရေခဲမုန့်ပါ ကျွေးရဦးမည်ဆိုလျှင် လွန်လွန်းနေပြီလား ဟု တွေးမိပြန်သောအခါ စားရသည် မစားရသည်ကို ခေါင်းထဲ ထည့်၍ မစဉ်းစားတော့ချေ။

စစ်ပြီးခေတ်၏ နောက်ပိုင်း သာဓု ပုံနှိပ်တိုက်ထောင်ပြီး အလုပ် သမားတပည့် လေးငါးယောက်ဖြင့် အခြေအနေကလေး တောင့် လာသောအခါ ပုံနှိပ်ပစ္စည်းနှင့် စက္ကူသယ်ရန်ပင် ကားကလေး တစ်စီး ဝယ်နိုင်နေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် သာဓုသွားလေရာသို့ အကူအညီပါလာသော တပည့် များကို သာဓု တန်းတူရည်တူ သဘောထားသည်။ သာဓု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်လျှင် သူတို့ပါ အကုန်ခေါ်ပြီး အတူ သောက်ကြသည်။ သာဓု မုန့်စားသည်ဖြစ်စေ မစားသည်ဖြစ်

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k v10g;0w,f

စေ သူတို့ကို စားခိုင်းသည်။ အတင်းကျွေးသည်။ သာဓု ဒန် ပေါက်စားလျှင် အားလုံးဒန်ပေါက်၊ သူတို့ကို ကားပေါ်ထိုင်ခိုင်း ထားပြီး သာဓုတစ်ယောက်တည်း ရေခဲမုန့်ဝင်စားရမည်ကို စိတ်မလုံ အဆင့်အတန်း ခွဲရာရောက်သည်ဟု ယူဆသည်။

ဤပုံစံအတိုင်း ကျင့်သုံးလာခဲ့သည်မှာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည်အထိ မူမပြောင်း၊ သို့သော် လောက၌ အကောင်းချည်လည်းမရှိ၊ အဆိုးချည်းလည်း မတည်မြဲ၊ အဆိုးနှင့်အကောင်း ‘ဒွန်တွဲ’ နေသည်ချည်း ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားဟောဒေသနာအရ။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့် သဘောတရားအတိုင်း အတန်းအစား ခွဲခြင်းသည် မကောင်း၊ တစ်ဖန် အခွင့်အရေး ပေးလွန်းပြန်ကလည်း မကောင်းသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

သာဓုသည် တပည့်များကို အခွင့်အရေး ပေးရာ၌ အတော်ကလေး ပိုပိုသာသာ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ကားနှင့်သွားနေရင်း စီးကရက်သောက်ရာ၌ပင် ယာဉ်မောင်းသူအား တိုက်လျှင် မီးပါညှိပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်ခုခုခိုင်းလိုက်၍ ကားဆီ ယာဉ်မောင်းသူ ပြန်လာလျှင် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ကြာသော်

တစ်ခါက မန္တလေးတွင် ရုပ်ရှင်သွားပြခိုက် သားသမီး အိမ်သူအိမ်သားများအတွက် ပိုးလုံချည် ဝယ်ရာတွင် ပါလာသော

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

အလုပ်သမား နှစ်ယောက်သာမက ရန်ကုန်တွင် ကျန်ခဲ့သော အလုပ်သမား တပည့်များ၊ လက်သမား၊ ညစောင့်ပါမကျန် ငါးယောက်အတွက် သာဓု ဝယ်သွား၏။

ရှမ်းပြည်နယ်၌ သာဓု ရုပ်ရှင်သွားရိုက်သောအခါလည်း ခြုံရန် ဝှမ်းကပ်တစ်ထည်စီ သာဓုတို့ အင်းလေးဘုရားဖူးသွားရာ တွင်လည်း ပဲ့ချိတ် စင်းလုံးငှားပြီး အားလုံး ခေါ်သွားသည်။ ဤလို တန်းတူရည်တူ အရေးပေးသည်ကို အချို့က တန်ဖိုး ထားသော်လည်း အချို့က ဘဝင်ကြွသည်။ အခွင့်အရေးကို တိုး၍ တိုး၍ ယူလာကြသည်။

တစ်နေ့ နေအလွန်ပြင်းသော တန်ခူးလ နေ့တစ်နေ့။ ဈေးဝယ်အပြန် ဓာတ်ဆီထည့်ခဲ့ရန် ယာဉ်မောင်းအား ငွေတစ်ဆယ် တန်တစ်ရွက် ပေးလိုက်၏။ ပြန်လာသောအခါ ပိုငွေ တစ်ကျပ် ပြန်ပေးသည်ကို

‘မင်းယူ၊ လက်ဖက်ရည်ဝယ်သောက်’ ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သူ အလွန်သဘောကျသွားသည်။

မော်တော်ကားမှာ ဈေးဝယ်၊ ကျောင်းကြိုပို့နှင့် အခြားကိစ္စများ အမြဲရှိနေ၍ နေ့စဉ် အမဖြစ်သူ ဈေးဝယ်သွားစဉ် ဓာတ်ဆီလေးဂါလံ သို့မဟုတ် ကလေးများပို့ရင်း သို့မဟုတ် သာဓု အပြင်ထွက်စဉ် ပုံမှန်ထည့်လေ့ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံနှင့် ကျောင်း

om"k v10g;0w,f

ပိတ်ရက်တို့တွင် ယာဉ်မောင်းကို ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်၏။ မမက ပေး၏။ ဇနီးဖြစ်သူက ပေး၏။ ပိုငွေ ပြန်သိမ်း၏။

တစ်နေ့သော် ဓာတ်ဆီထည့်သည့်နေ့တွင် သာဓု စောစော နိုးသဖြင့် ငွေတစ်ဆယ်တန် ပေးလိုက်သော်လည်း ယာဉ်မောင်းက ပြန်မပေးသေးသဖြင့် သာဓုကမေးရာ ‘ဪ၊ မေ့နေလို့ ဆရာ’ ဟု ဖြေရင်း ပြန်ပေးသည်။

‘သာဓုတွင် ညာဉ်တစ်ခုရှိ၏။ ယခုလိုကိစ္စမျိုး၌ ပိုငွေဆိုလျှင် ၁၀ ပြားပင်ဖြစ်စေ ပြန်ပေးမှကြိုက်၏။ လေးငါးကျပ် ပိုငွေပြန်ပေးသောအခါ၌မူ စေတနာနှင့် ဂရုဏာဓာတ် ဝင်လာကသာ ပြောမည်။

‘မင်းယူတော့’ ဟု။

သာဓု၌ ဤလို စေတနာမျိုးလည်း အမြဲ ပေါ်တတ်ပါချေသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းကြတိုင်း ထိုလိုသဒ္ဓါတရား ပွားတတ်၏။ သို့သော် အထက်ပါကဲ့သို့ အမေ့ခံ ပြန်မပေးခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်။ လိုချင်မျက်စိ ရှိခြင်းမျိုးကို မုန်း၏။

ထိုယာဉ်မောင်းပင်လျှင် တစ်ကြိမ်က သာဓုကို စိတ်စမ်းသည်။ မော်တော်ကားပစ္စည်း ဝယ်ခိုင်းပြီး စာရင်းအရ ပိုငွေငါးမတ် ပြန်မပေး။ မေးကြည့်သောအခါ

‘ကျွန်တော် ဆာတာနဲ့ မုန့်နဲ့ လက်ဖက်ရည် ဝယ်သောက်လိုက်တယ် ဆရာ’

om"k vl0g;0w,f

‘အေး၊ အဲသလို ဆာတတ်ရင် အိမ်က ပိုက်ဆံယူခဲ့၊ ကိုယ့် ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ဝယ်စား၊ ပြီးတော့ နောက်နောင် ပိုက်ဆံပိုရင် ငါးပြားပိုပို ပြန်ပေး၊ ဆရာက သုံးတော့ဆိုမှ သုံး’ ဟု အပြတ် ပြောထားလိုက်ရတော့သည်။

အချို့ရှိသေးသည်။ ထိုယာဉ်မောင်း အပါအဝင် သာဓုနှင့် အတူ သွားကြလာကြစဉ် တစ်ခုခုစားကြသည် ဆိုပါစို့။ ဥပမာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြသည်။

‘ဆရာ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်၊ မင်းတို့ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ ကြိုက်ရာမှာကြ’

ငါးယောက်တွင် သုံးယောက်က လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ ကြိုက်ရာမှာကြပြီး နှစ်ယောက်ကမူ ဟောလစ်၊ အိုဗာတင်း စသည်ဖြင့် မှာသည်။ သာဓုက ဆိတ်သားမုန့်တစ်ခု စားသည်။ သူတို့ထဲမှ အချို့က အနည်းဆုံး နှစ်ခုစားသည်။ သုံးခုစားသူ လည်း ရှိသည်။

အချို့ ရှိသေးသည်။ နွားနို့နှင့် မုန့်နှစ်ခုစားပြီးမှ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲ ရှိသည်ဆိုလျှင် ထပ်မှာသည်။ ဤသည်မှာ အမှန် တစ်ကယ် ဆာ၍ စားခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ စားရခိုက် ကျုံးအုပ် လိုက်မည်ဟူသောစိတ်ဖြင့် စားသူက များသည်။

နောင်သောအခါ ဤလို အသိတရား ခေါင်းပါးပြီး အကြော ကြီးနှင့် စားတတ်သူများကို စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ သာဓု ခေါ်

om"k v10g;0w,f

မသွားတော့ချေ။ သို့သော် သာဓု တစ်ခုခုဝင်စားလျှင် သူတို့ကို မုန့်ဖိုးအဖြစ် ပေးခဲ့သည်။

ဆိုကြပါစို့။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ၅၀ ပြားခေတ်က သာဓု ဆိုင်ဝင်သောက်လျှင် သူတို့ကို ပြား ၅၀ စီ ပေးခဲ့သည်။

‘မင်းတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်သောက်၊ မုန့်ဝယ် စားချင်စား’

စိတ်ချရသည်။ သူတို့ ဘာမျှမစား။ ထိုပိုက်ဆံကို အိမ်က သူ့ကလေးအတွက် မုန့်ဖိုးအဖြစ် သိမ်းထားသည်။

ဤသည်ပင် အပြစ်က မလွတ်တတ်သေး။

‘ဆရာတို့ကတော့ ဖောခြင်းသောခြင်း ဝယ်စားပြီး တို့တော့ ငါးမူးစီတဲ့’

အဆင့်အတန်းဟူသည် ခွဲခြားပြန်လည်း တစ်ပြစ်။ မခွဲဘဲ ဆက်ဆံပြန်လည်း ရောင့်တက်။ အတော်ခက်သည်။

သာဓုနှင့် အမြဲပါလေ့ရှိသူမှာ ယာဉ်မောင်းဖြစ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်ကော်ပိုရေးရှင်း အရာရှိအိမ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံ မန်နေဂျာ၊ ဆင်ဆာလူကြီး၊ ကုန်သွယ်ရေးအရာရှိ စသူတို့၏ အိမ်သို့ ကိစ္စဖြင့် သွားသောအခါ သာဓု တက်သွားသည်နှင့် ယာဉ်မောင်းသည် နောက်မှပါလာပြီးဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လေတော့

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k v10g;0w,f

သည်။ မကြာခဏဆိုသလို သာဓုတွေ့လိုသော အရာရှိနှင့် နှစ်
ယောက်သား ကားပေါ်မှအဆင်း တွေ့ကြသဖြင့် ခေတ္တရပ်
စကားပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသောအခါ သာဓု၏ ယာဉ်
မောင်းသည် ထိုအိမ်ဧည့်ခန်းတွင် ခြေတစ်ဖက်ချိတ် သတင်းစာ
ဖတ်နေချေပြီ။

မတတ်နိုင်။ နောင်သောအခါ အိမ်တစ်အိမ်အိမ် တက်မည်
ကြံတိုင်း

‘ဟေ့ မင်းလိုက်မလာနဲ့၊ ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေ။’

ဤသည်၌လည်း သာဓုကို အတန်းအစားခွဲသည်ဟု ရှုတ်ချ
ပြန်သည်။

အချို့သော တပည့်များလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ အိမ်
အပေါ်ထပ်သို့ စွတ်၍ တက်လာတတ်သည်။ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး
မော်တော်ကား ဘီးဖာရန် ပိုက်ဆံတောင်းတတ်သည်။

သာဓုအိမ် ဧည့်ခန်းဝင်၍ ဆက်တီပေါ် ခြေတင်ထိုင်သူ
လည်း ရှိပြန်သည်။ ပြောသောအခါ အဆင့်အတန်းကို ယိုးမယ်
ဖွဲ့ပြန်သည်။

တစ်ခုသော ဆောင်းဥတု တစ်ချိန်က ချမ်းအေးမှု လွန်ကဲ
သဖြင့် သားသမီးများအတွက် ဝမ်းစောင်ဝယ်ရန် စိန်ဘရား
သားသို့ ရောက်ခဲ့ရာ ဗန္ဓုလတံဆိပ် ဝမ်းစောင်သုံးထည်၊

om"k v10g;0w,f

ယောက္ခမများအတွက် နှစ်ထည်ဝယ်သည်။ ၂၂ ကျပ် ၅၀ ပြား စီလော မမှတ်မိ။

ကားဆီသို့ လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ ပါလာသူ တပည့် နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းလာကြသည်။ ဝယ်ပြီးသောစောင်များ သူတို့ကိုပေးလိုက်ရာ

‘ဟာ သိပ်နွေးမှာပဲ’ ဟုရေရွတ်သဖြင့် ဂရုဏာသက်သွားပြီး ၎င်းတို့အတွက် ၁၂ ကျပ်တန် ဝမ်းစောင်နှစ်ထည် ဝယ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ခြံထဲကျန်ခဲ့သော လက်သမား၊ မာလီ၊ အခြားယာဉ်မောင်းများပါ သတိရသဖြင့် အိမ်ဖော်မလေးအတွက်ပါ ရှစ်ထည် ဝယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သာဓုက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ မော်တော်ကားပစ္စည်းတိုက်သို့ ထွက်သွားပြီး အချို့ဝယ်သည်။ လိုအပ်သည်များကို မှာထားခဲ့ပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လာရာတွင် ကားနောက်ပိုင်း၌ တပည့်များသည် ၎င်းတို့အတွက် ဝယ်သောစောင်နှင့် သာဓုကလေးများအတွက်စောင်ကို ယှဉ်၍ ကြည့်နေကြ၏။

ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိ ပြောနေသည်။ ဟိုအသား ကိုင်ကြည့်လိုက် ဤအသားကိုင်ကြည့်လိုက်၊ မျက်နှာထားလည်း အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ မဲ့လိုက်ရွဲ့လိုက် လုပ်နေကြသည်။ သူတို့ကို ဈေးနည်းသော စောင်ဝယ်ပေးသည်ကို ကျေနပ်ပုံမရ။

om"k v10g;0w,f

ခြံသို့ပြန်ကြသည်။ သူတို့အမှုအယာကြောင့် လက်ဖက်ရည်
သောက်ချင်စိတ်ပင် ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ။ တစ်လမ်းလုံး
သာဓု စဉ်းစားသွားသည်။ သူတို့၏ငြိုငြင်မှုကို သာဓု စေတနာ
မကွက်၊ သို့သော် စိတ်မကောင်း။

ယခုကဲ့သို့ အပိုသက်သက် ဝယ်ပေးခြင်းကို အကျင့်မလုပ်ခဲ့
လျှင် ဘာမျှ ပြဿနာ ပေါ်မည်မဟုတ်။ သူတို့အနေဖြင့် အခမဲ့
အပို (ဆုကြေး) သဘောရသည်ကို သဘောမပေါက်။ ရှင်း
လင်းအောင် ပြောရန်လည်း သာဓု စကားရှာမရ။ ဝယ်ပေးမြဲ၊
ကျွေးမြဲပင် နေခဲ့သည်။

ထိုနေ့ကမူ သာဓု အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ခြံထဲ
ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီပင် မောင်သက်နောင်က ကားရိုက်ရန်
လူစုံနေပြီ။ အသင့်ဖြစ်ပြီဟု လာပြောသဖြင့် ထလိုက်သွား
သည်။

စတုဒီယိုထဲတွင် မောင်ဝဏ္ဏက အသံဖမ်းရန် စမ်းသပ်နေ
သည်။ အသံဖမ်းခွက် ပြင်ထားသော ကားရိုက်မည့်အတွင်းခန်း
ကုလားထိုင်များတွင် တပည့်ငါးယောက် စောင်ကိုယ်စီကိုင်၍
ကြည့်ရင်းက သာဓုကို အပြစ်တင်စကား ပြောနေကြသည်။
တိုးတိုးတိတ်တိတ် အတင်းပြောသကဲ့သို့ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်
သော်လည်း အသံချဲ့ ရီကော်ဒါ စမ်းနေသဖြင့် မိုက်ကရိုဖုန်းမှ
တဆင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားနေရသည်။

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k vl0g;0w,f

‘သူ့သားသမီးနဲ့ ယောက္ခမအတွက် စပါယ်ရှယ်ပဲ၊ ဗန္ဓုလ
စောင်၊ တို့ဖို့တော့ ဖွတ်ချိုး အပေါစား’

‘ဒါတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ခုဆိုရင် ဆရာက သူ့မိန်းမနဲ့ သီးစုံ
နွားနို့ဝင်သောက်တယ်၊ တို့တော့ ကြံရည်သောက်တဲ့’

‘ပြောမနေနဲ့တော့၊ တန်းတူညီမျှ အခွင့်အရေးဆိုတာ ဆရာ
မှာ မရှိတော့ဘူး’

ထိုစကားများကြောင့် မောင်ဝဏ္ဏတို့လည်း စိတ်မကောင်း
ကြ၊ ရီကော်ဒါအနီးတွင် ရှိနေသော ဦးကြယ်နီ၊ ကောလိပ်ဂျင်
နေဝင်းတို့လည်း ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသော အမူအရာဖြင့် သာဓုကို
ကြည့်နေကြသည်။

မဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဝင်ငွေကလေး ဖြောင့်လာလေ၊ အရင်း
ရှင်စိတ် ပေါက်လာလေပေါ့၊ ပြီးတော့’

သာဓု စကားဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ အတွင်းဘက်
အခန်း ထိုအလုပ်သမားများရှိရာသို့ အပြေးဝင်သွားပြီး

‘အေး၊ ဆရာ အရင်းရှင်စိတ် ဝင်နေပြီ၊ စိတ်ချ၊ နောက်ကို
ဘာမှ အပိုဝယ်မပေးတော့ဘူး၊ ကျွေးလည်း မကျွေးတော့ဘူး၊
မင်းတို့အိမ်က မုန့်ဖိုးယူခဲ့ကြ’

အားလုံး ငြိမ်နေသည်။

‘မကြာမကြာ မင်းတို့ပြောတာတွေ၊ ငါ သတင်းရပြီးပြီ၊
မင်းတို့ကို မိုးတွင်းဆိုထီး၊ နွေဆို စွပ်ကျယ်၊ ဆောင်းတွင်း

om"k v10g;0w,f

အနွေးထည် ဒါတွေ ဝယ်ဝယ်ပေးတာကိုပဲ မင်းတို့က ပြော
တယ်။ ခိုင်းကောင်းအောင် ပေးတာ ကျွေးတာပါကွာတဲ့။ ဘယ်
လောက်စော်ကားတဲ့ စကားလဲ’

ငုံ့နေကြသည်။

‘ခု ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားတယ်။ သားသမီး ယောက္ခမ
တွေ အကောင်းစား ဝယ်ပေးတယ်။ မင်းတို့တွေ အပေါ်စား
တဲ့။ နေစမ်းပါဦး။ ငါက စေတနာနဲ့ အပိုဝယ်ပေးတာ။ ငါ့ သား
မယား ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တန်းတူ မင်းတို့က လိုချင်တယ်ဆိုတော့
ဘာလဲ’

သူတို့အားလုံး ရုတ်တရက် မော့အကြည့်

‘ငါ အပြင်သွား အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အမောပြေ
ငါ့မိန်းမကို ငါနမ်းတယ်။ အဲဒါ မင်းတို့ကိုကော တန်းတူ နမ်း
ခွင့်ပေးရဦးမှာလား’

သာဓု ဦးနှောက်ခြောက်၏။ မည်သည့်ထောင့်က ထွက်လာ
သည့်စကားဟူ၍ မသိ။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောပြီး ထွက်
လာခဲ့သည်။ အဆုံး၌

ထိုနေ့က ကားရိုက်ပျက်သွားချေသတည်း။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

စုတ်ပြတ်နေသော သူငယ်ချင်း

နာမည်ကြီးပြီး လူစည်ကားနေသော မြန်မာရုပ်ရှင် ဇာတ်ကား တစ်ကားကို ကြည့်ရန် သာဓု ရံထဲ ဝင်သွားသည့် အချိန်၌ အချိန် ကိုက်ထားသည့်အလား သာဓု ထိုင်မိသည်နှင့် မီးများ မှိတ်သွား၏။

စပြုလေပြီ။

ခရီးသည်တင် မော်တော်တစ်စီးပေါ်တွင် ပါလာသော အသက် ၆၀ နီးပါးအရွယ် ဘကြီးသည် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင် နေသည့် လူငယ်လူချောတစ်ဦးကို ခရီးသည်ချင်းအဖြစ် စကား စပြော၏။ အဘယ်သို့ သွားမည်၊ အဘယ်မှာ နေသည်တို့ကို မေး၏။

လူငယ်ကမဖြေ ကြောင်တွေတွေ လုပ်နေသည်။ ကြည့်ရ သည်မှာ စိတ်မနှံ့သလိုလို အသွင်မျိုး ရှိသဖြင့် ထိုဘကြီးက သနားသွားကာ သူ့အိမ် ခေါ်သွား၏။

om"k v10g;0w,f

ဘကြီးတွင် မြေးအပျိုမလေး ခပ်ချောချောတစ်ယောက် ရှိသည်။ စိတ်မနံ့သော လူငယ်သည် လှပသော ကောင်မလေးကို မူ အထူးစပယ်ရှယ် စိုက်၍ကြည့်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဘကြီး အပြင်သွားမည်ပြုစဉ် လူငယ်အား မှာကြားနေသော စကားအဓိကမှာ

‘မင်းညီမလေးကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါကွာနော်’

သို့ပြောပြီး ထွက်သွားသည်နှင့် သာဓုလည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ ထထွက်ခဲ့လေတော့၏။ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာခြင်းကား မဟုတ်။ အပြင်ရောက်သည်အထိ ၃ ချက်မျှ ‘တောက်’ ခေါက်မိသေးသည်။

ဇာတ်အစကတည်းက အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ကားကို ဆက်ကြည့်နေလျှင် ပို၍ကဲ၍သာ ဒေါသဖြစ်နေချိန်မည်။ ဤစာရှုသူ အိမ်တွင် သမီးပျို တူမပျို ချောချောကလေး တစ်ယောက် ရှိသည် ဆိုပါစို့။ တစ်ဖန် ခရီးသွားရင်း စိတ်မနံ့သော (ဝါ) ဘယ်က ဘာကောင်မှန်း မသိသော သူခိုးဓားပြသားလော၊ သုဘရာဇာသားလော၊ ဘာဆို ဘာမျှ မသိရသေးသော လူ၊ လူချောတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းတွေ့ ချက်ချင်း သနားပြီး ချက်ချင်း အိမ်ခေါ်သွားမည်လော။

စောစောက ရုပ်ရှင်ထဲမှ ဘကြီးသည် သူ့အိမ်တွင် သူနှင့် မြေးမလေးမှလွဲ၍ အဖော်အလှော်မရှိ။ သို့ပါလျက်လည်း သူ

om"k vl0g;0w,f

အပြင်သွားရာတွင် မြေးချောကလေးကို အရူးနှင့် နှစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့သည်။ ပါးစပ်ကလည်း အလွန်စိတ်ချစွာဖြင့် ပြောလိုက်သေးသည်။

‘ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါကွာ’ ဟု။

ရုပ်ရှင်၊ စာပေ စသည်တို့မှာ အများပြည်သူတို့၏ အမြင် တွင် သင်ခန်းစာယူစရာ၊ ဗဟုသုတ ရဖွယ်ရာများ ဖြစ်သင့် သည်။

ယခု သာဓု ကြည့်ခဲ့ရသည့် ကားမျိုးကို အတု နမူနာယူ၍ အပျိုရှင်များ အရူးကိုသနားပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာခဲ့သော်

‘မြတ်စွာဘုရား’

ရုံထဲမှာထွက်လာရာတွင် တစ်လမ်းလုံး စိတ်ညစ်လာသည်။

သာဓု အစီအစဉ်မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေစဉ် မော်တော်ကားကို အကြောင်းမဲ့ ရပ်မထားဘဲ အိမ်မှလူများ သွားလိုရာသွားရန် ပြန်လွှတ်လိုက်၍ နောက်ထပ် နှစ်နာရီမျှ စောင့်ရဦးမည်။

ထိုအချိန်ကို အလဟဿမဖြုန်း၊ မိတ်ဆွေ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကြည်စိန်နှင့် စကားသွားပြောလျှင် အကျိုးရှိမည်ဟု သာဓု မိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထောင့် အောင်တေဇ ရုပ်ရှင်တိုက်ဘက်

သို့ လျှောက်လာစဉ်

‘ဟေ့ ဖေသန်း’

om"k v10g;0w,f

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လူတစ်ယောက် သာဓုရှေ့တွင် စွေခနဲ
လာရပ်ပြီ:

‘ဘာလဲကွ မင်းက မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားမလို့လား’

သာဓု အဝေးကြည့်မျက်မှန်ဖြုတ်၍ ကြည့်လိုက်မှ

‘ဟာ၊ မင်း နေဦး၊ ဟို ခင်မောင်ညွန့် မဟုတ်လား’

‘အေးလေ’

‘ဆောရီးပဲကွာ၊ မင်းသာ မခေါ်ရင် ငါ ဆက်လျှောက်သွားမိ
မှာ မျက်စိကလည်း ခွဲပြီးတာ မကြာသေးဘူးကွ’

‘ဒီလိုဆို ပြီးပါလေ့ကွာ၊ ဟဲဟဲ ငါက ငါ့အခြေအနေ စုတ်
ပြတ်နေလို့ နှုတ်မဆက်တာလားလို့’

‘ဒီမှာ ခင်မောင်ညွန့်၊ ငါ့ကို ဒီလိုထင်ရင် မင်း ခွေးနဲ့ညား
တာထက် မှားသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား’

‘ဟား ဟား’

‘ခု မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ညားနေ
တယ်ဆို၊ ကလောမှာပဲလား’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ဒါတွေ မင်းဘယ်လိုလုပ် သိလဲ’

‘ငါ ကျွန်ထီးရိုးသွားတော့ သောင်းတင်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့ကြတယ်၊ အဲဒါ သူ့ဆီမှာပဲ တည်းခိုစားသောက်ရင်း
ကျောင်းသားဘဝအကြောင်း ပြောရာက မင့်အကြောင်း မပါရင်
မပြည့်စုံဘူး ဖြစ်မှာပေါ့’

om"k vl0g;0w,f

သူ တွေသွားသည်။

‘လာကွာ၊ တစ်ခုခုစားရအောင်’ ဟု သာဓုက အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲခေါ်သွားပြီး စားကြသောက်ကြရင်း သာဓု သူ့ကို အကဲခတ်သည်။

သုံးမိနစ်ခန့်အတွင်း ဆိတ်သားပစ် နှစ်ခုကုန်ပြီး လက်ထဲတွင် တစ်ခုက ထက်ဝက် ကိုက်စားပြီးနေပြီ။ ကြည့်ရသည်မှာ သူ အတော်ကလေး ဆာနေပုံရသည်။

သာဓုမှာမူ အိမ်က ထမင်းစားလာသူဖြစ်၍ မဆာ။ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီလည်း ဖြတ်ထားစေကာမူ သူ့အဖော်ရအောင် လက်ဖက်ရည် နှစ်ယောက်တွက် မှာသည်။ ဒီကောင် စားရဲသောက်ရဲရှိအောင် သာဓု သူ့စားတိုင်း လိုက်စားသည်။

ဆိတ်သားပစ် ၄ ခု၊ ပူတင်းကိတ် တစ်ခုနှင့် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်။ သာဓုမှာလည်း ဗိုက်အတောင့်သားနှင့် အောင့်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းသည် လမ်းပေါ်တွင် ဆုံမိစနှင့်မတူ။ ယခု ပို၍ ကြည်လင်လာသည်။

သူသည်လည်း ဝမ်းတောင့်တင်း အနေရမရှင်းသကဲ့သို့ အပျင်းလိမ်သလို အညောင်းဆန့်သယောင် ပုံအမျိုးမျိုး လှုပ်ရှားရင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်။

om"k vl0g;0w,f

သာဓု သူနှင့် အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် ပဉ္စမတန်းမှ စ၍ တွေ့ကြသည်။ သူ့နာမည် ခင်မောင်ညွန့်။ ၆ တန်း ရောက်သောအခါ သူ အမည်ပြောင်းသည်။ အောင်စိုးဟု။ သို့သော် နှုတ်ကျိုးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ခင်မောင်ညွန့်ဟုပင် ခေါ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်။

ထိုကာလ ထိုသမယက ခင်မောင်ညွန့်၊ သောင်းတင်၊ ဖေ သန်း၊ ကင်ဆန်း၊ ဝှမ်ဟို တို့သည် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ။ ထိုအထဲတွင် ခင်မောင်ညွန့်သည် အချမ်းသာဆုံး၊ အဆင်းရဲဆုံး မှာ သာဓု။

ခင်မောင်ညွန့်သည် မုန့်စားလွတ်သည်နှင့် သာဓုတို့ လေး ယောက်ကို အတင်းဆွဲပြီး မုန့်စားတန်းထဲ ပြေးဝင်ရာဝယ် လေးကြိမ်စားကြလျှင် နှစ်ကြိမ်ကို ခင်မောင်ညွန့်က ကျွေးပြီး ကျန်အကြိမ်များအတွက် အခြားသူငယ်ချင်းများက ပေးသည်။ ကျွေးသည်။ သာဒုက ပေးရသည်မရှိ။ ဇွတ်ပေးလျှင်လည်း လက်မခံကြ။ ပိုက်ဆံကို စာအိတ်အတွင်း အတင်း ပြန်ထည့် ပေးကာ

‘ဘာလဲကွ၊ မင်းက သူဌေးသားလား’ ဟု ခင်အောင်ညွန့်က ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောတတ်၏။

သာဓုက ပါသမျှ ပိုက်ဆံသာ ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ စင် စစ် မလောက်ငှ။ သူငယ်ချင်း ငါးယောက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ထိုင်လိုက်လျှင် အနည်းဆုံး ငါးမူးခန့် ကျသည်။ သာဓုတွင် ပါသည်မှာ အများဆုံး သုံးပဲ။ ဤသည်မှာ သာဓု၏ ကျောင်း မုန့်ဖိုး။ ထမင်းနှင့် လမ်းစရိတ် အပါအဝင်နှင့် ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာသောနေ့။

ခင်မောင်ညွန့်သည် ငွေအရွှင်ဆုံး။ တစ်ခါတစ်ရံ လေးငါး ကျပ်အထိ ပါလာသည်။ မိဘက ပရိက္ခရာကုန်သည်။ ညီအစ် ကို မောင်နှမများက အရာရှိ၊ အရာခံများ၊ ဆရာဝန်များ။

သူ သာဓုကို အလွန်ချစ်သည်။ ဆင်းရဲသောကြောင့်လည်း သနားသည်ဟု ဆိုသည်။ ပညာကြိုးစားသဖြင့်လည်း သူ သာဓုကို လေးစားသည်။ ခင်မောင်ညွန့်သည် အဝတ်အစား အဆန်းအပြား ပေါ်လာလျှင် သူ၏ ခါးပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

သာဓု ကြိုက်တတ်သောအရောင် မီးခိုးရောင် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် အစင်းအကွက်ဆိုလျှင် သာဓု သဘောကျစွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိ တတ်သည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘာကြည့်တာလဲကွ၊ ငါ့အင်္ကျီ လှလို့လား’
‘မဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်လို့’

သူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။ နောက်နေ့ဆိုလျှင် ထို အဆင်အတိုင်း ရှုပ်တစ်ဝတ်စာ ပါလာပြီး သာဓုကို အတင်းပေး တော့၏။

om"k v10g;0w,f

တစ်ကြိမ်က အဝတ်အစားနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်မိကြ ရာမှ သာဓုသည် အသားမည်းသူဖြစ်၍ မီးခိုး၊ ချော့ကလက် ရောင်၊ အစင်းအကွက်နှင့် အဖြူသက်သက်သာ ကြိုက်ကြောင်း ပြောမိရာ သူဝတ်ရန် ထိုအဆင်မျိုးဝယ်တိုင်း သတိတရ သာဓု အတွက် ဝယ်လာလေ့ရှိသဖြင့် သာဓု အလွန်အားနာခြင်း ဖြစ်ရ ၏။ ငြင်းပြန်လျှင်လည်း သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြန်ချေသည်။

‘ဒီမှာ ဖေသန်း၊ ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်း ခုလို ဆင်းရဲ တာကိုပဲ ငါ ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်နေပြီ’

သာဓု နားထဲသို့ သူ့စကားလုံးများ အစဉ်လိုက်မဟုတ်ပဲ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်သွားသကဲ့သို့သော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစား လိုက်ရ၏။

‘မင်း ဝမ်းနည်းချင် ဝမ်းနည်းမယ်၊ စိတ်ဆိုးချင် ဆိုးမယ်’
အမှန်လည်း သူ့စကားကို သာဓု မကျေနပ်။

‘အေး၊ သဘောက ဒီလိုကွ၊ မင့်ကို ငါ ချစ်တယ်၊ ညီရင်း အစ်ကိုလိုပဲ ချစ်တယ်၊ ပေးချင် ကျွေးချင်တယ်၊ တကယ်လို့ မင်းသာ ငါ့လိုပဲ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်ဆိုရင် ငါ့ဆန္ဒ ပြည့်ပုံမလား၊ အဲ့ဒါပါကွ’

ပြောသည့်အတိုင်းပင်လျှင် ခင်မောင်ညွန့်သည် သာဓုကို ဂရုစိုက်သည်။ သာဓု မျက်နှာညှိုးနေလျှင် ဘာဖြစ်သလဲ ဆို

om"k v10g;0w,f

သည်ကို အူယားဖားယား မေးတတ်သည်။ အရေးတယူ ရှိလှသည်။

ယခု သာဓုက ကျွေးရသည့်အလှည့် ကြုံလာသည်။ သူ အားပါးတရ စားသည်။ သူပြောသည်ထက် မလျော့သော ဝမ်းသာခြင်းမျိုးဖြင့် ဝမ်းသာရသည်။

ယင်းသို့လျှင် ခပ်သုတ်သုတ်တွေးရင်းက သူ့ကို သာဓုအကဲခတ်သည်။ စောစောက လမ်းပေါ်တွေ့စဉ်ကထက် ပို၍ အခြေအနေ ဆိုးလှကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ဝတ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အရောင်အဆင်း ပျောက်နေပြီ။ သာဓု ကြိုတ်တတ်သော မီးခိုးရောင်မျိုးလော သို့မဟုတ် နကို အဖြူကို ထပ်တလဲလဲဝတ်ပြီး ထပ်တလဲလဲ ဖွပ်ရသောကြောင့် ကြေးရောင်သမ်းနေခြင်းလော တွက်၍မရ။

အပြင်တွင် တွေ့စက အမှတ်တမဲ့ ရှိခဲ့သောလည်း ယခု ဂရုစိုက်မိသောအခါ သူ့အင်္ကျီကော်လာသည် ထောင့်လေးများ ဖွာနေပြီဖြစ်၏။ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ချိတ်ထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ် နှုတ်ခမ်းမှာလည်း အဆင်ကွဲအသားဖြင့် ပိုးချုပ်ထားသည်။ သူ့အခြေအနေမှာ တစ်မြို့တစ်နယ်မှ လာပါလျက် အပေါ်အင်္ကျီကလေးမှ မပါလာသည်မှာ ပို၍ ရင်နာဖွယ် ဖြစ်ရ၏။

om"k v10g;0w,f

သာဓု သို့ တွေးနေစဉ် အလိုက်အတန် ခင်မောင်ညွန့်သည် ဗိုက်တင်း ၍ အိပ်ချင်နေပုံရ၏။ အိပ်ပျက်ခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မျက်လုံးများသည် ခပ်မှေးမှေး အနေအထားဖြင့် နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်သန်းနု ပြက္ခဒိန်ပုံ ကို ကြည့်ငေးနေသည်။

သာဓု ဧည့်ခံခြင်း၌ တစ်ခု လိုနေသည်ကို သတိရသဖြင့် ဒူးယားတစ်ဖူးမှာပြီး ချက်ချင်းဖောက်၍ သူ့ကိုလှမ်းပေးရင်း (သာဓု ဆေးလိပ်ဖြတ်ထားသော်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ) တစ်လိပ်ယူမီးညှိရန် ထလိုက်စဉ် သူက ကြေးမီးခြစ် ထုတ်ပေး၏။ လှမ်းယူ၍ အဖုံးဖွင့်လိုက်စဉ် လက်ချော်ပြီး အဖုံးက ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျသွား၏။

သာဓု အောက်ငုံ့၍ ကုန်းကောက်လိုက်သည်တွင် ရင်ထဲ၌ နင့်နှင့်ကြီး ဖြစ်သွားရပြန်၏။ သူဝတ်ထားသော လုံချည်မှာ အကွက် အဆင် လုံးဝပျောက်နေသည်။ နခမ်းများမှာလည်း ခွေးသွားစိတ်လို အပြတ်ပြတ်နှင့်။ ဖိနပ်ကို ကြည့်မိပြန်လည်း ဂျပန် ခြေညှပ်ဖိနပ်။ ခြေမနေရာချိုင့်ပြီး ဖနောင့်တစ်ခြမ်း ပြတ်နေသည်။

သာဓု ပြန်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ် မီးညှိသည်။ သူ့ကိုပါ မီးဆက်ပေးရာ သူ စီးကရက်ကို ညှိပြီး အားရပါးရဖွာပြီး ခေါင်းမော့၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k v10g;0w,f

တစ်ချိန်သော ဆောင်းတွင်းကာလ ခင်မောင်ညွန့်သည် အလွန်လှပသော သမင်ရင့်ရောင်တွင် အနက်ကျဲကျဲ ဖောက်ထားသော ဆွယ်တာလက်ပြတ်ကလေး ဝတ်လာသည်။ အဆင်မှာ မှန်ကူကွက်၊ ရက်ရက်စက်စက် လှသဖြင့် သာဓု ကိုင်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်သွားသည်နှင့် ခင်မောင်ညွန့်သည် ဆွယ်တာကို ချက်ချင်းချွတ်၍ သာဓုကို ဝတ်ခိုင်း၏။ သာဓုက ခေါင်းခါသောအခါ မျက်ရည်များပင် လည်လာပြီး

‘မင်း တကယ်မယူဘူးလား၊ အေး၊ မင်းမယူရင် ငါလည်း မဝတ်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နံပြားဖိုထဲကို ပစ်လည့်လိုက်မယ်’

ဒီကောင်က ပြောလျှင် ပြောသလို လုပ်တတ်သည်ကိုသိ၍ သူ့အကြိုက် လိုက်လိုက်ရတော့၏။

‘သူငယ်ချင်း ကိုယ်သွားမယ်ကွာ’

ပြောပြောထထ ထပြီး အပြင်ထွက်သွားသဖြင့် သာဓုက လက်ဖက်ရည်ဖိုးများ ရှင်းကာ ပါသည့်ငွေများ စစ်ကြည့်၏။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး လက်ကျန် သုံးရာနှင့်ရှစ်ကျပ်ရှိသည်။

အပြင်ရောက်သော် ခင်မောင်ညွန့်က လက်ဆန်တန်း၍ နှုတ်ဆက်ဟန်ပြုရင်း

‘ကဲ ကြုံတဲ့အခါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ငါသွားမယ်’

om"k vl0g;0w,f

သာဓုကပါ လက်လှမ်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ် လိုက်သည်နှင့် ခင်မောင်ညွန့်သည် သူ့လက်ကို အပေါ်သို့ မတင်ကာ ခါးလောက်ဆီအရောက်၌ ဖြန့်ကြည့်၏။ ငွေစက္ကူ ၁၀ ကျပ်တန်အရွက် ၃၀ အထပ်လိုက် တွေ့ရသည်နှင့် သာဓု ကို တွေ့ကြည့်သည်။

နောက် ဆတ်ခနဲ သာဓုလွယ်အိတ်ကို ဆွဲကာ ငွေစက္ကူများ ထိုးထည့်ပြီး လှည့်ခနဲ ထွက်သွားလေတော့သဖြင့် သာဓုမှာ မသေချာ မရေရာသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို အနင့်သား ခံစား လိုက်ရ၏။

ထိုနေ့သည် ဗေဒင်စကားနှင့် ဆိုရသော် ပြဿဒါးမလွတ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံ ဝင်ကတည်းက စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရပြီး တစ် ဖန် ခင်မောင်ညွန့်နှင့် ပြဿနာကြုံရသည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ဆင်းရဲသော အခြေအနေရောက်နေသူ ခင်မောင်ညွန့်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဘာ စကားကလေးမျှ မဟဘဲ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ခပ်စိမ်းစိမ်း မဟုတ် သည့်တိုင် ၂၅ ရာ ခိုင်နှုန်းခန့်သော အပြုအမူဖြင့် ငွေ ၃၀၀ ကျပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ဇွက်ခနဲ ပြန်ထည့်ပြီး သုတ်ခြေတင် ထွက်သွားပါသနည်း။

ခင်မောင်ညွန့်သည် တစ်ချိန်က ပေးကမ်း စွန့်ကြဲသူအဖြစ် ချမ်းသာခဲ့ပြီး ယခုပြန်လည်၍ အလှည့်ကြိုကာ (အသနားခံ)

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ဖြစ်ရ၍ အရှက်ကြီးရှက်ကာ သာဓုကိုပင် မျက်သွားသလော။
တစ်နည်းအားဖြင့် သာဓုကို စိတ်မခု။ သူ့ဘဝကိုသူ နာကြည်း
စိတ်ထိခိုက်သွားခြင်းလေလော။ မည်သို့ဖြစ်စေ ယခု အဖြစ်
အပျက်ကို သူ တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

သာဓုဘက်မှ စဉ်းစားလျှင် ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်အနေ
ဖြင့် ကူညီသည်ကို မခါးတခါး ငြင်းပယ်သွားသဖြင့် လျှပ်စစ်
ကို ကိုင်မိသလို တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ရှက် ရှက်သွားသည်။
သာဓုသော်လည်း ဤအတွက် တစ်သက် မေ့နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။
ထိုအထဲမှပင် ရလိုက်သော သင်ခန်းစာသည်ကား ထိုနေ့မှစ၍
လူလူချင်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသမှု ပြုရာ၌ အလုအယက်
မျှော်ခေါ်စဉ်းစား ၍ လူဝါးဝရန် ဖြစ်ချေ၏။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

ဥပဒေ စိုးမိုးရေး

‘ရပ်ရွာ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးသည် မူလမထမ’

အရပ်သား နိုင်ငံရေးပါတီများ ပူးပေါင်း၍ ဖွဲ့စည်းထားသည့် (ဖ ဆ ပ လ) တပ်ပေါင်းချုပ်တွင် ‘တည်မြဲ’၊ ‘သန့်ရှင်း’ ဟူ၍ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသောကြောင့် နိုင်ငံရေး မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုများ ရှိလာသည်။ တစ်ဖွဲ့ကို တစ်ဖွဲ့က ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့လာသည်။

နိုင်ငံရေး တပ်ပေါင်းစုအတွင်း နှစ်ခြမ်းကွဲသည်ကဲ့သို့ပင် အစိုးရအဖွဲ့တွင်လည်း နှစ်ပိုင်းကွဲပြီး လွတ်တော် အမတ်များ တွင်ပါသူလူငါ့လူ ဖြစ်လာသည်နှင့် အုပ်ချုပ်မှုယန္တရားပါ မချောမမွေ့ ဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့် ရွေးကောက်ပွဲအသစ်တစ်ရပ် ပြုလုပ်ရန် အကြောင်းပေါ်လာသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ ဆိုသည်နှင့် နှစ်ခြမ်းကွဲအစိုးရကို နှစ်ဘက်စလုံးက မယုံကြည်။

om"k v10g;0w,f

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအား အိမ်စောင့်အစိုးရ အဖြစ် ဖွဲ့စေကာ ရွေးကောက်ပွဲကျင့်ပရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။

ထို အိမ်စောင့်အစိုးရ အုပ်ချုပ်သော အချိန်ကာလအတွင်း အထက်ပါဆောင်ပုဒ် (ဝါ) ကြွေးကြော်သံသည် မြန်မာတစ် ပြည်လုံး လျှံသွားသည်။

သာဓု အလွန်ကြိုက်သွားခဲ့သည်။

‘ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးသည် မူလ ပထမ’

ထိုဆောင်ပုဒ်အတိုင်းပင် တိတိကျကျ ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ဖဆပလ ဟူ၍ တပ်ပေါင်းစု တစ်ခုတည်းအဖြစ် တန်ခိုးထွား နေစဉ်က အတိုက်အခံ အဖွဲ့သားများကို ခြုံခိုတိုက်ခိုက် သတ် ဖြတ်ခဲ့သူများကို ဖဆပလ က မသိကျိုးကျွန် ပြုခဲ့သည်များကို အိမ်စောင့်အစိုးရက စုံစမ်းထောက်လှမ်း ဖမ်းဆီး ရုံးတင်အပြစ် ပေးလိုက်သည်များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

‘ဥပဒေ စိုးမိုးရေး’

ထိုစဉ်က အိမ်စောင့်အစိုးရသည် ဟိုပါတီ သည်ပါတီ သူ့ လူ ငါ့ဘက်သား မခွဲခြားပဲ တရားမျှတစွာ အရေးယူခဲ့သည်။ ရွေးကောက်ပွဲကိုလည်း တရားမျှတစွာ ကျင့်ပေးခဲ့သည်။

တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးသည် မူလပထမ။

သာဓု ကြိုက်သည်။

om"k vl0g;0w,f

သာဓုသည် တရားဥပဒေကို အလွန်ရိုသေသည်။ စည်းကမ်းကို အလွန်လေးစားသည်။ သာဓုပါဝင်သော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုတွင် စည်းကမ်းဥပဒေက တားမြစ်ထားသည်ကို ကျူးလွန်လာလျှင် ထသတ်သော်မှ သတ်စေရ သာဓု ကာကွယ်သည်။ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိ၏။

သာဓုနှင့် ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ အမြင်မတော် အကြားမလျော်လျှင် သာဓု ပါဝင်စမြဲ။ စောဒက တက်စမြဲ။ ဤစာအုပ်တစ်နေရာရာတွင် ကမ္ဘာ့ ထိပ်ထိပ်ကြံ ခေါင်းဆောင်ကြီးများကိုပါ သာဓုလှမ်း၍ ဝေဖန်ထားသည်များ တွေ့ရချိမ့်မည်။

သတိတရ ဖော်ပြ အသိပေးချင်ပါသေး၏။

တစ်ချိန်က သာဓုနှင့် သော်တာဆွေ၊ စိန်ခင်မောင်ရီတို့ မအူပင်မြို့သို့ စာပေဟောပြောပွဲ ထွက်လာခဲ့ကြလျက် ညဘက် သာဓုဟော၍အပြီး ပွဲသိမ်းခေါက်ဆွဲ စားနေကြစဉ် ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့ ရောက်လာကြကာ

‘စောစောကလေး ဆရာကြီးရဲ့သား ကိုဝဏ္ဏရိုက်တဲ့ ‘ကတ္တီပါ ဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်း’ ဇာတ်ကား တီဗွီကလာတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော်တို့ ဒီတရားပွဲရောက်နေလို့ မကြည့်လိုက်ရဘူး’

ကြားရသော သတင်းသည် ဝမ်းသာစရာ။ တနည်းအားဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကူး၍ ပြသောကြောင့် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်သော်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

လည်း ထိုအတွေးများ ပေါ်မလာ သာရ ခိုင်းခနဲ ဒေါသထွက် လာသည်။

ရုပ်ရှင်သည် အနုပညာဝင်ပစ္စည်း။ အနုပညာဝင်ဖြစ်သော တေးကဗျာ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ စာပေ စသည်တို့ကို မည်သူမျှ မည်သည့်ပုံစံနှင့်မျှ ဆွဲယူအသုံးမပြုရ။ ဥပဒေက တားမြစ်ထားသည်။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေပြီးသည်နှင့် ယင်းတို့ကို ‘မူပိုင်ခွင့်ဥပဒေ’ က အလို အလျောက် အကာအကွယ် ပေးထားသည်။ မူလ ဖန်တီးသူ ပိုင်ရှင်မှလွဲ၍ (ဝါ) ပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုချက် မရလျှင် မည်သူယူသုံး သည်ဖြစ်စေ တရားစွဲနိုင်သည်။

သို့အလျောက် သာရ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်နှင့် မြန်မာ့ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနသို့ ကန့်ကွက်စာတစ်စောင်ရေးလိုက်သည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သာရ ကန့်ကွက်စာရေးလိုက်ပြီး နောက် နှစ်လသုံးလကြာသည်အထိ ထိုကိစ္စ ဂယက်ထသွားသည်။ အစည်းအဝေး ထိုင်ကြသည်။ အခြေအတင် ဆွေးနွေးကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တစ်ကားလျှင် ကူးယူပြသခ အဖြစ် ကျပ်ငွေ ၅၀၀ (ငါးရာ) စီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကတ္တီပါ ဖိနပ်စီးအတွက် ၅၀၀ ကျပ်ရသည်။ ထိုအလျင်က ပြခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားအားလုံးကိုလည်း ၅၀၀ ကျပ်စီပေးသည်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ကတ္တီပါ ဖိနပ်စီး နောက်ပိုင်းတွင် ပြသမျှသော ဇာတ်ကား တိုင်းလည်း ၅၀၀ ကျပ်စီ ရကြသည်။ ဤကိစ္စ၌ သာဓုသည် အမိုက်ခံ၍ (မဟုတ်မခံ) ရေးလိုက် ကန့်ကွက်လိုက်သည်၌ အမုန်းခံရစရာရှိသော် သာဓုတစ်ယောက်တည်း ခံရမည်။ စံစ ရာရှိလာသောအခါ အများစု ခံစားရသည်။

အဆုံးတွင် သာဓုလည်း အမုန်းမခံရပါ။ အစိုးရအဖွဲ့က လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းလိုက်သောကြောင့် ‘ဥပဒေ စိုးမိုးရေး’ ၏ အရသာ ပေါ်လွင်သွားချေသည် တမ့်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

အေးချို

သာဓုတွင် အလွန်ထူသော၊ အ သော၊ အလိုက်မသိတတ်သော
တပည့်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ယခုထိလည်း သူ့ရှိနေသေးသည်။

‘သူ့နာမည် အေးချို’

‘တဇာတ်ကန်း’ ဝတ္ထုဖတ်ဖူးသူများ ‘ဗိုလ်မြဒင်’ ဇာတ်ကား
ကြည့်ဖူးသူများ မှတ်မိကြပါလိမ့်မည်။ လူရွှင်တော် မြင့်ဖေကို
‘အေးချို’ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်အမည် ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ထိုမျှအထိ သာဓုသည် အေးချိုအား သံယောဇဉ် ကြီးနေခဲ့ရ
သည်။ အဘယ်မျှ ဆူပူကြိမ်မောင်းစေကာမူ အေးချို၏ မျက်
နှာမှာ ခပ်အေးအေး ခပ်ချိုချိုပင် ရှိနေတတ်သည်။ တစ်နေ့တာ
အတွင်း ၄-၅ ကြိမ် အဆူခံရလျှင်မူ သူ စိတ်ကောက်တတ်
သည်။ သို့သော် မျက်နှာကား ချိုမြိ၊ အေးမြ။

အေးချို သာဓုထံ ရောက်နေသည်မှာ ဂျပန်ခေတ်ကတည်း
က။ ပေါင်ဒါထုတ် အလုပ်သမားအဖြစ်။ နောက် ပုံနှိပ်တိုက်

om"k v10g;0w,f

အလုပ်၊ စာအုပ်ချုပ်၊ အနည်းဆုံး အနှစ်လေးဆယ်နီးပါးခန့် ရှိ
ခဲ့ချေပြီ။ ယခုထိလည်း ထူဆဲ၊ အ ဆဲ၊ အလိုက် မသိဆဲ။

တစ်ခါက သာဓု ထမင်းစားမကောင်း၍ မအူကုန်းတွင်
နံ့ပြားနှင့် ပဲဆိတ်သားဟင်း ဝယ်ခိုင်းရန် အေးချိုကိုခေါ်၍

‘မင်း မအူကုန်းနဲ့ အမဲဈေးလမ်းထောင့်က ကုလားထမင်း
ဆိုင် သိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကြီး’

‘အေး၊ အဲ့ဒီဆိုင် သွားစမ်း’

သို့ ပြောရင်းက သာဓု အိမ်ထဲဝင် ပိုက်ဆံနှင့် ချိုင့်ယူ၍
ပြန်ထွက်လာသောအခါ အေးချို မရှိတော့သဖြင့် နီးရာလူကို
မေးရာ ခုပဲ ထွက်သွားတယ် ဆိုသဖြင့် ကမန်းကတန်း လိုက်
အခေါ်ခိုင်းရ၏။

အေးချို ပြန်ရောက်လာပြီး။

‘မင်း ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ’

‘မအူကုန်း ကုလားထမင်းဆိုင်ဆို’

သာဓု မောသွားသည်။

‘မင်း ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ’

om"k v10g;0w,f

သူ အဖြေမပေး၊ ပြူးကြောင်ကြောင် လုပ်နေချေ၏။ သာဓု
လည်း သူ ယောင်နန လုပ်တတ်သည့်အကြောကို သိနေသည့်
အတိုင်း ထပ်ပြောလည်း မောရုံသာ ရှိမည်ဖြစ်၍

‘ရော့ ပိုက်ဆံနဲ့ ချိုင့်၊ ပဲ ဆိတ်သားဟင်း နှစ်ခွက်၊ နံပြား
နှစ်ချပ် သွားဝယ်၊ ဆိတ်သားမရလည်း ကြက်သား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’ နှင့် အေးချို ထွက်သွားလေပြီ။ ဆိတ်
ရော့ ကြက်ရော့ မရရင်ရော့ဟု ဘယ်သောအခါမှ ထပ်မေးလေ့
မရှိသော အေးချို။

‘အေးချို လာဦးဟေ့’

သူ အပြေးအလွှား ရောက်လာတတ်၏။ စာပုံနှိပ်စက် ရိုက်
လျက်တန်းလန်း ပုံနှိပ်မင်အနီ ကုန်သွားသဖြင့် သူ့အား မင်နီ
နှစ်ဘူး သွားဝယ်ရန် တံဆိပ်ရော အရောင်နံပတ်ပါ ရေးပေး
လိုက်၏။

လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ထွက်သွားပြီး ပို၍ အဟုန်ပြင်း
စွာ ပြန်ရောက်လာ၏။ သို့သော် လက်ထဲတွင် ဘာမျှပါမလာ။

‘ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဘာ ရေးပေးလိုက်တဲ့ မင်နီက နှစ်ဘူးမရှိဘူး၊ တစ်ဘူး
တည်းရှိတယ်တဲ့’

သာဓု အလွန်စိတ်ဆိုးသွားကာ

om"k vl0g;0w,f

‘ရှိသလောက် ဝယ်ခဲ့ပါလားကွ၊ ဒီမှာ စက်ရပ်ထားရတာ မင်းလည်းသိသားနဲ့၊ မင်း ခက်တယ်ကွာ၊ နည်းနည်းမှ အသုံး မကျဘူး’

စသည်ဖြင့် သာဓုက ဖိဆူသော်လည်း သူ့မျက်နှာ အေးချို နေသည်။ ပို၍ ဒေါသဖြစ်မလာမီ နောက်တစ်ခေါက် အော် ငေါက်၍ ရသလောက်ပင် ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရပြန်၏။

အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်လာသည်။ စက်ရိုက်နေသူအား မင်နီ ဘူး လှမ်းပေးရင်း အေးချို တီးတိုးပြောနေသည်။

သူပြောသည့် စကားများကို သာဓု မကြားရဘဲနှင့် ရိပ်မိနေ ကျ ဖြစ်၏။

‘ဘဘကြီးကဗျာ၊ ဘယ်တော့မှ သေသေချာချာ မခိုင်းဘူး၊ ဆူဖို့ပဲတတ်တယ်၊ ဟင်း၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြောချလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခွန်းတည်း ပြောချလိုက်ရင် ကိစ္စအပြတ်ပဲ’

ဤစကားသည် အေးချို၏ လက်သုံးဖြစ်၏။ အခြားသော တပည့်များက သာဓုအား ဤလို အေးချို ကြုံးဝါးထားကြောင်း မကြာခဏ ရယ်စရာသဘော ပြောပြတတ်၏။

‘ဘယ်လို ပြောမှာတဲ့လဲကွ’

‘မသိဘူးအစ်ကို၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ ဘဘကြီးကို တစ်ခွန်းတည်း ပြောချလိုက်ရင် ကိစ္စအပြတ်ပဲ ဆိုတာလောက် ပဲ သူပြောတယ်’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

အေးချိုကား ထိုသွား ဤသွား တိုတိုထွာထွာ အဝယ်ကိစ္စ များတွင်သာ ထူ၍ညံ့ပြီး အကင်းမပါးသူမဟုတ်။ အလုပ်လုပ် ရာတွင်လည်း စိတ်မောရလောက်အောင် ဖျင်းလှ၏။

အလုပ်ချင်း အတူတူ အခြားသူနှင့် ယှဉ်၍ သင်လိုက်လျှင် အေးချို ကျန်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပင်ပန်း ၍ အညောင်းပြေစေရန် တပည့်များအား အပြေးပြိုင်ခိုင်း၏။ ပထမဆု တစ်ဆုတည်းထား၍ ငါးကျပ်ပေး၏။

နှစ်ယောက်ပြိုင်လျှင် အေးချို ဒုတိယ၊ လေးယောက်ပြေးက ပဉ္စမ၊ (အကြောင်းသော်ကား ကလေးတစ်ယောက်ယောက်က ရောယောင် ဝင်ပြေးသဖြင့် ကလေးက စတုတ္ထ ချိတ်သွားသော ကြောင့်။)

တစ်ညသော် ရှုမဝဦးကျော်က (ရီးဂျင့် ရုပ်ရှင်ရုံ) တွင် ပြ နေသော အမေရိကန်ကား တစ်ကားကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။

အိမ်တွင်လည်း အလုပ်တစ်ခုက အရေးကြီးနေသည်၊ တ ပည့်အချို့လည်း ပင်ပန်းလွန်းလှ၍ အနားပေးထားကာ ထိုနေ့ ညအဖို့ သာဓုပင် ကိုယ်တိုင် ပုံနှိပ်စက်ရိုက်မည်ဟု ရည်မှန်း ထား၏။ သို့သော် ဦးကျော် ပြောလိုက်သော ဇာတ်ကားက

om"k v10g;0w,f

လည်း လူကြိုက်နည်းနေ၍ ၃ ရက်သာ ပြမည်။ ယနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ ဆိုသဖြင့် အလွန်ကြည့်ချင်သည်။

‘ကဲ အေးချို၊ ဒီည မင်းက ပြီးသင့်သလောက် ရိုက်ထားနှင့်၊ ဘာဘကြီးပြန်လာတော့ ဆက်ရိုက်မယ်’

ဤအလုပ်မှာ အလွယ်ဆုံးသော ဆေးလိပ်တံဆိပ် တစ်ရောင်တည်း ရိုက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အေးချိုရိုက်လျှင် သူများ ၁၀၀၀ ပြီးက သူ ၅၀၀လောက်ကား ပြီးနိုင်၏။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြီး သာဓု ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သည်။ ၁၀ နာရီခွဲသာသာတွင် သာဓု ပြန်လာပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် စက်ခန်းတွင်းမှ ဘာသံမျှ မကြားရ။ ချက်ချင်း အင်္ကျီလဲ၍ ဝင်ကြည့်သောအခါ အေးချို တခေါခေါနှင့် အိပ်ပျော်နေသည်။

သူအိပ်သည်မှာလည်း ကျကျနနမဟုတ်။ ပုံနှိပ်ရိုက်ပြီးစက္ကူများ အခြောက်လှမ်းသည့် စင်အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ကတ်သီးကတ်သပ် ဝင်အိပ်နေသည်။ ဗြက်တစ်တောင်သာသာမျှသာ ရှိသောကြောင့် မလူးသာ မလိုမဲ့သာ လိမ့်ကျလိုက်လျှင်လည်း သက်သာမည်မဟုတ်၊ အမြင့်က ငါးပေခွဲခန့် လူတစ်ရပ်နီးပါး။

သာဓု အလွန်ဒေါသဖြစ်သွား၏။ အလုပ်မပြီးသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ ကိုယ့်ဘေးအန္တရာယ်မှ မသိသာဆိုးဝါးလှသည့် ထိုအမှုအတွက် ဆွဲရိုက် ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း

om"k v10g;0w,f

အကြောင်း ထူးမည်ကား မဟုတ်။ ဤလို အသိဉာဏ် ခေါင်း
ပါးမှုနှင့် ရိုက်မိခဲ့ပေါင်းလည်း များချေပြီ။ သူကား ပြုပြင်သည်
မရှိခဲ့။

သူ အဘယ်မျှ ရိုက်ပြီးခဲ့သည်ကို စင်ပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါတွင်လည်း ၂၀၀ နီးပါးမျှသာ ရိုက်ပြီးသေးသည်။
'ဟင်း' သက်ပြင်းချကာ ကိုယ့်စိတ်သာ ကိုယ်ဖြေပြီး အေးချိုကို
လည်း ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ရတော့၏။

သာဓုဘာသာပင် ဝင်ရိုက်၍ ရွက်ရေ ၁၀၀ ပင် မပြီးတတ်
သေးမီ

‘ဗုတ်’

စာရှုသူ ရိပ်မိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်းပင် အေးချို လိမ့်ကျလေ
ပြီ။ ကမန်းကတန်း ပြေးထူရမည့် တာဝန်ရှိသော်လည်း သာဓု
စိတ်ဆိုးရှိန်မပြေသေးသည်တွင် ထင်သည့်အတိုင်း လိမ့်ကျလာ
ပြီဖြစ်၍ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စက်ရပ်ပြီး အရိပ်အကဲ ကြည့်
နေမိသည်။

အေးချိုကား လူးလဲထမလာ။ မျက်လွှာကို အသာမှေးဖွင့်
ကြည့်ပြီးမှ ပြန်မှိတ်လျက် စင်ပေါ်တွင် ညောင်းခဲ့သမျှ အပျင်း
လိမ် အညောင်းဆန့်ကာ အင်း ခနဲ တစ်ဘက်သို့လိုမ့်၍ ပြန်
အိပ်သွားသည်သာတည်း။

om"k vl0g;0w,f

သာဓုတွင် ဖုတ်ချက်၊ ဖုတ်ချက်နှင့် စက္ကူသယ်သော ကား
ကလေးတစ်စီးရှိ၏။ ဝင်ရိုးဘောများ ကွဲကုန်သဖြင့် အသစ်လဲ
ရန် အေးချိုနှင့် သာဓုတို့ အချိန်လုပြီး ဖြုတ်ကြကာ သာဓုက
ကွဲသွားသော ဘောများ သွားဝယ်မည်ဟု နမူနာအဟောင်းကို
စက္ကူနှင့်ထုပ်ပြီး

‘ကဲ ဘဘကြီးသွားမယ်၊ မင်းက အဲ့ဒီဝင်ရိုးတွေ ဆေးကြော
ပြီး သုတ်ထား၊ ဘယ်ညာလည်း မမှားစေနဲ့၊ စက္ကူနဲ့ကပ် သေ
သေချာချာ မှတ်နော်’ ပစ္စည်းများဝယ်ပြီး ပြန်လာသည်။ ကား
မရှိက ခရီးမတွင်သောကြောင့် အမြန်ဆုံးပြီးချင်သည်နှင့် ကား
နားထိုင်ကာ အလုပ်စကိုင်ရာတွင် ဝင်ရိုးနှစ်ခုစလုံး စက္ကူနှင့်
ပတ်၍ အမှတ်အသားနှစ်မျိုးစလုံး ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘လက်ဝဲ၊ လက်ယာ’

ဤလို မြန်မာစာနှင့်မဟုတ်။ တစ်ချောင်းတွင် ‘အာ’၊ အခြား
တစ်ချောင်းတွင်မူ ‘ဘီ’ ဟု အင်္ဂလိပ်စာလုံးများဖြင့် မှတ်သား
ထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် သာဓု ဦးနှောက်လည်သွား
၏။

အေးချိုသည် မြန်မာစာ ၄ တန်းလောက်သာ တတ်ပြီး အင်္ဂ
လိပ်စာဆို၍ သူငယ်တန်းလောက်ပင် သင်ဖူးခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း
သာဓု သိ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း အေ ဘီ စီ ဒီ စသည်တို့

om"k v10g;0w,f

ကား အမှတ်သညာအားဖြင့်သူသိနေ၏။ အင်္ဂလိပ်စကား ဆယ့်
လေးငါးလုံးလောက်လည်း ပြောတတ် ရွတ်တတ်နေသည်။

ပုံနှိပ်မင် အရောင်များနှင့် ပတ်သတ်၍ အခြားသူများ ခေါ်
နေကျကို သူပါ အလိုလို အလွတ်ရနေ၏။ ‘ပီးကော့ဘလူး’ ‘ဖို
တိုဘရောင်း’ ‘အောရင့်ချ်’ စသည့် မင်အရောင် အမည်များ။

လိုင်းဘလောက်၊ ဟပ်ဖတုံး၊ ကွိုင်ကွပ်၊ ကိုတေးရှင်း စ
သည်တို့အပြင် ချက်ပလက်၊ ဒေါ့ဂျစ်၊ ဗွီအိတ် စသည်လည်း
သူ မှတ်မိနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗမာစကားထဲတွင် အင်ပရက်
ရှင် မကောင်းဘူး၊ ပိုစေရှင် လွဲနေတယ် ဟူ၍လည်း ဖြီးတတ်၊
ဖြန်းတတ်သေးသည်။

‘ဟေ့ ဒီဝင်ရိုးတွေ ‘ဘယ်’ ‘ညာ’ မှတ်ပါဆိုတာ ဘာတွေ
ရေးထားတာလဲ’

‘ဘဘကြီးကလဲ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်ထားတာပဲ၊
ဟို ဟို ‘အာ’ ဆိုတာ ‘ရိုက်’ ‘ညာဘက်ဝင်ရိုး’

‘နို့ ဒီ ‘ဘီ’ က ဘာလဲ၊ ဒါဖြင့်’

‘ဟာ ဘီဆိုတာ ဘယ်ဘက်ပေါ့’

သာဓု ဖင်ထိုင်လဲသည်အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ
သည်မှာ မျက်ရည်ကျမတတ်။

နံနက်စောစော တစ်ခါတစ်ရံ သာဓုက ဆူသောအခါတွင်
လည်း အေးချို မျက်နှာ အချိုမပျက်။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

‘သွား’ ဟု အော်ထုတ်လိုက်သည်တွင်လည်း တစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ တီးတိုး ရေရွတ်သွားသည်။ သူ့လက်သုံးစကားအတိုင်း

‘ငါ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ရရင် ကိစ္စအပြတ်ပဲ’ ဟူ၍ပင် ဖြစ်မည်ထင်၏။

သူက အဘယ်သို့ တစ်ခွန်းတည်း ပြောချမည်ကို သာဓု သိ ချင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သူတို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းပင် မေး၍ မရသော စကားကို သာဓုက တီးခေါက်ကြည့်၍လည်း ရမည် မဟုတ်။

တစ်ကြိမ်တွင် သာဓုက အေးချိုကိုခေါ်၍ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းဆုံးမရသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ

သာဓုတစ်ယောက် တရုတ်ခေါက်ဆွဲ စသည်တို့ စားလျှင် ကြက်သွန်ချဉ်၊ ငရုတ်စိမ်းလေးပါမှ၊ ကုလားအစာဖြစ်သော ပလာတာ၊ ကြက်သားကင်၊ ဒန်ပေါက်ထမင်း စားက ကြက် သွန်နီ၊ သရက်သီးသနပ် စသဖြင့် ပါမှ အရသာခံတတ်၏။ ထိုထို စားသောက်စရာများ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သော အခါများတွင် ဆိုခဲ့သည့် ငရုပ်စိမ်းချဉ်၊ သရက်သီး၊ မရမ်းသီး၊ သံပရာသီး သနပ် တစ်ခုခုပါမလာလျှင် အလွန်ဒေါသဖြစ်၏။

စားချင်သည့် အာသာကလည်း ပြင်နေခိုက် တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့် စိတ်တိုနေခိုက် ယင်းကဲ့သို့ အချဉ်စပ်စပ်ကလေး ပါမ လာခဲ့သော် အထုပ်လိုက် ဖုတ်ခနဲ လွင့်ပစ်မိသည်အထိ သာဓု

om"k v10g;0w,f

စိတ်ဆိုးတတ်၏။ ဤသည်ကို သားမယား တပည့်တပန်းအား လုံး သိကြသည်။

(ယခင် သာဓုရုပ်ရှင် မန္တလေးတိုက်ခွဲမန်နေဂျာ၊ ယခု ပန်း နုရောင် မရင့်တရင့် ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူ မောင်စန်းမြင့် သည် သူ့ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်နေဆဲ ဖလင်ကုန်၍ ပြန်ယူ ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ပေါက်လာစေကာမူ ခြံဝရောက်မှ ဂျစ်ကားကို ပြန်ကွေ့ထွက်သွားသဖြင့် ကား ရိုက်ရန် စောင့်နေကြသူများ ဝေဝေဝါ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

၃၅ မိနစ်အတွင်း သူပြန်ရောက်လာသဖြင့် (ပြန်ထွက်သွား သည့်အကြောင်း) ကို မေးရာ သာဓုအတွက် လမ်းကြုံသဖြင့် ဒန်ပေါက်ထမင်း တစ်ထုပ်ဝင်ဝယ်ပါသည်။ ဖလင်ကလည်း အရေးကြီးသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာပြီး ခြံနားရောက်မှ အချဉ်ထုပ်ဖြေကြည့်ရန် သတိရကာ သရက်သီးသနပ် ပါမလာ ၍ သွားပြန်တောင်းကြောင်း ပြောပြသည်။ မောင်စန်းမြင့်ကား ဤမျှအထိ သာဓုကို လေးစားသဖြင့် သာဓု ခေါ်မိသည်။)

အေးချို မကြာခဏ ခေါက်ဆွဲ၊ ဒန်ပေါက် အဝယ်သွားရ သည်။ ၅ ကြိမ်တွင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လောက်ကား အမြဲ အကြိမ်းခံရသည်။

ယနေ့လည်း

om"k v10g;0w,f

‘မင်းကို သေသေချာချာ မှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့ ငရုပ်ချဉ် ပါမလာဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ဘဘကြီး၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ထည့် ခိုင်းတယ်’

‘မင်းကြည့်မနေဘူးလား’

‘ကြည့်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရှေ့တင် ငရုတ်ချဉ် နှစ်ဖွန်း ထည့်တာပဲ’

ဒါဖြင့် ဘာလို့ ပါမလာသလဲ’

‘ဟာ၊ ဒီတရုတ် သူများအထုပ်ထဲ မှားထည့်လိုက်သလား မသိဘူး’

သာဓု ဆက်ပြောက မောရုံရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း မေးခွန်း တစ်ခုက ကျန်နေသေးသည်နှင့်

‘ကဲ ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ သူတို့ကို စိတ်မချနဲ့၊ အချဉ်ထုပ်ကို အမြဲဖြေကြည့်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းချဉ် မပါရင် ကိုယ့် ဟာကိုယ် ထပ်ထည့်ဆိုတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဖြေကြည့်မလို့ပဲ၊ လူတွေ ရှုပ်နေတာ နဲ့၊ နောက်ပြီး . . .’

‘တော်တော့၊ မင်းခေါင်းထဲမှာ မှတ်ဉာဏ်မရှိဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အေးချို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ’

om"k v10g;0w,f

သူငြိမ်နေသည်။ ဆူလက်စနှင့် ယခင်က အမှားများပါ ထပ်၍ ပြောမိရင်း ဆက်ဆူမိရင်းဖြင့် သာဓုပါ လုံးလည်လိုက် မောဟိုက်လာကာ

‘သွား သွား’ ဟု အော်ရင်း ကြာဇံကြော်ထုပ်ကို လွင့်ပစ် လိုက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသော ခွေးက ကိုက်ချီဆွဲပြေး သည်တွင် အေးချိုက ခဲနှင့် လိုက်ထု၏။

အတန်ကြာ၍ သာဓု စိတ်ပြေသလောက် အရှိတွင် သားဖြစ် သူမောင်ဉာဏ်ပေါ် (ယခုမင်းလူ) အနား ရောက်လာပြီး

‘ဖေဖေလွင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ကြာဆံကြော်ထုပ်ကို ကိုအေးချိုကြီး စားနေပြီ၊ ခွေးဆီက ပြန်လှပြီး’

သာဓု မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။

‘ပြီးတော့လည်း ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့ ဖေဖေကို ပြော နေတယ် ဖေဖေ၊ မင်း အဖေတော့ကွာ ငါတစ်ခွန်းတည်း ပြော ချလိုက်ရင် ကိစ္စအပြတ်ပဲတဲ့’

သာဓု သိချင်လာပြန်သည်။ သာဓုထံတွင် မနေတော့ဘဲ ပြန်တော့မည်ဟု အပြတ်ပြောရန်မှာလည်း သူ့တွင် မိဘမရှိ ဆွေမျိုးများကလည်း တစ်ညအိပ်ပင် ကောင်းကောင်းလက်မခံ ချင်ကြကြောင်း သာဓု ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ့ကိုယ်၌က လည်း သာဓုကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ ဆူဆူဆဲဆဲ တစ်ခါ

om"k v10g;0w,f

တစ်ရံ နားရင်းအုပ်မိသည်အထိဆုံးမစေကာမူ သူ စိတ်ကောက်
ပြီး အဲ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သည်မျှလောက်သာ။

အေးချိုအား ခိုင်းရသည်ထက် စိတ်မောရသည်မှာ မကားမိ။
လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းသည်တွင် ချိုင့်အဟောင်းနှင့် မှားလာ
တတ်သည်။ မိုးရွာထဲ ထီးနှင့် ခိုင်းလိုက်ပြီး အပြန်တွင် မိုးရွာ
နေပါလျက် ထီးမေ့လာသဖြင့် ပြန်ယူခိုင်းသောအခါ ထီးမရှိ
တော့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်မျှ။ တစ်ခါကလည်း သူ မေ့တတ်လွန်း
၍ ပစ္စည်းလေးမျိုး ဝယ်ခိုင်းရာတွင် သေချာစေရန် စာရေးပေး
လိုက်သည်။

ပြန်လာသောအခါ သုံးမျိုးသာ ပါသည်။

‘မင်းမေ့တတ်တာ သိလို့ ငါ စာရေးပေးလိုက်သားနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ဘကြီး၊ အဲဒီစာ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ပါ’
သူဝတ်သွားသည်မှာ စွပ်ကျယ်။

ရုပ်ရှင်ရိုက် ပေး ၄၀၀ ဘူး ဖလင်လေးဘူး ဆေးစိမ်ရန်
အပ်ထားရာမှ အရွေးခိုင်းလိုက်ရာ သုံးဘီးကားပေါ် တစ်ဘူး
ကျကျန်ခဲ့သည်ကိုသူမသိ။ အိမ်ရောက်မှ မျက်လုံးပြူးနေသည်။
ရိုးရိုးဖလင် ကျပျောက်သည်က ပြန်ဝယ်ရသည်မှာ ဝန်မလေး။
ရိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေ၍ပြန်ရိုက်ရမည်မှာ ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်ရုံ

om"k v10g;0w,f

သာမက မူလရိုက်လက်စနှင့် အဆင်ပြေရန်မှာ အစစ တာဝန် ကြီးလှသည်။

ဤတွင် သာဓုလည်း အေးချိုအား ခပ်နာနာလေး ထိုးကြိတ် မိပြီး တစ်ခါတည်း နှင်ချလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် သာဓု အပြင်ထွက်ရာ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ် ထိုင်နေသော အေးချိုကို လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် တွေ့ရပြီး ကားဟွန်း သံကြားသည်နှင့် (သူမှတ်မိနေ၍) မျက်နှာ လွဲသွားသည်။ သာဓု သနားသွားရပြန်၏။

ထိုည ၈ နာရီလောက်တွင် ချိုအေးသော မျက်နှာနှင့် သူ ရောက်လာသဖြင့်

‘ဘာလဲ’ ဟု သာဓုက မျက်မှောက်ကြုတ်ကြည့်ရင်း မေး လိုက်ရာ

‘ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးလို့’

‘သွားစား၊ နောက်ဖေးမှာ၊ စားပြီးရင်ပြန်’

သူ နောက်ဖေးဝင်သွားပြီး နောက် တစ်အောင့်မျှ အကြာ အိမ်ရှင်မ ရောက်လာသည်။

‘ကဲ၊ ကိုဖေသန်းရေ၊ ဒီကောင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာလဲ၊ စကားက အဆက်အစပ်မရှိနဲ့’

om"k v10g;0w,f

‘အေးချိုပေါ့၊ ဆိုက်ကားနင်းမယ်ဆိုပြီး ငှားတာ၊ နေ့လယ်က ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး ဆိုက်ကားပေါ် အိပ်ပျော်သွားလို့တဲ့၊ အဲဒါ ဆိုက်ကားရှင်ကို ငှားခ ငွေနှစ်ကျပ် ပေးစရာ မရှိလို့တဲ့’

သာဓု သူ့ကို ပြန်ခေါ်ထားလိုက်ရပြန်ချေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုမျှထိုမျှ ကိုယ့်ဝမ်းပင် ဝအောင် ရှာမစားနိုင်သေးပါပဲ လျက် သူ မိန်းမလိုချင်နေပြန်သည်။ ရည်းစားထားပြီး ဖြစ်နေသည်။ အခြားအလုပ်သမားများကိုပင် သူက ရင်ကော့၍ ကြွားနေလိုက်သေး၏။

‘ဟေ့ မောင်ချစ်အောင်၊ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ ငါနဲ့ဆို ငါက သာတယ်ကွ၊ ရည်းစားစာကို ငါက ငါ့ကိုယ်တိုင် ရေးပေးတယ် သူကတော့ သူများ ရေးခိုင်းရတယ်၊ သူ့ထက် ငါက ပညာပို တတ်တာပေါ့’

ဤ အခြေအထိ ရောက်နေကြောင်း သာဓု သိသည်နှင့် အေးချိုကို ခေါ်ရတော့သည်။ ပညာပေး ဆုံးမရန်။

‘မင်း ခု ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ထားလို့ဆို၊ မင်းမှာ ဘာ အရည်အချင်း ရှိသလဲ၊ ဆိုက်ကားလေး တစ်ရက် နင်းမယ် မကြံသေးဘူး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ မိန်းမယူရင် နှစ်ယောက်စလုံး ငတ်မယ်၊ အဲဒါ မင်း မစဉ်းစားမိဘူးလား’

ယခင်ကနှင့် လုံးဝမတူတော့သော အေးချို၏ မျက်နှာထားကို ဤတစ်ခါသာ သာဓု ကြုံဖူး၏။

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

‘ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး အလုပ်လုပ်ဖို့ဖယ်ထား၊ အသေးအမွှား ဝယ်ခိုင်းတာလောက်တောင် မင်း ဖြောင့်ဖြောင့် အဆင်မပြေတဲ့ အကောင်၊ ဒါနဲ့များ မိန်းမလိုချင်သေးသလား ဟင်၊ အေးချို’

သူ့မျက်နှာတွင် အေးသောချိုသော အရိပ်အယောင်များ လုံးဝ ပျောက်နေသည်။

‘ညဆိုရင် အစောကြီး အိပ်ချင်ပြီ၊ မနက်လည်း သူများ နောက်မှ ထချင်တယ်၊ လုံ့လလည်း မရှိ၊ ဝီရိယလည်း မရှိ၊ အကြံဉာဏ်ဆိုတာတော့ မင်း အိမ်ရှေ့နဲ့ နောက်ဖေး ရေသယ် တာတောင် တစ်အိမ်လုံး ချောင်းပေါက်အောင် ရွဲတဲ့အကောင်’

မကြုံစဖူး သူ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ လည်း လှုပ်လာသည်။

‘ဒါပဲ၊ မင်းငါ့အိမ်မှာနေပြီး မိန်းမယူမယ်တော့ စိတ်မကူးနဲ့’

အေးချို ပို၍ နဖူးကြောတင်းလာသည်။ အချစ်စိတ် ထိပ်မြေ့ ခဲ ဆိုသကဲ့သို့ အချစ်ဆိပ် တက်နေပြီလောဟု သာဓု သံသယ ဝင်မိ၏။

‘ငါ မင်းကို လက်ခံထားတာ သနားလို့၊ နားလည်လား၊ တခြားမှာဆို မင်း ခက်ပြီ၊ ငါ အင်မတန် သည်းခံတဲ့လူတောင် ကြာလေကြာလေ ငါ့စိတ်နဲ့ မတွေ့လေဘဲ၊ ခုကိစ္စက ပိုဆိုး တယ်၊ ဒါပဲကွာ၊ မင့်ဟာမင်း မိန်းမယူချင်ယူ၊ ငါ့အိမ်တော့ ခေါ်မလာနဲ့’

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

‘ဘဘကြီး’

အေးချိုအသံမှာကွဲအက်နေသည်။ တုန်ခါနေသည်။ နောက်
မျက်ရည်လည်း ဝဲနေသည်။

‘ကျွန်တော် ထူတယ်၊ အတယ်၊ ဉာဏ်မရှိဘူး၊ ဝီရိယလည်း
မရှိဘူး၊ အလိုက်လည်း မသိတတ်ဘူး၊ ခိုင်းမှ လုပ်တတ်တယ်၊
လာဘ်လည်း မမြင်ဘူး၊ အားလုံး မှန်ပါတယ်’

မပါစဖူး ဝမ်းနည်းစကားသံများ ပါနေသည်။ လျှံနေသည်။
ထိုစကား ရပ်အသွားခိုက်တွင် မျက်ရည်ပြိုက်ပြိုက် ယိုဆင်း
လာသည်။

‘ကျွန် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပါတယ်၊ အဆု
အကြိမ်း အထိုးအကြိတ် မခံရအောင်လည်း ကျွန်တော် အမြဲ
ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျွန်တော်
ညံ့ဖျင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူး’

ထိုစကားအတွက် သာဓု အလှအယက် တွေးကွက်ဆင်နေမိ
၏။

‘ဘဘကြီးက ခဏခဏ ပြောတယ်၊ စိတ်တိုင်းမကျဘူးလို့’

ဤတွင် သူအနည်းငယ် ရှိုက်လာသည်။ နှာခေါင်းအလယ်
လောက်ဆီမှ ဖြတ်၍ မျက်ရည်ကို ဆတ်ခနဲ သုတ်ပြီးမှ

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ဘဘကြီး စိတ်တိုင်းကျအောင်
ဉာဏ်ရှိမယ်၊ အကင်းပါးမယ်၊ လူရည်လည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်

om"k v10g;0w,f

တော်လည်း တပည့်တွေ အများကြီးနဲ့ ဘဘကြီးလိုပဲ ဆရာဖြစ်
နေမှာပဲ။ ခုတော့ ကျွန် ကျွန် ကျွန်တော်’

သူ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံးဝါးခဲ့သည့် ‘ငါ တစ်ခွန်းတည်း ပြော
လိုက်ရင် ကိစ္စအပြတ်ပဲ’ ဟူသည်မှာ ဤစကားများပင် ဖြစ်
ဟန်တူသည်။

‘ကဲကဲ အေးချိုသွားတော့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဘဘကြီး အဆုံး
အဖြတ်ပေးမယ်။ ခုန ဘဘကြီးပြောတာတွေလည်း မေ့ပစ်လိုက်
ဦး၊ သွားအိပ်တော့’

အထက်ပါ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း (တစ်ပိုဒ်) တည်းနှင့်
အေးချို လူဝါးဝသ်ညကို သာဓု မြိန်ရေရှက်ရေ ခံစားလိုက်ရပြီး
သည့် ဤမှာဘက်တွင်

အေးချိုကား သာဓုနှင့် ယခုအထိ အေးအတူပူအမျှ။

သူ့တွင်လည်း ကလေး ငါးယောက်ရ။

လူဟူသမျှ ဘဝအကျိုးပေးခြင်း မတူကြ။

(အေးချိုသည် အေးချို၊ သာဓုကား သာဓု။)

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !

<http://myanmarcupid.net>

စာရေးသူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း

၁၉၁၈

ပဲခူးမြို့၌ အဖ ဦးမြမောင်၊ အမိ ဒေါ်ဖွားမျှင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း မောင်နှမ နှစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆရာ သာဓုမှာ အငယ်ဖြစ်သည်။ ကြာသပတေးသား ဖြစ်ပြီး အမည်ရင်းမှာ ဖေသန်း ဖြစ်သည်။

၁၉၂၉

ရန်ကုန်မြို့၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ကျုံးကြီးလမ်းရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးကျောင်းတွင် ကျောင်းစတင်နေခဲ့သည်။ စတုတ္ထတန်း အောင်သောအခါ ရန်ကုန်အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် နဝမတန်းအထိ ပြောင်းရွှေ့ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

om"k vl0g;0w,f

၁၉၃၆

ကျောင်းမှထွက်၍ ရန်ကုန် အလယ်ပိုင်း (ကုန်ဈေးတန်း) တို့ ဗမာအစည်းအရုံး လှုပ်ရှားမှုကို ထူထောင်ပြီး အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၃၈

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရင်း ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီး ရန်ကုန်သို့ ချီတက်ရာတွင် အသေခံ တပ်ဗိုလ် အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၃၉

ရန်ကုန်မြို့ ဒေါက်တာမြ ဆေးတိုက်တွင် စာရေးအဖြစ် လုပ်ကိုင်သည်။ နယ်လှည့် ကိုယ်စာလှယ်လည်း လုပ်သည်။

၁၉၄၄

ဂျပန်ခေတ်တွင် ‘ပူတူတူး’ ပေါင်ဒါလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်။ ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်ခင်ညို (နောင်တွင်မူလတန်းကျောင်းအုပ်) နှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။

၁၉၄၄-၄၅

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k vl0g;0w,f

ဘတ်စ်ကား၊ မြင်းလှည်း တည်ထောင် အသက်မွေးခြင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်။

၁၉၄၅-၄၆

ပူတူတူး ပုံနှိပ်တိုက် တည်ထောင်သည်။

၁၉၄၆

ဒါတွေပြင် အမည်ရှိ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပူတူတူး ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၄၇

ဝန်ကြီးတစ်မတ် ဝတ္ထုရေးရင်း စာပေလောကသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၈

ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ် လုပ်ကိုင်သည်။

၁၉၄၉-၅၀

om"k v10g;0w,f

စာသဘင် စာအုပ်တိုက် တည်ထောင်သည်။ သစ္စာ မဂ္ဂဇင်းကို ဦးစီးထုတ်ဝေသည်။

၁၉၄၉

ချစ်စံနမူ စာအုပ်ကို စာသဘင်စာအုပ်တိုက်မှ ပထမအကြိမ် အဖြစ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၀

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းကို သာဓု တစ်ဦးတည်း ပိုင်အဖြစ် ထုတ်ဝေသည်။

ချစ်စံနမူ တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

အရသာ စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်။

အရသာ အမှတ် ၂ စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်။

အာယု စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်။

အမွေခံ စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၁

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို ထုတ်ဝေသည်။

om"k v10g;0w,f

(စာပေဗိမာန် ကာလပေါ်ဝတ္ထု ဆုအဖြစ် ဆုငွေ တစ်ထောင် ရရှိခဲ့သည်။)

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

လင်မယားဘဝ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

အသက် စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၂

ချစ်စံနမူ စတုတ္ထအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

ချစ်တက္ကသိုလ် (ချစ်စံနမူအဆက်) ထုတ်ဝေသည်။

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

အနှစ် ထုတ်ဝေသည်။

အနှစ်၏ အနှစ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၃

ချစ်တက္ကသိုလ် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို စတုတ္ထအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို ပဉ္စမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

နောက်လင် စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၄

[jrefrmhrQm;ewfarmif](#)

om"k vl0g;0w,f

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို ဆဋ္ဌမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို သတ္တမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို အဋ္ဌမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

နောက်မယား ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၅

တပ်ထဲက မြတ်ကိုကို ဝတ္ထုအား ဟိုက်စကူးနှင့် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲများအတွက် ကျောင်းသုံးအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းသည်။

ချစ်စံနမူ ပဉ္စမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

ချစ်ဇနီး ချစ်လင် ထုတ်ဝေသည်။

ဇာတ်လမ်းပမာ ထုတ်ဝေသည်။ (အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်ကား A Peace in the Sun ကို မှီးရေးသည်။)

တဇာတ်ကန်း တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။ (ဗိုလ်မြဒင် အမည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်သည်။)

အတာ ထုတ်ဝေသည်။

စစ်သား အိပ်ဆောင် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၆

ချစ်စံနမူ ဆဋ္ဌမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

ချစ်တက္ကသိုလ် ထုတ်ဝေသည်။

om"k v10g;0w,f

အတာ ထုတ်ဝေသည်။

လိင်နှင့် မေမေလတ် ထုတ်ဝေသည်။

သာဓုရေးနည်း ဝတ္ထုတိုများ ထုတ်ဝေသည်။

အာယုနှင့် အမွေခံ ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၇

ချစ်တက္ကသိုလ် စတုတ္ထအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၈

ချစ်တက္ကသိုလ် ပဉ္စမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၉

ရုပ်ရှင်နယ်သို့ကူးပြောင်းပြီး ကကြီးရေးက အမည်ရှိ ပထမဆုံး

ရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ကူးသည်။

ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီဆု ရရှိသည်။

ချစ်ဇနီး ချစ်လင် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

အသက် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၆၀

om"k v10g;0w,f

အငိုလွယ်သည် အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်
အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာဆု ရရှိသည်။

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မြတ်မွန်) နှင့် ဒုတိယ
အိမ်ထောင် ပြုသည်။

၁၉၆၁

ဪ ချစ်တာ ချစ်တာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများစာအုပ် ထုတ်ဝေ
သည်။

၁၉၆၆

ချစ်တက္ကသိုလ် ဆဋ္ဌမအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၆၈

တာဝန် အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးသည်။

ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် ကွာရှင်းသည်။

နောက်မယား ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၆၉

အသက် တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

om"k v10g;0w,f

၁၉၇၀

လိင် စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်။

အတာ ပထမတွဲ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

အတာ ဒုတိယတွဲ ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၇၁

သာဓု ရေးနည်း ဝတ္ထုတိုများ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

အာယုနှင့် မေမေလတ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၇၄

အနှစ် တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၇၆

သာဓု လူဝါးဝတယ် ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၇၈

သာဓု အင် ဆန်း(စ်) ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၇၉-၈၀

om"k v10g;0w,f

အကြင်တို့ လင်မယား အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ရိုက်
သည်။

၁၉၈၀

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ (ဒုတိယအဆင့်) ချီးမြှင့်ခံရသည်။
ဆီးရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက်၍ နားရောဂါ ခွဲစိတ်ကုသခဲ့သည်။
ငိုမလို ရီမလို ယောင်ကာမဲ့ မလှောင်ပါနဲ့ တိမင်းဝဠာ (အခြား
စာရေးသူများနှင့် တွဲ၍ ထုတ်ဝေသည်။)

၁၉၈၅

ဆေးရုံတက်၍ မျက်စိခွဲစိတ် ကုသခဲ့သည်။
ဒီမျက်နှာလေးကို ချစ်တာ ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၉၀

မျက်နှာမီးမာ၍ ဆေးရုံ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၉၁

ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးတွင် နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ
ပြီး အမှတ် ၉၇ သံလွင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် စာပေနှင့်ရုပ်ရှင်
လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာမှ အစာအိမ် သွေးယိုသည့်

jrefrmhrQm;ewfarmif

om"k v10g;0w,f

ရောဂါကြောင့် ဆေးရုံတက်၍ ကုသမှု ခံယူခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါ ခြံအမှတ် ၃၊ လေးဒေါင့်ကန်လမ်း (သာစု ခြံ)၊ သင်္ဃန်းကျွန်းတွင် အနားယူ၍ ဆေးကုသမှုခံလျက် ရှိရာမှ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၇ ရက်နေ့တွင် အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည်။

ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သားသမီး ခုနစ်ဦး ကျန်ရစ်သည်။

ကြီး ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးဆဲ၊ တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ လုံးချင်းဆောင်းပါးစာအုပ်ကို ရေးသားဆဲတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

Commercial use of this book will be at your OWN RISK !
<http://myanmarcupid.net>

မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူဟာ
ရန်သူပေါ့တယ်.....
မှန်ရာကို ဒဲ့ဒိုးပြောလို့
အမုန်းခံရတယ်ဆိုရင်
အဲဒါ.....
သာဓု အဖို့ အရသာဘဲ။

